orange
fantasy
2
ȘCOALA
pentru
BINE
ȘI
RĂU
O LUME FĂRĂ PRINȚI
SOMAN CHAINANI
ARTHUR

„Această poveste fantastică
reinventează basmul și explorează puterea mitică
a imaginilor de poveste, a eroismului, a rolurilor de gen,
oferind în același timp un spectacol splendid."
Buffalo News

Agatha și Sophie sunt din nou acasă în Gavaldon, trăindu-și Fericirea până la Adânci Bătrâneți. În ciuda așteptărilor celor două prietene, viața nu e chiar de basm. Agatha își dorește să fi ales alt final fericit pentru ea și Tedros. Fiindcă dorințele au putere, chiar și nerostite, porțile spre Școala pentru Bine și Rău se redeschid. Dar lumea bine cunoscută celor două prietene s-a schimbat. Răul și Binele nu mai sunt adversari, iar prinții și prințesele nu mai sunt ce par. Se formează noi alianțe, iar vechile prietenii sunt rupte. Un război stă să înceapă și apare un inamic periculos. Magia și dragostea se înfruntă. Într-o lume extraordinară ca aceasta, singurul mod de a ieși dintr-o poveste este să trăiești una.

9 786067 886580

La ARTHUR cărțile fantasy sunt întotdeauna **portocalii**

orange **fantasy** | **smart** blue | red **adventure** | **funny** green | **classic** yellow

SOMAN CHAINANI crede în poveşti chiar mai tare decât copiii din Gavaldon. Când studia la Harvard, şi-a creat propriul domeniu de cercetare legat de „poveşti" şi şi-a scris teza de licenţă despre de ce sunt femeile personaje negative atât de irezistibile în poveşti.

Primele sale două romane *The School for Good and Evil* (*Şcoala pentru Bine şi Rău*) şi *The School for Good and Evil: A World without Princes* (*Şcoala pentru Bine şi Rău: O lume fără prinţi*) şi-au făcut debutul pe lista de bestselleruri a *New York Times*. Seria a fost tradusă pe şase continente şi va fi transpusă într-un film de amploare produs de Universal Studios.

Chainani este totodată un scenarist apreciat de critică, un absolvent al MFA Film Program de la Columbia University. A primit cel mai de seamă premiu oferit de şcoală, şi anume FMI Fellowship. Filmele lui au rulat la mai mult de 150 de festivaluri de profil din întreaga lume, câştigând peste 30 de premii ale juriului şi publicului. Pentru scenariile sale, a primit distincţii de la Big Bare Lake, New Draft, Cape Foundation, Sun Valley Writers' Conference şi mult râvnitul Shasha Grant, oferit de un juriu internaţional din industria filmului.

Când nu spune poveşti sau nu predă la New York, Soman e un jucător pătimaş de tenis – vreme de zece ani nu a pierdut niciun meci în prima rundă a unui turneu. Apoi a început să scrie *Şcoala pentru Bine şi Rău*. Acum pierde tot timpul.

SOMAN CHAINANI

Ilustrații de Iacopo Bruno

Traducere din engleză
de Mihaela Sofonea

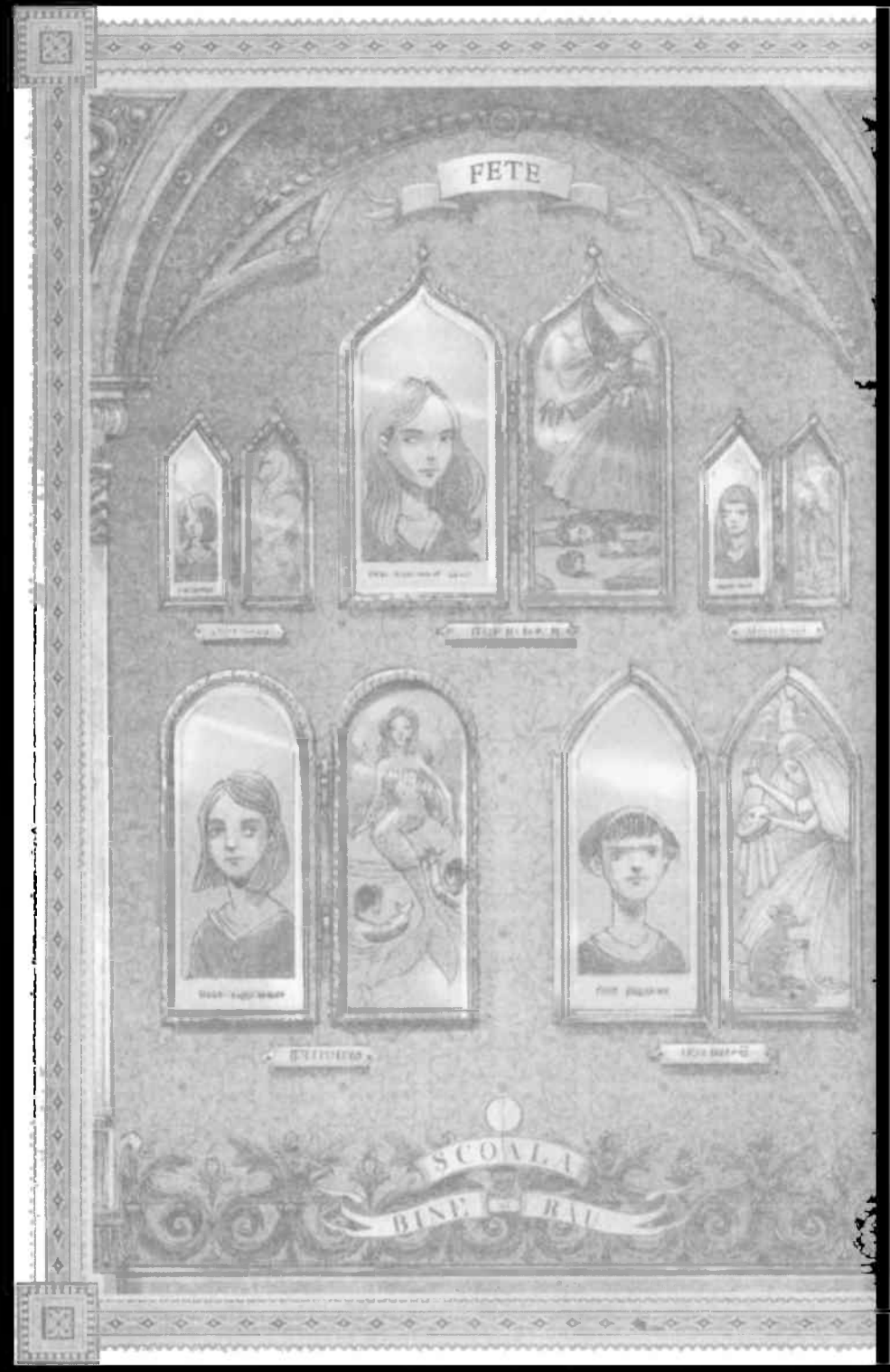
FETE
SCOALA
BINE
RAU

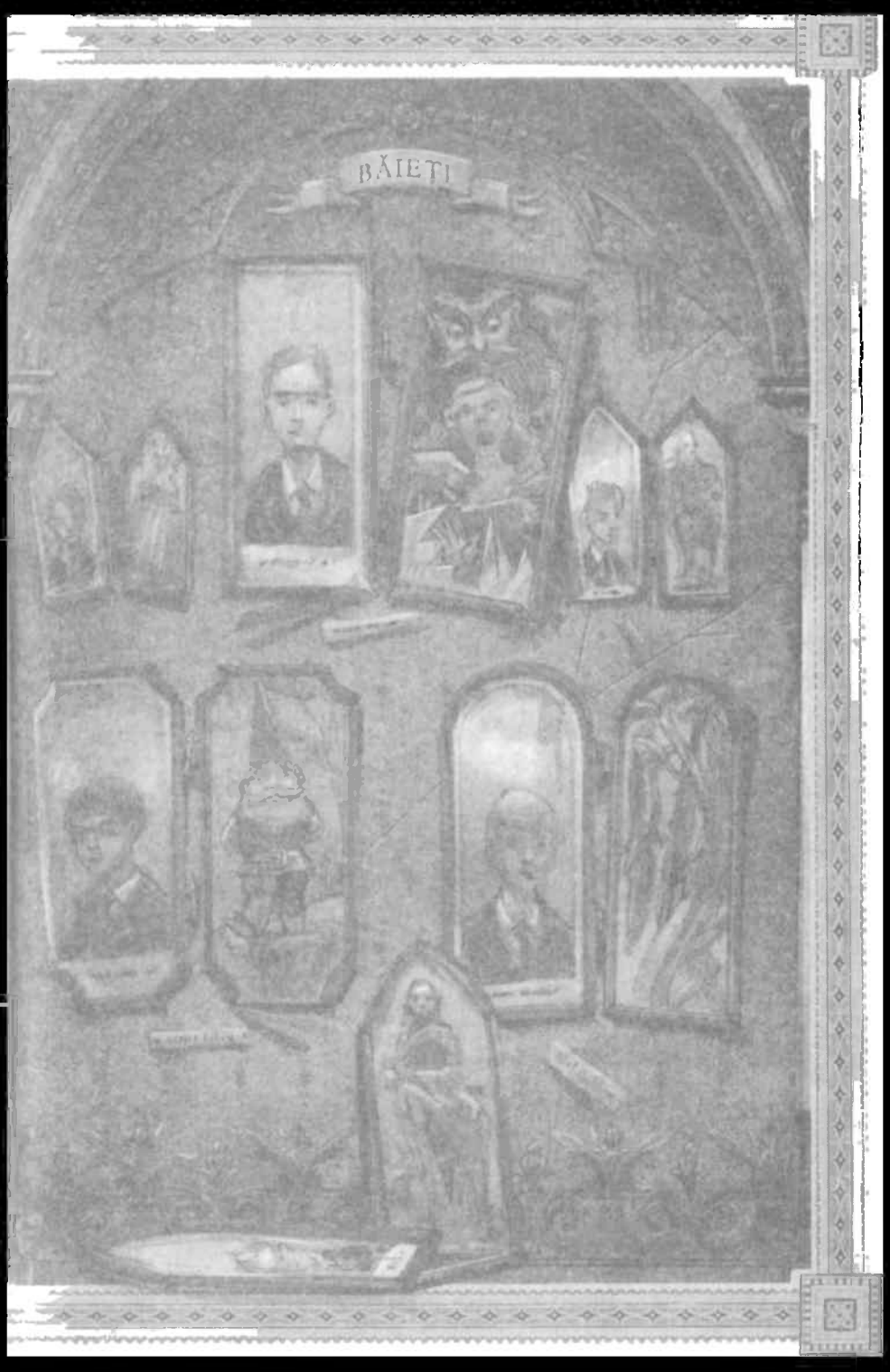
BĂIEȚI

Redactori: Anamaria Omer, Felicia Irimia
Tehnoredactor: Cristian Vlad
DTP copertă: Anca Chiriță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHAINANI, SOMAN
Școala pentru Bine și Rău II: O lume fără prinți /
Soman Chainani; il. de Iacopo Bruno; trad. din engleză
de Mihaela Sofonea. – București: Editura Arthur, 2020

ISBN 978-606-788-658-0

I. Bruno, Iacopo (il.)
II. Sofonea, Mihaela (trad.)

821.111

Soman Chainani
The School for Good and Evil II: A World Without Princes

Text copyright © 2014 by Soman Chainani
Illustrations copyright © 2014 by Iacopo Bruno
Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers

© Editura Arthur, 2020, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

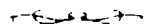

Pentru Maria Gonzalez

ÎN PĂDUREA SECULARĂ
PENTRU BINE ŞI RĂU E-O ŞCOALĂ
DOUĂ TURNURI ASEMĂNĂTOARE
UNUL PENTRU PURI
UNUL PENTRU MIŞEI
DEGEABA ÎNCERCI SĂ SCAPI
CĂ N-O SĂ REUŞEŞTI
DOAR PRINTR-O POVESTE POŢI SĂ IZBUTEŞTI

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Sophie îşi pune o dorinţă

Rămâi cu o neliniște după ce prietena ta cea mai bună încearcă să te ucidă.

Dar când se uită la statuile aurii, a ei şi a Sophiei, care străjuiau piaţa scăldată în soare, Agatha alungă sentimentul.

— Nu ştiu de ce trebuie să fie un musical, spuse ea, strănutând din pricina garoafelor de pe rochia roz.

— Să nu transpiraţi în costume! strigă Sophie la un băiat care se zbătea într-un cap feroce de câine, din ghips, în vreme ce fata legată de el umbla poticnindu-se, cu un cap de câine drăgălaş tras peste ochi.

Sophie prinse doi băieţi botezaţi Chaddick şi Ravan, care încercau să facă schimb de costume.

— Nu aveţi voie nici să schimbaţi şcolile!

— Dar vreau să fiu Fericit! bombăni Ravan, trăgându-se de tunica neagră ponosită.

— Peruca îmi dă mâncărimi, scânci Beatrix, înfigându-şi unghiile în meşa blondă.

— Mama nu va şti că sunt eu, se smiorcăi un băiat care purta masca argintie şi strălucitoare a Directorului Şcolii.

— ŞI SĂ NU AUD CĂ VĂ BOSUMFLAŢI DIN PRICINA ROLURILOR! tună Sophie, distribuind-o pe fiica potcovarului în rolul lui Dot, înainte de a-i îndesa în mâini două îngheţate de ciocolată, pe băţ. Trebuie să te îngraşi zece kilograme până săptămâna viitoare.

— Ai spus că va fi ceva restrâns, zise Agatha, uitându-se la un băiat care se clătina pe o scară, pictând doi ochi verzi cunoscuţi pe cortul imens al teatrului. Ceva de bun-gust pentru aniversare.

— *Toţi* băieţii din oraşul ăsta sunt tenori? zbieră Sophie, scrutând băieţii cu aceiaşi ochi. Trebuie să i se fi schimbat *cuiva* vocea! Trebuie să îl poată juca *cineva* pe Tedros, cel mai chipeş şi fermecător prinţ din...

Se întoarse şi îl văzu pe Radley, roşcovanul cu dinţi de iepure în pantaloni strâmţi, umflându-şi pieptul. Sophie pufni şi îl alese să joace rolul lui Hort.

— Nu pare că va fi ceva restrâns, spuse Agatha mai tare, uitându-se la două fete care trăgeau pânza de pe un ghişeu de bilete, cu douăzeci de exemplare în neon ale feţei Sophiei. Şi nu pare de bun-gu...

— *Lumini!* strigă Sophie către doi băieţi atârnaţi de frânghii...

Agatha se răsuci pe călcâie auzind explozia asurzitoare. Printre degete, se uită la cortina de catifea din spatele lor, pe care erau presărate o mie de becuri incandescente, alcătuind mesajul:

Musicalul BLESTEME!
Rol principal, scenariu, regie, producție: Sophie

— Este prea ștearsă pentru gala finală? întrebă Sophie, răsucindu-se spre Agatha într-o rochie de bal indigo, cu frunze aurii delicate, un pandantiv de rubin în jurul gâtului și o tiară din orhidee albastre. Asta-mi amintește de... Poți cânta în cor?

Agatha se umflă ca o căpușă.

— Ți-ai pierdut mințile? Ai spus că va fi un tribut adus copiilor răpiți, nu o farsă jalnică! Nu știu să joc, nu știu să cânt și iată-ne făcând o repetiție generală pentru un spectacol de bâlci care nici măcar nu are scenar... Ce-i AIA?

Arătă spre șiragul de cristale roșii de pe rochia Sophiei.

Sophie o privi țintă.

— Doar nu te aștepți să spun povestea noastră așa cum s-a întâmplat, nu?

Agatha se încruntă.

— O, Agatha, dacă nu ne sărbătorim singure, cine o va face? spuse Sophie exasperată, uitându-se spre amfiteatrul gigantic. Suntem Distrugătoarele din Gavaldon ale Blestemului! Cele care îl vor ucide pe Directorul Școlii! De neoprit! Mai legendare decât legendele! Așadar, unde este palatul nostru? Unde sunt sclavii noștri? La aniversarea răpirii noastre din acest orășel odios ar trebui să

ne adore! Ar trebui să se închine în loc să bănănăie de colo-colo cu văduve grase şi prost îmbrăcate!

Vocea ei răsuna pe deasupra scaunelor goale de lemn. Se întoarse şi văzu că prietena ei o studiază.

— Bătrânii i-au acordat permisiunea, nu-i aşa? spuse Agatha.

Chipul Sophiei se întunecă. Se răsuci iute pe călcâie şi începu să le dea actorilor partituri.

— Când este? întrebă Agatha.

Sophie nu răspunse.

— Sophie, când este?

— A doua zi după spectacol, spuse ea, aranjând ghirlandele pe un altar gigantic. Dar s-ar putea să se schimbe când vor vedea bisul.

— De ce? Ce este la bis?

— Sunt împăcată, Aggie. Am făcut pace.

— Sophie. Ce este la bis?

— Este bărbat în toată firea. Liber să ia propriile decizii.

— Iar spectacolul ăsta nu are nimic de-a face cu încercarea de a opri nunta tatălui tău.

Sophie se învârti.

— De ce ai crede aşa ceva?

Agatha se uită încruntată spre baborniţa grasă şi fără căpătâi, gârbovită sub un văl, la altar, pe care era însemnat numele Honora.

Sophie îi întinse Agathei partitura.

— Dacă aş fi în locul tău, aş învăţa să cânt.

Când se întorseseră din Pădure, în urmă cu nouă luni, avusese loc o hărmălaie înfricoşătoare. De două sute de

ani, Directorul Școlii răpea copii din Gavaldon pe care îi aducea la Școala sa pentru Bine și Rău. Dar, după ce atâția copii fuseseră pierduți pentru totdeauna, lăsând în urmă nenumărate familii devastate, două fete găsiseră calea înapoi. Oamenii doreau să le sărute, să le atingă, să le înalțe statui, de parcă ar fi fost niște zeițe căzute din ceruri. Pentru a satisface cererea, Consiliul Bătrânilor sugerase ca la biserică, după slujba de duminică, să se organizeze o sesiune de autografe sub supraveghere. Întrebările erau mereu aceleași: „V-au torturat?", „Sunteți sigure că blestemul a fost rupt?", „L-ați văzut pe fiul meu?"

Sophie s-a oferit să îndure toate acestea de una singură, dar, spre surprinderea ei, Agatha se înființa de fiecare dată. Într-adevăr, în primele luni, Agatha dădea zilnic interviuri pentru pergamentul orașului, o lăsa pe Sophie să o gătească și să o acopere cu un strat gros de machiaj, îndurând politicoasă copilașii pe care prietena ei îi ura.

— Purtători de boli, mormăia Sophie, tamponându-și nările cu eucalipt înainte să semneze o nouă carte.

Observă că Agatha îi zâmbise unui băiat în timp ce semna exemplarul din *Regele Arthur*.

— De când îți plac copiii? mârâi Sophie.

— De când imploră să o vadă pe mama, acum că sunt bolnavi, spuse Agatha, dându-și la iveală petele de ruj de pe dinți. N-a mai avut atâția pacienți în viața ei.

Dar odată cu venirea verii, mulțimea se rărise. Fusese ideea Sophiei să facă afișe.

Agatha căscă ochii mari la semnul de pe ușa bisericii.

— *Sărut* gratuit?

— Pe cărţile lor de poveşti, răspunse Sophie, ţuguindu-şi buzele de un roşu ţipător într-o oglindă de buzunar.

— Nu aşa sună, spuse Agatha, trăgând de rochia strâmtă pe care i-o împrumutase Sophie.

Rozul era vizibil absent din garderoba prietenei sale după ce se întorseseră, căci îi amintea pare-se de vremea când fusese o vrăjitoare cheală şi fără dinţi.

— Ascultă, suntem răsuflate, zise Agatha, trăgând din nou de bretelele rochiei. E timpul să revenim la normal ca toţi ceilalţi.

— Poate că ar trebui să mă ocup doar eu de treabă săptămâna asta, spuse Sophie, ridicând ochii din oglindă. Poate că îţi vor simţi lipsa de entuziasm.

Însă nimeni, în afară de puturosul de Radley, nu apăru în duminica aceea şi nici săptămâna următoare, când afişele Sophiei anunţau că fiecare autograf avea să

fie însoțit de un „dar intim", nici săptămâna de după, când promitea și o „cină privată". La venirea toamnei, indicatoarele cu „Dispărut" din piață fuseseră date jos, copiii își aruncaseră cărțile de povești în dulapuri, iar domnul Deauville pusese un afiș cu „Ultimele zile" în vitrina magazinului, căci nu mai primise nicio poveste nouă din Pădure pe care să o pună în vânzare. Acum fetele nu erau decât două fosile ale blestemului. Până și tatăl Sophiei încetase să mai calce ca pe ouă. De Halloween, i-a spus fiicei sale că primise permisiunea Bătrânilor de a se căsători cu Honora. Sophiei nu i-o ceruse niciodată.

În timp ce înainta grăbită prin rafalele apăsătoare de ploaie, Sophie privi încruntată spre statuia ei cândva strălucitoare, pătată de găinaț care acum începuse să se scurgă. Se spetise pentru ea. O săptămână își pusese măști cu ouă de melc și făcuse cure cu suc de castravete, astfel încât sculptorul să o surprindă exact cum trebuia. Iar acum, iat-o, devenise closetul porumbeilor.

Privi înapoi la chipul ei pictat care radia în depărtare pe cortul teatrului și scrâșni din dinți. Spectacolul îi va aminti tatălui ei cine avea întâietate. Avea să le reamintească asta tuturor.

Sophie lăsă în urmă piața, îndreptându-se spre străduțele cu case spălate de ploaie, din ale căror coșuri se răsfirau fuioare de fum, și știu ce mânca fiecare familie la cină: șnițel de porc cu sos de ciuperci în casa lui Wilhelm, carne de vită și supă cremă de cartofi în casa lui Belle, linte cu bacon și ignname murate la Sabrina... Mâncarea pe care tatăl ei o îndrăgea, dar nu o putea mânca niciodată.

„Bun." N-avea decât să moară de foame din partea ei. Înaintând pe stradă spre casă, Sophie căută să inspire mirosul bucătăriei reci şi goale, miros care îi amintea tatălui ei de ce pierduse.

Doar că bucătăria nu mai mirosea deloc a gol. Sophie inspiră din nou, simţi miros de carne şi lapte şi se trezi alergând spre uşă. O dădu de perete...

Honora ciopârţea coaste de porc proaspete.

— Sophie, gâfâi ea, ştergându-şi mâinile grăsuţe. A trebuit să închid la Bartleby... Mi-ar prinde bine puţin ajutor...

Sophie o privi ţintă, fără să o vadă.

— Unde-i tata?

Honora încercă să-şi aranjeze părul înfoiat şi pudrat cu făină.

— Ăă, înalţă cortul cu băieţii. S-a gândit că ar fi plăcut dacă am lua cina împre...

— Cort? întrebă Sophie şi dădu fuga spre uşa din dos. Acum?

Ieşi în goană în grădină. În rafalele ploii, cei doi băieţi ai văduvei înfigeau câte un ţăruş prins cu sfoară în pământ, în vreme ce Stefan încerca să prindă cortul alb umflat de vânt în jurul unui al treilea ţăruş. Însă exact când reuşi, cortul se rupse, îngropându-l laolaltă cu cei doi băieţi sub el. Sophie îi auzi râzând, apoi tatăl ei scoase capul de sub pânză.

— Exact de ce-aveam nevoie. Al patrulea om!

— De ce înălţaţi cortul? întrebă Sophie cu un ton glacial. Nunta este săptămâna viitoare.

Stefan se îndreptă şi îşi drese glasul.

— Este mâine.

— Mâine? făcu Sophie și se albi. Mâinele *ăsta*? Cel de după azi?

— Honora a spus că ar trebui să o facem înainte de spectacolul tău, răspunse Stefan, trecându-și mâna prin barba care începea să-i crească. Nu vrem să distragem atenția.

Sophie simți că i se face rău.

— Dar... cum puteți...

— Nu îți face griji pentru noi. Am anunțat schimbarea datei la biserică, iar Jacob și Adam, iată-i, vor înălța cortul într-o clipită. Cum a fost repetiția?

Îl îmbrățișă pe băiatul de șase ani, lipindu-l de piciorul musculos.

— Jacob a spus că se vedeau luminile de pe verandă.

— Le-am văzut și eu! spuse Adam, care avea opt ani, îmbrățișându-l din partea cealaltă.

Stefan îi sărută pe creștet.

— Cine ar fi crezut că voi avea doi prințișori? șopti el.

Sophie își privi tatăl, cu inima în gât.

— Haide, spune-ne despre ce e vorba în spectacolul tău, zise el zâmbindu-i.

Însă, deodată, Sophiei nu-i mai păsa deloc de spectacolul ei.

La cină aveau o friptură delicioasă, cu broccoli perfect gătit, salată de castraveți și o tartă cu afine, fără făină, dar ea nu se atinse de nimic. Stătu țeapănă, uitându-se încruntată la Honora, peste masa plină ochi, în sunetul tacâmurilor.

— Mănâncă, o îndemnă Stefan.

Lângă el, Honora se freca pe gușă, evitând încruntăturile Sophiei.

— Dacă nu îi place...

— Ai făcut ce îi place, spuse Stefan cu ochii la Sophie. Mănâncă.

Fata nu mâncă. Peste clinchete se aşternu tăcerea.

— Pot să mănânc eu friptura ei? întrebă Adam.

— Tu şi mama aţi fost prietene, nu-i aşa? îi spuse Sophie Honorei.

Dumicatul de carne îi rămase văduvei în gât. Stefan se încruntă la Sophie şi deschise gura să răspundă, dar Honora îl prinse de încheietură. Îşi tamponă buzele uscate cu un şervet murdar.

— A fost prietena mea cea mai bună, îngăimă ea zâmbind şi înghiţind din nou. Vreme îndelungată.

Sophie îngheţă.

— Mă întreb ce s-a întâmplat între voi.

Zâmbetul Honorei dispăru şi plecă fruntea spre farfurie. Sophie nu-şi desprinse privirea de la ea.

Furculiţa lui Stefan zdrăngăni pe masă.

— De ce nu o ajuţi pe Honora la magazin după şcoală?

Sophie aşteptă ca Adam să îi răspundă, apoi văzu că tatăl ei o privea în continuare pe ea.

— Eu? se albi Sophie. Să... o ajut?

— Bartleby a spus că soţiei mele i-ar prinde bine o mână de ajutor, continuă Stefan.

Soţia. Asta fu tot ce auzi Sophie. Nu hoaţă. Nu vagaboandă. *Soţia*.

— După nuntă şi după ce se termină spectacolul, adăugă el. Te vei întoarce la o viaţă normală.

Sophie se răsuci spre Honora, aşteptându-se să fie la fel de şocată ca ea, dar nu făcea decât să-şi strecoare castraveţii printre buzele uscate.

— Tată, vrei să... să – Sophie își găsea greu cuvintele – să fac *u-u-unt*?

— Pune puțină carne pe vrejurile alea de brațe, răspunse tatăl ei între îmbucături, în vreme ce Jacob și Adam își comparau bicepșii.

— Dar sunt faimoasă! țipă Sophie. Am admiratori... am o *statuie*! Nu pot să muncesc! Nu cu *ea*!

— Atunci poate-ar trebui să-ți cauți altă casă, zise Stefan curățând carnea de pe un os. Atâta timp cât faci parte din familia aceasta, vei contribui. Sau băieții vor fi fericiți să îți preia camera.

Sophie icni.

— Acum *mănâncă*, o repezi el, rostind cuvintele cu atâta asprime că fu nevoită să se supună.

Uitându-se la Agatha care își îmbrăca vechea rochie neagră și lălâie, Verdeș mârâi suspicios, sugând câteva oase de păstrăv în colțul încăperii umede.

— Vezi? Aceeași Agatha de demult.

Trânti capacul cufărului peste hainele împrumutate de la Sophie, îl împinse lângă ușă și îngenunche să mângâie pisica cheală și zbârcită.

— Așa că acum poți să fii drăguț din nou.

Verdeș sâsâi enervat.

— Eu sunt, spuse Agatha, încercând să îl mângâie. Nu m-am schimbat deloc.

Verdeș o zgârie și o luă din loc.

Agatha își frecă urma proaspătă de pe mână, ivită printre altele care nu apucaseră să se vindece. Se așeză pe pat, iar Verdeș se ghemui într-un colț verde și igrasios, cât de departe putu de ea.

Se rostogoli și își îmbrățișă perna.

„Sunt fericită."

Ascultă ploaia revărsându-se pe acoperișul de paie și scurgându-se printr-o gaură în cazanul cel negru al mamei sale.

„Casă dulce casă."

Clinc, clinc, clinc, se auzea ploaia.

„Eu și Sophie."

Se holbă la peretele gol și crăpat. *Clinc, clinc, clinc*... Ca o sabie într-o teacă, frecându-se de catarama curelei. *Clinc, clinc, clinc*. Inima începu să-i bubuie în piept, sângele să i se încingă ca lava și știu că se întâmpla din nou. *Clinc, clinc, clinc*. Negrul cazanului deveni negrul cizmelor lui. Paiele din tavan, auriul părului său. Cerul de dincolo de fereastră, albastrul ochilor lui. În brațele ei, perna se preschimbă în mușchi și carne bronzată...

— O mână de ajutor, dragă! se auzi trilul unei voci.

Agatha tresări și se trezi, strângând perna pătată de transpirație. Coborî cu greu din pat și, când deschise ușa, o văzu pe mama ei cărând două coșuri, unul ticsit cu rădăcini și frunze puturoase, celălalt cu mormoloci, gândaci și șopârle moarte.

— Ce Dumnezeu...

— Ca să mă înveți, în sfârșit, cum se fac niște poțiuni de la școală! ciripi Callis, cu ochii ieșindu-i din orbite și trântind un coș în mâinile Agathei. Nu am așa mulți pacienți astăzi. Avem timp de fierturi!

— Ți-am spus că nu mai pot face vrăji, o repezi fata, închizând ușa în urma lor. Degetele noastre nu mai strălucesc aici.

— De ce nu-mi spui nimic din ce s-a întâmplat? întrebă mama, ridicându-și claia uleioasă de păr negru. Ai putea măcar să îmi arăți cum se prepară o poțiune pentru negi.

— Uite ce e, am lăsat totul în urmă.

— Șopârlele sunt mai bune proaspete, draga mea. Ce putem face cu astea?

— Am uitat toate chestiile...

— Se vor strica...

— *Încetează!*

Mama ei înțepeni.

— Te rog, o imploră Agatha. Nu vreau să vorbesc despre școală.

Callis îi luă cu blândețe coșul.

— Când ai venit acasă am fost mai fericită ca niciodată. Își privi fiica în ochi. Dar o parte din mine își face griji pentru lucrurile la care ai renunțat.

Agatha privi țintă la saboții ei negri în timp ce mama cără coșurile în bucătărie.

— Știi că nu-mi place să fac risipă, suspină Callis. Să sperăm că stomacurile noastre vor răbda o tocană de șopârle.

În vreme ce Agatha tăia ceapă la lumina torței, o asculta pe mama ei fredonând cam afon, cum făcea în fiecare seară. Cândva îi plăcuseră enorm sălașul lor din cimitir și obiceiurile lor solitare.

Puse cuțitul jos.

— Mamă, cum știi că ai găsit Fericirea până la Adânci Bătrâneți?

— Hmmm? făcu Callis, aruncând câțiva gândaci în ceaun cu mâinile ei osoase.

— Oamenii dintr-o poveste, vreau să spun.

— Ar trebui să scrie acolo, draga mea.

Mama ei făcu semn din cap înspre o carte de povești care se ițea de sub patul Agathei.

Fata se uită la ultima pagină – un prinț blond și o prințesă cu păr ca pana corbului, sărutându-se la nuntă, pe fundalul unui castel fermecat...

SFÂRȘIT.

— Dar dacă doi oameni nu-și pot vedea cartea cu povești? (Se uită lung la prințesă, în brațele prințului ei.) De unde știu dacă sunt fericiți?

— Dacă trebuie să întrebe, probabil că nu sunt, spuse mama ei, împungând un gândac care refuza să se înece.

Ochii Agathei zăboviră încă o clipă asupra prințului. Închise cartea și o aruncă în focul de sub ceaun.

— Era cazul să ne descotorosim de ea ca toți ceilalți.

Reîncepu să taie ceapa în colț, mai repede decât înainte.

— Ești bine, draga mea? întrebă Callis, auzind-o cum își trăgea nasul.

Agatha se șterse la ochi.

— Ceapa.

Ploaia stătuse, dar cimitirul, luminat de două torțe așezate deasupra porților învăluite în strălucirea flăcărilor săltărețe, era măturat de vântul necruțător de toamnă. Când se apropie de mormânt, gambele îi înțepeniră și pulsul îi răsuna în urechi, implorând-o să stea deoparte. Pe șira spinării i se scurgea transpirația

când îngenunche printre buruieni, în noroi, cu ochii închiși. Nu se uitase niciodată.

Niciodată.

Trăgând aer adânc în piept, Sophie deschise ochii. Abia întrezărea fluturele ros de vreme de pe piatra funerară, deasupra cuvintelor:

SOȚIE & MAMĂ
IUBITOARE

Două pietre funerare mai mici, ambele nemarcate, o încadrau pe cea a mamei sale ca niște aripi. Cu degetele acoperite de mănuși albe, scoase mușchiul care crescuse în crăpăturile uneia dintre ele, de-a lungul anilor de uitare. În timp ce smulgea vegetația, mănușile ei murdare se adânciră mai tare în piatra netedă. Era ceva cioplit acolo. Se uită cu mai multă atenție...

— Sophie?

Se întoarse și o văzu pe Agatha apropiindu-se, într-o haină neagră zdrențuită, ținând în echilibru o lumânare din care picura ceară pe o farfurioară.

— Te-a văzut mama de la fereastră.

Agatha se ghemui lângă ea și așeză flacăra în fața mormintelor. Sophie nu spuse nimic vreme îndelungată.

— El a crezut că a fost vina ei, spuse ea în cele din urmă, uitându-se lung la cele două pietre funerare nemarcate. Doi băieți, amândoi născuți morți. Cum altfel să-și explice?

Se uită la un fluture albastru care bătu întunericul cu aripile, adăpostindu-se în canelura de pe piatra funerară mâncată de timp, de la căpătâiul mamei sale.

— Toţi doctorii au spus că nu mai putea avea copii. Chiar şi mama ta.

Sophie se opri şi zâmbi vag spre fluturele albastru.

— Într-o zi s-a întâmplat. I-a fost atât de rău, încât nimeni nu a crezut că va rezista, dar burta a continuat să-i crească. Copilul Miraculos, l-au numit Bătrânii. Tata a zis că îl va boteza Filip.

Sophie se întoarse spre Agatha.

— Doar că nu poţi numi o fată Filip.

Se opri, iar pometii ei împietriră.

— M-a iubit, oricât de slăbită am lăsat-o. Chiar dacă l-a văzut mergând de nenumărate ori acasă la prietena ei şi dispărând înăuntru.

Sophie se luptă cu lacrimile cât de mult putu.

— Prietena ei, Agatha. Prietena ei cea mai bună. Cum a putut? zise şi plânse amarnic în mănuşile murdare.

Agatha privi în pământ şi nu suflă niciun cuvânt.

— S-a stins sub ochii mei, Aggie. Distrusă şi trădată. (Sophie se întoarse de la mormânt, cu faţa roşie.) Acum va avea tot ce şi-a dorit.

— Nu îl poţi opri, spuse Agatha, atingând-o.

Sophie tresări.

— Şi să-l las să *scape* nepedepsit?

— Ai de ales?

— Crezi că nunta aia va avea loc? rosti Sophie înciudată. O să *vezi*.

— Sophie...

— *El* ar trebui să fie cel mort! adăugă Sophie şi se înroşi de furie. El şi prinţişorii săi! Atunci aş fi fericită în închisoarea asta!

Avea o figură atât de oribilă, că Agatha îngheţă. Pentru prima oară de când se întorseseră, o întrezărea

pe vrăjitoarea înverșunată din interiorul prietenei sale, tânjind să se dezlănțuie.

Sophie citi teama din ochii Agathei.

— Îmi pare r-r-r-rău, se bâlbâi ea, întorcându-se într-o parte. Nu... nu știu ce s-a întâmplat...

Pe chipul ei nu se citea decât rușinea. Vrăjitoarea dispăruse.

— Mi-e dor de ea, Aggie, șopti Sophie, tremurând. Știu că avem finalul nostru fericit. Dar cu toate astea îmi este dor de mama mea.

Agatha ezită, apoi își atinse prietena pe umăr. Sophie cedă, iar Agatha o ținu în brațe în timp ce suspina.

— Aș vrea să o pot vedea din nou, spuse Sophie plângând. Aș face orice. Orice.

Orologiul din turnul strâmb bătu de zece ori la poalele dealului, dar după fiecare bătaie răsunară scârțâieli lugubre. Ținându-se în brațe, cele două fete priviră la silueta gârbovită a bătrânului domn Deauville, care împingea o cotigă pe lângă orologiu, cu ce mai rămăsese din prăvălia sa închisă. La câțiva pași se oprea, opintindu-se sub greutatea cărților sale de povești uitate, până când umbra îi dispăru după colț, iar scârțâielile se pierdură în vânt.

— Nu vreau să sfârșesc ca ea, singură și... uitată, îngăimă Sophie.

Se întoarse spre Agatha, încercând să zâmbească.

— Dar mama nu avea o prietenă ca tine, nu-i așa? Ai renunțat la un prinț doar ca să fim noi două împreună. Când mă gândesc că pot aduce cuiva atâta fericire... (Ochii i se umeziră.) Nu te merit, Agatha. Chiar nu. După toate câte am făcut.

Agatha continua să tacă.

— Cineva Bun ar lăsa această căsătorie să fie dusă la bun sfârşit, nu-i aşa? o întrebă Sophie. Cineva Bun ca tine.

— S-a făcut târziu, spuse Agatha ridicându-se în picioare.

Întinse mâna. Sophie i-o luă fără vlagă.

— Şi trebuie să găsesc o rochie pentru nuntă.

Agatha reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Vezi? Eşti Bună până la urmă.

— Pot măcar să arăt mai bine decât mireasa, răspunse Sophie, ridicându-se.

Agatha pufni şi luă torţa de pe poartă.

— Aşteaptă. Te conduc acasă.

— Ce drăguţ, zise Sophie fără să se oprească. Pot să miros în continuare supa de ceapă pe care ai mâncat-o la cină.

— Supă de şopârle şi ceapă, mai exact.

— Chiar nu înţeleg cum de suntem prietene.

Ieşiră pe poarta scârţâitoare umăr la umăr, iar torţele le luminau umbrele prelungi printre buruienile înalte. În timp ce coborau dealul de smarald, pierzându-se în zare, cimitirul fu traversat de o pală de vânt, care aprinse flacăra lumânării picurând pe farfurioara pătată de noroi. Flacăra cuprinse fluturele albastru care poposise curios pe mormânt, apoi prinse putere, îndeajuns încât să lumineze ciopliturile de pe cele două morminte nemarcate de lângă. O lebădă pe fiecare. Una albă.

Cealaltă neagră.

Şuierând, vântul se năpusti între ele şi stinse lumânarea.

Capitolul 2

Agatha îşi pune şi ea o dorinţă

Sânge. Mirosea a sânge.

„Mănâncă."

Doborând copacii din cale, Fiara le amuşina mirosul, grohăind, cu botul plin de bale, în patru labe. Ghearele şi picioarele izbeau pământul mai repede, mai repede, retezând vrejurile şi ramurile, săltând peste pietre, până când în cele din urmă le auzi răsuflările şi văzu dâra roşie. Unul dintre ei era rănit.

„Mănâncă."

Se strecură printr-un trunchi lung, întunecat şi găunos, lingând sângele, mirosindu-le groaza. Fiara nu se grăbea, căci nu aveau unde să fugă şi în scurt timp le auzi scâncetele. Încet-încet, siluetele lor ieşiră la iveală în lumina lunii, prinse între capătul buşteanului şi un desiş de măceşi. Băiatul mai mare, rănit şi palid, îl strângea la piept pe cel mic.

Fiara îi ridică în aer şi îi ţinu în braţe pe cei doi

băieți care plângeau. Ascunși printre măceși, îi legănă încet până când băieții se opriră din plâns și știură că Fiara era Bună. În curând, băieții începură să respire regulat, lipiți de pieptul negru al Fiarei, cuibărindu-se mai bine în brațele acesteia, care îi îmbrățișa mai strâns... mai tare... mai bine... până când băieții se treziră icnind...

Și văzură zâmbetul însângerat al Sophiei.

Sophie sări din pat și se izbi de lumânarea de pe noptieră, împroșcând ceară de lavandă pe tot peretele. Se răsuci spre oglindă și se văzu cheală, fără dinți, plină de negi...

— *Ajutor...*

Se sufocă și închise ochii...

Îi deschise și vrăjitoarea dispăruse. Își văzu chipul frumos privind-o din oglindă.

Panicată, Sophie își cercetă pielea albă și tremurătoare, să vadă dacă avea negi, ștergând pelicula de sudoare rece.

„Sunt Bună", se calmă ea când nu găsi niciunul.

Dar mâinile nu i se mai opreau din tremurat, mintea îi trepida, neputând să scape de gândul la Fiara aceea, Fiara pe care o omorâse într-o lume îndepărtată, Fiara care încă îi bântuia visele. Se gândi la furia ei din cimitir... la fața împietrită a Agathei...

„Nu vei fi niciodată Bună", o avertizase Directorul Școlii.

Sophie simți că i se usucă gura. Va zâmbi la nuntă. Va lucra la Bartleby's. Va înghiți carnea văduvei și va cumpăra jucării pentru fiii acesteia. Va fi fericită aici. La fel ca Agatha.

Orice, numai să nu mai fie vrăjitoare din nou.

— Sunt Bună, repetă ea în liniștea din jur.

Directorul Școlii trebuie să se fi înșelat. Îi salvase viața Agathei, iar Agatha i-o salvase pe a ei. Erau acasă împreună. Ghicitoarea era dezlegată. Directorul Școlii, mort.

Cartea de povești era închisă.

„Cu siguranță Bună", se liniști Sophie, cuibărindu-se în pernă.

Dar simțea încă gustul sângelui.

Ceața și vânturile de peste noapte lăsaseră loc unui soare orbitor, atât de puternic pentru noiembrie, că ziua aceea părea binecuvântată pentru dragoste. Toate nunțile din Gavaldon erau sărbători publice, dar în vinerea aceea, magazinele erau închise până la unul, iar piața pustie, căci Stefan era un bărbat popular. Într-un cort alb, în grădina din spatele casei sale, întregul oraș se strânsese în jurul punciului de cireșe și a vinului de prune, în vreme ce într-un colț cântau trei cobzari epuizați, întrucât cu o noapte înainte cântaseră la o înmormântare.

Agatha nu știa sigur dacă sarafanul ei negru și ponosit era o ținută adecvată pentru nuntă, dar era pe potriva dispoziției sale. Se trezise mohorâtă și nu își dădea seama de ce. „Sophie are nevoie să fiu fericită", își spuse ea coborând dealul, dar când se alătură mulțimii din grădină, privirea abătută i se transformă într-o încruntătură. Trebuia să se scuture de starea aceasta, ori Sophie va fi și mai deprimată...

Mulțimea fu traversată de o pală roz, care o îmbrățișă cu putere, cuprinzând-o în faldurile pufoase și înfoiate ale rochiei.

— Mulţumesc că eşti aici în această zi specială pentru noi, îngăimă Sophie.

Agatha tuşi.

— Sunt foarte *fericită* pentru ei, tu nu? rosti Sophie, ştergându-şi nişte lacrimi inexistente. Va fi atât de încântător. Să am o nouă mamă, doi fraţi şi să merg în fiecare dimineaţă la prăvălie să fac – înghiţi cu greu – unt.

Agatha se uita cu ochii mari la Sophie, care îşi îmbrăcase din nou rochia preferată.

— Eşti roz... din nou.

— Ca inima mea Bună şi iubitoare, spuse prietena ei suav, mângâindu-şi cozile împodobite cu funde roz.

Agatha clipi.

— Au pus ciuperci otrăvitoare în punci?

— Sophie!

Fetele se întoarseră amândouă şi îi văzură pe Jacob, Adam şi Stefan care încercau să aranjeze ghirlandele strâmbe din lalele albastre deasupra altarului, în partea din faţă a cortului. Căţăraţi pe dovleci pentru a ajunge, băieţii îi făcură cu mâna.

— Sunt nişte năpârstoci drăgălaşi, nu? Sophie zâmbi. Îmi vine să-i mănânc pe amândoi...

Agatha văzu că ochii verzi ai prietenei sale se înfiorară de teamă. Apoi teama dispăru şi singurele urme rămase erau cearcănele de sub ei. Urmele coşmarurilor. Le mai văzuse la Sophie.

— Sophie, sunt eu, spuse Agatha încet. Nu trebuie să te prefaci.

Sophie clătină din cap.

— Tu şi cu mine, Aggie. Doar de asta am nevoie pentru a fi bună, spuse ea cu voce tremurătoare.

O prinse pe Agatha de braț și privi adânc în ochii întunecați ai prietenei sale.

— Atâta timp cât ținem vrăjitoarea din mine moartă. Pot îndura orice altceva dacă încerc.

O strânse mai tare pe Agatha și se întoarse spre altar.

— Vin, băieți! strigă ea și, cu un zâmbet căznit, dădu fuga să își ajute noua familie.

În loc să fie înduioșată, Agatha se simțea și mai mizerabil: „Ce este în neregulă cu mine?"

Mama ei apăru lângă ea și îi dădu un pahar de punci, pe care îl dădu peste cap dintr-o înghițitură.

— Am adăugat niște licurici, spuse Callis. Să îți înviореze fața asta acră.

Agatha scuipă un jet roșu.

— Ascultă-mă, draga mea. Știu că nunțile sunt niște evenimente respingătoare, dar încearcă să nu pari ostilă. Mama ei făcu semn din cap: Bătrânii ne disprețuiesc deja. Nu le da noi motive.

Agatha privi spre trei bărbați ofiliți și bărboși, cu joben negru și mantii gri lungi până la genunchi, mișcându-se printre scaune și strângând mâini. Lungimea bărbilor părea să sugereze cam ce vârstă aveau, barba celui mai bătrân dintre ei ajungând până sub piept.

— De ce trebuie să aprobe fiecare căsătorie? întrebă Agatha.

— Deoarece când aveau loc răpiri, bătrânii le învinovățeau pe femeile ca mine, spuse mama ei, scuturându-și mătreața din păr. Pe atunci, dacă nu te căsătoreai când terminai școala, oamenii credeau că ești vrăjitoare. Astfel că bătrânii forțau căsătoriile pentru cei necăsătoriți,

spuse ea zâmbind cu amărăciune. Dar nici măcar forţa nu a făcut un bărbat să mă ia de nevastă.

Agatha îşi aminti cum niciun băiat de la şcoală nu voise să o invite nici pe ea la bal. Până când...

Deodată, se simţi şi mai posomorâtă.

— Când răpirile au continuat, bătrânii s-au înmuiat şi-au hotărât doar să „aprobe" căsătoriile. Dar încă îmi amintesc aranjamentele lor îngrozitoare, spuse mama ei, înfigându-şi unghiile în scalp. Stefan a suferit cel mai tare dintre toţi.

— De ce? Ce i s-a întâmplat?

Callis lăsă mâna să-i cadă, ca şi când ar fi uitat că fiica ei asculta.

— Nimic, dragă. Nimic care să mai conteze acum.

— Dar ai spus...

Agatha se auzi strigată şi se întoarse, văzând-o pe Sophie făcându-i semn cu mâna să se aşeze pe un loc de pe rândurile din faţă.

— Aggie, începem!

Una lângă alta în prima strană, la câţiva paşi de altar, Agatha aştepta ca Sophie să cedeze din clipă-n clipă. Dar zâmbetul nu se şterse de pe buzele prietenei sale, nici măcar când tatăl ei se aşeză lângă preot la altar, scripcarii începură procesiunea, iar Jacob şi Adam aruncară trandafiri pe culoar, îmbrăcaţi în costume albe identice.

După luni întregi în care se luptase cu tatăl ei, se zbătuse să atragă atenţia şi înfruntase viaţa... Sophie se schimbase.

„Tu şi cu mine, Aggie."

Tot ce îşi dorise vreodată Agatha fusese să fie îndeajuns pentru Sophie. Ca aceasta să aibă nevoie de ea la fel

de mult pe cât avea nevoie Agatha de Sophie. Iar acum, în sfârșit, își câștigase finalul fericit.

Dar, pe scaunul ei, Agatha nu era fericită deloc. O deranja ceva la nunta asta. Ceva care o rodea pe dinăuntru. Înainte să apuce să își dea seama ce era, scripcarii se apucaseră să cânte mai lent, toată lumea din cort se ridică în picioare, iar Honora înaintă printre strane. Agatha o privi pe Sophie cu atenție, așteptându-se ca prietena ei să se trădeze în cele din urmă, dar aceasta nu se clinti, nici măcar când se uită la coafura ca o pătlăgică a proaspetei sale mame vitregi, la fundul ei durduliu și la rochia pătată de ceea ce părea a fi glazură de tort.

— Dragi prieteni și membri ai familiei, începu preotul, ne-am adunat aici pentru a fi martorii unirii acestor două suflete...

Stefan luă mâna Honorei, iar Agatha se simți și mai mohorâtă. Cu spatele gârbovit, bosumflată...

De partea cealaltă a culoarului, mama ei o privea încruntată. Agatha se îndreptă și se căzni să zâmbească.

— În dragoste, fericirea vine din sinceritate, din a ne devota celui de care avem *nevoie*, continuă preotul.

Agatha simți că Sophie îi ia mâna cu blândețe, ca și când ar fi avut amândouă tot ce aveau nevoie, exact acolo.

— Fie ca dragostea voastră să crească și să vă aducă împlinire, fie ca dragostea voastră să dăinuiască până la adânci bătrâneți...

Agatha simți că începe să-i transpire palma.

— Căci ați ales această dragoste. Ați ales acest final pentru povestea voastră.

Mâna îi era udă leoarcă acum, dar Sophie nu îi dădu drumul.

— Iar acum, acest sfârşit este al vostru pentru vecie.

Agatha avu senzaţia că inima i se zbate în piept. Pielea o ardea.

— Şi dacă nimeni nu are nimic de obiectat, atunci această uniune este pecetluită pentru totdeauna...

Agatha se ridică, simţind că i se face rău...

— Vă declar...

Atunci văzu.

— Soţ şi...

Degetul îi strălucea, auriu intens. Scoase un strigăt, şocată. Sophie se întoarse surprinsă...

Ceva zbură între ele, aruncându-le pe amândouă la pământ. Agatha se mişcă şi simţi o altă săgeată zgâriindu-i gâtul, înainte de a se feri. Auzea plânsetele copiilor, scaunele cădeau, iar picioarele se poticneau, căci mulţimea se bulucea să se retragă din calea zecilor de săgeţi aurii care vâjâiau prin aer, înfigându-se în cort. Agatha se răsuci după Sophie, dar cortul se smulse din ţăruşii cu care era priponit, prăbuşindu-se peste mulţimea care ţipa, acoperind-o, până când nu mai văzu decât umbre vagi în spatele pânzei. Gâfâind, Agatha se târî în patru labe peste altarul sfărâmat, palmele cufundându-i-se în noroi, peste ghirlandele călcate în picioare, în vreme ce săgeţile şuierătoare se înfigeau în stânga şi în dreapta. Cine făcea asta? Cine ar fi distrus o nun...

Agatha îngheţă. Acum degetul ei strălucea şi mai puternic decât până atunci.

„Nu se poate."

Auzi țipetele unei fete în față. Țipete pe care le cunoștea. Asudând, tremurând, Agatha se strecură pe sub scaunele răsturnate, îndepărtând ultima bucată de cort de pe ea, până când simți o rază de soare izbind-o și ieși în grădina din față, așteptându-se la un masacru...

Dar oamenii nu făceau decât să stea acolo, în tăcere, nemișcați, privind cerul acoperit de săgeți care năvăleau din toate direcțiile.

Săgeți din Pădure.

Agatha se feri îngrozită, apoi își dădu seama că săgețile nu erau îndreptate spre ea. Nu erau îndreptate spre niciunul din săteni. De oriunde ar fi venit din Pădure, vârfurile lor se arcuiau în ultimul moment, apucând-o spre o singură țintă.

— *Aaaaa!*

Sophie fugi pe după casa ei, ferindu-se și respingând săgețile cu tocurile de cleștar.

— Agatha! Agatha, *ajutor*!

Dar nu era timp, căci un vârf aproape îi nimeri capul, iar Sophie coborî dealul în fugă, cât de repede putu, cu săgețile pe urmele ei.

— Cine ar vrea să mă *omoare*? se tângui Sophie către martirii de pe vitralii și către statuile sfinților.

Agatha stătea lângă ea, printre stranele goale. Trecuseră două săptămâni de când Sophie se ascunsese prima oară în biserică, singurul loc în care săgețile nu o urmăreau. Încercase să iasă în repetate rânduri, dar săgețile se întorceau și mai înverșunate, dând năvală din Pădure, urmate de sulițe, securi, pumnale și țepușe.

A treia zi, era limpede că nu avea scăpare. Oricine ar fi fost cel care dorea să o ucidă avea să aştepte oricât ar fi fost necesar.

La început, Sophie nu văzu niciun motiv să se panicheze. Oamenii din orăşel îi aduceau mâncare (fiind atenţi la „alergiile ei fatale" la gluten, zahăr, lactate şi carne roşie), Agatha îi aducea ierburile şi rădăcinile de care avea nevoie pentru a-şi face cremele, iar Stefan o asigura că nu se va recăsători până când fiica sa nu avea să fie adusă acasă în siguranţă. Dat fiind că oamenii patrulaseră în zadar în căutarea asasinilor, pergamentul târgului o numise pe Sophie „Mica prinţesă curajoasă", căci îndepărtase povara încă unui blestem, iar bătrânii porunciseră ca statuia ei să fie revopsită. În curând, copiii se adunau din nou să-i ceară autografe, imnul satului fusese schimbat în *Binecuvântată este Sophie a noastră*, iar târgoveţii supravegheau cu rândul biserica. Se vorbea chiar să se organizeze un spectacol la teatru, jucat doar de ea, după ce avea să scape de primejdie.

— *La Reine Sophie*, o celebrare extraordinară, de trei ore, a înfăptuirilor mele, delira Sophie, mirosind buchetele admiratorilor care umpleau culoarul. Puţin cabaret, să pună sângele în mişcare, un număr de circ, cu lei şi un trapez şi, în încheiere, *Sunt doar o simplă femeie*, într-o interpretare captivantă. O, Agatha, cât am tânjit să-mi găsesc locul în acest târg stătut şi monoton! Nu aveam nevoie decât de un rol pe măsura mea! (Brusc, păru îngrijorată.) Nu crezi că vor înceta să încerce să mă omoare, nu-i aşa? Ăsta-i cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată!

Dar apoi atacurile se înrăutățiră.

În prima noapte, din Pădure fură lansate proiectile incendiare care distruseră casa lui Belle, lăsându-i întreaga familie pe drumuri. În a doua noapte, din copaci începură să curgă șuvoaie de ulei încins, scufundând o întreagă uliță de case. În ruinele fumegânde, asasinii lăsară același mesaj, înscris pe pământul pârjolit.

DATI-NE-O PE SOPHIE

A doua zi dimineața, când Bătrânii porniră spre piață pentru a calma sătenii revoltați, Stefan ajunsese deja la biserică.

— Este singurul fel în care eu și Bătrânii te putem proteja, îi spuse el fiicei sale, cu un ciocan în mână și lacăte.

Agatha nu vru să plece, așa că o încuie și pe ea înăuntru.

— Credeam că povestea noastră s-a terminat! strigă Sophie, ascultând gloata de săteni de afară care scanda:

— Trimiteți-o înapoi! Trimiteți-o înapoi! Trimiteți-o înapoi!

Se prăbuși pe scaun.

— De ce nu te vor pe *tine*? De ce sunt eu mereu ticăloasa? Și de ce sunt eu mereu cea *întemnițată*?

Lângă ea, Agatha privea la un sfânt de marmură dintr-o friză de deasupra altarului, tânjind după un înger. Își întindea brațul puternic, își răsucea pieptul, ca și când ar fi urmat îngerul oriunde ar fi mers...

— Aggie?

Agatha se smulse din transă şi se întoarse.

— Ai darul de a-ţi face duşmani.

— Am încercat să fiu bună! exclamă Sophie. Am încercat să fiu ca tine!

Agatha simţi din nou că i se face rău. Senzaţia aceea pe care încercase să o stăpânească.

— Aggie, fă ceva! zise Sophie şi o prinse de braţ. Întotdeauna repari lucrurile!

— Poate că nu sunt atât de bună pe cât crezi, murmură Agatha şi se trase, prefăcându-se că îşi lustruieşte saboţii.

În liniştea care se aşternuse, simţi că Sophie o privea.

— Aggie.

— Da.

— De ce ţi-a strălucit degetul?

Agathei i se încleştară muşchii.

— Ce?

— Am văzut, spuse Sophie încet. La nuntă.

Agatha îi aruncă o privire.

— Probabil a fost o iluzie de la lumină. Magia nu funcţionează aici.

— Mda.

Agatha îşi ţinu răsuflarea. Simţea că Sophie se gândeşte.

— Dar profesorii nu ne-au pecetluit niciodată degetele din nou, nu-i aşa? zise prietena ei. Iar magia urmează emoţia. Aşa ne-au spus.

Agatha se mişcă.

— Şi?

— Nu ai părut fericită la nuntă, spuse Sophie.

— Ești sigură că nu te-a supărat ceva? Te-a supărat într-atât încât să faci o vrajă?

Agatha îi întâlni privirea. Sophie îi scrută chipul, citind-o până în adâncul sufletului.

— Te cunosc, Agatha.

Agatha strânse strana.

— Știu de ce erai tristă.

— Sophie, nu am vrut! îi scăpă Agathei...

— Erai supărată pe tata, continuă Sophie. Pentru că m-a făcut să trec prin toate astea.

Agatha o privi cu ochii cât cepele. Își reveni și încuviință din cap.

— Așa e. A-aham. M-ai prins.

— La început am crezut că ai făcut vraja pentru a opri nunta. Dar nu mai are sens acum, nu? rosti Sophie pufnind. Ar însemna că ai trimis săgeţile spre *mine*.

Agatha scoase un râset chinuit, încercând să nu o privească.

— O iluzie de la lumină, suspină Sophie. După cum spuneai.

Rămaseră în tăcere, ascultând scandările.

— Nu îţi face griji în privinţa tatălui meu. Vom fi bine amândoi, zise Sophie. Vrăjitoarea nu se va întoarce, Aggie. Nu atâta timp cât suntem prietene.

Vocea ei era mai sinceră decât o auzise Agatha vreodată.

Agatha ridică privirea, surprinsă.

— Mă faci fericită, Agatha, spuse Sophie. Doar că mi-a trebuit prea mult să îmi dau seama de asta.

Agatha încercă să îi susţină privirea, dar tot ce putea vedea era sfântul de deasupra altarului, cu mâna spre ea, ca un prinţ care se întinde după prinţesa lui.

— Vei vedea. Vom găsi un plan, ca întotdeauna, rosti Sophie, împrospătându-şi rujul roz între căscaturi. Dar poate mi-ar prinde bine un mic somn de frumuseţe mai întâi...

Se ghemui pe strană ca o pisică, cu perna aşezată pe burtă, iar Agatha văzu că era preferata prietenei sale, cu o prinţesă şi un prinţ, blonzi, îmbrăţişaţi sub cuvintele „Până la Adânci Bătrâneţi". Dar Sophie modificase prinţul cu trusa ei de cusut. Acum acesta avea părul întunecat şi înfoiat, ochi negri mari, cu o privire ucigătoare... şi o rochie neagră.

Agatha îşi privi prietena care adormi cât ai zice peşte, ocolită de coşmaruri pentru prima oară de săptămâni întregi.

Scandările de afară se auziră mai tare – „Trimiteţi-o înapoi! Trimiteţi-o înapoi! Trimiteţi-o înapoi!" –, în vreme ce Agatha se uita ţintă la perna Sophiei, simţind că i se strânge stomacul din nou.

Acelaşi sentiment pe care îl avea şi când se uita la prinţul din cartea de poveşti din bucătăria ei. Acelaşi sentiment pe care îl avea când privea un bărbat şi pe soţia sa schimbând jurăminte. Acelaşi sentiment ca atunci când o ţinea pe Sophie de mână, din ce în ce mai puternic, până când degetul ei începuse să strălucească, ascunzând o taină. O taină atât de îngrozitoare, că distrusese o poveste.

Căci, în acel moment unic în care asistase la nunta de care n-avea să aibă parte niciodată, Agatha își dorise ceva ce nu crezuse niciodată că va fi posibil.

Își dorise ca povestea ei să aibă un final diferit.

Un final cu altcineva.

Atunci năvăliseră săgeţile asupra Sophiei.

Săgeţile care nu se mai opreau, oricât de mult încerca să își retragă dorința.

Capitolul 3

Firimituri

In noaptea aceea striviră casa lui Radley mai întâi, cu un bolovan aruncat pe deasupra copacilor, apoi turla strâmbă, cu orologiu, care gemea scoasă din ţâţâni, în timp ce sătenii traversau piaţa în goană, ţipând. În curând, uliţe întregi fură aruncate în aer, iar părinţii îşi strângeau copiii în braţe, în fântâni şi şanţuri, uitându-se la pietrele care zburau prin dreptul lunii ca meteorii.

Când atacul fulgerător se încheie la patru dimineaţa, mai rămăsese doar jumătate din oraş. Tremurând, sătenii se uitau la teatrul iluminat din depărtare, pe a cărui cortină roşie luminile fuseseră rearanjate:

SOPHIE SAU MURIŢI.

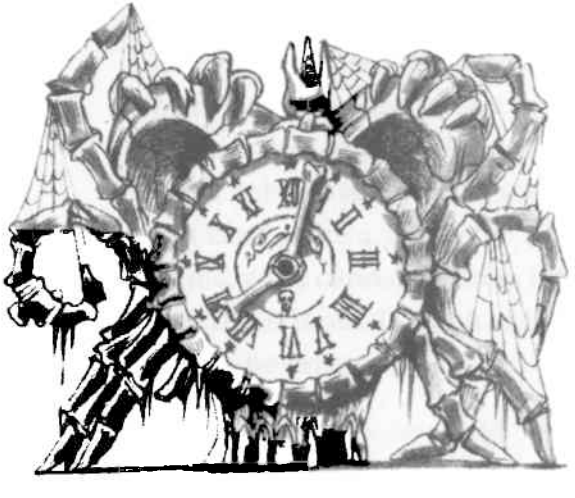

În acest răstimp Sophie dormea liniştită, iar Agatha rămase prizonieră în biserică, ascultând ţipetele şi bufnetele.

Dacă le-o dădea pe Sophie, prietena ei cea mai bună avea să moară. Dacă nu le-o

dădea pe Sophie, întregul târg avea să moară. Rușinea îi ardea gâtul. Cumva, redeschisese porțile între lumi. Dar pentru cine? Cine îi dorea moartea Sophiei?

Trebuia să existe o cale de a rezolva toate acestea. Dacă redeschisese porțile, sigur avea să le poată închide!

Mai întâi încercă să își facă degetul să strălucească din nou, concentrându-se asupra furiei pe care o simțea, până când i se umflară obrajii – furie față de asasini, furie față de sine, furie față de degetul ei stupid, care nu se aprindea, părând și mai palid decât până atunci. Apoi încercă să facă vrăji oricum pentru a-i alunga pe atacatori, iar rezultatul fu cel la care se aștepta. Încercă să se roage la sfinții de pe vitralii, să-și pună o dorință la vederea unei stele, să frece toate lămpile din biserică, poate, poate va ieși un duh, iar când totul dădu greș lamentabil, extrase rujul roz din pumnul Sophiei și scrise „LUAȚI-MĂ PE MINE“ pe fereastra luminată de zori. Spre surprinderea ei, primi un răspuns.

„NU“, apăru scris deasupra lizierei pădurii.

Pentru o clipă, Agatha zări printre copaci un licăr roșu.

Apoi dispăru.

„CINE EȘTI?“ scrise ea.

„DĂ-NE-O PE SOPHIE“, răspunseră flăcările.

„ARATĂ-TE“, ceru ea.

„DĂ-NE-O PE SOPHIE.“

„NU O PUTEȚI AVEA“, mâzgăli Agatha.

Un obuz strivi statuia Sophiei drept răspuns.

Sophie se foi în spatele ei, mormăind despre legătura dintre somnul prost și coșuri. Bâjbâind prin întuneric, aprinse o lumânare care aruncă umbre tivite cu argintiu asupra grinzilor de brad. Apoi făcu câteva mișcări de

yoga căznite, ronţăi o migdală, îşi frecă faţa cu seminţe de grepfrut, solzi de păstrăv şi cremă de cacao şi se răsuci spre Agatha cu un zâmbet somnoros.

— Neaţa, draga mea, care ţi-e planul?

Dar, aplecată peste pervaz, Agatha se uita prin sticla spartă, urmată de Sophie, la târgul făcut una cu pământul, la gloata rămasă fără adăpost care înainta printre dărâmături şi la capul retezat al statuii ei, holbându-se la ea de pe treptele bisericii.

Zâmbetul Sophiei dispăru treptat.

— Nu avem niciun plan, nu-i aşa?

POC!

Uşile de stejar se cutremurară sub ciocanul care izbea un lacăt.

POC! POC!

— Asasinii! strigă Sophie.

Agatha sări îngrozită.

— Biserica este pe pământ sacru!

Scândurile pocniră; şuruburile se slăbiră şi căzură la podea.

Fetele se retraseră spre altar.

— Ascunde-te! îngăimă Agatha, iar Sophie alergă pe după amvon, ca un pui decapitat...

Ceva de metal se înfipse în uşă.

— Cheie! scânci Agatha. Au o cheie.

Auzi lacătul poticnindu-se. În spatele ei, Sophie se agita pierdută între draperii.

— Ascunde-te acum! strigă Agatha.

Uşa se deschise cu un bufnet, iar ea se răsuci spre pragul întunecat. În lumina slabă a lumânării, o umbră neagră gârbovită se strecură în biserică.

Agathei îi stătu inima în loc.

„Nu..."

Umbra strâmbă alunecă de-a lungul culoarului, pâlpâind la lumina lumânării. Agatha căzu în genunchi, lipită de altar.

Inima îi duduia atât de tare că nu putea respira.

„Este mort!" Sfâşiat în bucăţi de o lebădă albă şi aruncat în vânt! Penele lui de lebădă neagră pluteau deasupra unei şcoli aflate la mare, mare depărtare! Dar acum Directorul Şcolii se furişa spre ea, cât se poate de viu, iar Agatha se lipi tremurând de amvon şi scoase un ţipăt...

— Situaţia a devenit insuportabilă, spuse o voce.

Nu a Directorului Şcolii.

Agatha se uită printre degete la bătrânul cu cea mai lungă barbă, care stătea în picioare lângă ea.

— Sophie trebuie dusă la adăpost, spuse bătrânul mai tânăr din spatele lui, scoţându-şi jobenul negru.

— Şi trebuie dusă astă-seară, zise mezinul dintre bătrâni, mângâindu-şi barba rară.

— Unde? şopti o voce.

Bătrânii ridicară privirea şi o văzură pe Sophie în friza de marmură de deasupra altarului, lipită de un sfânt gol.

— *ACOLO* te-ai ascuns? o repezi Agatha.

— Unde vreţi să mă duceţi? îl întrebă Sophie pe cel mai bătrân, încercând în van să se desprindă de statuia goală.

— Este aranjat, răspunse el, punându-şi pălăria din nou pe cap şi îndreptându-se spre uşă. Ne vom întoarce astă-seară.

— Dar atacurile! strigă Agatha. Cum le veţi opri?

— Este aranjat, spuse al doilea bătrân, urmându-l pe cel mai vârstnic.

— La ora opt fix, spuse mezinul, călcând pe urmele confratelui său.

— Doar Sophie.

— De unde ştiţi că va fi în siguranţă? se panică Agatha.

— Totul este aranjat, strigă cel mai vârstnic şi încuie uşa în urma sa.

Cele două fete rămaseră mute, până când Sophie scoase un scâncet.

— Vezi? Ţi-am spus!

Coborî de pe frizăşi o strivi pe Agatha într-o îmbrăţişare.

— Nimic nu ne poate distruge finalul fericit.

Fredonând uşurată, îşi împachetă cremele şi castraveţii în valijoara ei roz drăgălaşă, căci cine ştie cât avea să treacă până când îi vor îngădui prietenei sale să vină în vizită şi să îi aducă altele noi. Se întoarse spre ochii mari şi negri ai Agathei, care privea spre fereastră.

— Nu te agita, Aggie. Totul este aranjat.

Dar în timp ce Agatha se uita la sătenii care se târau printre ruine, aruncând priviri înverşunate spre biserică, îşi aminti de ultima dată când mama ei spusese că bătrânii „aranjaseră" lucrurile... şi spera ca de data aceasta să aibă rezultate mai bune.

Înainte de apus, bătrânii îi permiseră lui Stefan să vină, căci Sophie nu îl mai văzuse de când o zăvorâse în biserică. Nu arăta la fel. Îi crescuse barba, avea hainele murdare, era pământiu şi subnutrit. Îi lipseau doi dinţi şi avea ochiul stâng vânăt. Fiica lui fiind protejată

de bătrâni, era clar că sătenii își vărsaseră frustrările asupra lui.

Sophie se străduí să îi arunce o privire consolatoare, dar inima îi tresăltă de bucurie. Oricât de Bună încerca să fie, vrăjitoarea din ea voia în continuare ca tatăl ei să sufere. Privi spre Agatha, care își rodea unghiile în colț, prefăcându-se că nu asculta.

— Bătrânii au spus că nu va dura mult, spuse Stefan. După ce lașii aceia din pădure își vor da seama că ai fost ascunsă, mai devreme sau mai târziu vor veni să te caute. Iar eu voi fi pregătit.

Se scărpină pe pielea înnegrită și observă că fiica lui tresări.

— Știu, arăt ca o sperietoare.

— Ai nevoie de un gomaj bun cu miere, spuse Sophie, scotocind prin geanta cu produse cosmetice până când găsi punguța din piele de șarpe.

Dar tatăl ei nu făcea decât să privească țintă la orășelul demolat, cu ochii umezi.

— Tată?

— Satul vrea să renunțe la tine. Dar bătrânii ar face orice să te protejeze, chiar dacă se apropie Crăciunul. Sunt mai buni decât noi toți, spuse el încet. Nimeni din oraș nu îmi va mai vinde nimic acum. Cum vom supraviețui... spuse el ștergându-și ochii.

Sophie nu îl mai văzuse niciodată pe tatăl ei plângând.

— Ei bine, nu este vina mea, răspunse ea, luând-o gura pe dinainte.

Stefan oftă.

— Sophie, tot ce contează este să ajungi acasă în siguranță.

Sophie răsucea săculeţul cu cremă de miere.

— Unde stai?

— Un alt motiv pentru care nu sunt bine văzut, spuse tatăl ei, frecându-se la ochiul vânăt. Cel care te urmăreşte a distrus casele de pe străduţa noastră, lăsând-o doar pe a noastră în picioare. Prăvălia cu alimente s-a dus, dar Honora reuşeşte cumva să ne hrănească în fiecare seară.

Sophie strânse punga mai tare.

— Ne?

— Băieţii s-au mutat în camera ta până când va fi totul sigur şi vom putea încheia nunta.

Sophie turnă cremă pe el. Stefan mirosi crema de miere şi începu imediat să scotocească prin geanta ei...

— Ai ceva ce ar putea mânca băieţii?

Agatha văzu că Sophie era pe cale să leşine şi interveni.

— Stefan, ştii unde o vor ascunde bătrânii?

El clătină din cap.

— Dar m-au asigurat că nu o vor găsi nici sătenii, spuse el, uitându-se la Sophie care îşi îndepărtă geanta cât putu de mult de el, îndreptându-se spre partea cealaltă a bisericii.

Stefan aşteptă până când era suficient de departe încât să nu îi audă.

— Nu doar de asasini trebuie să o protejăm, şopti el.

— Dar nu poate rezista prea mult singură, insistă Agatha.

Stefan se uită pe fereastră la pădurile care împresurau oraşul Gavaldon, întunecate şi nesfârşite în lumina care se împuţina.

— Ce s-a întâmplat când aţi fost acolo, Agatha? Cine vrea ca fiica mea să moară?

Agatha tot n-avea un răspuns.

— Să presupunem că planul nu funcționează, spuse ea.

— Trebuie să avem încredere în bătrâni, răspunse Stefan, evitându-i privirea. Ei știu ce este mai bine.

Agatha văzu durerea înnegurându-i chipul.

„Stefan a suferit cel mai mult dintre toți." Asta spusese mama ei.

— Voi rezolva cumva, spuse Agatha, iar vinovăția îi gâtui vocea. O voi proteja. Promit.

Stefan se aplecă și îi luă chipul în mâini.

— Și este o promisiune pe care am nevoie să o păstrezi.

Agatha se uită în ochii lui speriați.

— O, Doamne.

Se întoarseră și o văzură pe Sophie la altar, strângând geanta la piept.

— Voi veni acasă până la sfârșitul săptămânii, se încruntă ea. Și ar fi bine ca pe patul meu să fie așternuturi curate.

Ora opt se apropia, iar Sophie stătea pe masa altarului, înconjurată de lumânări care se topeau, ascultându-și stomacul chiorăind. Îl lăsase pe tatăl ei să îi ia ultimii biscuiți de ovăz, fără unt, ca să li-i ducă băieților, căci Agatha o forțase. Puștii se vor îneca mâncându-i, fără îndoială. Asta o făcu să se simtă mai bine.

Sophie oftă. „Directorul Școlii avea dreptate. Sunt Rea."

Însă cu toate puterile și vrăjitoria lui, nu știuse că exista un leac. O prietenă care o făcea bună. Atâta timp cât o avea pe Agatha, nu va mai fi niciodată vrăjitoarea

aceea urâtă şi oribilă. Când în biserică se făcu întuneric, Agatha refuzase să o lase singură, dar Stefan o forţase. Bătrânii spuseseră clar: „Numai Sophie" şi nu era momentul să nu se supună poruncilor. Nu când erau pe cale să îi salveze viaţa.

Rămasă fără Agatha, Sophie simţi că o cuprinde brusc neliniştea. Asta simţise Agatha în privinţa ei? Sophie o tratase cu atâta cruzime pe atunci, pierdută cum era în fanteziile ei de prinţesă. Acum nu-şi mai putea imagina viitorul fără ea. Oricât de rău avea să fie, va îndura zilele care vor urma în ascunzătoare –, dar doar pentru că ştia că o va avea pe prietena ei la final. Prietena care devenise adevărata ei familie.

Dar de ce se purtase Agatha atât de straniu în ultima vreme?

În ultima lună, Sophie observase că se îndepărta tot mai tare. Agatha nu mai râdea atât de mult în timpul plimbărilor lor, era adesea rece când o atingea şi părea preocupată de gândurile ei. Pentru prima oară de când se întâlniseră, Sophie începuse să simtă că ea investise mai mult în această prietenie.

Apoi venise nunta. Se prefăcuse că nu observase mâna Agathei, udă leoarcă, tremurând în a ei, ca şi când ar fi vrut să se desprindă. Ca şi când ar fi ascuns un secret teribil.

„Poate că nu sunt atât de Bună pe cât crezi."

Sophie simţi că îi duduie inima în urechi. Nu se putea ca degetul Agathei să fi strălucit în ziua aceea.

Sau se putea?

Se gândi la mama ei, care avusese şi ea frumuseţe, spirit şi farmec... avusese şi ea o prietenă în care se încredea

de multă vreme... doar că aceasta o trădase și murise singură și îndurerată.

Sophie alungă gândul. Agatha renunțase la un prinț pentru ea. Fusese pe cale să-și dea viața pentru ea. Agatha găsise un final fericit pentru ele, în ciuda tuturor celor întâmplate.

În biserica rece și întunecată, inima Sophiei începu să bată neregulat.

„Atunci de ce ar distruge povestea noastră?"

În spatele ei, se întredeschiseră ușile bisericii. Sophie se întoarse ușurată și văzu umbrele așteptând în mantiile lor cenușii, cu pălăriile în mână.

Doar cel mai bătrân ținea altceva între degete.

Ceva mai ascuțit.

Problema atunci când locuiești într-un cimitir este că morții nu au nevoie de lumină. În afară de torțele pâlpâitoare de deasupra porților, cimitirul zăcea în beznă la miezul nopții și tot ce se întindea dincolo de el era doar o umbră indigo. Privind prin obloanele stricate de la ferestra ei, Agatha întrezări strălucirea corturilor albe de pe deal, ridicate să îi adăpostească pe cei care rămăseseră fără casă în urma atacurilor. Undeva acolo, bătrânii se pregăteau să o ducă pe Sophie într-un loc sigur. Tot ce putea face era să aștepte.

— Ar fi trebuit să mă fi ascuns lângă biserică, spuse Agatha și își linse o zgârietură proaspătă făcută de Verdeș, care continua să se poarte cu ea de parcă ar fi fost o străină.

— Nu poți să nu te supui bătrânilor, răspunse mama ei, care stătea țeapănă pe pat, cu ochii la un ceas de pe

poliţa şemineului, cu limbile din os. S-au purtat cuviincios de când aţi oprit răpirile. Să rămână aşa.

— O, te rog, zise Agatha pe un ton zeflemitor. Ce-ar putea să-mi facă trei moşi?

— Ce fac toţi oamenii când le este frică.

Callis rămase cu ochii pe ceas.

— Dau vina pe vrăjitoare.

— Mmhmm. Şi ne vor arde pe rug, pufni Agatha, trântindu-se pe patul ei.

Tensiunea aspri liniştea. Se ridică în capul oaselor şi văzu faţa încordată a mamei sale, continuând să privească ţintă înainte.

— Doar nu vorbeşti serios, mamă.

Deasupra buzei lui Callis se iviră broboane de sudoare.

— Au avut nevoie de un ţap ispăşitor când nu se opreau răpirile.

— Au ars femei? rosti Agatha şocată.

— Dacă nu ne măritam. Asta i-a învăţat cartea de poveşti să facă.

— Dar tu nu te-ai căsătorit niciodată, bâigui Agatha. Cum ai supravieţuit...

— Pentru că mi-a luat cineva apărarea, spuse mama ei, uitându-se la oasele care băteau ora opt. Şi a plătit preţul.

— Tata? Ai spus că a fost un nenorocit blestemat care a murit într-un accident la moară.

Callis nu răspunse, uitându-se înainte.

Agatha simţi un fior traversându-i şira spinării. Privi spre mama sa.

— Ce ai vrut să spui când ai zis că Stefan a suferit cel mai mult dintre toţi? Când i-au aranjat bătrânii căsătoria?

Callis nu-și desprinse ochii de la ceas.

— Problema cu Stefan este că are încredere în cine nu trebuie. Întotdeauna crede că oamenii sunt buni.

Osul lung trecu de opt. Umerii i se lăsară în jos de ușurare.

— Dar nimeni nu este atât de Bun pe cât pare, draga mea, spuse Callis încet, întorcându-se spre fiica ei. Sigur știi asta.

Pentru întâia oară, Agatha văzu ochii mamei sale. Erau lacrimi în ei.

— *Nu*... îngăimă Agatha și simți o mâncărime înroșindu-i și arzându-i gâtul.

— Vor spune că a fost alegerea ei, rosti Callis cu o șoaptă răgușită.

— *Știai*... abia putu Agatha să spună, țâșnind spre ușă. Știai că nu o mutau...

Mama îi tăie calea.

— Știau că o vei aduce înapoi! Au promis că te vor cruța dacă te voi ține aici până când...

Agatha o împinse în perete. Mama se repezi după ea, dar nu apucă să o prindă.

— *Te vor ucide!* țipă Callis pe fereastră, dar întunericul îi înghițise fiica.

Fără torță, Agatha se împiedică și căzu coborând dealul, rostogolindu-se prin iarba rece și udă, până când dădu buzna într-un cort de la poale. Mormăind frenetic, se scuză în fața familiei care crezuse că era un obuz, dădu fuga spre biserică, printre zeci de oameni fără adăpost care fierbeau gândaci și șopârle deasupra focurilor, învelindu-și copiii în pături zdrențuite și pregătindu-se pentru următorul atac care nu avea să mai

vină niciodată. Mâine bătrânii vor deplânge curajosul „sacrificiu" al Sophiei, statuia sa va fi reconstruită, iar sătenii vor petrece un nou Crăciun, uşuraţi de încă un blestem...

Cu un strigăt, Agatha dădu în lături uşile de stejar.

Biserica era goală. Zgârieturi lungi şi adânci erau scrijelite de-a lungul culoarului.

Sophie îşi târâse condurii de cleştar până la ieşire.

Agatha căzu în genunchi în noroi.

„Stefan."

Îi promisese. Îi promisese că o va proteja pe fiica lui.

Se îndoi de mijloc, cu faţa în mâini. Era vina ei. Mereu avea să fie vina ei. Avea tot ce dorea. Avea o prietenă, avea dragoste, o avea pe *Sophie*. Şi o târguise pe o dorinţă. Era Rea. Mai mult decât Rea. Ea era cea care merita să moară.

— Te rog... O voi aduce acasă... rosti ea chinuit. Te rog... Promit... Voi face orice...

Dar nu era nimic de făcut. Sophie dispăruse. Fusese încredinţată unor ucigaşi invizibili, pentru a răscumpăra pacea.

— Îmi pare rău... nu am vrut...

Agatha hohotea, iar saliva îi curgea din gură. Cum îi putea spune unui tată că fiica sa murise? Cum putea trăi vreunul din ei, acum că ea încălcase promisiunea? Suspinele i se potoliră încet, lăsând loc groazei. Nu se mişcă vreme îndelungată.

În cele din urmă, se ridică cu greu, năucă şi îngreţoşată, şi se îndreptă clătinându-se spre casa lui Stefan. Cu fiecare pas pe care îl făcea, îndepărtându-se de biserică, se simţea tot mai rău. Şchiopătând pe uliţa de pământ, simţi vag ceva lipicios şi umed pe picioare. Fără

să se gândească, șterse urma de pe genunchi cu degetul și îl duse la nas.

„Cremă de miere."

Agatha îngheță, cu inima bătându-i nebunește. Pe pământ, înaintea ei, văzu mai multă cremă, împroșcată într-o dâră disperată spre lac. Adrenalina îi explodă în sânge.

Ronțăindu-și unghiile de la picioare în cortul său, Radley auzi pocnete în spate și se întoarse exact la timp pentru a vedea o umbră fluturându-și pumnalul și torța.

— Asasin! scânci el.

Agatha întoarse capul și văzu bărbații dând năvală din corturi și apucând-o pe urmele ei, în timp ce se ținea după dâra de cremă de miere, presărată ca firimiturile până la lac. Alergă mai iute, urmând dâra, dar în scurt timp micile cocoloașe se făcură mai mici și mai mici, apoi fură înlocuite de picături pulverizate în toate direcțiile. Agatha ezită, căutând un alt semn care să o călăuzească, iar bărbații ajunseră la lac, gonind spre răsărit, dând ocol malului și venind spre ea. Dar peste lac se vedeau trei siluete, care o încolțeau dinspre apus. În lumina torțelor, văzu umbrele a trei mantii lungi și bărbile...

Bătrânii.

Aveau s-o ucidă.

Agatha se răsuci, fluturând torța în fața ei, când cele două părți se reuniră. „Sophie, unde ești..."

— *Ucideți-l!* auzi vocea unui bărbat strigând din mulțime.

Agatha se răsuci șocată. Cunoștea acea voce.

— Ucideți asasinul! țipă bărbatul din nou, iar gloata o luă la fugă spre ea.

Panicată, Agatha se poticni înainte, fluturând torţa spre copaci. Ceva greu îi şuieră pe lângă ureche, altceva pe lângă coaste...

Apoi o scânteie licări înainte şi fata aţinti flacăra spre ea.

Săculeţul gol de cremă de miere zăcea la marginea pădurii, iar solzii de şarpe licăreau.

Simţi o lovitură puternică şi rece în spinare. Agatha căzu în genunchi şi văzu o piatră cu crestături pe pământ, lângă ea. Se întoarse şi zări mai mulţi bărbaţi îndreptând pietre spre ea, la mai puţin de douăzeci de paşi de răsărit. Dând fuga dinspre apus, bătrânii ridicară torţele, gata să îi vadă faţa...

Agatha îşi aruncă torţa în lac, cufundându-se în beznă.

Cu strigăte confuze, bărbaţii fluturară torţele disperaţi să găsească asasinul. Văzură o umbră sprintând pe lângă ei, îndreptându-se spre copaci. Precum leii care se năpustesc asupra prăzii, gloata răzbunătoare sări mormăind, gonind din ce în ce mai tare şi exact când bărbatul care ţipase, cerând vărsare de sânge, prinse asasinul de gât, umbra se răsuci spre el... Stefan icni şocat, îndeajuns cât Agatha să apuce să îşi lipească buzele de urechea lui.

— Promit.

Apoi dispăru în labirint, ca un trandafir alb într-un mormânt.

Capitolul 4

Glugile roşii

Agatha auzi strigătele bărbaţilor îndepărtându-se odată cu lumina torţelor. Îngenunchind în întuneric lângă un trunchi de copac ud, gata să cadă, îşi înfăşură braţele tremurânde în rochia neagră.

Cele câteva huiduieli şi paşii grăbiţi fură acoperite de tăcere.

Nu se clinti, iar coloana îi zvâcnea unde o lovise piatra. În tot acest timp se concentrase să-şi salveze prietena şi să se întoarcă. Să se întoarcă la ce? La bătrânii ucigaşi? La noi atacuri ale asasinilor? La satul care voia ca Sophie să dispară?

Se gândi la femei nevinovate arse în public, în piaţa publică, nu cu multă vreme în urmă şi i se întoarse stomacul. „Cum vom putea merge acasă vreodată?“ Viitorul lor în Gavaldon era la fel de întunecat ca pădurea din jurul ei acum. Pentru a merge

acasă nu era de ajuns să o salveze pe Sophie. Trebuia să îi înfrângă pe aceşti asasini – oricine ar fi fost – şi să pună capăt atacurilor odată pentru totdeauna.

Dar habar nu avea de unde să înceapă să o caute pe prietena ei. De sute de ani, sătenii dădeau buzna în pădure, căutând copiii dispăruţi, ca să iasă pe partea cealaltă, exact de unde plecaseră. Ca toţi copiii lipsă, ea şi Sophie văzuseră ce se afla dincolo de pădure: o lume periculoasă a Binelui şi Răului care nu avea sfârşit. Fuseseră norocoase că reuşiseră să se întoarcă, pecetluind porţile dintre realitate şi fantezie pentru totdeauna... sau aşa crezuse. O singură dorinţă şi porţile se redeschiseseră.

Oriunde se afla Sophie, era într-o mare primejdie.

Ridicându-se, Agatha păşi în Pădurea Nesfârşită, strivind frunzele moarte sub saboţi. Înainta, orbecăind cu mâinile prin beznă, simţind aşchii de scoarţă, ramuri acoperite de pânze de păianjen... Se izbi cu capul de un copac şi o umbră o zbughi afară, îi scuipă ceva umed în faţă şi dispăru sâsâind. Drept răspuns se auzi un cor de mormăieli şi mârâituri prin toată pădurea, ca un duşman chemat la arme. Năucă, Agatha îşi şterse mâzga de pe faţă şi scoase pumnalul lui Radley din buzunar. Auzi foşnete sub picioare.

Prin frunzele moarte, văzu pupile deschizându-se şi închizându-se în stratul de vegetaţie, galbene şi verzi, licărind într-un loc şi reapărând în altul. Se făcu mică lângă copac, încercând să nu clipească. Încetul cu încetul, ochii i se obişnuiră, exact la timp cât să vadă opt umbre alunecoase desprinzându-se de pământ şi încercuind-o, ca nişte dâre de fum unduitoare.

Șerpi.

Doar că erau mai groși decât șerpii, negri ca cenușa, cu capete teșite și țepi ascuțiți ca niște ace ieșind din fiecare solz. Se ridicau din ce în ce mai sus împrejurul ei, arcuindu-se sprea ea cu șuierături suprapuse, deschizându-și larg fălcile pline de colți...

Deodată, scuipară cu toții.

Balele lor o țintuiră de copac și scăpă pumnalul. Încercă să se elibereze, dar o peliculă acră o izbi peste gură și peste ochi și nu mai văzu decât un inel de siluete încețoșate și țepoase. Ținteau fiecare spre diferite părți ale corpului său, apoi își înfășurară trupurile în jurul ei, iar țepii îi pătrunseră în piele. Zbătându-se în tăcere, Agatha văzu în cele din urmă unul, mai mare decât restul, coborând de pe o ramură și încolăcindu-și coada rece și neagră împrejurul gâtului ei. Țepii i se înfigeau în gât și se căznea să respire, dar capul monstrului aluneca spre fața ei acum. Își lipi nasul borcănat de pelicula de pe obrajii ei, privind-o feroce prin pupilele înguste, verde acid... și începu să strângă. Agatha se înecă și închise ochii.

Nu simțea nicio durere, doar sufletul căutând o amintire... Stătea pe malul unui lac, cu capul pe umărul cuiva. Stăteau braț la braț, cu pielea scăldată de soare și respirând în tandem. Agatha ascultă liniștea fericirii, până la Adânci Bătrâneți, doar un moment ... Apoi o durere ascuțită și pătrunzătoare îi inundă corpul și știu că venise sfârșitul. Strângând brațul de lângă ea, privi la reflexia lor din lac, dorindu-și să vadă chipul finalului ei fericit, pentru ultima oară...

Nu era al Sophiei.

Lumina săgetă întunericul. Şerpii se retraseră ţipând şi se furişară la loc sub frunzele moarte.

Agatha deschise ochii. Năucă, privi în jur pentru a vedea de unde venea lumina. Prin vălul de mâzgă, observă că vârful degetului ei era auriu incandescent, pentru întâia oară de la nuntă. Se simţea uşurată şi totodată i se făcu rău. De fiecare dată se întâmplase când se gândise la *el*.

„Magia urmează emoţia", avertizase Yuba. Pierduse controlul asupra amândurora.

Însă, de data aceasta, degetul nu se stinse. Îl ridică, confuză. Se concentră asupra nevoii de a se desprinde de copacul acela şi deodată licărul se aprinse mai tare, ca şi când ar fi aşteptat instrucţiuni. Inima începu să îi bată cu putere. Trecuse în lumea poveştilor. Îşi recăpătase magia.

Asaltată de durere şi ţintuită de copac, Agatha nu era în stare să îşi amintească vrăjile de la şcoală. Dar când i se linişti respiraţia, reuşi să invoce o imprecaţie simplă de topire, iar mucozităţile se spălară, laolaltă cu sângele, lăsându-i rochia neagră lipicioasă şi udă leoarcă. Totuşi, cum-necum, era vie şi, cu un icnet chinuit, ridică pumnalul lui Radley şi tăie scoarţa udă.

Cu degetul aprins, îl clătină ca pe o torţă printre copacii învălmăşiţi, căutând o potecă, cum îi învăţase Yuba. Ca toţi conducătorii de grupă de la Şcoala pentru Bine şi Rău, bătrânul gnom folosise Pădurea Albastră, un teren de instrucţie luxuriant şi liniştit, pentru a imita Pădurea Nesfârşită şi a pregăti învăţăceii pentru ce aveau să înfrunte. Agatha se strecură cu greu printre două trunchiuri putrede de copaci, încercând să ignore

tăieturile care o ardeau pe tot corpul. Acum Pădurea Albastră părea a fi o glumă crudă a Directorului Școlii.

Agatha înaintă cu chiu cu vai printre alți arbori acoperiți cu pânze de păianjen, îndreptându-se spre un luminiș din desiș, sperând că va da peste potecă. Nu îndrăznea să strige numele Sophiei ca să nu le dea de veste asasinilor că era pe urmele lor. Cu fiecare pas, simțea tot mai mult că este sortită pierzaniei. Mai fusese în Pădurea Nesfârșită de două ori, dar de data aceasta era diferit. Nu era nicio școală care să o salveze. Nici Tedros nu era acolo.

Degetul începu să-i pulseze mai aprins.

Tedros din Camelot.

În cele din urmă îi rosti numele în sinea ei, aici, singură în Pădure. Ultima oară își văzuse prințul după sărutul ei și al Sophiei, sărut care el crezuse că va fi al său. Văzând-o dispărând sub ochii lui, întinsese mâna, înăbușindu-și țipătul: „Așteaptă!"

Avusese șansa să îi ia mâna. Avusese șansa să rămână, ca prințesa lui. O simțise când începuse să îi strălucească corpul, prins între două lumi.

Dar o alesese pe Sophie, apoi dispăruse.

Era foarte sigură că făcuse alegerea potrivită. Era singurul final pe care îl dorise vreodată. Dar cu cât se străduia mai mult să îl uite, cu atât venea mai des prințul ei. În vise, ziua și noaptea... ochii lui albaștri mâhniți... corpul lui aplecat în față... mâna lui mare, puternică, întinzându-se după a ei...

Până când într-o zi întinse și ea mâna.

„Găsește-o pe Sophie", rosti ea printre dinți, amintindu-și promisiunea făcută lui Stefan. Tot ce dorea era să

o vadă pe Sophie acasă, vie – Sophie cea fermecătoare, maniacă şi ridicolă. Nu se va mai îndoi niciodată de finalul ei fericit.

Croindu-şi drum prin devălmăşia de ramuri căzute spre luminişul dintre copaci, Agatha îşi ridică degetul aprins şi văzu că nu era nicio potecă. Era o imensă baltă cu mocirlă ruginie, întinzându-se spre răsărit şi spre apus, cât vedea cu ochii. Luă o piatră şi o aruncă în baltă. Pleoscăitul sugeră că nu era tocmai lipsită de adâncime.

Deodată Agatha observă două umbre pe mal, sondând noroiul roşu cu copite întunecate: un cerb cu căprioara sa. După alte câteva încercări, cerbul păru satisfăcut şi se strecurară amândoi în mocirlă, unul lângă altul, înotând spre malul îndepărtat. Uşurată, Agatha îşi răsfrânse rochia, gata să îi urmeze...

Ceva o înşfăcă pe căprioară şi Agatha se trase înapoi şocată. Din mocirlă se înălţară trei boturi albe, lungi şi spinoase, de crocodil, cu nişte nări rotunde enorme şi dinţi negri de rechin, înfigându-se în animalul care se zbătea. O traseră sub apă, ignorând total cerbul masiv, care bătea dezordonat din picioare, grăbindu-se spre malul îndepărtat cu un muget tânguitor.

Agatha nu încercă să traverseze.

Cu lacrimi în ochi, se întoarse împleticindu-se înapoi de unde venise, legănându-şi degetul luminos prin labirintul de copaci. Unde era prietena ei? Ce făcuseră cu ea? Încercând să îşi înăbuşe suspinele, se îndreptă şchiopătând spre marginea pădurii, nevăzând altceva decât umbrele ramurilor scheletice... frânturi de nori negri... un petic roz incandescent...

Se opri cu degetul pe el, pulsând ca un semnalizator de avertizare. Oricine altcineva ar fi crezut că era un ochi de animal. Dar Agatha știa.

Un singur animal de pe pământ avea o asemenea nuanță de roz.

Țâșni printre copaci, luptându-se cu durerea, urmând licărul roz care se estompa în depărtare. Când se apropie, începu să vadă pete de sânge pe copaci, ca dâra unei fiare rănite. Înaintă grăbită printre ramurile rupte, smulgând vrejuri, prinzându-și părul în urzici, până când simți un iz de parfum de lavandă. Sări peste un buștean, cu inima gata să-i sară din piept și dădu buzna în poieniță...

— Sophie!

Sophie nu răspunse. Cu fața întoarsă, era prăbușită în genunchi în spatele unui copac îndepărtat, cu brațele deasupra capului. Arătătorul de la mâna dreaptă pulsă cu rozul tipic ei încă de câteva ori și apoi păli.

— Sophie? spuse Agatha.

Degetul ei auriu se răci și el.

Sophie rămase nemișcată.

Agatha se apropie de copac, cuprinsă de groază. Auzea respirația precipitată a prietenei sale. Întinse mâna încet și atinse umărul Sophiei prin rochia sfâșiată.

Era pătată de sânge.

Agatha se răsuci pe călcâie. Mâinile Sophiei erau legate de o creangă cu frâie de cal împletite. Avea împunsături de cuțit în palme, din care bătrânii luaseră sânge și îi mâzgăliseră un mesaj stacojiu pe piept.

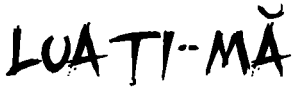

Înnebunită, Agatha tăie legăturile Sophiei cu cuţitul, încercând în van să se gândească la o vrajă pentru a îndepărta sângele. Frecă pielea prietenei sale cu palme tremurătoare.

— Îmi pare rău... spuse ea gâtuită, retezând ultimul frâu. Ne întoarcem acasă... Promit...

În clipa în care fu liberă, Sophie acoperi gura Agathei cu mâini de gheaţă. Agatha îi urmă ochii roşii injectaţi...

Era ceva în toţi copacii din faţă, fluturând alb-lăptos în întuneric. Agatha îşi ridică degetul incandescent.

Suluri de pergament foşneau în vânt precum frunzele moarte, ţintuite de trunchiuri. Toate erau la fel.

Chipul de pe afișe era al Sophiei.

— Este imposibil! strigă Agatha. E mo...

Îngheță.

Printre copaci, zări licăriri roșiatice. Se apropia ceva.

Agatha o apucă pe Sophie de încheietură și o trase după un trunchi. Acoperindu-i gemetele cu mâna, aruncă cu grijă o privire în jur.

Prin încâlceala crengilor, văzu bărbați cu glugi roșii de piele, în care tăiaseră fante pentru ochi. Aveau săgeți cu vârf de foc, care le luminau uniformele negre de piele fără mâneci și brațele goale, musculoase. Încercă să numere câți erau – 10, 15, 20, 25... până când ajunse la unul ai cărui ochi violeți îi aruncară o privire cruntă. Rânjind, ridică arcul.

— La pământ! scânci Agatha.

Prima săgeată îi arse gâtul Sophiei când se aruncară amândouă la pământ. Niciuna nu spuse nimic în timp ce se strecurau printre nuielele spinoase de măceș negru, urmărite de zeci de săgeți aprinse care șuierau pe lângă ele, incendiind copacii din stânga și dreapta. Ținându-se de mână, fetele se avântară în adâncurile Pădurii, căutând un loc în care să se ascundă, cu glugile roșii pe urmele lor, până când ajunseră la un luminiș și în cele din urmă zăriră poteca din pădure, scăldată în lumina lunii. Gâfâind ușurate, alergară spre ea, dar deodată se opriră.

Poteca se bifurca. Ambele cărări erau înguste și negricioase, șerpuind în direcții opuse. Niciuna nu părea mai încurajatoare decât cealaltă, dar, din cărțile de povești, fetele știau.

Una singură era cea bună.

— Încotro? îngăimă Sophie.

Agatha vedea cât de slăbită şi de zguduită era prietena sa. Trebuia să o ducă la adăpost. Auzind din nou şuieratul săgeţilor, se uită când la o potecă, când la cealaltă, în vreme ce căldura emanată de copacii în flăcări se apropia tot mai tare... tot mai tare...

— Aggie, în ce *direcţie*? repetă Sophie.

Agatha se uita când într-o parte, când în alta, aşteptând un semn...

Sophie icni.

— Uite!

Agatha se întoarse spre poteca dinspre răsărit. În întuneric zburătăcea un fluture albastru strălucitor, sus, deasupra cărării. Bătea mai iute din aripi şi tot înainte, ca şi când le-ar fi îndemnat să îl urmeze.

— Haide, spuse Sophie, prinzând deodată puteri şi luând-o la goană.

— Urmăm un *fluture*? replică Agatha, alergând după Sophie pe lângă afişele cu URMĂRITĂ de pe copacii din faţă.

— Nu-ţi face griji. Ne va scoate de aici!

— De unde ştii?

— Grăbeşte-te! Îl vom pierde!

— Nu ştii prin ce-am trecut... rosti Agatha cu greu, gâfâind în urma ei.

— Hai să nu ne jucăm de-a cui i-a fost mai rău, bine?

Fluturele zbură mai iute, ca şi când s-ar fi apropiat de destinaţie, şi o apucă pe după o cotitură, cu aripile aprinzându-i-se într-un albastru orbitor.

Sophie o apucă pe Agatha de încheietură, o trase mai repede după colţ...

Și se treziră într-o fundătură cu copaci doborâți la pământ.

Fluturele dispăruse.

— Nu! scânci Sophie. Dar credeam... credeam...

— Era un fluture *special*?

Sophie clătină din cap, cu ochii umplându-i-se de lacrimi, ca și când prietena sa nu putea înțelege. Apoi, peste umărul Agathei, văzu o umbră luminată de o torță înaintând peste copaci, apoi încă două...

Glugile le găsiseră cărarea.

— Am avut finalul nostru fericit... spuse Sophie lipindu-se cu spatele de un trunchi. Este doar vina mea...

— Nu... răspunse Agatha privind în jos. Este a mea.

Inima Sophiei începu să bată cu putere. Era același sentiment pe care îl avusese în biserică, gândindu-se cum se schimbase prietena ei. Sentiment care îi spusese că nimic din ce se întâmplase în ultima lună nu fusese un accident.

— Agatha... de ce se întâmplă toate astea?

Agatha privi umbrele care se apropiau de cotitură. O înțepau ochii de la lacrimi.

— Sophie... Am... am... am făcut o... greșeală...

— Aggie, încetișor.

Agatha nu se putea uita la ea.

— Am deschis-o... am deschis povestea noastră...

— Nu înțeleg...

— O d-d-d-orință! se bâlbâi Agatha, înroșindu-se. Mi-am pus o dorință...

Sophie clătină din cap.

— O dorință?

— Nu am vrut... s-a întâmplat atât de repede...

— Ce dorinţă?

Agatha trase aer adânc în piept. Se uită în ochii speriaţi ai prietenei sale.

— Sophie, mi-am dorit să fiu cu...

— Biletele, spuse o voce.

Fetele se întoarseră şi văzură o omidă îngrijorător de subţire cu un joben, o mustaţă răsucită şi un frac mov, care se ieşea din scorbura unui copac.

— Vă mulţumesc că aţi apelat Grădina cu Flori. Este interzis să scuipaţi, să strănutaţi, să cântaţi, să mirosiţi, să vă legănaţi, să vorbiţi urât, să pocniţi, să dormiţi sau să urinaţi pe straturile de flori. Încălcarea regulamentului va atrage confiscarea hainelor. Biletele?

Sophie şi Agatha se uitau cu gura căscată una la alta. Niciuna nu avea habar cum să apeleze Grădina cu Flori.

— Uite, domnule, spuse Agatha, privind în urmă la umbrele care se apropiau de cotitură, trebuie să intrăm chiar acum şi nu avem...

— Lasă-mă pe mine, şopti Sophie şi făcu o piruetă. Este o mare plăcere să te revăd, conductore! Îţi aminteşti de mine? Ne-am întâlnit când ai avut amabilitatea de a însoţi clasa noastră în Grădina Binelui şi a Răului. Şi uite ce mustaţă încântătoare! Îmi *place teribil* o mustaţă reuşită...

— Nu aveţi bilet, nu intraţi, i-o reteză omida şi se retrase.

— Dar ne vor omorî! strigă Agatha, văzând glugile roşii apărând...

— Pot fi prezentate împrejurări speciale în scris, completând Formularul Cod 77, la Biroul de Înregistrare al Grădinii cu Flori, deschis lunea, o dată la două săptămâni, de la 3:00 până la 3:30 după-amiaza...

Agatha îl înșfăcă din copac.

— Lasă-ne să intrăm sau te *mănânc*.

— NEFERICIȚI! strigă el.

Vrejurile țâșniră și le traseră pe Agatha și pe Sophie în scorbură, iar săgețile aprinseră copacul.

Fetele căzură într-o groapă cu un vârtej de culori pastelate, până când vrejurile le aruncară pe deasupra unei plante carnivore, într-un tunel cu o ceață fierbinte orbitoare. Acoperindu-și ochii, simțiră că vrejurile li se încolăcesc în jurul pieptului ca niște cămăși de forță, prinzându-se de ceva de deasupra lor. Privind printre degete, văzură că se legănau în aer, atârnând de un trunchi verde luminescent, pe care era gravat:

LINIA ARBOREA

— Fluturele a chemat trenul cumva! strigă Sophie, din chingile care o strângeau, în timp ce șinele le propulsau înainte. Vezi, fluturele încerca să ne ajute!

După ce ieșiră din ceață, Agatha făcu ochii mari văzând Grădina cu Flori pentru întâia oară și rămase fără cuvinte. Dinaintea ei se afla un sistem de transport subteran spectaculos, mare cât jumătate din Gavaldon, alcătuit în întregime din plante. Trunchiuri de copaci marcate cu un cod de culori se intersectau ca șinele de cale ferată într-o genune fără fund, ducând pasagerii care atârnau de vrejuri spre destinațiile dorite din Pădurea Nesfârșită. Conductorul, cocoțat într-un compartiment cu ferestre de sticlă, în interiorul trunchiului verde al liniei ARBOREA, anunța morocănos opririle, la

un microfon, în timp ce trenurile din Grădina cu Flori, treceau în viteză prin faţa lui:

— Fecioreşti! Turnurile Avalon! Aleea Runyon! Ginnymill!

Când pasagerii îşi auzeau staţia, trăgeau tare de chinga vegetală; aceasta, înfăşurată în jurul încheieturii, se desprindea de pe şină şi îi propulsa în aer spre una din ieşirile morilor de vânt care îi scoteau din Grădina cu Flori şi îi depuneau la sol.

Agatha observă că trunchiul lor de pe linia verde era ticsit cu femei care sporovăiau cu însufleţire, unele bine îmbrăcate şi vesele, altele, în mod ciudat, nişte baborniţe neatrăgătoare pentru Fericiţi, în vreme ce pe LINIA ROSALINDA, care era roşie, aşezată perpendicular, se aflau doar câţiva bărbaţi mohorâţi şi neîngrijiţi. Sub acele două linii arboricole, LINIA DALIA, care era galbenă, era plină de grupuri de femei frumoase şi agreabile, în timp ce pe linia roz cu care se intersecta, LINIA BUJORULUI, se aflau doar trei pitici murdari. Agatha nu îşi amintea ca omida să fi spus ceva despre faptul că femeile şi bărbaţii stăteau separat, dar, pe de altă parte, nu îşi amintea nici măcar jumătate din regulile sale stupide.

Fu distrasă de doi peruşi, cu penele de culoarea pădurii tropicale, care zburară spre ele, oferindu-le două pahare cu suc de ţelină şi castravete şi brioşe cu fistic. Pe trunchiul de copac iluminat de deasupra capului ei, o orchestră de şopârle bine îmbrăcate interpreta un vals baroc la viori şi flaute, în acompaniamentul unui cor voios de broaşte verzi. Pentru întâia oară de săptămâni întregi, Agatha reuşi să zâmbească. Înfulecă brioşa dulce cu fistic dintr-o înghiţitură şi dădu pe gât sucul verde acrişor.

În hamurile de lângă ea, Sophie amușina și împungea brioșa.

— Ai de gând s-o mănânci? întrebă Agatha.

Sophie i-o întinse, mormăind ceva despre unt și lucrarea diavolului.

— Este ușor de ajuns acasă, spuse ea, uitându-se la Agatha care o înghiți numaidecât. Nu trebuie decât să mergem pe linia asta în direcția opusă...

Agatha se opri din mestecat. Sophie urmări încet privirea prietenei sale care se îndreptă spre palmele ei străpunse... apoi spre urmele roșii din jurul încheieturilor, lăsate de frâiele bătrânilor... și spre literele stacojii care începeau să i se șteargă de pe piept...

— Nu putem merge acasă, nu-i așa? șopti Sophie.

— Chiar dacă dovedim că bătrânii au mințit, Directorul Școlii va continua să te vâneze, spuse Agatha mâhnită.

— Nu are cum să fie viu. L-am văzut murind, Aggie.

Sophie ridică privirea spre prietena ei.

— Nu-i așa?

Agatha nu avea un răspuns.

— Cum l-am pierdut, Aggie? întrebă Sophie, părând foarte confuză. Cum am pierdut finalul nostru fericit?

Agatha știa că era momentul să termine ce începuse la scorbură. Dar privind în ochii mari de căprioară ai Sophiei, nu putu să-i frângă inima. Trebuia să existe o cale de a repara lucrurile, fără ca prietena ei să știe vreodată ce își dorise. Dorința ei nu era decât o greșeală. O greșeală pe care nu va mai trebui să o înfrunte niciodată.

— Trebuie să existe o cale de a ne lua finalul înapoi, spuse Agatha cu hotărâre. Trebuie doar să sigilăm porțile...

Dar Sophie privea ţintă pe lângă ea, cu capul înclinat. Agatha se întoarse.

Grădina cu Flori era pustie în urma lor. Toţi pasagerii dispăruseră.

— Aggie... gâfâi Sophie, scrutând ceaţa cu ochii mijiţi.

Acum îi văzu şi Agatha. Glugile roşii săltau pe deasupra şinelor, îndreptându-se spre trenul lor.

Fetele traseră de hamuri, dar vrejurile le înlănţuiră mai strâns. Agatha încercă să îşi facă degetul să lucească, dar nu voia să se aprindă...

— Aggie, vin! ţipă Sophie, văzând că glugile săreau pe linia roşie, două şine mai sus.

— Trage de vrej! strigă Agatha, căci aşa văzuse că făceau ceilalţi când voiau să coboare.

Dar oricât de tare ar fi tras ele, cursa continua.

Agatha căută pumnalul lui Radley şi se eliberă, uitându-se la glugile roşii care se apropiau.

— Stai aici! ţipă ea la Sophie, măsurând distanţa spre vrejul prietenei sale.

Atârnată în chinga ei, Agatha se cutremură văzând plantele carnivore gigantice care se închideau şi se deschideau în genunea pastelată fără fund, de dedesubt. Cu un ţipăt, lovi din picioare şi se avântă în vârtejul din tunel după prietena ei...

Mâinile Agathei ratară chinga şi se izbi de Sophie, cuprinzând-o ca pe trunchiul unui copac. Trunchiul verde al copacului se făcu portocaliu intens şi începu să licărească.

— CONTRAVENŢIE, tună o voce morocănoasă în difuzor. LEGĂNAREA INTERZISĂ. CONTRAVENŢIE. LEGĂNAREA INTERZISĂ. CONTRAVENŢIE...

Un stol de peruși verzi zburară spre ele și începură să ciugulească rochia Agathei, încercând să i-o smulgă. Scăpă cuțitul.

— Ce...

— Dați-i drumul! țipă Sophie, alungând păsările cu palmele.

— CONTRAVENȚIE, urlă vocea morocănoasă. PĂLMUIREA INTERZISĂ. CONTRAVENȚIE. PĂLMUIREA INTERZISĂ.

Șopârlele și broaștele cățărate pe șinele lor coborâră în grabă pe vrejurile verzi înflorate și începură să tragă de hainele Sophiei. Îngrozită, aceasta le pocnea, iar șopârlele și florile zburau în toate părțile. Agatha inhală polenul și strănută.

— CONTRAVENȚIE. STRĂNUTUL ESTE INTERZIS. CONTRAVENȚIE.

Păsări, șopârle și broaște de pe alte linii coborâră să dezbrace fetele drept pedeapsă...

— Trebuie să coborâm! strigă Agatha.

— Știu! Nu mai am decât doi nasturi! scânci Sophie, pocnind o broască.

— Nu! Trebuie să coborâm *acum*!

Agatha arătă spre glugile roșii care se legănau spre linia lor...

— Urmează-mă! strigă ea spre Sophie, scuturându-se de un curcubeu de șopârle și legănându-se până ajunse la următoarea chingă.

Se întoarse și o văzu pe Sophie care încă se lupta să alunge un canar de pe guler.

— Hâș! E croit manual!

— ACUM! urlă Agatha.

Sophie icni şi se aruncă spre următorul vrej. Îl rată şi plonjă ţipând spre o plantă carnivoră care scrâşnea. Agatha se albi de groază...

Sophie ateriză pe burtă pe LINIA HIBISCUS, albastră, de dedesubt, care înainta paralel cu o mare viteză. Cu mâinile şi picioarele înfăşurate împrejurul trunchiului incandescent, ridică privirea spre Agatha, care răsuflă uşurată.

— Aggie, ai grijă! ţipă Sophie.

Agatha se îndreptă spre o glugă, dusă de vrej. Omul o înşfăcă de gât.

Auzind bolboroselile Agathei care se sufoca deasupra ei, Sophie încercă să se ridice în picioare pe trunchiul său, apoi văzu un tunel cu ghimpi în faţă, gata să o decapiteze, şi se lăsă la pământ exact când trenul traversă tunelul în goană. Auzi un fâlfâit şi întoarse capul în tunel, văzând fluturele albastru care licărea, plutind pe loc deasupra şinei.

— Ajută-ne, îl imploră Sophie...

Fluturele bătu din aripi şi zburătăci înainte. Când trenul ei ieşi din tunel, Sophie o zbughi pe trunchiul copacului pentru a-l urma, iar umbra glugii care o strangula pe Agatha întunecă şina din faţă. Înnebunită, Sophie încercă să ţină pasul cu fluturele, dar două glugi roşii apărură dinaintea ei, cu arcuri şi săgeţi în mâini. Exact când ţinteau, se uită înapoi îngrozită şi văzu că gluga era pe cale să îi rupă gâtul Agathei...

Fluturele se lăsă în jos şi trase vrejul sub mâna Sophiei. Într-o clipită, vrejul îi înlănţui încheietura, o smulse de pe şină şi prinse mâna Agathei ca într-un lasou, urcând spre înalturi. Glugile se răsuciră şocate, aruncând

frenetic cuțite și săgeți înspre ele, dar vrejul se încolăci ca un bici și le lansă în văzduh, într-un vârtej albastru de lumină. Rafala de aer le sorbi, ducându-le spre portalul de lumină, într-o furtună de petale, ridicându-le sus, sus, tot mai sus...

Până ajunseră într-un câmp plin de verdeață.

Îngenunchind pe un pat de crini înalți, roșii și galbeni, Agatha și Sophie își traseră sufletul, cu fețele zgâriate, petale în păr și cu rochiile abia mai ținându-se pe ele. Se uitau amândouă la gaura din pământ din care tocmai se iviseră, asaltată de săgeți de dedesubt.

— Unde suntem? întrebă Sophie, căutând fluturele albastru.

Agatha căltină din cap.

— Nu șt...

Apoi văzu un crin roșu și un crin galben șoptind și aruncându-i priviri ciudate.

Mai văzuse flori vorbind despre ea, se gândi. Într-un câmp exact ca acesta, până când o traseră de încheietură și o duseră la...

Agatha sări în picioare.

Școala pentru Bine se înălța deasupra lor, strălucind în lumina roșiatică și portocalie a răsăritului, deasupra orizontului senin precum cristalul ce mărginea o latură a Golfului de Mijloc. Cele patru turnuri de cleștar, cândva împărțite între roz și albastru, erau acum doar albastre, iar în minaretele lor ascuțite fluturau stindarde pe care se vedeau fluturi de aceeași culoare.

— Ne-am întors, icni Sophie.

Agatha păli.

Se întorseseră în singurul loc pe care încercase să îl uite. Reveniseră în locul care putea distruge totul.

În faţa lor, pe un deal, se zăreau uşile închise ale castelului Binelui. Porţi aurite, cu ţepi, barau calea spre Marele Gazon, iar deasupra lor se arcuiau cuvinte scrise în oglindă:

ŞCOALA PENTRU EDUCAREA
ŞI LUMINAREA FETELOR

Agatha închise ochii înceţoşaţi şi îi redeschise, căci nu văzuse bine.

Scria la fel: „FETE".

— Ce?

Sophie stătea alături de ea.

— E ciudat.

— Păi „Bine" şi „Fete" nu sunt atât de îndepărtate, spuse Agatha. Poate că una din nimfe s-a zăpăcit.

Dar apoi văzu la ce se uita Sophie. La jumătatea golfului, lacul Binelui se contopea cu şanţul murdar al Răului. Doar că şanţul nu era negru, cum fusese în trecut. Era ruginiu, culoarea bălţii din Pădure, şi păzit de crocodilii albi şi spinoşi pe care îi văzuse mâncând căprioara – cel puţin douăzeci, stând la pândă în mocirlă, cu dinţii negri de rechin lucind.

Încet, Agatha ridică privirea spre Şcoala pentru Rău care se întrezărea deasupra şanţului. Trei turnuri sângerii, zimţate, cu ţepuşe, flancau un turn argintiu drept, de două ori mai mare decât celelalte. Deasupra celor patru turnuri, în ceaţă, foşneau steaguri negre, împodobite cu blazonul şerpilor stacojii.

— Erau *trei* turnuri ale Răului, spuse Sophie, mijindu-și privirea. Nu patru...

Deasupra golfului se auziră voci, iar cele două fete se ascunseră printre crini.

Din Pădure năvăliră bărbați în negru, țâșnind pe porțile castelului Răului.

Purtau glugi roșii de piele.

— Oamenii Directorului Școlii! strigă Sophie, iar aceștia se pierdură în ceață.

Agatha se albi.

— Dar asta înseamnă...

Se răsuci spre golf.

— A... *dispărut*, îngăimă Agatha, căci turnul argintiu al Directorului Școlii, înalt până la cer, care străjuia cândva punctul aflat la jumătatea distanței dintre șanț și lac, pur și simplu... dispăruse.

— Nu, n-a dispărut, spuse Sophie, cu ochii încă țintă la Școala pentru Rău.

Acum Agatha înțelese de ce erau patru turnuri acolo în loc de trei.

Turnul Directorului Școlii se mutase la Rău.

—*Trăiește!* strigă Agatha, privind cu ochii cât cepele spre turla argintie.

— Dar cum...

Sophie îi făcu semn.

— Uite!

În singura fereastră a turnului, ascunsă de vălul ceții, o umbră privea țintă în jos spre ele. Tot ce vedeau din fața lui era o mască argintie scânteietoare.

— El este! șuieră Sophie. Conduce Răul!

— Agatha! Sophie!

Fetele se răsuciră între crini şi o văzură pe profesoara Dovey alergând de la castelul Binelui în rochia ei verde, cu guler înalt.

— Veniţi repede!

În timp ce se grăbeau în urma ei să intre pe porţile aurite ale Binelui, Agatha privi înapoi spre turnul Directorului Şcolii şi spre umbra mascată din fereastră. Tot ce aveau de făcut era să îl ucidă din nou, iar greşeala ei va rămâne ascunsă pentru totdeauna. Se vor întoarce acasă în siguranţă, ţinându-şi promisiunea pe care i-o făcuse lui Stefan, iar Sophie nu va şti niciodată ce îşi dorise. Ridicând privirea spre umbra aceea care stăpânea Răul, Agatha aşteptă ca în inimă să îi răsune hotărârea, să o îmboldească în luptă... dar în schimb inima ei făcu altceva.

Tresăltă.

Aşa cum făcea inima unei prinţese în cărţile de poveşti.

Când îşi zărea prinţul.

Capitolul 5

Cealaltă şcoală

În timp ce ea şi Sophie sprintau în spatele profesoarei Dovey pe coridorul cu oglinzi, Agatha încercă să îşi recapete suflarea. Profesoara Dovey era o bine cunoscută naşă-zână, care avusese întotdeauna grijă de ea. Trebuia să le ofere răspunsuri.

— Cine sunt acele glugi roşii? întrebă Agatha.

— Cum de a supravieţuit Directorul Şcolii? întrebă Sophie.

— De ce sunt Nefericiţii de partea lui? spuse Agatha.

— Linişte! le repezi profesoara Dovey, ştergându-le paşii cu bagheta ei magică. Nu avem prea mult timp!

— Nu păreţi surprinsă să ne vedeţi, şopti Agatha, dar naşa-zână nu răspunse şi le îndemnă să intre în foaierul pustiu al Binelui, încuind uşile în urma lor printr-o magie.

Cu doar câteva luni în urmă, Sophie distrusese holul în răzbunarea sa de vrăjitoare împotriva Agathei şi a lui Tedros, făcând ţăndări vitraliile, scările în spirală şi duşumelele de marmură. Dar acum celor două prietene li se acceleră respiraţia aflându-se lângă faţada renovată. Unde înainte erau două scări roz şi două albastre, acum toate cele patru scări aveau acelaşi albastru regal precum castelul.

Luminate de vitralii, scările şerpuiau până sus în dormitoarele din turnuri, cu numele inscripţionat pe balustradele bogat ornamentate: ONOARE, DÂRZENIE, PURITATE şi CARITATE. Agatha urâse rozul preţios, de prinţese, al turnurilor Purităţii şi Caităţii, dar când le văzu preschimbate în aceeaşi culoare ca turnurile prinţilor o cuprinse neliniştea.

Sophie o înghionti, iar Agatha se întoarse şi o văzu uitându-se curioasă la Obeliscul Legendelor din centrul foaierului, o coloană înaltă de cristal, acoperită de portrete înrămate. În interiorul fiecărei rame se afla o pictură cu un fost student, lângă o ilustraţie dintr-o carte de poveşti cu ce devenise copilul acela după absolvire. Dar, uitându-se în sus la Fericitele din ramele aurite care deveniseră prinţese şi regine, la cele din ramele de argint din mijloc care deveniseră ajutoare şi aghiotanţi şi la rândul celor de jos, care ajunseseră coşari şi servitoare, cele două fete observară ceva ciudat...

— Unde sunt băieţii? întrebă Sophie, căci toate portretele lor dispăruseră.

Agatha întoarse capul spre scara Onoarei: friza cu cavaleri şi regi fusese înlocuită cu o friză în care apăreau prinţese cu săbii şi cămăşi de zale. Sophie se răsuci spre

scara Dârzeniei, cândva împodobită cu vânători zdraveni și ogarii lor de încredere – acum erau vânătorese îmbrăcate în piele și, în mod vădit, însoțite de cățele. Se întoarseră amândouă spre literele inscripționate pe pereți, unde cândva scria F-E-R-I-C-I-Ț-I... iar acum, F-E-T-E.

— E o Școală pentru Fete! spuse Agatha, năucă. Ce s-a întâmplat cu Binele?

— Nu putem lupta cu Directorul Școlii fără *băieți*! strigă Sophie.

— Șșșt! șuieră profesoara Dovey, îndemnându-le să urce pe scara Dârzeniei. Nu trebuie să știe nimeni că sunteți aici!

În timp ce alergau pe urmele elegantului coc argintiu printre arcadele și picturile murale ale Dârzeniei, zugrăvite în albastru princiar, se uitau cu ochi mari la imaginile întruchipând cândva virilitatea, cu prinți care nimiceau demoni și salvau prințese neajutorate, în care acum finalul era cu totul altul: Albă-ca-Zăpada spărgea sicriul de sticlă cu pumnii, Scufița Roșie tăia gâtul lupului, Frumoasa-Adormită punea fusul pe foc... Prinții însângerați, vânătorii, bărbații care le salvaseră viața... dispăruseră.

— E ca și cum băieții Fericiți n-ar fi existat niciodată! șopti Agatha.

— Poate că Directorul Școlii i-a omorât pe toți! șopti Sophie.

Deodată auzi un fâlfâit sfios și când se întoarse văzu trei fluturi albaștri scânteietori ițindu-se de după un perete. O surprinseră privindu-i și, scoțând un sunet înalt, se retraseră și dispărură.

— Ce este? întrebă Agatha, privind în urmă.

— Grăbiţi-vă! spuse profesoara Dovey pe un ton mustrător, iar cele două fete dădură fuga pe urmele ei.

Se aplecară pe lângă Spălătorie, unde două nimfe plutitoare, de doi metri, frecau corsaje albastre acoperite de clăbuci, traversară Sala pentru Cină, unde oalele fermecate fierbeau orez cu şofran şi supă de linte şi trecură pe lângă Sala Dârzeniei, spre scara din dos. Epuizate şi suferind de pe urma chinurilor îndurate în Pădure, Sophie şi Agatha încercară să ţină pasul, dar profesoara Dovey era mai sprintenă decât părea.

— Unde *mergem*? gâfâi Agatha.

— La singura persoană care vă poate ţine în viaţă, replică naşa-zână, urcând scările grăbită.

Sophie şi Agatha începură imediat să alerge mai repede, urcând cele cinci şiruri lungi de trepte, până la uşa albă singuratică de la etajul al şaselea...

— Biroul profesorului Sader? pufăi Agatha. Dar a murit!

Profesoara Dovey îşi trecu degetele peste punctele albastre, în relief, de pe uşa fostului profesor de istorie. Se deschise fără niciun zgomot, iar Sophie şi Agatha intrară după ea.

La fereastră stătea o femeie slabă, cu părul negru împletit într-o coadă lungă, care îi atârna peste umerii ascuţiţi ai rochiei mov.

— V-a văzut cineva?

— Nu, spuse profesoara Dovey.

Lady Lesso se răsuci spre Sophie şi Agatha, iar ochii ei violeţi scânteiară.

— Atunci e timpul să afle ce-au făcut.

— *Noi* am făcut asta? îi scăpă Agathei.

— Dar nici măcar nu eram aici! spuse Sophie, întorcându-se de la Decana Școlii pentru Rău aflată la fereastră la Decana Școlii pentru Bine, care stătea la vechiul birou al profesorului Sader, ticsit de cărți deschise.

Lady Lesso se uita încruntată la fețele lor murdare de praf.

— În lumea aceasta, acțiunile au consecințe. *Finalurile* au consecințe.

— Dar povestea noastră a avut un final fericit! spuse Sophie.

Profesoara Dovey lăsă să-i scape un suspin.

— De ce nu ne spuneți cum s-a terminat? izbucni lady Lesso, cu venele albastre zvâcnindu-i.

— L-am ucis pe Directorul Școlii și i-am dezlegat ghicitoarea! spuse Sophie.

— Așa am reușit să mergem acasă eu și Sophie! adăugă Agatha.

— Clarissa, arată-le cum se termină, de fapt, mormăi lady Lesso.

Profesoara Dovey aruncă o carte peste birou. Era grea și groasă, legată în piele maro de oaie și pătată cu noroi. Agatha deschise la prima pagină îmbibată în apă. Caligrafia neagră, ușor întinsă, se revărsă pe pergamentul proaspăt.

Povestea Sophiei și a Agathei

Sophie întoarse pagina şi văzu o imagine în culori vii în care apăreau ea şi Agatha, stând în faţa Directorului Şcolii.

„Au fost odată ca niciodată", scria dedesubt, „două fete."

Agatha îşi aminti rândul. Povestaşul îl scrisese pentru a începe povestea lor când pătrunseseră în turnul Directorului Şcolii. Întorcând paginile cărţii, Agatha văzu povestea ei şi a Sophiei desfăşurându-se într-un şir de imagini scânteietoare: Sophie încercând să câştige sărutul lui Tedros... Agatha salvându-i viaţa lui Tedros într-un atac brutal... Agatha şi Tedros îndrăgostindu-se... Sophie transformându-se într-o vrăjitoare răzbunătoare... Directorul Şcolii înjunghiind-o pe Sophie... Agatha reînsufleţind-o cu sărutul iubirii... iar apoi, pe ultima pagină... o imagine uluitoare în care Tedros întindea mâna disperat după Agatha, în vreme ce ea şi Sophie dispăreau, iar dedesubt apăreau patru cuvinte în încheierea poveştii...

„Şi duse au fost."

Agatha simţi că i se umplu ochii de lacrimi, absorbind toată durerea şi dragostea pe care le împărtăşise cu Sophie pentru a ajunge acasă.

— Este o poveste perfectă, spuse Sophie întâlnind privirea Agathei care îşi înghiţi zâmbetul.

Se întoarseră spre profesoare, care păreau cum nu se poate mai posomorâte.

— Nu s-a terminat, spuse lady Lesso.

Fetele se uitară la carte, confuze. Întoarseră ultima pagină cu mâinile murdare şi văzură că mai era ceva pe partea cealaltă.

O imagine cu Tedros, cu spatele întors, pierzându-se într-o ceață întunecată, complet singur.

„Iar Sophie și Agatha au trăit fericite până la adânci bătrâneți, căci fetele nu au nevoie de prinți pentru a cunoaște iubirea...

Nu, prinții sunt de-a dreptul de prisos în poveștile lor."

— Aceasta este din Fecioreşti. Dar se găseşte peste tot, de fapt. Este povestită chiar şi în Pădurea de Jos.

Sophie şi Agatha ridicară capul spre profesoara Dovey, încruntându-se deasupra biroului dezordonat.

— Este singura poveste pe care toată lumea vrea să o audă.

Acum fetele văzură că toate cărțile acelea deschise nu erau acolo întâmplător. Erau deschise la ultima pagină. Unele erau desenate cu vopsele în ulei, altele cu acuarele, unele în cărbune şi tuş; unele într-o limbă pe care fetele o cunoşteau, altele într-un alfabet care le era străin. Dar toate îşi încheiau versiunea *Poveştii Sophiei şi a Agathei* în acelaşi fel: Tedros singur şi inutil, pierzându-se în întuneric.

— Dumnezeule, atâta tristeţe pentru că suntem *populare*? spuse Sophie. Nu puteţi fi surprinse. Albă-ca-Zăpada şi Cenuşăreasa sunt suave şi toate celelalte. Dar cine le doreşte când mă pot avea pe *mine*?

Se întoarse spre Agatha cerându-i sprijinul, dar prietena ei privea ţintă pe fereastră.

— Aggie?

Agatha nu răspunse. Se apropie încet de fereastră, iar lady Lesso se dădu deoparte fără niciun cuvânt. La biroul lui Sader, profesoara Dovey îşi ţinu respiraţia.

De la fereastra înaltă, Agatha privi în jos spre Pădurea Albastră, la terenul de instrucţie fermecat pentru Bine şi Rău, care se întindea într-o suită de nuanţe în spatele şcolii. Era la fel ca întotdeauna, tăcut şi înfloritor în ciuda aerului rece de toamnă, încadrat cu grijă de porţile aurii cu ţepuşe.

Sunetele veneau de dincolo de porţi.

La început crezu că erau frunze moarte, îmbrăcând Pădurea Nesfârşită în arămiu şi portocaliu, sub copacii golaşi şi gârboviţi. Apoi se uită mai bine şi văzu că erau bărbaţi.

Mii de bărbaţii se înghesuiau la porţile Pădurii Albastre, într-o tabără murdară a celor fără adăpost, strângându-se în jurul focurilor ca nişte ţărani nefericiţi. Nu le vedea feţele, dar întrezări bărbi neîngrijite, obraji înnegriţi, pantaloni pătaţi şi picioare slăbănoage, haine rupte şi centuri scânteietoare cu...

Blazoane.

Nu erau ţărani. Erau...

— Prinţi, îngăimă Sophie, uitându-se pe fereastră, lângă ea.

— Ea este! ţipă o voce din mulţime.

Capetele se întoarseră spre fereastra din turn.

— Este vrăjitoarea!

Deodată, gloata sălbatică luă cu asalt porţile Pădurii...

— Moarte Sophiei!

— Omorâţi-o!

— Omorâţi vrăjitoarea!

Bărbaţii traseră săgeţi şi catapultară pietre spre turn, dar armele se evaporară instantaneu într-un scut fermecat, strălucitor şi tivit cu violet, care apăru deasupra

porților școlii. În timp ce mulțimea huiduia și agita țăruși în vârful cărora erau prinse aceleași pancarte cu URMĂRITĂ pe care fetele le văzuseră în pădure, un prinț îndrăzneț sări pe porțile cu țepușe. Metalul aurit începu să sfârâie magic, iar el se desprinse electrocutat, implântându-se în țepușele de dedesubt. Sophie se răsuci îngrozită...

— Cum pot fi aceia prinții? strigă ea.

— *Cum pot fi prinți?* o imită lady Lesso.

— Prinții aceia sunt acolo din pricina *voastră*.

Agatha și Sophie se uitară una la alta cu ochi mari.

— Nu înțelegem... îngăimă Agatha.

Profesoara Dovey scrâșni din dinți. Singura dată când Agatha o mai văzuse pe nașa ei zână atât de furioasă fusese atunci când nu ascultase un profesor în primul an și fusese cât pe-aici să incendieze castelul.

— *Gândește-te*, Agatha. Odată ca niciodată te credeai o vrăjitoare urâtă. Dar, în schimb, destinul tău a fost să devii *prințesă*. Să găsești Fericirea până la Adânci Bătrâneți cu cel mai râvnit prinț din ținutul nostru. Ar fi fost cea mai mare victorie a Binelui! Recuperarea tuturor valorilor pe care le-am pierdut! Îl omorai pe Directorul Școlii, îți trimiteai prietena cea Rea acasă, în siguranță, și stăteai aici cu Tedros pentru totdeauna, ca viitoarea lui regină. Nu trebuia decât să îi iei mâna înainte de a dispărea. Aceasta ar fi fost povestea *corectă*. Dar, în schimb...

O săgetă pe Sophie cu privirea.

— Ai ales-o pe ea.

— Și pe bună dreptate, ripostă Sophie. Dacă ați cunoaște-o câtuși de puțin pe Agatha, ați ști că nu ar renunța niciodată la mine pentru un *băiat*.

Se răsuci către prietena sa, ştiind că de data aceasta Agatha avea să o apere. Dar, din nou, nu o făcu. Nu făcu decât să înghită cu greu şi să-şi privească ţintă saboţii murdari.

— Ce s-a întâmplat după ce-am plecat? întrebă Agatha.

— Evacuarea.

Fetele se întoarseră spre lady Lesso, care se cutremură amintindu-şi.

— După sărutul vostru, elevii au încercat să se întoarcă la şcolile lor, dar turnurile Răului le-au respins pe Nefericite. Şaizeci de fete au zburat pe ferestre, căzând în golf – de pe scări, săli de clasă, paturi, toalete, din camerele de zi... Au încercat să se întoarcă, dar porţile Răului le-au împiedicat să intre. Toate Nefericitele au fugit să se adăpostească la Bine, iar Fericitele le-au primit cu braţele deschise, inspirate de finalul vostru fericit.

— Şi, de îndată ce au sosit, turnurile Binelui i-au evacuat pe Fericiţi la fel de repede şi fără menajamente, continuă profesoara Dovey. În momentul în care au dispărut toţi băieţii, castelul s-a prefăcut în mod magic în ce este acum – portretele lor au fost îndepărtate, picturile murale refăcute, frizele sculptate din nou, ca şi când ar fi oglindit povestea voastră. Şcoala pentru Bine a devenit Şcoale pentru *Fete*.

Şi, într-adevăr, blazoanele scânteietoare de deasupra inimii ei şi a lui lady Lesso, cândva lebede argintii, erau acum nişte fluturi albaştri sclipitori. Agatha clătină din cap, confuză.

— Dar aceia nu sunt Fericiţii de la şcoală!

Arătă spre fereastră.

— Aceia sunt prinți adevărați!

— Ce s-a întâmplat aici s-a întâmplat peste tot în Pădurea Nesfârșită, spuse profesoara Dovey cu gravitate. Povestea voastră s-a răspândit ca ciuma, iar prințesele și-au imaginat o lume fără prinți, astfel că bărbații au fost alungați în mod magic din castelele lor și au rămas pe drumuri. Au apelat la vrăjitoare pentru a distruge blestemul, dar și acestea auziseră *Povestea Sophiei și a Agathei*. Însuflețite de puterea legăturii voastre, vrăjitoarele și-au unit forțele cu prințesele și au preluat controlul regatelor.

— Vrăjitoarele și prințesele sunt *prietene*? spuse Sophie nevenindu-i să creadă.

— Nimeni nu a crezut că este posibil până la povestea voastră, spuse profesoara Dovey. Iar acum dușmănia este între bărbați și femei.

Agatha se întoarse cu gândul la Grădina cu Flori – femeile care sporovăiau în grupuri, unele drăguțe și voioase, altele obișnuite și stranii... cei câțiva bărbați neîngrijiți și singuratici...

— Dar nu vrem ca prinții să rămână pe drumuri! strigă Agatha. Nu vrem să ne fie inamici!

— În niciun caz nu dorim să miroasă, murmură Sophie.

— Ați făcut prinții neînsemnați, replică lady Lesso. I-ați făcut lipsiți de putere. I-ați făcut să fie *inutili*. Iar acum i-ați făcut să apeleze la un nou conducător pentru a se răzbuna.

Fetele îi urmară privirea spre marea de pancarte pe care scria URMĂRITĂ, care se ridicau deasupra porților, cerând capul Sophiei din porunca acestui conducător.

— Directorul Școlii! izbucni Sophie. L-am văzut...

— Zău? făcu lady Lesso dispreţuitor.

— Este în castelul Răului! Trebuie să îl ucidem!

Sophie se răsuci spre Agatha.

— Spune-i!

Agatha ignoră palpitaţiile din stomac.

— Dar nu avea cum să trăiască, spuse ea, aproape ca pentru sine.

Ridică privirea.

— Eraţi acolo, doamnelor. L-am văzut cu toţii murind.

— Într-adevăr, spuse profesoara Dovey. Dar asta nu înseamnă că nu este înlocuit.

— *Înlocuit?* izbucniră fetele.

— Firește, eu și lady Lesso credeam că suntem cele mai bune candidate, spuse profesoara Dovey, netezind aripile de cărăbuș ale rochiei.

— Rămaşi pe drumuri şi urâţi, prinţii aveau nevoie de conducători în care să poată avea încredere. I-am asigurat că *Povestea Sophiei şi a Agathei* era închisă pentru totdeauna. Sub protecţia noastră, Povestaşul avea să readucă echilibrul între băieţi şi fete, aşa cum se întâmplă cu Binele şi Răul. Dar exact când încercam să aducem pacea între băieţi şi fete...

Faţa i se întunecă.

— S-a întâmplat ceva straniu.

Făcu semn spre ultima pagină din povestea lor şi aşteptă ca fetele să spună ceva.

— L-au desenat pe Tedros mai înalt decât este, sugeră Sophie.

— Nu *lipseşte* ceva? suspină Decana.

Agatha îşi aminti de cartea de poveşti de sub patul ei... nunta prinţesei şi a prinţului...

— Finalul, spuse ea. De ce nu scrie „Sfârșit"?

Profesoara Dovey îi aruncă o privire cruntă și ridică încet cartea spre lumină. Sub ultimul rând al poveștii lor, fetele văzură cuvântul acela scris cu cerneală care abia se mai vedea...

Căci fusese șters.

— Ce s-a întâmplat? șopti Sophie.

— Pare că s-a redeschis cartea voastră, spuse profesoara Dovey, călăuzindu-le privirea spre toate celelalte versiuni ale poveștii lor, întinse pe birou.

Cuvântul „Sfârșit" dispăruse din toate.

Sophie scotoci prin teancurile de cărți.

— Dar cum putem să pierdem un final fericit?!

— Pentru că una dintre voi și-a dorit un *alt* final, o repezi lady Lesso, fără să se uite la ea. Una dintre voi a vrut un *nou* Până la Adânci Bătrâneți. Iar acum, una din voi a adus școala noastră în pragul războiului.

— E ridicol, pufni Sophie. Știu că am vrut să fiu prințesă – dar nu pot, nu-i așa? Am văzut ce mi-a făcut locul ăsta și nu doresc să mai petrec nicio clipă aici, chiar dacă la Gavaldon miroase a dos de cal și nu sunt bărbați pe care să îi poți suferi. Așa că, dacă nu eu mi-am pus dorința, atunci sigur este o gre...

Dar acum văzu la cine se uita țintă lady Lesso și se făcu albă ca hârtia.

Sophie se întoarse încet spre prietena ei, ascunsă în umbrele din colț.

— Aggie, la scorbură ai spus... ai spus că ți-ai pus... Nu asta ai vrut să spui, nu-i așa?

Agatha nu o putea privi.

Sophiei îi tremurau mâinile.

— Aggie, spune-mi că nu asta ai vrut.

Agatha încercă să găsească cuvintele potrivite... ceva care să o răscumpere...

— Toate astea, îngăimă Sophie. Tot ce s-a întâmplat... e din pricina *ta*?

Agatha ardea de ruşine. Se răsuci spre lady Lesso.

— Cum rezolv lucrurile? Cum o duc pe Sophie acasă în siguranţă?

Profesoara Şcolii pentru Rău lăsă întrebarea să atârne în aer şi îşi cercetă unghiile roşii ascuţite.

— E simplu, spuse ea în cele din urmă, ridicând privirea. Trebuie să vă doriţi să sfârşiţi una cu cealaltă, în acelaşi timp. Să vă doriţi una pe cealaltă şi pe nimeni altcineva, iar Povestaşul va scrie din nou „Sfârşit".

— Şi vom părăsi Pădurea? insistă Agatha.

— Şi nu veţi mai fi urmărite niciodată – atâta timp cât dorinţa voastră este *adevărată*.

Agatha răsuflă zgomotos.

— Putem rezolva.

Se întoarse spre Sophie.

— Ne putem recăpăta finalul! Satul nu ne va face rău!

Sophie se dădu înapoi.

— Ce final ai vrut?

— Nu face asta, spuse Agatha.

— Ce altceva ţi-ai fi putut dori? întrebă Sophie poruncitor.

— A fost o greşeală, Sophie...

— Răspunde-mi...

— Sophie, te rog...

Sophie nu-şi desprinse privirea de la ea.

— Ce ţi-ai dorit?

— O putem rezolva acum, o imploră Agatha.

— Mă tem că nu puteți.

Fetele se întoarseră.

— Povestașul trebuie să scrie „Sfârșit" pentru a vă pecetlui dorința, spuse profesoara Dovey. Iar în momentul acesta nu o poate face.

— Ce vreți să spuneți? Agatha roși furioasă. Unde este?

— Unde este întotdeauna, spuse lady Lesso, întorcându-i privirea cruntă. La *Directorul Școlii*.

— Poftim? făcu Agatha. Dar ați spus că a fost înlocui...

Palpitația din inimă.

Fața pe care nu o putea vedea.

Agatha ridică încet privirea.

— Cine *nu* dorește ca finalul vostru să fie pecetluit? toarse lady Lesso. Cine vrea un *nou* final pentru povestea voastră?

Ridică ultima pagină din povestea lor... un băiat care se pierdea în ceață complet singur...

— Cine a auzit *dorința* prințesei sale?

Agatha se răsuci spre fereastră. Fulgerul explodă peste turnul Directorului Școlii, deasupra golfului, urmat de duduitul tunetului, și în lumina aceea văzu umbra cu mască argintie...

Păr auriu, corp musculos, sabia scânteietoare scoasă din teacă...

Cerul se întunecă, iar el dispăru.

Agatha simți că o cuprinde leșinul. Toate atacurile... toate distrugerile...

— El, șopti Sophie, prăbușindu-se la perete. L-ai dorit pe... *el*.

Agatha căută să spună ceva, dar o singură privire spre Sophie, care zăcea prăbuşită într-o grămadă roz jalnică, fu suficientă pentru a şti. Nu era nimic de spus.

— Cum? şopti Agatha. Cum a putut auzi?

— Pentru că *ai vrut* să audă, strigă lady Lesso, repezindu-se spre Agatha. Din ziua în care ai plecat, Tedros a crezut că într-o zi îl vei striga. Din ziua în care ai plecat, el şi băieţii săi ţi-au atacat satul, încercând să pătrundă în Pădurea Îndepărtată – până când dorinţa ta a deschis în cele din urmă porţile.

Agatha păli, uitându-se la lady Lesso care îi dădea târcoale.

— Dar prinţul tău trebuie să se asigure că prinţesa lui îl alege *pe el* de data aceasta. Are nevoie să fie sigur că nu vei mai face aceleaşi greşeli. Aşa că Tedros a furat Povestaşul de sub nasurile noastre, ştiind că turnul Directorului Şcolii urmează condeiul oriunde merge. Acum îl va opri pe Povestaş să scrie „Sfârşit" în povestea voastră – până când nu va avea un *nou* final.

Agatha simţi un ghem de gheaţă în stomac.

— Care este noul final? îngăimă ea.

Lady Lesso se uită ţintă prin ea.

— Uciderea Sophiei.

Sophie ridică ochii încet, roşii şi disperaţi.

— Tedros crede că uciderea Sophiei va schimba povestea, făcând-o aşa cum ar fi trebuit să fie, spuse profesoara Dovey. Vrăjitoarea moare. Prinţesa este liberă să meargă la prinţul ei. Finalul este rescris, exact cum şi-a dorit Agatha.

Agatha nu putea respira sub privirea incendiară a Sophiei.

— De ce nu îl scuteşti pe Tedros de efort? şuieră Sophie. Ucide chiar tu această vrăjitoare.

— Asta ar rezolva totul, oftă profesoara Dovey.

Fetele se întoarseră amândouă.

— Vai mie, spuse profesoara. Am spus-o cu voce tare?

— Va muri îndeajuns de curând, mârâi lady Lesso. Tedros a contat pe faptul că Sophie va veni aici în căutarea protecţiei. Acum el şi armata sa vor veni s-o omoare.

— Armată? Agatha se albi. Are o armată?

— Ai uitat de şcoala *lui*, spuse lady Lesso.

Agatha întoarse capul spre fereastră. Prin rafalele de ploaie, vedea glugile roşii stând la pândă pe lângă turnurile Răului, în uniforme negre de piele cu blazoane cu şerpi stacojii şi cizme întunecate, lucioase. Încet, îşi lăsă ochii spre poarta de la intrarea în castel, deasupra căreia se arcuiau cuvintele din fier ruginit:

ŞCOALA PENTRU RĂZBUNAREA
ŞI REINSTAURAREA BĂIEŢILOR

— O dorinţă are atât de multe consecinţe, nu-i aşa? spuse lady Lesso, uitându-se chiorâş la Agatha. Tedros a promis că îi va da celui care o va ucide pe Sophie jumătate din comoara tatălui său drept răsplată. Se înţelege de la sine, atât băieţii din tabăra Fericiţilor, cât şi cei din cea a Nefericiţilor au acceptat provocarea.

— La fel ca toţi acei prinţi de afară, zise profesoara Dovey uitându-se la gloata murdară care se înghesuia la porţi. Tedros ştie că nu ne poate ataca doar cu şcoala sa. Profesorii noştri nu ar renunţa la Sophie fără luptă.

— Aşadar, se foloseşte de prinţi pentru a ne forţa mâna, mormăi lady Lesso. Am ridicat un scut împrejurul celor două şcoli să-i ţinem la distanţă. Dar dacă prinţii reuşesc să treacă de el, Tedros va avea destui oameni să ia cu asalt castelul şi să o ucidă pe Sophie.

Agatha privi ţintă spre fortăreaţa roşie, încă năucă.

— Povestaşul este într-o *şcoală de băieţi*?

— Fie îl eliberezi şi o duci pe Sophie acasă vie... fie îl săruţi pe Tedros înainte de a o ucide.

Profesoara Dovey întâlni privirea şocată a Agathei.

— Dacă îţi săruţi prinţul din suflet, vei rămâne aici cu el Până la Adânci Bătrâneţi. Sophie va dispărea din povestea ta pentru totdeauna... şi va pleca acasă singură.

— *Singură* acasă? icni Sophie ca şi când ar fi fost împuşcată. *Singură* în Gavaldon? În timp ce ea îl va avea... *pe el*?

— Acestea sunt singurele două finaluri care pot preveni războiul, spuse profesoara Dovey.

În încăpere nu se auzea decât ecoul prinţilor ucigaşi.

Sophie îi aruncă Agathei o privire oribilă şi se făcu din nou ghem.

„Tedros", scrâşni Agatha. Cum putea dori un băiat care ducea iubirea atât de departe? Cum putea dori un băiat care ar ucide-o pe cea mai bună prietenă a ei? Vrăjitoarea care fusese odată nu ar fi lăsat să se întâmple aşa ceva.

— O a treia variantă, spuse ea dând fuga la uşă. Spuneţi-i lui Tedros că-i un măgar închipuit.

— *Nu*.

Agatha se întoarse.

— Ţi l-ai dorit, rosti Sophie înciudată, roşie de furie. Şi vrei să am încredere să vă las *singuri*?

Agatha ezită. Sophie semăna și mai mult cu o vrăjitoare decât în cimitir.

— Nu voi interveni în cearta voastră de îndrăgostiți, dar sugerez ca Agatha să aleagă curând, izbucni lady Lesso. După ce Tedros va pătrunde cu prinții prin scutul meu, viețile noastre, ale tuturor, vor fi în pericol.

— Vă vom ascunde pe tine și pe Sophie în Pădurea Albastră până când vei avea un plan, îi spuse profesoara Dovey Agathei, scoțând o legătură de chei. Nu trebuie să știe niciuna din fete că ați venit.

Agatha ridică privirea, confuză.

— De ce nu?

— Pentru că, spre deosebire de cele două profesoare ale voastre, cred că este cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată, spuse o voce mieroasă.

Profesoarele și fetele se întoarseră și văzură intrând pe ușă o femeie înaltă, seducătoare, cu piele albă și piept impresionant, îmbrăcată în rochia de un albastru electric a profesoarelor, împodobită cu un model de fluturi. Părul castaniu cu bucle unduitoare îi ajungea până la mijlocul spatelui, pe sub sprâncenele negre și groase se vedeau niște ochi verzi ca frunzele pădurii și între cei doi dinți strălucitori din față avea o strungăreață.

— Biroul fratelui meu? spuse ea mușcându-și buzele roșii. Nu știam că aici se țin întâlniri secrete.

— Este singurul loc în care nu putem fi auzite, replică lady Lesso cu o voce ciudat de ezitantă.

— Ei bine, cred că ar fi trebuit să fiu anunțată de prezența onoraților noștri oaspeți, spuse femeia precipitat, întorcându-se spre Sophie și Agatha. La urma urmelor, sunt motivul pentru care există această școală magnifică.

Cele două fete se uitau cu gura căscată la ea.

— Ne-am pregătit cu meticulozitate pentru sosirea voastră, spuse străina, ridicând din sprâncene. Şi era cât pe-aci să o ratăm.

Le aruncă o privire cruntă celor două profesoare.

Agatha clătină din cap.

— Dar de unde ai ştiut că ve...

— Dumnezeule, arătaţi groaznic, spuse femeia, curăţându-le rochiile şi feţele printr-o mişcare magică a degetului.

Doar că rochia Sophiei îşi pierdu ca prin magie şi culoarea roz, devenind complet albă.

Sophie apucă tivul între degete.

— Ce s-a întâmplat cu...

— Veniţi, fetelor, spuse femeia, alunecând spre uşă. V-am pus cărţile şi orarul în cameră.

— Orarul!

Profesoara Dovey sări în picioare.

— Doar nu te gândeşti să meargă la ore, Evelyn!

Femeia se răsuci.

— Atâta timp cât sunt în şcoala *mea*, vor lua parte la cursuri şi vor respecta regulile. Printre care şi aceea de a *nu părăsi* şcoala sub nicio formă. Doar nu aveţi obiecţii legate de *reguli*?

Sophie şi Agatha aşteptară ca profesoarele să obiecteze, dar Dovey şi Lesso erau ciudat de tăcute, cu ochii la cei doi fluturi albaştri care li se aşezaseră pe vârful nasurilor.

— Văd că *fostele* noastre decane au neglijat să vă informeze despre cea mai importantă schimbare de la noua voastră şcoală, spuse străina, zâmbind spre cele

două fete. Evelyn Sader. Decana Școlii de Fete. Îmi pare rău pentru grabă. Nu vreau să țin pe toată lumea în așteptare. Urmați-mă, vă rog.

Când se întoarse și ieși pe ușă, Sophie văzu cei doi fluturi aterizând pe rochia ei de aceeași culoare și dispărând magic în modelul acesteia. Răsuflă surprinsă.

— Cine ne așteaptă?

Alți fluturi aterizară și fură absorbiți de rochie, însă frumoasa femeie nu se întoarse.

— Armata *voastră*, spuse ea, ca și când le-ar fi ascultat întreaga conversație.

Capitolul 6

Numele ei este Yara

— O armată al cărei scop este să producă povești exact ca a voastră, spuse Decana Sader, iar pantofii ei cu tocuri din cleștar albastru răsunară pe holul scăldat în soare care unea Dârzenia și Onoarea. Povestea voastră le-a făcut să întrezărească ce pot face prințesele și vrăjitoarele împreună. Aici veți conduce o întreagă școală!

— O școală, se înecă Agatha, grăbindu-se să coboare pe urmele ei pe scările Onoarei. Noi trebuie să mergem acasă!

— Vezi tu, eu și *fostele* decane avem păreri diferite, spuse Decana Sader, niră z în timp ce fluturii ve burând din toate direcțiile și dispărură în rochia ei. Ele cred că trebuie să părăsiți lumea noastră și să vă găsiți un final fericit împreună. Iar eu cred că trebuie să *rămâneți*.

— Dar băieții mă vor ucide! spuse Sophie, izbindu-se cu putere în Agatha când trecu pe lângă ea.

— Mmmm, să zicem că reușiți să pătrundeți într-un castel plin de bărbați însetați de sânge, spuse Decana, legănându-și formele generoase prin foaier. Să zicem că reușiți să îl eliberați pe Povestaș, în ciuda tuturor greutăților.

Se opri în fața ușilor înghețate ale Galeriei Binelui.

— Dorința nu va funcționa decât dacă credeți cu adevărat în ea.

O privi lung pe Sophie.

— Cum ți-o poți dori pe Agatha dacă știi că ea îl dorește pe prințul ei?

Decana se întoarse spre Agatha.

— Cum o poți dori pe Sophie dacă te temi de vrăjitoarea dinăuntru?

Se aplecă atât de tare spre ele, încât fetele îi putură simți pielea fără cusur mirosind a cremă de miere.

— Cum îți poți dori pe cineva *în care nu ai încredere*?

Privirile Sophiei și Agathei se întâlniră șovăielnic, sperând că cealaltă se va împotrivi. Nu a făcut-o niciuna.

— Prietenia voastră trebuie reparată înainte de a vă putea întoarce acasă, spuse Decana Sader, cu un ultim fluture dispărând în rochia ei. Poveștile ne-au obișnuit să credem că o legătură frumoasă ca a voastră nu poate dura. De ce? Pentru că între voi trebuie să intervină un băiat. Un băiat atât de amenințat de povestea voastră că este dispus să ucidă pentru a o distruge. Dar la școala mea, vă învățăm adevărul.

Deschise ușa dincolo de care era întuneric beznă.

— Că o femeie fără un bărbat este *cel mai fericit final dintre toate.*

Aprinse o torţă cu degetul, printr-o magie, iar flacăra se umflă prinzând putere într-un ropot de tobe. Agatha şi Sophie săriră înapoi...

Douăzeci de rânduri de fete stăteau nemişcate, cu capetele plecate, fiecare dintre ele purtând un văl alb, şalvari azurii şi un corset bleu, pe care era cusut un blazon cu fluture, deasupra inimii. Erau peste o sută, răspândite printre exponatele muzeului, dincolo de uşile din dos deschise, până în imensa sală de bal din Sala Binelui. Cu feţele umbrite, stăteau într-o stranie neclintire, cu braţele ridicate şi mâinile lipite de cotul opus, ca şi când ar fi invocat duhurile. Plutind deasupra lor, exact sub tavan, alte două fete acoperite cu văluri, aşezate pe covoare magice, băteau în tobe într-un ritm din ce în ce mai alert.

În faţa acestei parade se afla o singură fată, pe rândul căreia nu mai era nimeni. Avea vălul albastru, nu alb, părul roşcat aprins, iar pielea albă de pe braţele subţiri îi era acoperită cu pistrui rozalii. Ridică braţele încet...

Tobele se opriră.

Ţipând din toţi rărunchii, fata aruncă o rafală de foc care incendie covoarele magice şi le făcu pe Agatha şi pe Sophie să se retragă speriate din calea flăcărilor. Tobele mai bătură o dată, iar fata se lasă într-un dans unduitor din buric, punctându-şi fiecare mişcare cu un fluierat sau un tril sălbatic.

— Nu trebuie să îi arunce decât o privire şi Tedros va uita de cea care îl doreşte, spuse Sophie cu răceală.

— Sophie, îmi pare rău.

Agatha se apropie de prietena ei.

— Îmi pare foarte rău.

Sophie se retrase.

— Nu te-aș pierde niciodată pentru un băiat, continuă Agatha.

Dar, privind-o pe fata care dansa, simți cum o împunge ghimpele geloziei... O văzuse Tedros?

Alungă gândul. Tedros voia să o ucidă pe prietena ei cea mai bună și continua să se gândească la el? „El e inamicul, idioato!"

Chipul lui Stefan o bântuia, implorând-o să o aducă pe Sophie acasă teafără și nevătămată. Unde era Agatha care ar face orice pentru a-și proteja prietena cea mai bună? Cea care deținea controlul asupra sentimentelor ei? Cea care era Bună?

Între timp, rândurile din spate începuseră să imite dansul căpeteniei, executând mișcări unduitoare cu mâinile. Apoi, în mod neașteptat, fetele se întoarseră unele spre celelalte și dansară câte două. Mâinile li se atingeau, se înlănțuiau și stăteau spate în spate, înainte de a ridica brațele și de a-și schimba locurile, fără să-și desprindă palmele. Cu șalvarii albaștri scânteietori și vălurile albe, semănau cu niste anemone de mare unduitoare. În ciuda furtunii din sufletul ei, Sophie reuși să zâmbească. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Pe de altă parte, era prima oară când avea în fața ochilor fete dansând fără băieți.

Agathei nu îi plăcea expresia Sophiei.

— Sophie, trebuie să vorbesc cu Tedros.

— Nu.

— Am spus că îmi pare rău. Trebuie să mă lași să repar lucrurile...

— Nu.

— Nesăbuitul crede că eu vreau să fii ucisă! izbucni Agatha, îndepărtând un fluture albastru de pe umăr. Sunt singura care îl poate face să înţeleagă de vorbă bună.

— Un prinţ care se crede Directorul Şcolii şi şi-a pus la bătaie jumătate din avere pentru capul meu crezi că va înţelege de vorbă bună? spuse Sophie, lăsând fluturele să se aşeze pe ea. Sunt surprinsă că Binele mai şi învinge dacă este atât de naiv.

Agatha privi spre Decana care stătea cu spatele la ele. Nu avea cum să tragă cu urechea în ropotul acela de tobe şi ţipetele de hienă ale fetei, dar Agatha avea sentimentul ciudat că putea auzi totul.

— Sophie, m-am pierdut cu firea pentru un moment, şopti ea. A fost o greşeală.

Sophie se uită la fata care conducea grupul scuipând un nou şuvoi de flăcări.

— Poate că Decana are dreptate, spuse ea câtuşi de puţin în şoaptă. Poate-ar trebui să stau aici.

— *Ce?* Nici măcar nu ştim de unde *a venit*, ca să nu mai spun cum a devenit Decană! Ai văzut expresia de pe chipul profesoarei Dovey. Nu poţi avea încredere în ea...

— În clipa asta am încredere în ea mai mult decât în tine.

Agatha ar fi putut jura că o văzuse pe Decană rânjind.

— Nu eşti în siguranţă aici, Sophie! Tedros te va căuta!

— Să mă caute. Asta vrei, nu-i aşa?

— Vreau să vii acasă, vie! o imploră Agatha. Vreau să uităm că am venit vreodată la Şcoala pentru Bine şi Rău! Nu îl *vreau* pe Tedros!

Sophie se întoarse spre ea, izbucnind.

— Atunci de ce *ți l-ai dorit*?

Agatha îngheță.

— Să înceapă darurile! decretă Decana.

— Daruri!

Sophie se răsuci dinspre Agatha, radiind.

— În sfârșit, niște vești bune.

Se îndreptă spre Decană, în vreme ce fetele acoperite de văluri se retraseră fluturând spre perete, ca o scoică deschisă, lăsând un culoar larg în mijloc.

Agatha o urmă ezitant, amintindu-și ce le făcuse această lume ei și prietenei sale dragi. Cu cât stăteau mai mult aici, cu atât erau mai mult în pericol. Trebuia să o ducă pe Sophie acasă *acum*.

Oprindu-se în lumina care pătrundea printr-o mică fereastră, observă că exponatele din muzeu se schimbaseră. Dovezile isprăvilor băieților fuseseră înlăturate și înlocuite cu rămășițe din povestea ei și a Sophiei: uniforma școlară a Fericitelor pe care o purtase Agatha, pancarta Sophiei pentru conferințele de la prânz, biletul Agathei către Sophie de la Proba Poveștii, bucla de păr tăiată în timpul pedepsei Sophiei în Camera de Asuprire și multe altele, fiecare dintre ele așezată cu grijă într-o cutie albăstruie de cleștar. Pe peretele principal, fresca celor Fericiți până la Adânci Bătrâneți, care celebra cândva căsătoria dintre un prinț și o prințesă, era acum acoperită cu o pânză bleumarin, brodată cu fluturi. Într-adevăr, singurul lucru care fusese păstrat era vechiul ungher cu picturi al profesorului Sader din colțul îndepărtat. Fiind clarvăzător și putând vedea vizitorul, fostul profesor de istorie îi pictase cândva pe toți

Cititorii care veniseră din Gavaldon la Şcoala pentru Bine şi Rău. Ori de câte ori avea nevoie de răspunsuri, Agatha se întorcea mereu la aceste picturi, găsind noi indicii. Tot ce îşi dorea acum era să le cerceteze din nou, dar două fete acoperite cu văluri înaintau spre ea pe culoar, ducând un vas mov enorm.

— Din Fecioreşti, spuse Decana Sader, iar vocea ei mieroasă devenise acum profundă şi poruncitoare. O urnă de la prinţesa Riselda, care, la fel ca sute altele, a auzit povestea voastră şi şi-a dat seama că ar fi mai fericită fără prinţul ei. I-a ars tronul şi vă oferă cenuşa.

Fetele ridicară urna spre Sophie şi Agatha, care se uitară la sculptura în care un prinţ era aruncat în mod magic pe fereastrea unui castel, la crocodilii de dedesubt.

— Nu o vrem, spuse Agatha trăgându-se înapoi.

— Să o punem în camera mea? zâmbi Sophie, întorcându-se către Decană.

— *Cameră?* o repezi Agatha. Sophie, *nu* rămâi...

Dar acum două fete înaintau pe culoar cu draperii orientale de bambus.

— De pe Dealurile Trăncăturuitoare, tună Decana. O perdea din copac pictată de mână, de la prinţesa Sayuri, care a citit povestea voastră şi şi-a dat seama că fără prinţi, prinţesele şi vrăjitoarele sunt mai fericite.

Pe tulpinile de bambus pictate cu mare fineţe se vedeau o prinţesă şi o vrăjitoare care se îmbrăţişau într-o ilustraţie, în vreme ce în cealaltă, un prinţ care semăna mult cu Tedros era biciuit până la sânge de o fiară.

— E oribil, răbufni Agatha.

— Atârnaţi-le lângă patul meu, ciripi Sophie către cele două fete acoperite cu văluri. Ce urmează?

Decana arătă cu unghia lăcuită cu auriu spre culoar.

— Din Pădurea de Jos, o tapiserie cu prinți rămași fără adăpost...

— Îmi doresc ca profesoara Dovey și lady Lesso să poată aprecia pe cineva atât de șic ca tine, îi spuse Sophie pe un ton lingușitor Decanei, în timp ce procesiunea de daruri cu prinți abuzați continua, printre acestea numărându-se păpuși voodoo în chip de prinți, săbii prădate de la prinți și un covor făcut din păr de prinț. Orele încep astăzi?

Decana zâmbi larg, îndepărtându-se cu mișcări unduitoare.

— *Ale mele* inclusiv.

— Nu vorbești serios, șuieră Agatha către Sophie. Acum vrei să mergi la *ore*?

— Să sperăm că au renovat acele încăperi făcute din dulciuri.

Sophie își trecu mâna prin păr, pregătindu-se pentru ziua ce avea să urmeze.

— Sunt alergică la miros.

— Sophie, s-a pus o recompensă pe capul tău...

— Și, în cele din urmă, un cadou de la mine, declară Decana Sader, stând în fața frescei celor Fericiți până la Adânci Bătrâneți, care era acoperită.

— Elevelor, la vechea voastră școală ați învățat că echilibrul apare atunci când învinge Binele sau Răul. Dar cum poate să existe echilibru între Fericiți și Nefericiți, atâta timp cât nu există echilibru între Băieți și Fete? Nu-i de mirare că Cititoarele s-au întors să se alăture școlii noastre, căci povestea lor rămâne neterminată.

Se uită țintă la cele două fete.

— Iar bătălia pentru finalul său tocmai a început.

Lăsă pânza să cadă. Agatha şi Sophie traseră aer în piept.

Cuvintele PÂNĂ LA ADÂNCI BĂTRÂNEŢI, gigantice şi scânteietoare, scrise cu majuscule aurii, continuau să se ivească printre norii pictaţi din partea de sus a frescei. Restul fusese modificat.

Acum se vedeau două castele mari de cleştar albastru, în jurul unui lac; grupuri de fete în uniforme azurii se adunaseră în balcoanele din turnuri, stăteau la soare pe malurile lacului şi se plimbau prin curţile împrejmuite. Unele fete erau frumoase, altele erau urâte, dar lucrau, trăiau şi leneveau împreună fără a fi despărţite unele de altele, ca şi când vrăjitoarele şi prinţesele fuseseră menite să fie prietene dintotdeauna.

Erau şi băieţi în pictură, dacă se puteau numi astfel. Îmbrăcaţi în zdrenţe negre ca nişte ţărani şi cu figuri deformate, curăţau bălegar, greblau în Pădurea Albastră din spatele castelului şi ridicau mohorâţi turnurile, legaţi unii de alţii cu lanţuri, pentru ca apoi să se retragă în mahalaua murdară în care erau întemniţaţi, în preajma porţilor. Supraveghetoarele îi mânau ca pe vite, iar băieţii nu opuneau nicio rezistenţă, ca nişte sclavi resemnaţi la o servitute eternă. Agatha ridică privirea spre partea de sus a picturii, unde două femei scăldate în soare, cu diademe de cristal, îşi scrutau regatul de la cel mai înalt balcon...

— Noi suntem, îngăimă Sophie.

— Este... această şcoală, se încruntă Agatha.

— Adevăratul vostru PÂNĂ LA ADÂNCI BĂTRÂNEŢI, spuse Decana, aşezându-se între ele. Stăpânele acestor săli sacre, conducând fetele spre un viitor fără prinţi.

Agatha se strâmbă gândindu-se la cum erau priviți băieții Fericiți și cei Nefericiți: cu ură și dorința de a fi ținuți în sclavie.

— Nu vom sfârși în această școală, spuse ea întorcându-se spre Sophie. Spune-i că trebuie să plecăm!

Dar Sophie se uita la pictură cu ochi mari.

— Cum o facem să devină adevărată?

Agatha înțepeni.

— Așa cum își dobândesc toți eroii finalul fericit, draga mea, spuse Decana, atingându-le umerii amândurora. Înfruntând inamicul.

Zâmbi larg spre fereastră, spre turnul lui Tedros.

— Și *ucigându-l*.

Agatha și Sophie se uitară una la cealaltă surprinse.

— Mult iubitele mele eleve! zise Decana și flutură mâna pe deasupra mulțimii. Urați-le bun venit din nou la școală Cititoarelor noastre!

Răcnind, mulțimea își smulse vălurile și năvăli asupra celor două fete.

— Sunteți acasă! rosti Reena dintr-o suflare, îmbrățișând-o pe Agatha împreună cu pistruiata Millicent, în vreme ce Mona cea cu piele verde și Arachne cu un singur ochi o striviră pe Sophie într-o îmbrățișare...

— Nu știam că suntem prietene... bombăni Sophie, sufocată.

— Suntem de partea voastră împotriva lui Tedros, strigă Arachne voioasă, cu Millicent la braț, de parcă Fericiții și Nefericiții ar fi fost brusc prieteni la cataramă. Noi toate!

— Voi sunteți eroinele noastre, îi spuse Reena Agathei, care observă că dosul prințesei arabe părea să fi căpătat proporții.

— Tu şi Sophie ne-aţi învăţat adevărul despre băieţi!

Agatha căuta cu disperare un răspuns, când o umbră ţipătoare le îmbrăţişă cu putere atât pe ea, cât şi pe Sophie.

— Colegele mele de cameră! chiui Beatrix. Nu sunteţi entuziasmate? Decana v-a pus pe amândouă cu *mine* în cameră!

Nici Sophie, nici Agatha nu avură timp să proceseze acest cataclism, căci făcură ochii cât cepele la ceva mai alarmant...

— Părul tău! strigă Sophie.

— Dacă nu mai sunt băieţi înseamnă că nu mai trebuie să arătăm ca nişte prinţese stupide, răspunse Beatrix, frecându-se cu mândrie pe capul ras. Gândiţi-vă cât timp am pierdut anul trecut cu Tedros şi balurile, dichisindu-mă toată ziua. Şi pentru ce? Acum citesc, studiez, am învăţat să vorbesc limba elfilor... În sfârşit ştiu ce se întâmplă în lumea noastră!

— Dar cum rămâne cu Înfrumuseţarea? întrebă Sophie precipitat.

— Nu mai contează de mult. Nu *există* frumuseţe sau urâţenie la Şcoala pentru Fete! spuse Reena, care, observă Sophie îngrozită, nu purta nici urmă de machiaj.

— Purtăm pantaloni, nu ne facem unghiile... ba chiar mâncăm şi brânză!

Sophie rămase cu gura căscată şi se uită după Decană, dar fluturii zburătăceau pe urmele ei în timp ce părăsea galeria.

— Dar cu siguranţă este îngăduit puţin ruj de buze...

— Poţi să faci orice vrei! spuse Arachne, etalându-şi fardul hidos de pe obraji. Nefericiţii se pot îngriji. Fericiţii nu sunt obligaţi s-o facă. Este absolut alegerea noastră!

Millicent se aplecă spre ele zâmbind larg.

— Nu mi-am spălat părul de o *lună*.

Sophie și Agatha tresăriră dezgustate, când cea din urmă fu asaltată de un ghemotoc care scânci:

— *Ieeeeeeiiiiiiiii*! Ești aici! Prietena mea cea mai bună din întreaga lume!

Kiko îi aruncă Sophiei un zâmbet fals.

— Și tu.

Apoi o îmbrățișă pe Agatha din nou, iar ochii căprui și migdalați i se umeziră.

— Nu știi cât de mult m-am rugat să te întorci! Parcă ai fi în rai aici! Stai să vezi când vei începe orele de istorie – Decana le predă și vorbim despre povești –, și facem lecții de dans, avem un ziar al școlii și un club de lectură. Punem în scenă o piesă în loc să organizăm un bal și putem să dormim una în camera celeilalte și...

Kiko nu apucă să termine, căci între timp Sophie și Agatha au fost asaltate de cârduri de fete și toate se purtau de parcă ar fi fost și ele prietenele lor cele mai bune.

Agatha încercă să se apere de hoarda care o lua pe sus și se întinse spre Sophie peste mulțime.

— Trebuie să scăpăm de-aici chiar acu...

Se împiedică și căzu în nas.

— Îmi dai, te rog, un autograf pe cartea de povești? întrebă Giselle, din al cărei păr negru nu mai rămăsese decât o creastă vopsită albastru.

Agatha se trase înapoi ca un crab, însă se lovi de noi admiratoare care vociferau.

În vreme ce fetele îi întindeau Sophiei cărți, felicitări și părți ale corpului pe care să le semneze, Beatrix le forță să formeze o coadă și le lăsă să își aducă omagiile una câte una.

Sophie nu-şi mai dădea seama cine era de partea Binelui şi cine era de partea Răului, pentru că o parte din Fericite îşi ciopârţiseră părul şi luaseră în greutate, în timp ce multe din Nefericite făcuseră cunoştinţă cu machiajul şi ţineau cură de slăbire.

Agatha reuşi în cele din urmă să se smulgă din mijlocul cârdului. Dar exact când o prinse pe Sophie de braţ pentru a pune capăt acestei idioţenii, îngheţă.

Fata care dansa înaintă spre ele cu vălul ei azuriu. Înaltă şi subţire ca o egretă, părea mai degrabă să umble pe vârfuri decât să meargă de-a dreptul, călcâiele condurilor ei albi neatingând pământul.

Înaintă grăbită pe culoar, pe lângă fetele care rămăseseră cu gurile căscate, până când se opri brusc în faţa celor două Cititoare. Îşi înălţă capul cu păr roşcat şi unduitor şi îşi ridică vălul de pe faţă.

Sophie şi Agatha erau amândouă foarte confuze.

Nu semăna cu nicio fată pe care o văzuseră vreodată şi totuşi părea aproape cunoscută. Avea un nas lung, ascuţit, o bărbie proeminentă şi ochi albaştri apropiaţi. Avea un gât neobişnuit de lung, iar bluza scurtă lăsa la iveală muşchii abdomenului perfect conturaţi pe sub pielea albă şi acoperită de pistrui. Zâmbi suav, le privi în ochi şi scoase un ţipăt gutural care le făcu pe Sophie şi pe Agatha să tresară. Apoi le trimise o bezea, îşi repuse vălul şi ieşi din sală.

Toate fetele o priviră năuce în tăcere, până când mulţimea începu să se împingă din nou spre Sophie şi Agatha, iar Beatrix suflă în fluier...

— Ce-a fost *asta*? o întrebă Agatha pe Kiko, semnând îmbufnată un autograf.

— Numele ei este Yara, șopti Kiko. Nimeni nu știe cum a intrat! Nu vorbește, nu mănâncă, asta din câte știm noi, și dispare mereu. Probabil nu are unde să locuiască, biata de ea. Unii oameni cred că este pe jumătate știmfă.

Agatha se încruntă gândindu-se la păsările slăbănoage și carnivore care îi urau pe Nefericiți. „Cum poate cineva să fie pe jumătate știm..."

Își pierdu șirul gândurilor, căci Sophie atrăsese toate fetele spre ea, zâmbind cu gura până la urechi, semnând autografe și pupând obraji, ca și când și-ar fi găsit în cele din urmă drumul spre casă.

— Pot să vă ajut să luptați cu băieții? răcni Arachne.

— Pot să fiu secundul căpitanului? țipă Giselle.

— Pot să fiu secundul secundului căpitanului? se auzi Flavia ca un ecou.

— Stai cu grupul meu la masa de prânz! strigă Millicent.

— Nu, stai cu noi! contracară Mona...

— Ce splendoare să ai *admiratori* din nou, spuse Sophie, ignorând privirea îngrozită a Agathei și înconjurând un autograf cu inimioare. Iată-mă dorindu-mi să ajung acasă, unde nu mă vrea nimeni și, în schimb, dau peste paradis, unde *toată lumea* mă dorește.

— Dacă ești nefericită cu Beatrix, nu îți face griji, spuse Kiko, observând chipul mohorât al Agathei. Poți să stai cu mine ori...

Agatha se întoarse spre ea, iar Kiko înțelese brusc.

— Nu rămâneți, nu-i așa? îngăimă Kiko.

Se așternu tăcerea peste mulțimea din jurul ei.

— Acum, spune-mi despre piesa asta de teatru de la școală, zise Sophie tare către Reena. A fost distribuit rolul princi...

Se opri, fiindcă toate elevele urmaseră privirea Agathei, care se uita pe fereastră. Dincolo de golf, ceaţa se îndesea în jurul sinistrului castel roşu.

— Dacă rămânem, începe un război, le spuse Agatha fetelor. Aţi fi toate în pericol.

Se întoarse spre Sophie.

— Le-ai auzit pe profesoare. Putem repara ce-am făcut fără să moară cineva. Nici tu. Nici Tedros. Nimeni de aici. Ne dorim una pe cealaltă şi putem uita că a existat vreodată şcoala asta.

Îşi atinse prietena pe umăr.

— E Rău dacă stăm, Sophie. Iar tu nu eşti Rea.

Sophie ridică încet privirea spre o mare de fete inocente, care aveau să moară cu siguranţă, dacă încăpeau pe mâinile lui Tedros şi ale glugilor sale roşii. Doar că Agatha uitase avertismentul Decanei.

Se puteau întoarce acasă numai dacă dorinţa amândurora era *adevărată*. Dar Sophie ştia că Agatha nu o dorea cu adevărat pe prietena ei. Agatha nu putea uita această şcoală.

Căci pentru Agatha nu mai era îndeajuns o prietenă.

Agatha voia un prinţ.

— Ne vom ascunde în Pădurea Albastră şi vom face un plan, îi spuse Agatha încet, nerăbdătoare să scape înainte ca Decana să se întoarcă. Poate că ne putem mogrifica în şcoala Băieţilor.

Abătută, Sophie nu zise nimic...

Până când îşi întâlni propriii ochi în pictura de pe perete.

Deasupra castelului, cu coroana ei de cristal, arăta ca cineva cunoscut, cu acelaşi păr blond strălucitor, aceeaşi ochi de smarald şi piele albă. Cineva care îşi pierduse

finalul fericit din pricina unui băiat. Cineva care murise în singurătate din această pricină.

„Ești prea frumoasă pentru lumea asta, Sophie."

Fusese ultimul lucru pe care îl rostise mama sa.

„A vrut să o găsesc", se gândi Sophie, această lume în care nu avea să sfârșească precum mama ei.

O lume în care ea și Agatha vor fi fericite pentru totdeauna.

O lume în care între ele nu putea interveni niciodată un băiat.

O lume fără prinți.

Și doar un singur prinț îi stătea în cale, scrâșni Sophie din dinți, cu lacrimile scânteindu-i în ochi.

Un prinț pe care Agatha îl va uita cu siguranță după ce va muri.

— Nu e Rău, Aggie, spuse Sophie cu hotărâre. Școala este singura noastră speranță.

Agatha se încordă.

— Sophie, ce...

— Spune că *mă vrea*? strigă Sophie către armata care o aștepta și își dezveli dinții înspre castelul lui Tedros. Atunci *să vină după mine*.

Fetele o aclamară, strigând din toți rărunchii, și se strânseră în jurul noii lor conducătoare.

— *Moarte lui Tedros!*

— *Moarte Băieților!*

Agatha păli când Sophie îi întâlni privirea și dispăru în mulțime.

O singură dorință și declanșase un război. Un război între două tabere care se luptau pentru inima ei. Un război între doi oameni pe care îi iubea. Un război între prietena ei cea mai bună și un prinț.

Sufletul Agathei ardea de vinovăţie, căci promisiunea făcută unui tată se mistuise în flăcări.

„Am nevoie de ajutor", se rugă ea, uitându-se la Sophie care le trimitea bezele soldaţilor. Cineva care putea citi printre rânduri. Cineva care să îi spună cine era Bun de data aceasta şi cine era Rău.

În timp ce se retrăgea din faţa gloatei, observă o scânteiere stranie din colţ, planând în apropierea duşumelei, în ungherul întunecat în care se aflau picturile lui Sader. Încet, doi ochi galbeni mici plutiră spre ea, ca nişte bile suspendate. Deodată, lângă ei licăriră încă doi, apoi încă doi, în timp ce de după o coloană de marmură apărură umbre încovoiate.

Cei trei şobolani negri îi aruncau priviri fioroase Agathei, de parcă spusese cuvintele magice. Apoi dispărură grăbiţi pe uşile negre, conducând-o la stăpâna lor.

Capitolul 7

Vrăjitoarele ticluiesc un plan

— Aşadar, stai să mă asigur că am înţeles, se încruntă Hester, încălecând o chiuvetă aurită şi aşezându-se lângă Anadil, amândouă îmbrăcate în tunicile negre şi lălâi ale Nefericiţilor. Tedros vrea să o omoare pe Sophie. Sophie vrea să îl omoare pe Tedros. Şi dacă nu găseşti un sfârşit pentru unul din ei *acum*, toată lumea din această şcoală moare.

Agatha încuviinţă din cap fără tragere de inimă, sprijinindu-se de o cabină de fildeş din Turnul Onoarei, în care se aflau o toaletă şi o cadă de safir. Nu crezuze niciodată că va fi atât de fericită să vadă două vrăjitoare. Spre deosebire de restul fetelor, niciuna dintre ele nu se schimbase. Părul lui Hester, în şuviţe roşii şi negre, era mai slinos decât fusese vreodată, iar tatuajul cu demon roşu cu corn de cerb pe care îl avea în jurul gâtului îşi recăpătase în

întregime culoarea, după ce o vrajă eşuată îl făcuse să devină mai şters cu un an în urmă. Anadil, pe de altă parte, părea şi mai palidă decât fusese înainte, dacă aşa ceva era posibil pentru o albinoasă, cu pielea şi părul albe ca o stafie. Călare pe chiuvetă, lângă Hester, flutura o şopârlă vie pe sub nasul celor trei şobolani ai ei, care arătau exact ca aceia ucişi în războiul dintre Bine şi Rău de anul trecut.

— Un prinţ şi-o vrăjitoare, gata să se omoare pentru tine, hârâi ea cu vocea guturală. Dacă aş fi în locul tău, m-aş simţi flatată.

Se uită la şobolanii care eviscerară şopârla şi îşi ridică ochii roşii acoperiţi de glugă.

— Din fericire, nu am sentimente.

— Îndoielnic. Cine înlocuieşte animalele de companie moarte cu unele exact la fel? murmură Hester.

— Uitaţi, mi-e foame, sunt murdară, nu am dormit şi o armată de băieţi încearcă să o omoare pe prietena mea cea mai bună, spuse Agatha, cu vocea spartă de încordare. Nu vreau decât să ne întoarcem vii acasă.

— Şi totuşi, ţi l-ai dorit pe Tedros, replică Hester cu sarcasmul ei obişnuit. Ceea ce pare să sugereze că nu vrei să mergi *acasă* deloc.

Agatha nu zise nimic un moment.

— Ascultaţi, spuneţi-mi ce să fac ca să nu fie nimeni rănit..

— De parcă noi am fi zâne-naşe, Ani, pufni Hester, suflând cerculeţe de fum din buricul degetului, care mocnea incandescent.

Anadil schiţă un graffiti cu un craniu în chiuvetă, folosindu-şi degetul verde strălucitor.

— Doar că nu atât de străvechi sau umile.

— *Vă rog*, le imploră Agatha. Sunteți vrăjitoare. Trebuie să știți o altă cale prin care se poate retrage o dorință...

— Ce zeloasă ești! zise Hester și se răsuci, iar cu degetul aprins, contură o cutie în jurul feței Agathei din oglindă. Ia uită-te la sufletelul ăsta neajutorat și pierdut. Poartă încă negru și o caută pe *vechea* Agatha... Agatha care arunca cu păsări decapitate, trăgea pârțuri în fața Fericitelor și o iubea pe Sophie, odorul ei, mai mult decât viața.

Hester întâlni privirea reflectată a Agathei și rânji larg.

— Dar a dispărut, prințesă.

— Nu-i adevărat, ripostă Agatha, dar zgârieturile lui Verdeș îi ardeau mâna de parcă ar fi fost proaspete.

— Și când te gândești că te voiam cândva în grupul nostru de vrăjitoare, spuse Anadil. Iar acum, iată-te, te temi să nu îți rănești cea mai bună prietenă din pricina unui *băiat*.

— E plăcut să văd că nu v-ați schimbat, mormăi Agatha, apucând-o către ușă. Îmi amintește de ce nu eram prietene.

— În cele din urmă, doar unul singur te poate face fericită, toarse Hester în urma ei. Întrebarea este *cine*?

Agatha se întoarse și văzu vrăjitoarele coborând de pe chiuvete și dându-i târcoale ca rechinii.

— Sophie sau Tedros? o ațâță Hester.

— Tedros sau Sophie? o împunse Anadil.

Cele două vrăjitoare se sprijiniră de chiuvete cot la cot.

— E un lucru la care trebuie să cugetați adânc, spuse Hester, aruncându-i o privire lui Anadil.

Întoarseră amândouă capul spre Agatha.

— TEDROS, rostiră ele în cor.

Agathei îi tresări inima și ripostă șocată.

— Vă înșelați! Nu vreau un prinț!

Hester sări de pe chiuvetă dintr-o mișcare.

— Ascultă-mă, vagaboando cu ochi de gândac. Dacă nu îl săruți pe Tedros, școlile rămân așa cum sunt, șuieră ea, arătând ca vrăjitoarea periculoasă pe care o cunoștea. Sărută-l și totul se va rezolva. Prințul cu Prințesa sa, iar Vrăjitoarea va dispărea pentru totdeauna. Fericiții aici, Nefericiții acolo. Școala pentru Bine și Rău va reveni exact la timp ca eu să devin căpitan în anul trei.

Agatha își încrucișă brațele.

— Înțeleg. Eu îmi fac griji pentru viața celei mai bune prietene, iar voi duceți grija *școlii*.

— Știi ce i-ai făcut acestui loc, flușturatico? o repezi Hester, săgetând-o cu ochii negri. Știi prin ce ne-ai făcut să trecem?

Azvârli un ghemotoc de pergament pe care îl scosese din buzunar.

Agatha îl desfăcu și văzu un orar, pe care îl deslușì cu greu, căci era acoperit de graffiti.

Agatha se uita la el cu ochi mari.

— Dar, astea sunt despre...

— Fete, idioato ce ești! *Totul* la școala asta are legătură cu fetele! țipă Hester. Știi cât de mult m-am chinuit să dovedesc că sunt mai mult decât o fată, iar acum trebuie să locuiesc într-un castel plin cu ele! Nu se poate să ai o școală fără băieți! Până și *noi* știm asta, deși mai degrabă ne-am sinucide decât să atingem unul!

— Am dansat totuși cu ei la Balul Răului, o corectă Anadil...

— Ține-ți gura, tună Hester întorcându-se din nou spre Agatha. Nimănui nu-i plac băieții! Nici măcar fetele cărora le *plac* băieții nu îi pot suporta! Miros, vorbesc prea mult, strică totul și sunt mereu cu mâinile în pantaloni, dar asta nu înseamnă că putem merge la școală fără ei! E ca și când știmfele nu ar avea oase! Ca vrăjitoarele fără negi! Fără băieți, VIAȚA NU ARE NICIUN SENS!

Ecourile făcură oglinda să trepideze.

Agatha ridică orarul.

— Ăăă, iar profesorii sunt *de acord* cu asta?

— De ce crezi că nu au fost la Ceremonia voastră de Primire?

Hester se bosumflă, liniștindu-se puțin.

— Sunt la fel de fericiți ca noi în privința asta. Dar nu au de ales. Dacă opun rezistență, vor avea parte de aceeași soartă ca Prințesa Uma.

Agatha văzu că profesoara de Comunicare cu Animalele nu era pe orar.

— Unde este?

— Decana i-a schimbat cursul în Vânarea Animalelor, dat fiind că fetele trebuie să fie autosuficiente și nu pot

depinde de băieți pentru a-și procura hrana. Face parte din cele Cinci *Reguli*, pufni Anadil, deschizând robinetul pentru a-și teroriza șobolanii. Uma a refuzat să țină cursul, desigur, pe motiv că nu avea de gând să omoare animale cu care își petrecuse întreaga viață, încercând să se împrietenească.

Își mângâie șobolanii uzi care tremurau și ridică privirea.

— A doua zi dimineața, o scară a evacuat-o în Pădure.

— Probabil îi e mai bine așa, spuse Agatha, vag ușurată că nu va mai trebui să o asculte pe prețioasa prințesă roz învățându-i cum fac bufnițele și cum se cheamă câinii.

Apoi văzu că Anadil continua să îi arunce priviri crunte.

— Îți amintești ce-i *în* Pădure?

Agathei i se strânse inima. *Prinți*. Prinți răzbunători și însetați de sânge.

— De ce nu a salvat-o Decana? întrebă cu voce răgușită. O vor ucide...

— Crezi că asta-i rău? izbucni Hester, cu venele umflându-i-se din nou. Știi cât de tare urăsc Nefericiții băile? Ai idee cât de tare ni se întoarce stomacul când ne aflăm lângă o baie, ca să nu mai zic când ne ascundem într-una cu *toalete de safir*? Atât de tare nu dorim să mergem la cursuri aici.

O privi cu atâta ură, încât Agatha își înghiți apărarea cu privire la soarta nefericită a Umei.

— Vrei ca Sophie să rămână în viață? Vrei să eviți războiul dintre băieți și fete? Vrei să ai parte de un final fericit? Hester o pironi pe Agatha cu o privire arzătoare. Sărută-l pe Tedros.

Agatha simți că inima i se răzvrătește, împotrivindu-se ghimpilor pe care îi simțea. *Finalul corect*, spusese profesoara Dovey.

Obrajii i se îmbujorară. Să o trădeze pe prietena ei cea mai bună? Să o abandoneze pe Sophie *pentru totodeauna*? După toate prin câte trecuseră?

— Nu pot, îngăimă ea, prăbușindu-se pe ușa cabinei de toaletă.

Din spatele ușii se auzi deodată cineva tușind.

Hester își încleștă dinții ascuțiți.

— *Ce?*

— Pot să ies acum? se auzi o voce familiară.

— Vei rămâne acolo până când recunoști că ești o trădătoare pe care nu o place nimeni și care mai bine își taie singură beregata decât să-și mai arate *vreodată* fața în lume, izbucni Hester.

Tăcere.

— Agatha, pot să ies?

Agatha oftă.

— Bună, Dot.

Ușa cabinei se deschise încet și prin ea se strecură mai întâi o Fericită pe care nu o mai văzuse niciodată, cu talie subțire și bucle arămii. Agatha o privi năucă și se uită în cabină după Dot.

Cabina era goală.

Agatha se întoarse încet spre străină.

— Dar ești... ești...

— Flămândă *tot timpul*, răspunse Dot și o trase într-o îmbrățișare lungă, înainte ca Agatha să se retragă, privind-o cu ochii mari.

Dot slăbise cincisprezece kilograme, se dăduse discret cu fond de ten, ruj roșu și rimel cu sclipici. Părul

ei, şaten cu şuviţe blonde, era plin de bucle şi prins cu agrafe galbene strălucitoare. Ba chiar îşi ridicase bluza albastră a uniformei, astfel că i se vedea abdomenul plat.

— Nu te vei descotorosi de această şcoală, nu-i aşa? spuse Dot agitată, ronţăind ceea ce părea a fi un buchet veştejit de salată.

— O luăm de la capăt, icni Anadil.

— Tati mi-a spus mereu că voi sfârşi o ticăloasă grasă şi singură, aşa ca el, zise Dot, cu ochii umezi. Dar locul ăsta mă lasă să fiu cine doresc să fiu, Agatha. Mă simt bine aici pentru prima oară în viaţa mea. Iar ele două mă fac să mă simt foarte prost din pricina asta. M-au luat atâta peste picior pentru că eram grasă, iar acum mă insultă că sunt slabă.

— Poţi să şi *mori* din partea mea, spuse Hester.

— Sunteţi geloase pentru că am prietene noi, i-o reteză Dot.

Demonul tatuat se desprinse de pe gâtul lui Hester, prinse viaţă şi ţâşni fulgerător spre capul lui Dot. Fata se ascunse într-o cadă, iar demonul se izbi de peretele de marmură, lăsând în urmă o gaură.

Prin ea se zărea o fetiţă aşezată pe pat, care citea *De ce bărbaţii nu contează*; fetiţa făcu ochii cât cepele spre gaură şi o zbughi din cameră.

Mormăind, Hester îşi chemă demonul înapoi pe gât. Dot se uită pe furiş la Agatha din cadă, ronţăind de data aceasta ceea ce părea a fi un morcov în formă de stea.

— Este furioasă pentru că tuturor le place Decana.

— Îmi place că nu ne poate face să purtăm caraghioslâcul ăla, răspunse Hester, încruntându-se la bluza albastră a lui Dot. Profesoara Sheeks ne-a învăţat în

secret o vrajă care ne face să avem erupții de furunculi contagioși de fiecare dată când îmbrăcăm uniforma. După două zile în care fetele au țipat întruna, Decana a renunțat.

— Cum de a preluat pur și simplu conducerea? întrebă Agatha uimită.

— Sigur îți amintești cât de rău stăteau lucrurile între băieți și fete când ai plecat, spuse Hester. Cel mai căutat prinț din școală și-a pierdut prințesa în fața unei *vrăjitoare* chele și știrbe. Băieții au început deodată să vadă în fete inamicul, iar fetele au început să privească băieții drept agresori. Când școlile s-au transformat în școli pentru Băieți și Fete, deja părea să existe o prăpastie la fel de mare ca între Bine și Rău. Decana nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile.

— Dar de unde *a venit*? întrebă Agatha. Spune că este sora lui Sader...

— Tot ce știm e că în noaptea în care școlile au devenit una pentru Băieți și cealaltă pentru Fete, profesoara Dovey nu a mai putut intra în biroul ei, spuse Anadil. Ea și Lesso au încercat să îl deschidă ore în șir, dar când au reușit în cele din urmă... la masă stătea Decana Sader.

— Dar cum a intrat? întrebă Agatha, încruntându-se. Și de ce nu se luptă cu ea?

— Profesorii, bărbații cel puțin, au încercat, spuse Anadil. Și nu au mai fost văzuți de atunci.

Agatha o privi țintă.

— Atâta timp cât Dovey și Lesso au avut Povestașul, am avut o șansă la pace, insistă Hester. Dar acum singura speranță este ca tu să îl săruți pe Tedros. Căci *nu* există nicio cale de a o înfrunta pe Decană.

O ţintui pe Agatha.

— Castelul este de partea *ei*.

În timp ce Sophie o urma pe Decană de-a lungul pasarelei albastre care unea Turnul Onoarei cu Turnul Dârzeniei, în cale le ieşeau întruna fete, salutând-o pe Sophie ca pe un căpitan de navă.

— Moarte prinţului! chiţăi o fată cu coşuri.

— Trăiască Sophie şi Agatha! se auzi trilul unei Fericite care semănă cu un spiriduş.

Sophie se căzni să zâmbească, încercând să ţină pasul cu Decana Sader, traversând tunelul de cleştar de deasupra lacului. În timp ce mergea, Decana îşi mijea privirea spre prinţii din depărtare care vociferau dincolo de porţile şcolii, testând scutul lui lady Lesso cu pietre şi beţe. Îşi ţuguie uşor buzele cărnoase şi roşii şi iuţi pasul, legănându-şi şoldurile în rochia care părea mult mai strâmtă decât a oricărei alte profesoare.

Grăbindu-se în urma ei, Sophie trase cu ochiul la reflexia Decanei în sticla pasarelei. Nu mai văzuse pe nimeni atât de frumos – o întrecea chiar şi pe mama ei. Cu proporţii desprinse parcă dintr-o carte de poveşti, buze ca nişte petale de trandafir, păr strălucitor şi des, ca şi când Decana ar fi fost desenată pe o pagină şi adusă la viaţă. Ce fel de cremă folosea? „Nici măcar rădăcina de ciulin nu poate face porii atât de mici", se gândi Sophie, comparându-i în sticla lustruită cu ai săi...

Imaginea ei cheală şi ştirbă, acoperită de negi, se zgâia la ea.

Sophie se sufocă de groază şi închise ochii: „Nu... Sunt Bună... Sunt Bună acum..."

Deschise ochii și își văzu din nou chipul neted și mătăsos.

— Sophie?

Cu inima bătându-i nebunește, Sophie se întoarse și o văzu pe Decană încruntându-se la capătul pasarelei. Sophie se grăbi să o prindă din urmă, cu picioarele tremurând, în timp ce pe lângă ea continuară să treacă fete care o salutau.

— Moarte lui Tedros!

— Moarte prințului!

— Ăă, când ați spus că Tedros va fi ucis, se bâlbâi Sophie agitată, nu ați vrut să spuneți că *eu... eu... eu... îl voi* ucide... sau că voi fi implicată în ceva... *Rău*...

— Ținând cont de trecutul tău, am crezut că vei aștepta cu nerăbdare acest lucru, spuse gânditoare Decana.

Sophie își șterse transpirația.

— Doar că, ăăă... Știu că am o reputație înspăimântătoare... Dar m-am schimbat, vedeți...

— Așa să fie? zise Decana și îi aruncă o privire pătrunzătoare. În galerie păreai gata să conduci un război.

— Ei bine, trebuie să îți închipui cum este la cârmă, spuse Sophie, cu apele deja curgând pe ea. Dar, de fapt, zilele mele de vrăjitoare sunt demult apuse, astfel că ar fi mai bine dacă cineva care este Rău *în momentul de față* l-ar ucide pe Tedros – aș sugera-o pe Hester sau Anadil, amândouă niște ticăloase detestabile...

— Băiatul ăla vrea să îți *fure* singura prietenă și ție ți-e teamă de o luptă?

Sophie ridică încet privirea spre Decană, zâmbind larg în fața intrării în Turnul Dârzeniei.

— Poate pentru că nu ştii pentru ce lupţi.

Uşile se deschiseră ca prin magie, iar Sophie rămase fără suflare.

Pereţii de pe ambele laturi ale scării aglomerate, care urca până sus, parcurgând toate cele cinci etaje, erau acoperiţi cu desene – stenciluri stilizate colosale –, în care apărea chipul ei zâmbitor, alături de cel al Agathei, încununate cu diademe de stele, deasupra unui slogan albastru scânteietor:

SPERANŢĂ ÎNTR-O LUME MAI BUNĂ

În locul mirosului şi al pieilor de animale din vechiul Turn al Dârzeniei, acum erau grădini suspendate, luxuriante, care înfăşurau scara albastră de cleştar şi coloanele de marmură, cu trandafiri de culoare azurie, ale căror petale se revărsau asupra mulţimii de eleve care se îndreptau spre cursuri, înainte de a fi ridicate în văzduh de liane lungi. Sophie o urma pe Decană pe scări, iar fetele se retrăgeau imediat în stânga, într-un singur şir, făcându-le loc şi salutându-le cu zâmbete calde în timp ce treceau. Prin balustrada în spirală, Sophie văzu un stol de fluturi albaştri urcând de la un etaj la altul, aranjându-se sub formă de imagini pentru a le amuza pe fetele care coborau – o ştimfă, o nimfă, o lebădă... Decana le aruncă o privire şi, cu un mic zgomot precipitat, dădură năvală şi dispărură din nou în rochia ei.

Coti spre al treilea etaj, iar Sophie o urmă, ajungând într-o sală care fremăta de activitate. Lipite de perete, Fericitele şi Nefericitele stăteau în grupuri, cot la cot,

uitându-se la o scenă fantomatică care se derula pe paginile *Istoriei revizuite a Pădurii scrise de un elev*, pentru a termina o temă. Deasupra capetelor lor, pe întreaga suprafață a pereților lungi, se întindeau fresce cu o școală idilică de fete care stăpâneau peste băieți transformați în sclavi. Reena dădu fuga spre ele, oferindu-le farfurii cu ochiuri și pâine neagră prăjită, în vreme ce Arachne le împărțea căni cu ciocolată caldă. Într-un colț, un grup de fete exersau la oboi, vioară și trompetă, deși Sophie nu putea spune care erau din tagma Fericiților și care din cea a Nefericiților, dat fiind că toate aveau părul răvășit și nici urmă de machiaj. Stând în picioare pe trepte deasupra scării centrale, Mona și Millicent terminau de pictat trandafiri roz pe balustradele de un albastru intens, picurând vopsea pe două fete care se întreceau în luptă cu săbii de lemn, în vreme ce Kiko trecu săltând pe lângă ele, fluturându-și foile de pergament – „Întâlnire la Clubul de Lectură astă-seară! Veniți la Clubul de Lectură!" – înainte de a fi acoperită de Giselle și Flavia care repetau un cântec zgomotos, urmărind o partitură. Peste tot în jur, ușile se deschideau și se închideau la unison, iar fetele intrau grăbite în camerele lor, întorcându-se de la Ceremonia de Primire, apoi ieșeau valvârtej cu cărțile în mână, gata de cursuri, fără să se agite din pricină că transpiraseră între timp.

Sophie se gândi la vechile școli – Nefericiții se pocneau în drum spre cursuri, Fericiții se dichiseau ore în șir, toată lumea era prinsă într-o competiție acerbă între școli, în interiorul școlilor, *tot timpul*. Iar acum, iată-le, cu toată sudoarea, zdrențele și mirosul satanic

al cremei de unt, fericite şi înfloritoare, laolaltă... fără picior de băiat în jur.

— Cum poate Agatha să nu vrea asta? şopti ea.

— Unii se vor opune mereu schimbării, spuse Decana care stătea alături de ea. Agatha este prinţesă şi încă crede că are nevoie de un prinţ. Cu siguranţă cunoşti puterea acelei fantezii.

Sophie se gândi la toată speranţa, toată energia şi tot timpul pe care îl investise în visurile ei despre prinţi. Convingerea că un băiat superb, de familie nobilă, o va duce la castelul său alb şi împreună vor fi veşnic fericiţi. Agatha o tachinase nemilos înainte ca Directorul Şcolii să le răpească.

— Ca şi când acest zeu cu muşchi te va *înţelege* măcar, pufnise Agatha. Ne-ar fi mai bine împreună.

Grohăise ca de obicei ca să se asigure că suna a glumă. Dar Sophie ştia că vorbea serios. Agatha crezuse mereu că îşi erau suficiente una celeilalte pentru a fi Fericite până la Adânci Bătrâneţi.

Dar căzuse pradă vrăjii prietena sa? Ajunsese să creadă în aceeaşi fantezie pe care cândva o batjocorea?

Sophiei i se strânse stomacul. Ea şi Agatha *făcuseră schimb de locuri*?

— Vrea să îl vadă, spuse Sophie încet.

Chipul Decanei se încordă şi o opri pe Sophie în spatele scării, în timp ce fetele roiau pe lângă ele.

— Dacă îl sărută, totul este pierdut.

— Nu îl va săruta niciodată – nu dacă asta înseamnă să mă piardă...

— Şi *l-a dorit*, Sophie, insistă Decana, trăgând-o pe Sophie aproape. Dorinţele se nasc din suflet. Dacă le negi, nu vor face decât să se aprindă mai tare.

Sophie simți că îi îngheață sângele în vine.

Aplecându-se, Decana îi cuprinse obrajii între unghiile aurite.

— Nu mai este fata pe care o cunoșteai, Sophie. Are un ghimpe în inimă. Și trebuie *smuls*.

Sophie se cuibări la pieptul Decanei.

— Nu vreau decât să îmi recapăt prietena, șopti ea.

— Și așa va fi, când prințul ei va fi mort.

Decana îi mângâie părul.

— Veți rămâne mereu împreună. Nu va mai fi niciun băiat între voi, niciodată.

Sophiei i se umeziră ochii. Voia să se ascundă în brațele Decanei pentru totdeauna.

— Spuneți-mi ce să fac.

— Ține-i departe unul de celălalt, spuse Decana, îndepărtându-se brusc. Fă-l pe Tedros să se lupte cu noi. Când o va face, tu și armata ta veți fi pregătite.

— Dar nu... nu vreau să lupt... se bâlbâi Sophie, simțind negii arzând-o, ca și când ar fi fost acolo. Vreau... vreau să fiu Bună acum...

— Și să îți lași prietena să își sărute prințul? întrebă Decana, aruncându-i o căutătură cruntă. Să o lași să te condamne la o viață banală, într-o lume neînsemnată? (Se apropie.) Fără prieteni... fără dragoste... uitată?

Sophie rămase fără glas.

— Nu așa a sfârșit mama ta? întrebă Decana, apropiindu-se și mai mult.

Buzele ei atinseră urechea Sophiei.

— Și ce s-a ales de *ea*?

Sophie deveni lividă.

O mână o apucă pe a ei și țipă surprinsă...

— Nu vă faceţi griji! ciripi Beatrix către Decană, trăgând-o pe Sophie după ea. Îi voi arăta camera, uniforma şi orarul!

O cuprinse pe Sophie cu braţul şi o trase pe hol.

— Îţi vine să crezi că ne băteam cândva din pricina unui *băiat*?

Fără să sufle o vorbă, Sophie se uită înapoi la Decana care rămăsese lipită de fresca de pe perete, zâmbindu-i precum o mamă unui copil. Decana dispărea treptat în întunericul holului, iar ultimul lucru pe care Sophie îl văzu fură ochii ei verzi, topindu-se în propria-i faţă pictată pe perete, domnind deasupra unei lumi fără prinţi.

O lume în care prietena ei cea mai bună nu avea s-o mai trădeze niciodată.

Sophie scrâşni din dinţi.

Atâta timp cât Agatha nu îl săruta pe Tedros, aveau o şansă.

Agatha stătea pe marginea căzii, tăcută şi confuză. Nu se putea gândi decât unde ar fi în clipa aceasta dacă nu şi-ar fi pus dorinţa.

Mama ei ar pregăti prânzul... usturoi şi ficat, iar mirosul din ceaun s-ar amesteca cu cel al vântului aspru care s-ar strecura prin ferestrele sparte. Stând pe pat, s-ar grăbi să-şi termine tema la gramatică, pe care o avea de făcut pentru lecţia de după-amiază. Ghemuit într-un colţ, Verdeş ar şuiera la ea, dar ceva mai puţin decât cu o zi în urmă. În timp ar înghiţi ultima lingură de tocană, ar auzi buruienile foşnind, glasul fredonând încet... tocurile de cleştar pe verandă... „Mergem pe jos spre şcoală?“ ar spune Sophie. Ar coborî dealul

în hainele lor de iarnă negru cu roz, glumind pe seama băieților din clasa lor care miroseau a grajd. „N-au decât să încerce să se însoare cu noi", ar spune Sophie, râzând, căci, odată ca niciodată, era adevărat. Se aveau una pe cealaltă și niciodată n-ar fi avut nevoie de mai mult.

— Cum am putut să distrug totul? spuse ea cu voce tremurătoare, apoi ridică privirea spre cele trei fete. Cum am putut să mi-l doresc pe el?

— Pentru că ești prințesă, Agatha.

Chipul lui Hester se îndulci pentru întâia oară.

— Și, oricât de mult te-ai împotrivi... vrei un prinț.

Agatha înghiți în sec. Se uită spre Anadil, care încuviință din cap alături de Hester și așteptă ca Dot să îi calce pe urme.

Nu o făcu.

Cele două vrăjitoare o săgetară cu privirea.

— Bine, *fie*! spuse Dot morocănoasă, molfăind o țelină în formă de stea. Chiar dacă asta înseamnă să mă întorc la Rău, să fiu grasă și să nu mai am niciun prieten din nou!

Agatha scutură din cap.

— Uitați, Sophie nu trebuie decât să mă ierte și totul va fi...

— *Să te ierte*? râse pe înfundate Hester. Credincioasa ei Agatha, pângărită de băiatul care a fost cândva *al său*... și te aștepți ca Vrăjitoarea din Pădurea Îndepărtată *să ierte*? O, te rog. În sufletul ei, Sophie vrea să fii făcută bucățele.

— Nu înțelegi, spuse Agatha aprinsă. Sophie s-a schimbat – este Bună...

Până și șobolanii lui Anadil chicotiră.

— Face parte din tabăra Nefericiților, Agatha, spuse Dot. Oricât de mult o iubești, oricât de mult încerci să o schimbi, Sophie va sfârși Rea și singură.

— Și nu căpitanul clasei, mormăi Hester.

Anadil îngenunche în fața Agathei.

— Niciodată nu o vei dori cu adevărat pe Sophie, Agatha.

Pentru că tu și Sophie nu veți fi niciodată fericite în lumea voastră. Pentru prima oară ochii roșii ai lui Anadil păreau umani.

— Întotdeauna te vei întoarce aici în cele din urmă, dorindu-l pe prințul tău. Și Sophie va fi mereu vrăjitoarea care vă va ține departe unul de altul... până când îl vei săruta pe Tedros.

Cu mâna ei albă și rece, o cuprinse pe Agatha de încheietură.

— Nu înțelegi? Dorința ta a fost *corectă*.

Agatha stătea pe cadă în tăcere. Era ca și când ar fi fost prinsă într-o altă dilemă. Și din nou doar Directorul Școlii avea răspunsul. De data aceasta Sophie nu putea veni cu ea.

— Trebuie să îl văd pe Tedros singură, spuse ea încet.

Dot încuviință din cap.

— E singura cale pentru a afla dacă ești menită să fii cu el.

— Și dacă nu sunt? întrebă Agatha, gândindu-se la toate motivele pentru care îl ura pe prințul ei în clipa aceea. Dacă vreau în continuare să merg acasă cu Sophie?

— Atunci te vom ajuta, bombăni Anadil.

Agatha se gândi la chipul Sophiei în biroul lui Sader, letal și rece ca gheața.

— Dar cum îl văd fără ca ea să știe? Stăm în aceeași *cameră*.

— Las-o în seama noastră, spuse Hester, ronțăindu-și vârfurile părului roșu și negru. Dar trebuie să fie în seara asta. Nu mai suport încă o zi de școală.

Agatha simți o ușurare stranie, ca și când ar fi fost prinsă într-o furtună cumplită care ar fi început brusc să se risipească. După toate acestea, avea să îl vadă pe Tedros. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, va exista speranță, la urma urmelor. O cale spre fericire. O alegere făcută.

Aplecată deasupra căzii, se concentră deodată asupra săpunului în formă de stea de pe podea. Ridică privirea spre castravetele în formă de stea din mâna lui Dot.

— Ai crede că va fi mai ușor decât cu ciocolata, oftă Dot, transformând încă un săpun într-un nap. Dar o vreme, totul se transforma în brânză goud...

Anadil îi acoperi gura.

Fetele îi urmăriră ochii larg deschiși și văzură un fluture albastru, care intrase prin gaura făcută în zid.

Agatha pufni.

— Este doar un flutu...

Hester trimise scântei spre ea din deget și Agatha icni de durere. Vrăjitoarea tatuată îi arunca priviri crunte și, cu degetul roșu incandescent, desenă cuvinte din fum în aer...

„Ne ascultă."

Agatha scuturâ din cap, confuză.

Hester și Anadil numărară în ordine descrescătoare pe degete... 5... 4... 3... 2...

Ușa băii scârțâi, se deschise și prin ea apăru un cap.

— Aici erai, Agatha, spuse Decana, iar fluturele dispăru în modelul de pe rochia ei. Ora începe în cinci

minute şi nu ţi-ai îmbrăcat uniforma? Nu este cea mai bună cale de a-ţi începe prima zi.

Le aruncă o privire cruntă lui Hester şi Anadil, ca şi când asta ar fi inclus şi compania lor. Ochii îi alunecară spre gaura din peretele din spatele lor, care se umplu instantaneu şi se repară singură.

— Distrugerea proprietăţii este o trăsătură mai degrabă *masculină*, li se adresă ea celor două vrăjitoare, pe un ton glacial, apoi zâmbi aprobator spre Dot. Vă sugerez să învăţaţi de la colega voastră de cameră cum să vă comportaţi ca nişte femei. Sau nu se ştie niciodată. Castelul s-ar putea să vă dea aceeaşi lecţie pe care le-a dat-o *băieţilor*.

Hester şi Anadil plecară capetele agitate, ceea ce îi întări Agathei suspiciunile faţă de Decană. Îşi aminti de sentimentul ciudat că trăgea cu urechea în timpul Ceremoniei de Primire...

Un fluture albastru se aşezase pe umărul Sophiei.

Agatha trase aer în piept. Fluturele din Pădure... cel din Grădina cu Flori...

Decana fusese prezentă tot timpul, conducându-le aici.

Şi auzise fiecare cuvânt.

— Mergem, draga mea?

Decana deschise uşa şi o ţinu cu unghii lungi şi ascuţite.

Cu muşchii încordaţi, Agatha o urmă, dar rămase cu ochii ţintă la oglindă, exact la timp pentru a vedea reflexia lui Hester ridicând ochii negri furioşi şi rostind din buze un ultim ordin.

„Astă-seară."

Capitolul 8

Neiertată

– Vom întârzia la prima ta probă! se încruntă Beatrix din uşă, cu două ghiozdane cu cărţi în mână.

Sophie nu se clinti, aruncându-i priviri crunte Agathei.

— Acum vrei *să rămâi*? spuse ea uitându-se chiorâş, cocoţată pe patul din mijloc în uniforma şcolară, cu o diademă de cleştar scânteietoare pe cap. Ai spus că-i *Rău* să rămânem.

Cu spatele întors, Agatha se holba la pictura care acoperea peretele, cândva o imagine roz cu prinţi chipeşi care îşi sărutau prinţesele – acum o frescă în care ea, în mărime naturală, o săruta pe Sophie, readucând-o la viaţă, înconjurate de o puzderie de

scântei albastre. „Nu fac decât să mă văd cu el. Nu îl aleg pe el. Nu fac decât... să mă văd cu el."

— Te vezi cu Tedros? o repezi Sophie, amintindu-şi avertizarea Decanei. Te vei vedea cu *prinţul* tău?

Agatha nu răspunse.

— Ei bine? insistă Sophie.

Agatha se întoarse, cu membrele palide iţindu-i-se pe sub uniformă şi diadema alunecându-i din păr.

— Sunt încă aici, nu-i aşa?

Sophie pufăi exasperată, iar ecoul Decanei se risipi. La fel ca Directorul Şcolii, Decana nu putea înţelege puterea prieteniei lor. Agatha nu se va duce niciodată la Tedros. Trecuseră prin prea multe împreună.

— Mă ierţi? întrebă Agatha, surprinsă de tăcerea Sophiei.

Sophie ridică privirea, zâmbind la auzul răspunsului. Însă deodată nu o mai vedea deloc pe Agatha. Deodată, Sophie nu o mai vedea decât pe fata care îşi dorise un băiat. Fata care o înjunghiase pe la spate. Fata care le distrusese Fericirea până la Adânci Bătrâneţi.

Vechea flacără a neîncrederii se reaprinse în interiorul ei.

„Iart-o", se gândi Sophie, luptându-se cu ea.

Dar muşchii i se încordau... pumnii i se încleştau...

„Cei Buni iartă!"

Însă acum în inima ei clocotea o furie de vrăjitoare...

Cu răsuflarea tăiată, Sophie sări de pe pat şi o îmbrăţişă pe Agatha, împingând tiara prietenei sale.

— O, Aggie, te iert! Te iert pentru tot! Ştiu că nu te-ai duce niciodată la el!

Agatha se înroşi şi îşi feri privirea.

— Ce-i blestemăția asta? murmură ea, căci diadema îi ajunsese cumva în gură.

— Cum ce? Coroana de căpitan, mormăi Beatrix, bătând nerăbdătoare din picior. Ai fost cea mai bună dintre Fericiți când ai plecat, iar Sophie a fost cea mai bună dintre Nefericiți.

— Ei bine, suntem de aceeași parte acum, spuse Sophie radioasă și o strânse pe Agatha de mână.

Agatha simți că îi transpiră palma și îi dădu drumul, luând un ghiozdan cu cărți de la Beatrix.

— Însă competiția reîncepe de la zero astăzi, spuse Beatrix. Dacă apucăm *să ajungem* la prima probă.

Sophie o luă pe urmele capului chel al lui Beatrix care ieșea din încăpere și se întoarse spre Agatha, care se încrunta la cotoarele cărților din ghiozdan:

Bărbații: cursa sălbatică

Fericirea fără băieți

Ghidul prințeselor într-o lume fără prinți

— Ești pregătită pentru noua noastră școală? întrebă Sophie, ținând ușa deschisă.

Agatha ridică privirea și se strădui să îi răspundă cu un zâmbet.

Profesoara Anemone îi aruncă Agathei o privire crâncenă când intră fără tragere de inimă în sala ei de clasă îmbrăcată în caramel albastru, pentru cursul de Desfrumusețare, fără obișnuitul său elan efervescent.

Douăzeci de fete luară poziția de drepți, în rânduri ordonate.

— Săptămâna aceasta continuăm să desfrumusețăm tot ce *se așteaptă* un prinț de la prințesa sa.

Profesoara Anemone pufăi, îmbrăcată cu o rochie de un galben strălucitor, care nu mai era asortată cu bijuteriile de metal, corsetele cu pene, pălăriile flamboiante și colecția ei de blănuri pe care obișnuia să le etaleze în trecut. Și din sala de clasă fuseseră înlăturate toate podoabele de Înfrumusețare, printre care mesele ei de toaletă cu oglindă, antice, de la Putzi, portretele înainte și după ale elevilor care făcuseră cele mai mari progrese și rafturi peste rafturi de accesorii de îngrijire. Acum nu mai rămăseseră decât pupitrele din ciocolată albă, tabla din lemn dulce și pereții din caramel albastru, pe care era imprimat conturul feței zâmbitoare a Sophiei și o bulă din bezea, în care scria: „Frumusețea este o stare de spirit!"

— Recapitulând, bombăni profesoara Anemone, aruncându-i Agathei o nouă privire cruntă, plină de reproș, în primul rând am desfrumusețat dietele, care sunt o pacoste perfidă, și am încurajat fetele să mănânce tot ce le poftește inima... chiar și dulciuri.

Agatha tuși. Profesoara Anemone ura dulciurile atât de tare că o dată o pedepsise să spele vasele două săptămâni după ce mâncase bomboane. Cu toate acestea, Fericitele nu păreau câtuși de puțin confuze din pricina acestei schimbări radicale. Într-adevăr, Agatha observă câteva găuri în pupitrul de ciocolată albă al Reenei și deodată înfățișarea ei rotofeie încetă să mai fie un mister.

— În al doilea rând, am desfrumusețat părul și preferințele prinților pentru buclele lungi și strălucitoare, continuă profesoara, îndemnând toate fetele să experimenteze și să își găsească stilul *potrivit*.

Agatha îi văzu grimasa când se uită la creasta albastră de mohican a lui Giselle, la chelia lui Beatrix și la ciuful roșcat și murdar al lui Millicent – păr pe care în vechiul ei curs profesoara Anemone petrecuse luni în șir aranjându-l, în așa fel încât să arate impecabil.

— În al treilea rând, am desfrumusețat machiajul care este unealta patriarhatului, fiind menit exclusiv să atragă bărbații, continuă profesoara, tresărind la vederea mulțimii de chipuri nespălate, cususuri etalate cu mândrie și de Nefericite care îl aplicaseră din curiozitate, ca niște copilași de doi ani care erau liberi să se joace cu culori. Iar astăzi continuăm cu cel de-al patrulea capitol...

Se întoarse către tablă, iar de sub degetul ei care se mișca fără chef apărură cuvintele...

DESFRUMUSEȚAREA ROZULUI

Ultima literă fu însoțită de un scrijelit de unghii pe tablă, iar fetele își puseră mâinile la urechi.

— Din ce-am citit aseară, mormăi profesoara, care sunt cele trei motive pentru care rozul trebuie exterminat?

Agatha se încruntă. Doamna profesoară Anemone *adora* rozul.

— Da, Beatrix, spuse profesoara, căci Beatrix își flutura brațul de parcă ar fi avut nevoie să meargă de urgență la baie.

— Deoarece rozul este o culoare asociată cu slăbiciunea, neputința și anxietatea. Dar, doamnă profesoară Anemone...

— Un alt motiv, Dot?

— Deoarece rozul este opusul albastrului, o culoare a forței și a seninătății, pe care băieții au confiscat-o, fără a le lăsa fetelor de ales, spuse Dot cu mândrie, ceea ce le făcu pe Fericitele din gașca ei să bată palma cu ea.

Hester trase cu praștia un proiectil din caramel, iar Dot scânci.

— Doamnă profesoară Anemone, o întrerupse Beatrix...

— Ai avut șansa să răspunzi, Beatrix! Arachne, ultimul motiv?

— Deoarece rozul este semnul unei infecții în jurul unei tăieturi. Și ochi roz înseamnă că ai ciupercă la ochi...

— Să îți fie învățătură de minte *să citești* înainte să răspunzi, Arachne, o repezi profesoara Anemone, adăugând printre dinți, și să nu uitați vreodată de ce Fericiții și Nefericiții ar trebui să fie în școli diferi.... CE ESTE, BEATRIX?

— Doamnă profesoară Anemone, *dumneavoastră* de ce purtați roz?

Profesoara îi urmări privirea ațintită spre agrafa roz în formă de inimioară din propriul ei păr blond răvășit. Obrajii i se umflară și se împurpurară, gata să explodeze...

Apoi văzu un fluture pe pervaz.

— Vai mie. Chiar așa?

Cu o mișcare magică a degetului, transformă agrafa în albastru.

— Nu mai distingi prea bine culorile după o vârstă. Acum, vă rog să îmi înmânați temele cu pașii pe care i-ați parcurs *voi* pentru a vă desfrumuseța.

Înaintă printre rândurile de fete pentru a le strânge, aruncând o privire încruntată fluturelui care se îndepărtă, probabil pentru că nu putea decât să audă, nu să și vadă. Agatha cercetă pereții albaștri de lut, care cândva aveau aceeași culoare ca rochia preferată a Sophiei înainte ca Decana să își impună voința. Agathei nu îi plăcuse niciodată rozul (îi amintea de vomă de bebeluș), dar de ce să nu își decoreze doamna profesoară Anemone clasa așa cum dorea?

Se uită spre Sophie care stătea în banca alăturată, zgâindu-se la conturul chipului ei imprimat pe pereții îmbrăcați în caramel. Alergia la dulciuri era vindecată de celebritate, se pare.

— Aggie, m-am gândit, spuse Sophie, întorcându-se spre ea. De ce crezi că Tedros nu a încercat să te vadă?

— Ce?

— Ești aici de azi-dimineață. Nu s-a furișat niciun Romeo pe fereastra ta. Nu v-ați îmbrățișat ca îndrăgostiții... nici măcar nu ți-a trimis un *bilet*.

Agatha înlemni.

— Nu contează, nu? răspunse ea, prefăcându-se că asculta ce spunea profesoara.

— Ei bine, încă un motiv în plus pentru a nu încerca să îl vezi tu pe *el*, oftă Sophie, lustruindu-și coroana de căpitan. Cine știe dacă vrea să te vadă măcar? În orice caz, avem primele trei ore împreună, apoi orarul este diferit. Mă întreb de ce ne-a separat Decana. Nici măcar nu cred că suntem în aceeași grupă de pădure...

Se întrerupse când Agatha privi pe fereastră spre Podul de Mijloc, ascuns sub rotocoale cenușii de ceață. Încă se gândea la ce spusese Sophie cu o clipă înainte.

„De ce nu a încercat Tedros să mă vadă?"

O agrafă albastră căzu pe pupitrul ei și se rostogoli zdrăngănind pe podea. Când se întinse să o ridice, o mână o prinse de braț...

— Clarissa clocotește de furie, îi șuieră profesoara Anemone la ureche. Trebuie să pecetluiești finalul cu Sophie sau Tedros imediat...

Tăcu, căci ușa se deschise și Pollux, câinele, intră clătinându-se – sau mai degrabă *capul* i se clătina, bălăbănindu-se deasupra unui corp de antilopă pe care era limpede că nu știa cum să îl folosească.

— Îmi pare rău c-am întârziat, spuse el, ridicându-și nasul îngâmfat. Am avut o consfătuire între patru ochi cu Decana despre nevoia de a înlătura mai agresiv rozul. Într-adevăr, am găsit un fir roz în covorul de la etajul patru și am cerut să fie exterminat numaidecât.

Agatha și Sophie schimbară priviri speriate, căci, neîndoielnic, amândouă se gândeau la același lucru. Fiind jumătate dintr-un câine cu două capete, Pollux pierdea frecvent bătălia de a folosi corpul, pe care o purta cu fratele său, Castor, care preda la Rău. Dat fiind că acesta din urmă era un mascul fioros, Agatha nu era surprinsă că fusese evacuat din castel odată cu băieții. Dar până acum fusese cât se poate de sigură că Pollux era...

— Tot mascul? îi șopti lui Hester care stătea în spatele ei.

Hester se uită la falca moale a lui Pollux, blana rară și nările rozalii.

— Aș zice că-i atâta masculinitate în el pe cât roz a mai rămas în covorul ăla.

— Draga mea profesoară Anemone, spuse Pollux cu vocea lui stridentă. Cred că a avut loc un incident

nefericit legat de o agrafă roz în această dimineață. Poate că ar trebui să mă ocup eu de proba zilei, dacă tu nu ești în formă maximă?

Profesoara Anemone îi aruncă o privire întunecată.

— Dar cu *nasul* tău roz cum rămâne?

Pollux arăta de parcă ar fi fost plesnit.

— Este... este o trăsătură moștenită...

— Dat fiind că alegerea unei probe este *singura* libertate care îmi este încă îngăduită, le spuse profesoara Anemone elevelor, competiția de astăzi va fi...

Ușa se deschise din nou.

— CE MAI ESTE ACUM?

Decana se strecură cu un zâmbet cald.

— Dat fiind că este prima zi a căpitanilor noștri, Emma, poate că ar fi mai adecvat să aleg *eu* proba?

Profesoarea Anemone mormăi mohorâtă și se trânti pe scaunul de la catedra din bomboane gumate.

— Pollux dragă, spuse Decana, legănându-și șoldurile în fața catedrei profesoarei Anemone, am putea să le amintim căpitanilor noștri cum se stabilește clasamentul?

— Desigur, doamnă Decan, pufni Pollux. Toate elevele de la Școala pentru Fete sunt clasate în funcție de probele de la clasă, de la prima la ultima. Dat fiind că sunt douăzeci de eleve în fiecare clasă, celei mai bune într-o anumită probă i se va acorda locul întâi, iar celei mai slabe locul douăzeci. Acest clasament va stabili dacă sunteți Conducători, Discipoli sau Mogrifi, ultima categorie referindu-se la acele fete care se vor transforma în animale sau plante.

Elevele murmurară, poate pentru că uitaseră că în această lume în care nu mai exista Bine și Rău, unele

dintre ele aveau să sfârşească totuşi drept tritoni sau ferigi.

— Dat fiind că avem o şcoală nouă şi îmbunătăţită, continuă Pollux, Decana a ales să aştepte până când va începe anul trei pentru a stabili categoriile. Astfel că vă sugerez să vă îngrijiţi numaidecât de clasament...

— Şi poate, Pollux, gânguri Decana de îndată ce se aşează pe catedră, cu spatele la faţa profesoarei Anemone, mai există un motiv pentru care este un moment potrivit ca fetele să se îngrijească de clasament?

— Camera de Dichisire, mormăi Agatha, amintindu-şi de spa-ul medieval pentru îngrijire ce le răsplătea cândva pe fetele care se clasau printre primele.

Hester clătină din cap.

— Incinerată. Ca parte din Desfrumuseţare.

— Desigur, doamnă Decan, răspunse Pollux. După cum ştiţi, prinţi murdari şi sărăcăcios îmbrăcaţi strâng rândurile la poarta Pădurii, gata să ucidă pe una dintre noi. Dat fiind că astăzi ne-au sosit căpitanii, îşi vor dubla fără îndoială eforturile. Deşi vrăjile castelului i-au ţinut pe prinţi la distanţă până acum, trebuie să fim în alertă în cazul în care nu îşi vor mai face efectul. Astfel, începând de astă-seară, două eleve clasate pe ultimele locuri la finalul zilei vor sta de strajă la poarta Pădurii din amurg până în zori.

Agatha se strâmbă, în vreme ce fetele şuşoteau în jurul ei. Anul trecut, dacă pierdeai în întrecerea dintre Bine şi Rău însemna că vei fi transformat în paznic pentru tabăra opusă. Anul acesta, fetele care dădeau greş la lecţiile împotriva băieţilor aveau să fie ucise de către ei. Aceasta era „noutatea şi îmbunătăţirea".

— Prima probă se numește Necruțătoarea, spuse Decana.

— Pentru a vă proteja unele pe celelalte în războiul care va veni, trebuie să învățați să rezistați atracției exercitate de bărbați. Fiecare dintre voi va înfrunta un băiat fantomă din trecutul vostru, pentru care ați avut sentimente. Uciderți-l fără milă, chiar dacă vreți să iertați. Este *dușmanul* acum și vă consideră la fel. Cu cât îl uciderți cu mai multă sălbăticie, cu atât veți ocupa un loc mai bun în clasament.

Agatha se încordă. Ea și Sophie vor înfrunta același băiat.

Beatrix fu prima. Decana îndreptă o unghie ascuțită spre inima ei și, ca și când ar fi tăiat cu un cuțit, desenă un fir de fum albastru incandescent care se solidifică într-o fantomă și se desprinse de corpul lui Beatrix ca propria ei umbră. Chaddick, băiatul voinic cu ochi cenușii din tabăra Fericiților, care o invitase cândva la bal, se așeză într-un genunchi în fața ei, într-un halou de ceață albastră, și îi întinse un trandafir afișând un zâmbet irezistibil...

Beatrix îl împunse cu degetul aprins, făcându-l praf și pulbere.

— A făcut mari progrese, nu-i așa? le spuse Anadil gânditoare șobolanilor ei speriați, care i se iți din buzunar.

Profesoara Anemone sălta de furie.

— Evelyn, această probă este crudă, abjectă și nu are nici cea mai mică legătură cu Desfrumusețarea, o repezi ea, ridicându-se de la catedră, astfel că îți sugerez să...

Se opri, căci din catedră începuseră să iasă în mod magic gheare de bomboane şi o prinseră de umeri, pregătindu-se să o evacueze.

— Îmi sugerezi ce? întrebă Decana.

— Să continui, îngăimă profesoara Anemone, iar ghearele din bomboane dispărură în catedră.

Fetele reîncepură să murmure aşteptându-şi rândul, fiind în mod vădit de partea Decanei. Între timp, Hester îi aruncă priviri crunte Agathei, care spuneau „ţi-am zis eu".

În vreme ce elevele continuară să îşi înfrunte fantomele albastre ale inimii lor – Kiko se luptă să îl înfrângă pe roşcatul Tristan, Giselle îl făcu pe Nicholas cel măsliniu să îi crească părul în cozi cu care îl strangulă, Dot eşuă când nu putu să-i dea lui Hort cel cu faţă de nevăstuică decât un coş –, gândurile Agathei se îndreptară spre Tedros. Nu prea putea să recunoască, dar Sophie avea dreptate. Prinţul ei ar fi venit cumva dacă ar fi dorit să o vadă. Oare să fi ratat biletul lui? Sau să îl fi interceptat Decana? Ar trebui să dea curs planului vrăjitoarelor din seara aceea...

Agatha îşi înăbuşi un strigăt. „Am înnebunit?" Să rişte viaţa celei mai bune prietene pentru un băiat pe care de-abia îl cunoştea? Se gândi la faţa radioasă a Sophiei, în camera lor, atât de uşurată că făcuseră pace. Nu era vorba despre Fericiţi şi Nefericiţi. Nu era o bătălie dintre un prinţ şi o vrăjitoare.

Era vorba despre ea şi Sophie, străduindu-se să îşi ierte greşelile una alteia, luptându-se să îşi salveze prietenia.

Agatha tresări la această ironie. Uitase lecția din cauza căreia Sophie aproape că murise învățând-o. Prințul ei era o fantezie. Prietena sa cea mai bună era adevărată.

Trase aer adânc în piept.

— Sophie?

— Mmmm? făcu Sophie, semnând pe furiș autografe pentru două fete din tabăra Fericiților.

— Ești sigură că m-ai iertat?

Sophie ridică privirea, intensă și sinceră.

— Aggie, ți-ai retras dorința. Este tot ce voiam.

Întinse mâna și își strânse prietena de încheietură.

— Haide să acordăm o șansă acestui loc, bine?

Agatha privi în ochii plini de speranță ai Sophiei, aceeași speranță pe care o vedea în toate celelalte fete de la această școală.

— Există viață după băieți, spuse Sophie, cu un zâmbet la fel de strălucitor ca diadema ei. Vei vedea.

Pentru întâia oară, Agatha acceptă gândul.

— Urmează Sophie, amușină Pollux în spatele ei.

Sophie se întoarse și văzu că întreaga clasă se uita cu ochii cât cepele la ea.

— Parcurgem o probă? întrebă Sophie uimită. Când se deschide Camera de Dichisire?

Abia deslușii regulile înainte ca Pollux să o împungă cu copita sa de antilopă...

— Omoară-l repede și gata! șuieră Agatha spre ea. Nu te poți apropia deloc de prinții ăia astă-seară!

— Dar nu vreau să ucid pe nimeni! scânci Sophie, în timp ce Pollux o împinse pe lângă profesoara Anemone, care mocnea de furie la catedră.

Sophie își ocupă locul în fața Decanei, încercând să se calmeze. Nu trebuia decât să ucidă o fantomă și va fi în siguranță cu Agatha, cel puțin pentru noaptea aceea.

„Vrăjitoarea a dispărut."

Sophie încuviință din cap, gata să îl înfrunte pe băiatul pe care îl dorise prietena sa, renunțând la ea.

„Vrăjitoarea a dispărut."

Decana ridică unghia lungă, acoperită cu ojă aurie și trase fuioare de fum albastru din Sophie, încet, pe îndelete, până când începură să prindă formă... și se împrăștiară în aer.

Sophie radia de mândrie.

— După cum spuneam, sunt 100% Bun...

Un val de durere o săgetă în piept și se îndoi de mijloc.

— O, Dumnezeule...

Agatha sări în picioare.

— Ești bine?

Dar acum din pieptul prietenei sale ieșea fum sângeriu, iar Sophie își încleștă mâna pe el, sufocându-se în agonie. Ridică privirea speriată spre Agatha, cu fumul revărsându-se din ea.

— Aggie... ajută-mă.

Agatha sări din bancă prea târziu...

Sophie țipă sfâșietor, iar din inima ei explodă o rază de lumină roșie.

Elevele se izbiră de speteaza scaunelor șocate.

Agatha îngheță.

Din corpul Sophiei se ivea capul unei fantome.

Doar că nu era al lui Tedros.

O Bestie neagră, imensă, pe jumătate om, pe jumătate lup, cu ochi roșii injectați, își scotea fălcile din pieptul

Sophiei, iar din ele se scurgeau bale de fum. Sophie nu putea respira și se uita țintă la Bestia care îi bântuise visele de când o ucisese cu un an în urmă – Bestia care se născuse acum din propriul ei suflet.

Pas cu pas, fantoma se extrase din corpul ei, aterizând pe ghearele ascuțite ca niște pumnale, ridicându-se pe cele două picioare păroase, cu capul înclinat și fremătând din nări.

Apoi își ridică ochii spre clasă și mârâi.

Înaintând printre rânduri, Bestia cercetă fața fiecărei fete, căutând pe cineva. Mârâi de fiecare dată când nu găsea ce căuta, mormăind și clocotind din ce în ce mai furios, cu balele scurgându-i-se din bot... până când se opri și rămase neclintită.

Încet, Bestia se întoarse spre Agatha, dezvelindu-și dinții pătați de sânge.

— Nu! țipă Sophie...

Bestia se repezi peste pupitrul Agathei și o șfichiui cu ghearele, urlând cu sălbăticie. Apoi sări la loc în inima Sophiei dintr-un singur salt, urmat de lumina sa infernală.

Sophie leșină și se prăbuși la podea.

Nimeni nu se mișcă. Pieptul Agathei duduia atât de tare, încât o vreme nu mai zări nimic în fața ochilor. După ce i se mai potoli pulsul, văzu ce crestase în mod magic Bestia pe ea, lăsând în urmă niște cicatrici înfiorătoare.

Cu un leorpăit dezgustător, cicatricile se strânseră și dispărură în piele.

Agatha își atinse pieptul vindecat cu degete tremurătoare și ridică privirea încet.

În genunchi, profesoara Anemone o luase pe Sophie în brațe și o resuscita cu blândețe cu un deget incandescent. Apoi, în timp ce o conduse la locul ei, Sophie răsuflă cu greu și tremură în mâinile ei.

— Nu eu am făcut-o... îngăimă ea sufocându-se. Nu am fost eu...

— Șșșt, Agatha știe că nu ai ataca-o niciodată, draga mea. În presiunea aceea de moment, sufletul tău a confundat-o cu un băiat, o liniști Decana, mângâindu-le pe umeri pe ea și pe Agatha. Cu toate acestea, a fost o execuție model, în ciuda neglijenței.

Se opri și zâmbi spre clasă.

— Cine urmează?

Profesoara Anemone îi aruncă Decanei o privire cruntă și dispreţuitoare și părăsi încăperea.

În banca ei, Sophie tremura la fel de tare ca Agatha, niciuna din ele nefiind în stare să se uite la cealaltă. În timp ce elevele speriate defilau una după alta, reușind cu chiu cu vai să își ucidă fantomele, Agatha văzu că restul clasei o privea chiorâș, ca și când ar fi avut încredere în explicația Decanei și ar fi trebuit să o facă și ea.

Sophie ridică privirea printre lacrimi.

— Aggie, o crezi, nu-i așa? Te iert... jur...

Dar Agatha se holba la Hester, care avea aceeași figură amenințătoare pe care o avusese în baie, când o avertizase că dorința ei nu va scăpa nepedepsită.

— Te rog, hai să luăm Povestașul, spuse Sophie cu glas tremurător.

Agatha se întoarse încet spre ea.

— Ne vom alege sincer dorința acum, nu-i așa? o imploră Sophie. Ai spus că vrei să mergem acasă.

Agatha nu simți nicio ușurare. Doar groaza din ce în ce mai mare că era prea târziu pentru a merge acasă.

— Agatha, spuse o voce.

Agatha ridică privirea pe deasupra Sophiei și o văzu pe Decană lipită de fereastră.

— Tu ești ultima, draga mea.

Agatha pierdu noțiunea timpului în momentele acelea, nefiind sigură cum ajunsese dintr-un punct în altul, până când se trezi în fața Decanei, dinaintea clasei, agitată și speriată. Își simțea pieptul încins, ca și când mesajul crestat i se strecurase sub piele, rămânând tatuat în interiorul ei. Pentru întâia oară, nu auzi vocile Binelui, spunându-i să își creadă prietena. În schimb, auzi vocile vrăjitoarelor spunându-i că, pentru al doilea an, nu din cauza unei Mari Greșeli ajunsese la școală.

Căci își dorise finalul corect, la urma urmelor.

Decana își îndreptă degetul către Agatha și scoase fum din ea cu atâta forță, încât fata se răsturnă pe spate. Fuioare lungi de fum albastru umplură aerul, ca un nor suspendat, gata să dezvăluie fantoma...

Apoi ceața se înnegri.

Decana făcu ochii mari. Gros ca norii de furtună, fumul începu să se răsucească, din ce în ce mai repede, transformându-se într-o ceață neagră mortală. Agatha se trase înapoi.

— Ce se întâm...

Fulgere explodară din ciclon și un vânt negru țâșni din vârtej, doborând fetele la pământ și izbind-o pe Decană

în catedra de bomboane gumate. Vântul sfâșie caramelul înainte de a spulbera toți fluturii de pe rochia lui Evelyn, pulverizându-i ca un proiectil de tun prin fereastră.

Învârtejindu-se și mugind sălbatic, vijelia smulse ușa din țâțâni și le țintui pe fete la perete, lăsând-o doar pe Agatha neatinsă. Sophie încercă să se târască spre prietena ei pentru a o salva, dar vântul o aruncă de partea cealaltă a încăperii izbind-o de un dulăpior. Apoi, cu o ultimă zvâcnire, o ridică pe Agatha care țipa, absorbind-o în norul său.

Icnind, răsucindu-se, Agatha nu simțea și nu vedea decât ziduri negre de vânt, înălțându-se tot mai sus din toate părțile, împiedicând-o să mai întrezărească ceva din încăpere. Vântoasa o izbea dintr-un perete în altul, cu o forță infernală, înghițindu-i și făcându-i bucăți coroana de căpitan, iar vâjâiturile se întețeau tot mai tare, spărgându-i timpanele, până când, deodată, furtuna se potoli, lăsând-o într-un ochi tăcut de întuneric.

Pereții negri din jurul ei începură să capete contur și să se lumineze, preschimbându-se în aceeași umbră fantomatică din toate cele patru părți... măști... măști argintii gigantice...

Ochii albaștri arzători ai lui Tedros scânteiau prin fiecare din ele, săgetând-o din toate direcțiile.

— În seara asta, tună el cu o voce răsunătoare. Traversează Podul.

Copleșită de statura lui impunătoare, Agatha se chinui să-și găsească glasul.

— Dar... dar...

Tedros dispăru. Vânturile negre îi sfâșiară inima strecurându-se înapoi, urmate de bubuitul unui tunet,

lăsând-o să se trezească din nou în sala de clasă tăcută, teafără și nevătămată.

Fetele ridicară încet privirea de pe unde zăceau prăbușite și văzură încăperea făcută arșițe – mai puțin profesoara Anemone, profesoara Dovey și lady Lesso, care priveau cu ochi mari prin ușă. Aceasta li se închise magic în nas.

— Cine-a fost? spuse Decana ridicându-se anevoie, răvășită de furtună. Pe cine-ai văzut?

Agatha plecă privirea și se uită la rochia goală a Decanei, de pe care dispăruseră fluturii. Nu putea auzi chiar totul, se pare. Fata îi întoarse privirea cruntă, sfidătoare.

Figura Decanei se topi încet într-un zâmbet enigmatic și deasupra capului Agathei explodă un „20" din larve fumegânde.

— Pentru că ai picat proba, declară Decana, punându-și în ordine înfățișarea printr-o magie și continuând să distribuie celelalte locuri (Dot se lupta cu un „19" mirosind a putreziciune). O mie de fluturi albaștri ieșiră din cusăturile rochiei Decanei ca dintr-un cocon și zburară alcătuind un nou model.

Agatha se așeză, surprinzând privirile bănuitoare pe care fetele i le aruncau căpitanului lipsit de coroană. Între timp, Hester și Anadil aveau amândouă aceeași expresie neliniștită, cerându-i să le răspundă la întrebări după oră.

— A fost Tedros, nu-i așa? spuse o voce tremurătoare de lângă ea.

Agatha nu se clinti.

— Aggie? scânci Sophie. Ce a spus Tedros?

Agatha ezită, apoi își ridică ochii spre chipul livid al prietenei sale...

Inima îi stătu locului.

Era ceva pe gâtul Sophiei. Exact sub guler.

Un neg negru.

— Aggie?

Sophie se mișcă și gulerul îl acoperi.

— Ce ai văzut?

Agatha gâfâi căutându-și vocea.

— Ei bine? întrebă Sophie, întunecându-se la față.

Agatha își ascunse mâinile tremurânde.

— Ai avut d-d-dreptate, se bâlbâi ea, încercând să pară rușinată. A... a spus că nu a v-v-venit niciodată după mine.

Sophie o privi cu ochii cât cepele, nevenindu-i să creadă.

— ...da?

Încet, ochii ei de smarald se oțeliră și începură să arunce săgeți bănuitoare. Agatha își ținu respirația, simțind că o pătrundeau până în fundul sufletului, prinzându-i minciuna în laț, gata să o dea în vileag...

— Ce ți-am spus, Agatha? șopti Sophie cu o furie mocnită.

Își prinse prietena de mână.

— Ți-am spus că băieții sunt Răi.

Agatha o privi țintă, uluită.

— Nu-ți face griji, Aggie. Nimic nu ne poate opri dacă lucrăm împreună, promise Sophie, iar coroana ei de căpitan scânteia.

— Îi vom lua condeiul. Ne vom recupera finalul fericit. Exact ca data trecută.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Agatha se uită pe deasupra ei la Podul de Mijloc care se pierdea în ceață.

De data aceasta, știu că nu vor fi împreună.

— În seara asta?

Sophie îi zâmbi plină de speranță.

Agatha îi răspunse cu un zâmbet îngrozit, auzind vocea prințului său ca și când ar fi fost propriul ei glas.

— În seara asta.

Capitolul 9

Simptomele revin

— Cât de mare era negul?

Anadil îngenunche în ungherul din spatele scării Onoarei, plin de tufişuri de trandafiri albaştri.

— Eşti *sigură* că l-ai văzut?

Agatha încuviinţă din cap, rozându-şi unghiile ca să nu mai tremure.

— Spune că mă iartă. Spune că vrea să meargă acasă...

— E prea târziu. (Ghemuită lângă ea, Hester strivi un trandafir.) Nu-ţi aminteşti? Odată ce încep simptomele, nu-şi mai poate controla Răul. Trebuie să îl săruţi pe Tedros înainte să se transforme în vrăjitoare sau suntem morţi cu *toţii*.

Agatha se cutremură şi mai tare, asaltată de amintiri cu Sophie sub înfăţişarea unei cotoroanţe chele şi sângeroase, care ucidea lupi, distrugea turnuri şi dezlănţuia iadul asupra elevilor. Pe atunci existaseră avertismente care îi precedau transformarea: coşmaruri, izbucniri de furie... apoi primul neg. De data aceasta nu le observase, dar

apăruseră din nou. Urmele coşmarurilor de sub ochii Sophiei la nuntă. Privirea ei cruntă care o pedepsea, din biroul lui Sader. Zâmbetul întunecat de la Ceremonia de Primire. Le negase pe toate, gândindu-se că prietena ei se schimbase. Dar Sophie nu-i iertase dorinţa de a avea un prinţ şi nu o putea ierta niciodată.

Acum acel prinţ era singura ei speranţă.

— Cât timp? Agatha ridică privirea spre Hester. Cât mai durează până se transformă?

— Bestia a fost doar un avertisment, spuse Hester, storcându-şi creierii. Nu a rănit nimic real încă.

— Vor mai fi şi alte simptome mai întâi, fu de acord Anadil. Dar Hester are dreptate. Suntem în siguranţă până când răneşte ceva.

Apăru şi Dot, ronţăind rădăcini de ignamă în formă de trandafiri.

— Asta înseamnă că Agatha poate veni la clubul de lectură în seara asta?

— Înseamnă că încă îl poate săruta pe Tedros în seara asta, mormăi Hester, trăgând-o pe Agatha către sala ticsită. Dar trebuie să ne purtăm normal. Nu poate să ştie nimeni că se vede cu el...

— Stai o secundă... spuse Agatha.

— Hester, un sărut şi ne întoarcem la Bine şi Rău, rânji Anadil, lipindu-se de prietena ei în timp ce se strecurau printre fete. Pregătire pentru Acoliţi, Capcane Mortale şi terci de larve...

— Staţi aşa... începu Agatha.

— Nu te bucura niciodată atât de tare că se redeschide Camera de Asuprire, îi spuse Hester lui Anadil cu un zâmbet atotcunoscător.

— Ascultaţi...

— La clubul de lectură se discută despre *Fără prinţ, dar fabuloasă*, interveni Dot, clămpănind în urma lor, cu gura plină de ignamă. Mi-ar părea foarte rău să rateze...

Agatha se răsuci pe călcâie.

— E posibil vreodată să pot sta de vorbă cu voi trei?

— De-asta un grup de vrăjitoare nu-i alcătuit din patru membre, spuse Hester. Încă un motiv pentru care trebuie să îl săruţi pe Tedros.

— Asta încerc să vă zic! Nu a spus *cum* să îl văd! strigă Agatha înainte de a se uita în jur după fluturi care trăgeau cu urechea. Doar că trebuie să traversez Podul, adăugă ea mai încet.

— Podul de Mijloc? spuse Anadil. Eşti sigură că n-ai auzit greşit?

— Poate că a spus frigider, zise Dot, răspunzând la salutul a două fete din tabăra Fericiţilor care treceau pe lângă ele. Este un frigider magic în bucă... heeeiii! Se prinse de şalvarii albaştri pe care Hester tocmai îi rupsese.

— Pentru ce-a fost asta?

— Pentru că încerci să fii Fericită şi Nefericită în acelaşi timp, prostănacă subnutrită, şuieră Hester şi se întoarse spre Agatha. Dot are dreptate. Nu se poate să fi spus „Pod".

Agatha făcu o grimasă.

— Dar asta a...

— Dacă-i o capcană? întrebă Dot, transformând bucata ruptă din pantaloni în spanac.

Hester şi Anadil se uitară amândouă ţintă la ea.

— Ascultaţi, spuse Dot, aruncându-şi părul pe spate. Acum am stimă de sine, aşa că dacă vă purtaţi ca nişte cretine, mă voi muta cu Reena şi...

— Plesnește de inteligență, nu-i așa? mormăi Anadil.

— Inspirată și trecătoare, bodogăni Hester și se întoarse spre Agatha. *Ar putea* fi o manevră a Decanei. Nu prea poate să clădească o școală fără prinți dacă cea care este căpitanul ei tânjește după un prinț, nu-i așa? Nu ai de unde să știi dacă nu cumva l-a fermecat pe Tedros să te prindă atunci când vei încerca să te vezi cu el.

— Mmmm, imaginează-ți dacă ar afla că Marea Speranță a Fetelor a încercat să le abandoneze pentru un *băiat*, toarse Anadil, uitându-se la fetele care defilau pe lângă ele. Ai fi servită la cină cu un sos béarnaise delicios.

Agathei îi îngheță sângele în vine.

— Mă mai duc la Tedros astă-seară?

— Nu ai de ales, nu-i așa? spuse Hester mai blând, uitându-se peste umărul ei, printre gene. În niciun caz nu poți să dormi lângă *ea*.

Agatha se răsuci pe călcâie și o văzu pe Sophie grăbindu-se spre ea cu o expresie agitată, ca și când ar fi fost speriată să fie singură după ultimul curs.

Trei fluturi trecură pe lângă ea, îndreptându-se spre Agatha și vrăjitoare...

— Dar stau în cameră cu ea! șopti Agatha exasperată, întorcându-se.

— Cum ies fără ca ea sau Beatrix să mă vadă...

Hester și Anadil se retrăgeau deja, cu degetele incandescente la buze. Cu rânjete malițioase, suflară fum de pe buricele degetelor, iar acesta dansă în fuioare roșii și verzi spre Agatha, formând patru litere groase...

PICĂ

Fluturii trecură prin litere, zbătându-se în van, căutând să audă ceva.

— Ne vor ajuta vrăjitoarele să luăm Povestașul? pufăi Sophie, dând fuga după ea.

Agatha se întoarse și fu cât pe-aci să țipe. Sophie își acoperise gâtul cu un șal cu cățeluși.

— Este al lui Kiko, oftă Sophie morocănoasă. Dar este înfiorător de frig în locul ăsta și știi cât de ușor răcesc, neavând grăsime deloc și toate celelalte. Însă mă mănâncă gâtul de nu mai pot – cred că este un material groaznic de ieftin...

O văzu pe Agatha făcând ochii mari la eșarfă, livid㠖 Parcă ai fi Împărăteasa Haute Couture, se încruntă Sophie. *Așadar?* Ce plan avem pentru diseară?

Cu picioarele tremurându-i, Agatha se agăță de planul ei. Vrăjitoarele aveau dreptate. Dacă pica probele care mai rămăseseră în ziua aceea, avea să fie în siguranță cu prințul ei înainte să apară noi simptome.

Hester și Anadil fiind într-o clasă diferită la al doilea curs, Agatha se simți și mai îngrozită stând alături de Sophie, care se tot scărpina pe sub șal.

Ca și profesoara Anemone, profesoara Dovey era supravegheată de Decană, a cărei prezență o împiedica pe fosta instructoare de Fapte Bune să o interpeleze pe Agatha. Dar profesoara Dovey părea să știe exact ce gânduri o apăsau pe Agatha, căci îi arunca întruna priviri insistente când refăcu clasamentul.

— Și poate că n-ar strica să repetăm, spuse ea tare de la catedra ei de zahăr ars, elevele care au picat vor păzi poarta Pădurii *singure*, fără profesori...

— *Știu* toate acestea, Clarissa, se plânse Decana.

— Ceea ce înseamnă că sunt complet *nesupravegheate* în Pădure...

— Clarissa!

Profesoara Dovey continuă, aruncându-i Agathei o ultimă privire nerăbdătoare.

Putere fără Prinți era doar o variantă deghizată a vechiului curs de Fapte Bune al profesoarei Dovey, singura diferență fiind pictura din jeleu de pe un perete din bomboane, sub formă de dovleac, în care se vedea fața Agathei, cu o bulă în care scria: „Băieții s-au născut sclavi!"

Agatha se abținu cu greu să nu o spargă. Nu era îndeajuns că cea mai bună prietenă a ei se transforma într-o vrăjitoare sângeroasă? Acum era imaginea *sclaviei* masculine? Profesoara Dovey părea să împărtășească aceeași repulsie, căci ignoră faptul că Decana strângea din dinți când începu să vorbească.

— Băieții nu sunt meniți să fie subjugați la fel cum nu sunt nici fetele. Este adevărat, fetele au compasiune și sensibilitate, care le lipsesc celor mai mulți băieți. De aceea, uneori, băieții și fetele par să fie complet incompatibili...

În scaunul ei de caramel, Agatha îi aruncă Sophiei priviri scurte pentru a se asigura că nu îi mai apăruseră și alți negi sau că nu îi căzuseră dinții. Însă, în afară de faptul că părea să aibă în continuare mâncărimi, Sophie era la fel de frumoasă și încântătoare ca întotdeauna. Agatha își lungi gâtul pentru a vedea dacă mai avea negi pe sub șal... Sophie o surprinse și Agatha se prefăcu că se scobește în nas.

Sophie îi strecură un bilețel. „Să folosim Podul în seara asta?"

Agatha zâmbi vag. Pentru a ajunge la Tedros, trebuia să dea greş cumva la această probă, fără a stârni suspiciunea Sophiei.

— Ca să supravieţuiască, băieţii învaţă să-şi cultive forţa în defavoarea emoţiei, continuă profesoara Dovey. Este motivul pentru care doresc blândeţe la fete. Rămânând blânde, îi lăsaţi să fie vulnerabili singura dată din viaţa lor. Să înţelegeţi băieţii este cea mai mare speranţă de a-i îmblânzi.

— Şi de a-i face sclavi, o întrerupse Decana, încrucişându-şi picioarele. După cum ştie toată lumea, băieţii reacţionează cel mai bine la bătăi şi la înfometare.

— Băieţii răspund la încurajări şi bun simţ, Evelyn, replică profesoara Dovey. Şi la încrederea în dragostea dintre prinţesă şi prinţ.

Obrajii de porţelan ai decanei se colorară, iar pereţii clasei se zguduiră.

— Clarissa, fetele au dreptul de a fi fericite fără porci sălbatici şi execrabili...

— Fetele au dreptul de a şti ce îi face pe băieţi demni de iubire. Au dreptul de a-şi alege singure finalul, nu să li-l aleagă Decana, rosti pe un ton ridicat profesoara Dovey, clocotind de mânie. Fetele au dreptul de a şti de ce această Decană nu ar trebui să *se afle* aici!

Evelyn sări în picioare. Braţe din bomboane ţâşniră magic din pereţii din spatele profesoarei Dovey şi o aruncară din clasă cu atâta forţă încât uşa se închise în urma ei, pulverizând fulgi de dovleac peste toate băncile.

Agatha se albi, forţându-se să rămână pe scaun.

În jurul ei, fetele făcură ochii mari, şocate.

— Aşadar, spuse Decana, întorcându-se către clasă. Continuăm cu proba?

Murmurând, fetele se liniștiră, ca și când profesoara Dovey o căutase cu lumânarea, arătând o asemenea lipsă flagrantă de respect. Agatha se strădui să pară a fi în asentimentul lor, știind că nașa ei zână ar vrea să-și cucerească prințul cu orice preț. Dar ce voise să spună profesoara? O cunoștea pe Decana Sader din *trecut*?

Deodată o observă pe Sophie alături de ea, cu toată mâna sub șal acum, scărpinându-se cu râvnă și ratând întregul incident.

Agatha se făcu și mai albă și se concentră din nou asupra picării probei.

Făcând să apară prin magie zeci de vrejuri de fasole din tavanul de glucoză, Decana Sader le spuse că pentru testul de Zborul Încrederii fiecare elevă, legată la ochi și abandonată în vârful unui vrej, va folosi îndrumările pe care i le vor striga colegele de clasă pentru a sări din vrej în vrej, până când se va întoarce la pupitrul său. Cine ajungea cel mai repede la loc în bancă primea locul întâi.

Beatrix fu încurajată de toate fetele până se întoarse în banca ei. Arachne și Reena se îndrumară zgomotos una pe cealaltă până sosiră la destinație, la fel ca Millicent și Mona. Îngrozită de un alt episod Rău, Sophie urmă cu grijă strigătele colegelor de clasă dornice să rămână de partea bună a acesteia, după incidentul cu Bestia, și câștigă proba în timp record.

Când se așeză la loc, Sophie își înlătură cocoloașe de păr de pe rochie. Ridică privirea și o văzu pe Agatha uitându-se țintă la ea și cutremurându-se de parcă ar fi fost bolnavă.

— O, este floare la *ureche*, Aggie, spuse Sophie, înlăturând și mai mult păr. Nu trebuie decât să îmi urmezi îndrumările și vei fi bine.

Cu gândul la scalpuri care cheleau, la negi ascunşi şi alte simptome vrăjitoreşti ce aveau să urmeze, Agatha se concentra cu greu asupra picării probei. Cu toate acestea, reuşi să se prefacă năucă, surdă şi dislexică şi se asigură că Decana o văzu bosumflându-se atunci când îi acordă penultimul loc (Dot reuşise accidental să sară pe fereastră, ceea ce o făcu să dobândească ultimul loc).

— Dar am strigat tare! se plânse Sophie, scărpinându-se pe gât când o însoţi pe Agatha de-a lungul holului. Aggie, trebuie să iei un loc bun la următoarea probă sau vei sta de strajă în seara asta!

Agatha încuviinţă, forţându-se să afişeze o expresie posomorâtă. Când Sophie se întoarse, se opri şi încercă să tragă cu ochiul pe sub şalul ei – Sophie se răsuci, iar Agatha se aplecă.

— Îmi pare rău, urmează un pârţ.

— Cel puţin haide să plecăm cu demnitate! îngăimă Sophie.

Întârziară la Apărare Împotriva Băieţilor, ceea ce însemna că Agatha era nevoită să stea de partea cealaltă a încăperii, departe de Hester şi Anadil, care păreau disperate să îi vorbească. Dar lady Lesso păru să îi citească gândurile Agathei, căci, când intră Sophie, fosta profesoară de Blesteme şi Capcane Mortale stătea în uşă, mijindu-şi ochii violeţi şi scrutând-o din cap până în picioare...

— Am vreun coş? murmură Sophie, muşcându-şi peniţa în timp ce se aşeză, pentru ca apoi să sară imediat de pe scaunul îngheţat.

Încruntându-se, se lăsă pe spate şi cercetă încăperea din bomboane tari, care reproducea vechea sală de clasă

a Răului a lui lady Lesso, inclusiv ţurţurii glazuraţi care atârnau de tavan. Apoi o văzu pe Agatha privind-o insistent, ca şi când ar fi fost înjunghiată.

— Aggie, te porţi foarte ciudat, spuse Sophie, aruncând stiloul din care muşcase.

Agatha trase cu greu aer în piept.

Dinţii din faţă ai Sophiei se făcuseră *negri*.

— Este doar f-f-f-rig aici... se bâlbâi Agatha.

— Şi te-ai uitat cu nişte priviri ucigaşe la şalul ăsta, pufăi Sophie întorcându-se.

Agatha flutură frenetic din mână spre Hester şi Anadil, rostind din buze: „Simptome! Simptome!", până când o văzu pe Sophie trăgând cu ochiul şi se prefăcu că alungă muşte. *Negii, căderea părului, dinţii stricaţi...* Va reuşi să ajungă la Tedros înainte să apară vrăjitoarea?

Poate că Decana ştia că demonstrase ce avea de spus cu profesoara Dovey, căci nu era în încăpere să supervizeze cursul lui lady Lesso. În schimb, îl trimisese pe Pollux, care stătea în spate, cu un fluture pe umăr, scoţând pufnete ciudate, ca şi când ar fi aşteptat să fie băgat în seamă.

— Băieţii sunt nişte fiinţe josnice şi murdare, de aceea Nefericitele nu *se căsătoresc* cu ei, spuse lady Lesso, aruncându-le Fericitelor priviri pline de dezgust în timp ce se plimba printre rânduri. Dar acesta nu este un motiv să fie ucişi.

— Decât dacă atacă, desigur, spuse Pollux.

Lady Lesso ridică privirea, ca şi când ar fi simţit miros de sconcs, apoi o lăsă în jos.

— Atunci când ucizi îţi pătezi sufletul pentru totdeauna, fie că eşti Fericit sau Nefericit. Nu poţi să ucizi

decât dacă este cea mai pură autoapărare sau pentru a-ţi ucide Potrivnicul şi a-ţi găsi pacea. Nu vă veţi întâlni cu niciunul din aceste cazuri în şcoala noastră.

— Decât dacă nu cumva este război, vrei să spui, spuse Pollux cu ţâfnă.

— Poate a sosit momentul pentru o nouă exterminare, rosti lady Lesso, fără a se adresa cuiva în particular.

Câinele nu o mai întrerupse. Cu toate acestea, lady Lesso se încruntă îngrijorată spre Agatha când trecu pe lângă ea şi o aşeză printre ultimele fete care susţineau proba, ca şi când ar fi vrut să se asigure că ştie la ce trebuia să dea greş.

— În timpul probei, va trebui să vă apăraţi de Mogrifii nimicitori. Este neîndoielnic posibil ca băieţii să se bazeze pe transformări pentru a invada, astfel că trebuie să fiţi pregătite să faceţi acelaşi lucru, spuse profesoara, strângându-şi cosiţa. Dar, luaţi aminte, transformarea ne permite să ne accesăm cele mai adânci instincte pentru a supravieţui. Dacă sunteţi pătate de neiertătorul Rău, procesul poate fi alterat.

Îl săgetă cu ochii ei violeţi pe Pollux.

— Ăsta să fie un semnal de alarmă pentru toţi cei care vorbesc cu atâta uşurinţă despre *război*.

Pentru a înfrânge Mogrifii fantomatici, fiecare fată trebuia să se preschimbe ea însăşi într-un animal. Cu un an în urmă, conducătorii grupei lor de pădure îi învăţaseră cum să se mogrifice într-un animal, la alegere, folosindu-se de vizualizare. Era o vrajă relativ uşoară, motiv pentru care se preda în anul întâi, laolaltă cu vrăjile legate de Apă şi Vreme (deşi mogrificarea necesita pe deasupra efortul suplimentar de a ţâşni din propriile haine).

Acum provocarea părea să fie găsirea Mogrifului *potrivit* pentru a-și înfrânge adversarii de parte bărbătească.

Pusă să își măsoare forțele cu o viperă, Hester, preschimbată în crab, fu mușcată rău, înainte ca mangusta ei, mai agilă, să o înfrângă; pelicanul stângaci al lui Beatrix abandonă lupta împotriva unui piranha; purcelușul lui Dot o zbughi în clipa în care văzu berbecul repezindu-se la el.

— Am crezut că băieților le plac lucrurile drăguțe, guiță ea, dând fuga înapoi la hainele lepădate grămadă.

Agatha habar n-avea cum ar fi putut s-o dea în bară mai rău. Astfel că atunci când lady Lesso făcu să apară în fața ei un urs care se bătea cu labele în piept, stătu locului și se scărpină în cap.

— Am... am uitat...

— *Ai uitat* cum să te mogrifici? spuse Pollux suspicios. Fata care a petrecut o parte considerabilă din primul an sub formă de gândac?

— Mintea Cititorilor este ca un ciur, oftă lady Lesso, încercând să nu pară încântată. Cu siguranță nimeni nu poate rivaliza cu o asemenea incompetență.

— Presupun că sunt de strajă în seara asta, spuse Agatha, prăbușindu-se lângă Sophie.

— D-d-dar asta înseamnă că nu putem lua Povestașul!

Sophie păli, dând la iveală dinți și mai negri.

Agatha strânse scaunul de sub ea.

— Nu se leagă, spuse Sophie încovoindu-se. De obicei ești foarte bună la pro...

Chipul i se lumină.

— Stai așa! Dacă pic și eu, Aggie? Atunci aș putea sta de strajă cu tine! Am putea pătrunde în școala băieților și am ajunge acasă!

— Nu! strigă Agatha. Sophie, este ceva îngro...

Dar Sophie sălta deja voioasă în faţa clasei, hotărâtă să piardă lupta. Văzând faţa Agathei, lady Lesso ghici probabil planul Sophiei, căci scoase la iveală un porumbel obez drept adversar. Sophie se transformă într-o pisică roz pufoasă, ferindu-se de tentativele neconvingătoare ale păsării de a o ciupi.

— O, fiară puternică, mieună Sophie, ca şi când ar fi dat o probă pentru un rol într-o piesă de teatru la şcoală. Nu sunt pe potriva ta!

Agatha surprinse privirea agitată a lui Hester de partea cealaltă a încăperii. Dacă Sophie stătea de strajă cu ea diseară, cum putea să se furişeze la prinţul ei?

— Ai milă, brută ce eşti! striga pisica Sophiei către porumbelul care se bălăbănea de pe un picior pe altul.

Ducându-şi teatral laba la cap, Sophie păşi pe hainele ei strânse grămadă şi se vizualiză drept om, gata să primească ultimul loc...

Doar că nu se întâmplă nimic.

Pisica Sophiei se încruntă şi încercă vraja din nou, însă nu se schimbă nimic, cel mult i se îndesi blana pe labe. Porumbelul zbură şi îi ateriză pe cap. Fetele chicotiră, mai puţin Agatha, care ştia exact cât de bine se pricepea Sophie să se dea în spectacol.

— Nu pot... îngăimă Sophie către lady Lesso. Nu mă pot transforma la loc...

— Concentrează-te! o repezi lady Lesso, iar chicotelile din jurul ei se transformară în hohote.

Dar fie că ţinea ochii deschişi, fie că îi închidea, Sophie nu îşi putea relua forma umană.

— Nu eu sunt de vină... răspunse ea cu voce sugrumată. Ceva mă opreşte...

Porumbelul se găinăță pe ea. Ajutoooor! urlă Sophie, acoperită de hohotele clasei.

— Până și Agatha se văzu nevoită să pufnească în râs.

— Ajunge cu idioțeniile! mormăi lady Lesso, aruncând o vrajă spre ea pentru a pune capăt acestei șarade.

Pisica Sophiei o privi cu ochii cât cepele, neschimbată. De data aceasta, când Sophie încercă să vorbească, nu reuși să scoată decât un miau.

Râsetele conteniră.

Roșie la față, lady Lesso împunse din nou aerul cu degetul pentru a o transforma pe Sophie la loc. Sophie miorlăi mai tare. Lady Lesso făcu ochii mari și se răsuci spre fluturele de pe Pollux.

— Găsește-o pe Evely...

Dar ușa se deschidea deja, iar Decana dădu buzna înăuntru, cu degetul întins. Murmurând o incantație stranie, îl îndreptă spre Sophie, care începu să își recapete forma umană.

Dar înainte ca Agatha și restul clasei să apuce să se relaxeze, procesul fu întrerupt, lăsând-o pe Sophie prinsă undeva între pisică și om, șuierând de durere.

Lady Lesso se albi.

— Ceva este în neregulă...

Cu degetul întins, Decana murmură mai repede, dar corpul Sophiei trecu de la om la pisică, de la pisică la om, într-o luptă violentă, scoțând când mieunături, când vaiete.

— Evelyn, este și mai rău... spuse lady Lesso apăsat.

Decana îndreptă degetul și mai hotărâtă spre Sophie, dar de fiecare dată când corpul ei încerca să crească, se micșora la loc. În jurul ei zburau scântei, în timp ce se

metamorfoza din ce în ce mai repede, cu sufletul prins între forţe, într-o ceaţă incandescentă şi fără formă. Curios, porumbelul fâlfâi din aripi prea aproape şi dispăru în pâclă.

Agatha simţi că o cuprinde ameţeala, prietena ei preschimbându-se precipitat, când în om, când în animal... până când văzu că ceva din interiorul Sophiei învinse. Prin perdeaua de flăcări, o umbră deveni din ce în ce mai clară... pielea zbârcită şi căzută... negii negri şi umflaţi... capul chel strălucitor... se ridică din flăcări, renăscând.

Agatha închise ochii şocată...

Decana întinse amândouă mâinile şi din ele ţâşni o explozie de lumină. Sophie zbură în zid şi se izbi de bancă.

Încet, Agatha deschise ochii în liniştea stranie. Pe deasupra pupitrelor pluteau rotocoale de fum, iar ea şi celelalte fete priviră şovăielnic spre ele.

— Cred... cred că mi-am pierdut cunoştinţa, spuse Sophie, clipind din genele lungi, îmbrăcată din nou în hainele ei. Nu îmi amintesc decât că am încercat să mă preschimb şi ceva mă oprea...

Se uită în jur după porumbelul care nu se vedea nicăieri.

— Dar nu i-am făcut rău! Sigur asta înseamnă că sunt de strajă acum!

Lady Lesso părea că îşi înghiţise limba.

— Înseamnă... înseamnă că sufletul tău s-s-se...

— Descurcă greu cu antivrăjile, spuse Decana. Nu ai zice acelaşi lucru, lady Lesso?

Aceasta înţepeni, iar ochii ei de obicei reci se înmuiaseră, cuprinşi de o ciudată slăbiciune. Părea speriată, se gândi Agatha, aproape... tristă.

— Da, desigur, mormăi ea către Decană.

Agatha observă că ochii profesoarei se îndreptară spre ea, iar apoi se uitară în altă parte.

— Dar, totuși... am picat? întrebă Sophie plină de speranță.

— Dimpotrivă, locul întâi, răspunse Decana, ieșind din sală cu mersul ei legănat.

Sophie deschise gura să protesteze, dar lady Lesso acordă repede celelalte locuri și ieși în grabă din clasă când fluturii începură să zburătăcească de colo-colo, semnalând că ora luase sfârșit.

Agatha nu se clinti când fetele ieșiră, sporovăind despre cât de norocoasă fusese Sophie că Decana o salvase de incompetența lui Lesso.

— Profesoarele sunt geloase pe Decană, oftă Beatrix disprețuitor.

În vreme ce fetele ieșeau din clasă, Agatha se uită agitată la Sophie, cu spatele spre ea, adunându-și lucrurile. Sosirea Decanei fusese, într-adevăr, un noroc. Căci fetele nu văzuseră ce văzuse ea: vrăjitoarea renăscând, simptomele complete. Dacă Decana nu ar fi intervenit la timp...

„Tedros", se gândi Agatha, furișându-se spre ușă. „Să ajung odată la Tedros..."

— Aggie, nu voi fi de strajă cu tine, spuse Sophie în spatele ei. Nu te vei duce la Tedros, nu-i așa?

Agatha înțepeni.

— Ce? De ce spui asta?

— Pentru că te tot uiți la mine de parcă aș fi vrăjitoare.

Agatha se întoarse și o văzu pe Sophie înaintând spre ea, cu ochi reci. Simți că o trec toate transpirațiile și i se

înmoaie picioarele, semne care îi spuneau că era pe cale să leşine, aşa cum se întâmplase când căzuse în braţele lui Tedros. Dar acum s-ar prăbuşi în braţele unei vrăjitoare sângeroase, nu în cele ale prinţului ei...

— Di-dinţii tăi... bălmăji ea spre Sophie, revenindu-şi. Sunt... sunt normali...

Sophie se uită la ea cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

— Dinţii mei? Ce...

Chipul i se aspri.

— Agatha, era *cerneală*. Probabil a curs stiloul... l-am băgat în gură...

— Dar părul... insistă Agatha. Am văzut cum cădea...

— S-a prins o şuviţă într-o porcărie de vrej de fasole, i-o reteză Sophie. Iar tu ai crezut că mă transform din nou în vrăjitoare? Că te-aş ataca pe *tine*? După toate lucrurile prin care am trecut!

Agatha nu reuşi decât să mormăie ceva de neînţeles.

— Am încredere în tine astă-seară, Aggie, spuse Sophie, iar pe figura ei se citea că fusese rănită. Chiar dacă tu nu ai încredere în mine.

Uitându-se la Sophie care pleca, trăgând de şalul ei răvăşit, Agatha se pleoşti, roasă de vinovăţie.

Dar apoi îşi aminti de *neg*... negul pe care sigur îl văzuse... negul pentru care nu putea găsi o explicaţie... Sophie se îndepărta, scoţându-şi şalul, iar Agatha o luă la fugă să vadă sub el...

O mână o opri în loc.

— Lesso minte, spuse Hester, închizând uşa, astfel că rămaseră singure. Ai auzit-o. Sufletul Sophiei este corupt de Răul de neiertat! De aceea nu s-a putut

transforma la loc! De aceea a ieșit Bestia din ea! Asta explică totul!

— Dar... ce vrea să însemne? abia putu să șoptească Agatha...

— Înseamnă că de data asta schimbarea este permanentă! răspunse Hester apăsat. Când Sophie se va transforma în vrăjitoare, nu va mai redeveni niciodată ce-a fost! Ți-am spus că vrea să se răzbune!

— Dar ai zis-o chiar tu! Nu a rănit nimic! Iar simptomele *nu* se înrăutățesc deloc...

— O, ba da. Doar că Decana nu le vede, spuse Hester, uitându-se într-o parte. Trebuie să îl săruți pe Tedros astă-seară!

Agatha scutură din cap, continuând să se gândească la expresia rănită a Sophiei.

— Nu pot. Nu pot să merg la el, Hester. Trebuie să am încredere în cea mai bună prietenă a mea.

Lăsă umerii să-i cadă, răsuflând din adâncul rărunchilor.

— Probabil că nici măcar nu era un neg. Am fost paranoică, la fel cum am fost cu părul și dinții ei. Suntem *toate* paranoi...

Dar acum Agatha văzu unde se uita Hester.

În spatele pupitrului, porumbelul fantomă zăcea lipit de perete.

Doar că nu mai era o fantomă.

Sângele se revăsa spre ele din cadavrul sfârtecat, pe dușumeaua de zahăr.

Capitolul 10

Îndoiala

– Se transformă în vrăjitoare! Se transformă şi nu o ştie! spuse Agatha fără suflare, gonind alături de Dot pe pasarela Carităţii.

— Of, ba ştie, izbucni Dot. Face doar pe nevinovata. De ce crezi că poartă şalul ăla stupid?

— Trebuie să îi spunem lui lady Lesso – va şti ce să facă...

— Nu! Ai văzut ce s-a întâmplat cu profesoara Dovey. Nu le putem pune pe profesoare în pericol!

— Sophie era Bună acasă, Dot! strigă Agatha. Era *fericită*...

— Vrei să o vezi fericită? Aşteaptă până îţi face şi ţie ce i-a făcut porumbelului!

Din fericire, Agatha nu avea să o vadă pe Sophie tot restul după-amiezii. Acum că se încheiaseră probele pentru ziua respectivă, aveau cursuri diferite, până la grupele de pădure, astfel că, în vreme ce Sophie mergea la

Talente Feminine cu Anadil și Hester, Agatha se grăbea să ajungă la Istoria Eroinelor, cu Dot.

— Nu poți rămâne din nou singură cu ea! spuse Dot când se apropiară de mulțimea de fete care intrau în pâlcuri în Sala Binelui. Ascunde-te în camera lui Hester după ore!

Agatha nu vedea decât ochiul larg deschis al porumbelului... sângele curgând către ea... Se opri lângă o coloană de safir, luptându-se să tragă aer în piept.

— Totul se întâmplă doar din pricina dorinței mele.

— Nu, totul se întâmplă pentru că ai ales finalul greșit data trecută.

Agatha ridică privirea spre reflexia lui Dot în sticla lustruită.

— Ai auzit-o pe Hester. Astă-seară este ultima ta șansă de a face ce îți dorește inima cu adevărat, spuse Dot. Sau Sophie va fi vrăjitoare pentru totdeauna.

Agatha simți un nod în gât, temându-se să lase cuvintele să iasă.

— Și dacă... îl sărut?

— Se va duce acasă la tatăl ei în siguranță, cum ai promis. Cu vrăjitoarea închisă înăuntrul ei.

Agatha nu spuse nimic un moment. În cele din urmă se întoarse.

— Cum scap de sarcina de a sta de strajă în seara asta? Cealaltă fată îi va spune Decanei...

— Da? Dot o apucă de braț. Doar pentru că sunt populară și port sclipici nu înseamnă că sunt o elevă mai bună.

— Suntem de strajă... împreună?

— În caz că nu ai observat, am picat fiecare probă mai rău decât tine. Și m-am străduit!

Agatha se uită la ea, speriată.

— Dar chiar dacă reuşesc să scap... dacă nu pot pătrunde în castelul băieţilor?

— Vei putea.

Agatha simţi finalul nerostit în strânsoarea lui Dot. „Pentru că vieţile noastre depind de asta."

Sala Binelui răspândea acelaşi miros sărat şi aceeaşi ceaţă umedă ca anul trecut, sala de bal din marmură fiind acoperită cu alge de smarald şi rugină albastră, ca o catedrală care fusese scufundată în apa mării. Frescele ciobite de pe pereţi descriau istoria Marelui Război, care se încheiase cu triumful Directorului Şcolii pentru Rău asupra propriului său frate Bun. Când se aşeză pe bancă, i se păru ciudat că Decana nu modificase frescele, pentru a reflecta fie moartea directorului, fie Evacuarea Băieţilor. Negreşit dorea ca istoria să fie revizuită, astfel încât să înfăţişeze propriile ei convingeri.

Şi mai ciudat, deşi cursul de istorie era predat de Decană, aceasta nu apăru deloc, lăsându-l pe Pollux să bâjbâie în faţa a jumătate de şcoală.

— Decana noastră a avut treburi urgente, aşa că m-am oferit să fac o recapitulare cuprinzătoare a Brutalităţii Masculine de-a lungul epocilor, accentuând cu precădere persecuţia celor care nu afişează trăsături masculine convenţionale.

Agatha încercă să se concentreze asupra găsirii unor căi de acces în şcoala Băieţilor, dar se trezi că era atentă la colegele ei care se prezentau. Toate elevele de la Şcoala pentru Bine şi Rău proveneau din familii de poveste, cu excepţia ei şi a Sophiei, cele două Cititoare nevrăjite, răpite din Gavaldon. Agatha îşi aminti că mama lui Hester era vrăjitoarea acum decedată care încercase să îi omoare

pe Hansel și Gretel, în vreme ce bunica lui Anadil era faimoasa Vrăjitoare Albă, care purta oase de băieţaşi. Dar acum Agatha află de asemenea că bunica lui Beatrix era fecioara care l-a învins pe Rumplestiltskin, Millicent era strănepoata Frumoasei Adormite și a prințului ei, iar Kiko era copilul unuia din Băieții Pierduți din Țara de Nicăieri și a unei sirene.

În vreme ce Fericitele își menționau de obicei ambii părinți, Nefericiții nu pomeneau decât de unul sau de niciunul, fie că era vorba de tatăl lui Arachne, un tâlhar de regine, de mama Monei, care avea pielea verde și era celebră pentru că îl terorizase pe Oz, sau de tatăl lui Dot, șeriful din Nottingham care nu și-a prins niciodată Potrivnicul, pe Robin Hood.

— De ce nu-și pomenesc Nefericiții ambii părinți? întrebă Agatha după ce Dot se așeză.

— Pentru că ticăloșii nu se nasc din dragoste, răspunse Dot, uitându-se la Reena care evoca întâlnirea părinților ei cu sânge princiar. Suntem făcuți din tot felul de motive greșite, niciunul care să țină o familie laolaltă. Lady Lesso spunea că familiile ticăloșilor sunt ca păpădiile – trecătoare și toxice. Părea să vorbească din propria experiență. Pun pariu că în cazul Sophiei lucrurile stau mai rău decât la oricare dintre noi.

— Dar Sophie a avut părinți iubitori... zise Agatha, neducând propoziția până la capăt.

„Stefan a suferit cel mai tare", spusese mama sa despre căsătoria tatălui Sophiei cu mama acesteia. Căsătoria lui fusese nefericită de la început? Și Sophie se născuse din motive nepotrivite? Agatha se uită la Dot, care părea să îi intuiască gândurile.

— Directorul Şcolii a vrut să se căsătorească cu ea dintr-un motiv anume, o avertiză Dot.

Agatha îşi aminti de jurământul lui de despărţire... cum, cu ochi roşii, îi cerea Sophiei să îi fie mireasă...

„Vei fi Rea întotdeauna, Sophie. De aceea eşti a mea."

Acum, gândindu-se la prietena ei cea mai bună care redevenea vrăjitoare, Agatha se întrebă neliniştită: avea dreptate Directorul Şcolii? Şi de ce Decana nu vedea asta?

— Vreau să zic, cum poate cineva să creadă porcăriile Decanei, mormăi Agatha, încercând să se distragă. Regatele femeilor nu pot rezista fără bărbaţi. Cum ar putea, ăă... *creşte*?

— Asta ne place, zâmbi Dot larg. *Sclavii*.

A mai existat un singur moment memorabil în timpul cursului, când Yara, dansatoarea de la Ceremonia de Primire, apăru în mijlocul orei, cu mersul ei unduios şi muşchii care îi jucau pe sub piele, purtându-se ca şi când ar fi fost ceva absolut normal să lipsească de la şcoală toată dimineaţa şi să se înfiinţeze când o tăia capul.

— Doreşti să ne prezinţi proveniența ta, Yara? întrebă Pollux cu glas subţirel.

Yara se răsuci şi scoase un ţipăt, apoi se aşeză.

— Ţigani, fără îndoială, murmură Pollux.

Uitându-se insistent la faţa ca de pasăre a Yarei, la părul ei roşcat şi pistrui de culoarea căpşunei, Agatha simţi că nu mai întâlnise niciodată o fată atât de străină... şi totuşi vag familiară.

— Vine şi pleacă de capul ei, de parcă ar fi animalul de casă al şcolii, şopti Dot. Asta pentru că nu poate vorbi. Decanei îi pare rău pentru ea.

Agatha sări peste masa de prânz din Sala pentru Cină pentru a se întâlni cu Hester și Anadil pe acoperișul Turnului Onoarei, unde burniță (Dot refuză să li se alăture, invocând o mulțime de obligații sociale). În vreme ce acoperișul deschis adăpostea cândva o grădină ornamentală dedicată scenelor din povestea Regelui Arthur, gardul viu sculptat fusese refăcut în omagiul Reginei Guinevere – soția lui Arthur și mama lui Tedros, care îi abandonase pe amândoi și nu mai fusese văzută niciodată de atunci.

— Nu-i de mirare că Tedros vrea să ne atace, spuse Hester, sorbind terci de casă și uitându-se la scenele reginei zvelte și sculpturale.

— Cum poate crede Decana că este eroină? întrebă Agatha. Și-a abandonat fiul!

— Dimpotrivă, Decana spune că Guinevere s-a eliberat de opresiunea masculină, punctă Anadil, uitându-se la șobolanii ei care se înjunghiau unii pe alții cu cioburi de piatră, rămășițe ale unui gargui pe care îl ucisese cândva Tedros. Ignoră faptul că a plecat să trăiască cu un cavaler slăbănog.

Agatha privi țintă la gardul viu decorativ în care Guinevere apărea ca o sfântă. „Nu te aștepți să spun povestea cum s-a întâmplat, nu-i așa?" o tachinase Sophie pe când erau acasă. Orice poveste poate fi preschimbată cu un scop. Binele se putea transforma în Rău, Răul în Bine, înainte și înapoi și înainte și înapoi, exact așa cum se întâmplase în războiul dintre școli cu un an în urmă. Chiar și acum, Sophie jura că era Bună, deși totul în povestea lor îi spunea Agathei că era Rea.

— Nu există niciun scut *între* cele două școli, doar în jurul porților de la intrare, îi spuse Hester lui Anadil.

Dar chiar şi aşa, nu poate înota până la Tedros, cu crocşii ăia în şanţul cu apă...

— Crocşi? întrebă Agatha, întorcându-se spre ele.

— Crocodilii ăia spinoşi şi albi. Nu atacă decât fete, spuse Anadil iritată.

Agatha îşi aminti de mlaştina din Pădure – căprioara fusese trasă în adâncuri de crocşi, iar cerbul se îndepărtase neatins. Simţi o dublă uşurare că nu încercase să traverseze.

— Şi nu poate folosi canalizarea, căci este blocată, spunea Hester. Nu poate folosi nici măcar poarta de vest a Pădurii...

— Portalul Podului este încă acolo? întrebă Agatha, cercetând acoperişul.

Hester se încruntă.

— Ţi-am spus, *nu se poate* ca Tedros să fi spus pod...

Uşa din spatele lor se deschise şi pe ea apărură fluturi bătând din aripi, tocmai la timp pentru a le auzi pe fete sporovăind vesele despre cât de mult le plăceau picnicurile pe acoperiş, în vreme ce ploaia le uda hainele până la piele şi le strica mâncarea.

Castelul de sticlă se scufunda în umbre, iar Agatha se îndreptă spre Talente Feminine, din ce în ce mai agitată pentru seara aceea. Dar, spre deosebire de restul catedrei, profesoara Sheeba Sheeks nici măcar nu se ostenea să încerce să predea. Cândva un temut dascăl de talente ticăloşeşti, stătea acum în faţa clasei precum o acadea în culorile curcubeului, în rochia ei seducătoare din catifea roşie, cu furunculi pe amândoi obrajii măslinii, strângând în mână o scrisoare, aşternută pe hârtie cu antet cu fluturi.

— Decana m-a desemnat să mă ocup de *p-p-piesa*... se poticni ea. Școlii.

Se prăbuși la perete.

— Audițiile încep în a cincisprezecea seară, în Sala pentru Cină.

— Despre ce piesă e vorba? întrebă Beatrix.

Dar profesoara Sheeks era prea zguduită pentru a răspunde. Clipind palidă, se uită la vârtejul strălucitor al acadelelor, la Nefericiții care stăteau cu Fericiții și la edictul scânteietor de a pune în scenă o piesă cu o distribuție exclusiv feminină...

— Școala Diavolului! îngăimă ea și le ceru fetelor să citească din *Arta Amăgirilor Feminine*.

Cât timp celelalte fete întorceau paginile, Agatha se uita lung la fortăreața de ceață de deasupra Golfului de Mijloc, atât de deasă încât de-abia putea întrezări șarja de fulgere din spatele ei. Peste câteva ceasuri va avea șansa să își rescrie povestea încă o dată, pe vecie. Dar va putea merge până la capăt? Chiar dacă Sophie devenea sângeroasă, îl va putea săruta pe Tedros știind că va fi pentru totdeauna?

Agatha observă deodată o bucățică de pergament prinsă sub scaunul lui Arachne. Două fete schimbaseră bilețele la cursul anterior. Se aplecă și luă hârtia mototolită. Recunoscu scrisul amândurora.

SOPHIE: Există vreo cale prin care poate ajunge o fată la școala Băieților?

BEATRIX: Nu, bineînțeles că nu. De ce?

SOPHIE: Mă asiguram doar.

Agatha mototoli hârtiuța în mâini. Sophie era pe urmele ei.

În timp ce se grăbea spre Pădurea Albastră pentru ultimul curs, Agatha simţea că îi zvâcneşte capul, neştiind cum să ajungă la o şcoală spre care nu exista nicio cale de acces şi nici cum să se asigure că Sophie nu avea să o vadă. Trecu cu paşi repezi pe lângă Galeria Binelui şi observă două siluete prin uşa întredeschisă. Întrezări scânteierea unui păr roşcat...

— Ţi-am acordat două săptămâni, izbucni vocea Decanei.

— Dar am încercat! spuse o voce scăzută.

— Dacă vrei să rămâi aici, trebuie să găseşti o ca...

Decana se opri brusc şi se întoarse. Nu era nimeni în cadrul uşii.

„Ciudat", se gândi Agatha, ieşind pe furiş din sală. Căci era cât se poate de sigură că vocea care vorbea cu Decana era a fetei despre care toată lumea credea că nu putea vorbi.

Cândva un loc însufleţit în care cei din tabăra Binelui şi cea a Răului se aduneau să ia prânzul, Poieniţa era acum împânzită de buruieni moarte, care trosneau sub picioare. Când trecea prin Tunelul Copacilor Binelui, Agatha văzu leşul unei veveriţe moarte putrezind pe un câmp pustiu şi o fundiţă roz decolorată în apropiere, care se potrivea cu cea pe care Prinţesa Uma obişnuia să o poarte în păr. Tunelul Răului, care făcea acum legătura cu şcoala Băieţilor, fusese blocat cu pietre – Agatha nu ştia dacă de băieţi sau de fete. Însă profesoarelor le era îndeajuns de teamă încât să le întemniţeze pe fete înăuntru pentru a lua masa, ceea ce o făcu pe Agatha să nu se simtă în largul ei la gândul că pătrundea în

Pădurea Albastră, care se întindea direct sub turnurile zimțate ale băieților.

Cu un an înainte, Pădurea Albastră era un paradis tăcut, protejat, în care fiecare frunză, floare și fir de iarbă aveau o nuanță diferită de albastru, menirea ei fiind să le amintească elevilor că nu era decât o simulare a adevăratei Păduri, mai primejdioase. Dar acum, când se grăbi să intre pe poartă, cu vântul de iarnă șuierând, Agatha auzi scandările prinților însetați de război răzbătând din pădurea aceea: „Moarte fetelor! Moarte fetelor!"

În Câmpul cu Ferigi de cobalt, fetele se alăturau grupei de pădure din care făceau parte pentru a participa la Cum să Scapi cu Viață din Povești. Kiko și Beatrix o urmau pe nimfa arboricolă a Grupei 9 spre Apa Albastră, Anadil și Hester înaintau pe urmele sirenei Grupei 4, către Tufărișul Turcoaz, în vreme ce Agatha încerca să zărească steagul Grupei 3 printre ferigile înalte. Simțind sosirea fetelor, scandările prinților din Pădure deveniră crude și obscene, făcându-le pe Mona, Arachne și restul Grupei 12 să arunce dovleci albaștri peste poartă spre ei. Prinții sălbatici le răspundeau cu săgeți, însă acestea erau devorate de scutul fermecat de deasupra porții de la intrare.

Sub norii întunecați, Agatha simți că războiul era gata să izbucnească. Dacă l-ar săruta pe Tedros, nu numai că le-ar salva pe fete de vrăjitoarea Sophiei, le-ar salva de la un masacru, dacă prinții ar găsi o cale de a pătrunde prin scut.

Dar cum o putea lăsa pe Dot singură să păzească prinți însetați de sânge? Și totuși, să-și abandoneze

postul în seara aceea era singura cale de a-l întâlni pe Tedros fără ca Sophie să știe...

— Ghici ce?

Agatha se întoarse și o văzu pe Sophie dând fuga spre ea, învăluită într-o mantie albastră groasă.

— Pot să te urmăresc cât ești de strajă!

Agatha făcu un pas înapoi, poticnindu-se. Nu mai erau alte fete în preajmă.

— C-c-ce?

— Nu mai puteam purta șalul ăla înfiorător. Toți cățelușii ăia – părea că o să înceapă să latre în orice clipă, oftă Sophie. Beatrix a fost drăguță și mi-a împrumutat mantia ei din cameră și întâmplător m-am uitat pe fereastră și am văzut unde vei sta de strajă! Că tot veni vorba, știi că străbunicul lui Beatrix a făcut rochia de nuntă a Albei-ca-Zăpada? O fi fata aia dusă, dar materialele ei sunt extraor...

Văzu fața Agathei și își drese glasul.

— În orice caz, acum mă pot asigura că ești în siguranță și că prinții vor sta departe de tine toată noaptea.

Sophie o înghionti.

— O *vrăjitoare* nu ar face asta, nu-i așa?

— Dar... dar...

Agatha se holbă la mantia care îi acoperea aproape în întregime pielea Sophiei și știu care era adevăratul motiv pentru care renunțase la șal în schimbul ei.

— C-c-cum rămâne cu somnul de frumusețe...

— Și tu m-ai urmări dacă aș fi de strajă, Aggie, spuse Sopphie, strângând-o de umăr. La ce sunt buni prietenii?

Agatha îngheță la atingerea Sophiei. Undeva se auzi un porumbel uguind.

— Ăă, scuze, mă cheamă o prietenă, îngăimă Agatha, luând-o la picior.

Din fericire, Sophie nu era în grupa ei de pădure, astfel că, atunci când Agatha le găsi pe Kiko, Dot și restul Grupei 3 la marginea Câmpului cu Ferigi, o prinse pe Dot.

— Negi... mantie – se transformă, se bâlbâi Agatha, căznindu-se să tragă aer în piept. Ai avut dreptate! Știe!

— Credeam că ți-am spus să stai departe de ea! șuieră Dot.

— Ne va urmări în seara asta! Din camera noastră!

— *Ce!?*

— Trebuie să îi blocăm vederea cumva...

— Și eu care credeam că ai picat din greșeală, izbucni o voce.

Agatha se întoarse și o văzu pe Sophie holbându-se la ea șocată.

Își căută în van cuvintele, dar privirea fixă a Sophiei deveni de gheață, apoi se întoarse spre ferigi și o luă la fugă.

— Ești moartă, mormăi Dot.

Agathei i se strânse stomacul uitându-se la Sophie dispărând.

— Dar... părea atât de rănită...

— De câte ori vei mai face aceeași greșeală, Agatha? Este o *actriță* bună.

Agatha simți o menghină în stomac de data aceasta, știind că Dot avea dreptate.

— Mhm.

Se întoarseră amândouă și văzură un gnom încruntat, cu păr lung și alb, piele măslinie și zbârcită, cu o rochie hidoasă, o pălărie ascuțită de culoarea lavandei și pantofi cu toc cu care călca șovăielnic. Agatha tuși. Era ca și

când Yuba, care fusese cândva profesorul ei excentric, se transformase într-o casnică jalnică.

— Văd că Cititoarea noastră a decis că suntem la cursul Cum să Scapi cu Viaţă prin Taclale, mormăi gnomul cu o voce hârâită care semăna întocmai cu a lui Yuba, doar că era mai înaltă. Numele meu este profesoara Helga şi mi-e teamă că va trebui să ne ocupăm de prezentările adecvate mai târziu. Nu putem ţine întreaga grupă pe loc din pricina unei nou-sosite. Cât despre lecţia de astăzi...

Agatha se încruntă şi o înghionti pe Kiko.

— Ăă, nu este...

— Aşa ne-am gândit şi noi, şopti Kiko. Dar toţi bărbaţii trebuie să fi fost evacuaţi, astfel că nu poate fi Yuba! În plus, fetele m-au provocat să verific.

— Să *verifici*?

— Nu întreba. Dar crede-mă când îţi spun că este femeie, zise Kiko.

— Haideţi, fetelor, spuse Helga, călăuzind elevele în Pădure, cu bastonul său lung şi alb. Anul trecut aţi învăţat să deosebiţi o plantă obişnuită de un om mogrificat! Astăzi vom învăţa cum să ne dăm seama dacă este un Mogrif băiat sau un Mogrif fată! Foarte util în aceste vremuri...

Agatha o urmă, ştiind că nu era decât un singur lucru util pentru băieţi *sau* fete în clipa aceea.

Câţi negi ascundea Sophie sub mantie.

Opt ore mai târziu, când bătu ora zece, Agatha se întorsese în Pădurea Albastră cu Dot, după ce fusese îmbrăcată în armura de oţel a străjerilor de către lady Lesso şi profesoara Dovey. Agatha încercă în repetate

rânduri să le șoptească, dar amândouă îi făcură semn să tacă, privind spre fluturii albaștri care se învârteau precum niște drone, în lumina torțelor de deasupra porții dinspre nord. Cu toate acestea, fetele simțeau frustrarea profesoarelor, căci le plesniră brusc peste platoșe și peste umerare, ca și când ar fi strunit caii.

— Nu știu cum poartă băieții asta, mormăi Dot când lady Lesso îi îndesă un coif pe cap. Este greu, te apucă mâncărimile și *miroase*.

Agatha nu mai putea îndura.

— Doamnelor profesoare, Sophie știe că mă văd cu Tedr...

Lady Lesso o călcă pe picior, iar Agatha închise gura. Nu se putea ca Dot să aibă dreptate când spunea că femeia aceasta avea familie. Dacă lady Lesso ar fi avut vreodată un copil, ar fi ucis-o în somn.

Agatha strânse din maxilar și mai tare când profesoara Dovey îi închise coiful cu iz de mucegai. La ce era bună o nașă-zână dacă nu puteai *vorbi* cu ea? Iritată, Agathei îi zbură gândul la ce se întâmplase după cursuri. După ce fetele se întoarseră din grupele de pădure, se întinsese în pat în camera lui Hester. Nu mai închisese ochii de aproape două zile... trecuseră săptămâni întregi de când nu se mai simțise în siguranță, nici măcar pentru o clipă. Nu-și amintea de când nu mai adormise, pentru că în minte i se învârteau gânduri învălmășite cu mantii și negi... senzația unei ploi sângerii, încinse... o înțepau coarne... simțea gust de sânge...

Agatha înțepeni. „Trezește-te!"

Durerea îi sfâșie stomacul, trăgând-o înapoi, și în ea se născu ceva. O sămânță albă, pură, apoi o figură

înceţoşată, lăptoasă, din ce în ce mai mare, până când văzu ochii albaştri ai unui băiat pătrunzând-o până în adâncul sufletului...

— *NU!* se zbătu ea, trezindu-se în braţele lui Hester.

— Ş*ş*şt... a fost doar un vis... o linişti Hester.

Anadil o privea îngrijorată lângă ea.

— D-d-dar a fost un Vis cu Potrivnic... bălmăji Agatha. Era Tedros – faţa lui...

— Fericiţii nu pot avea Vise cu Potrivinici, Agatha, oftă Hester, punându-i dinainte o tavă cu carne de vită înăbuşită şi cartofi.

— Dar am simţit gust de sânge... şi l-am văzut...

— Doar ticăloşii îşi visează adevăratul duşman.

— Anadil îi turnă o cană de suc cu ghimbir, în care unul din şobolanii ei sări imediat.

— Prinţesele ca tine îşi visează adevărata dragoste, îţi aminteşti? De-asta i-ai văzut chipul.

— Dar... dacă este o capcană... spuse Agatha ca posedată. Dacă Tedros nu este finalul meu fericit...

— Singurul final posibil în afară de ăsta este să murim cu toţii! urlă Hester, iar tatuajul cu demon îi zvâcni. Sophie este pe cale să se transforme din nou în vrăjitoare, Agatha! Ai spus-o chiar tu! Probabil că-i toată acoperită de negi deja!

Înfricoşată, Agatha se adună, în timp ce Hester şi Anadil îi explicară planul de a pătrunde în Şcoala pentru Băieţi.

— Nu există nicio garanţie că vei ajunge la Tedros, o avertiză Hester la final, dar este cea mai mare speranţă pe care o avem. Aşa că, aminteşte-ţi, mai întâi aşteaptă până când...

— Ești sigură că n-ar trebui să folosesc Podul? insistă Agatha.

Demonul lui Hester îi țâșni de pe gât și se repezi la ea, iar Anadil trebui să îl doboare.

Acum, în timp ce profesoarele le prindeau ultimele părți din armură ei și lui Dot, Agatha încercă să își amintească fiecare pas din planul prietenelor sale.

Profesoara Dovey se uită la fluturii care dădeau târcoale.

— Noaptea este lungă, îi spuse ea vag Agathei. *Ai grijă.*

— Aruncă-ți reflexia pe cer dacă scutul vrăjit cedează, îi porunci lady Lesso lui Dot, punându-i sabia. Nu îndrăzni să ataci prinții de una singură!

— De ce să fie singură? se auzi vocea mieroasă a Decanei, care se apropie de ele săltând. Agatha îi va fi alături toată noaptea.

— Bineînțeles că așa va fi, răspunse lady Lesso înțepenind brusc și evitând privirea Decanei. Dar se știe că Dot ia decizii pripite și se comportă prostește.

— Așa este, ciripi Dot, rontăind o bucată de batog transformată în varză.

Decana zâmbi.

— Mergem la posturile voastre?

Agatha le văzu pe lady Lesso și pe profesoara Dovey grăbindu-se să încuviințeze din cap, speriate, însă pline de speranță, ca și când ar fi trimis-o într-o misiune din care era posibil să nu se mai întoarcă.

— Pun pariu că băieții fac pipi în asta. De aceea miroase, mormăi Dot prin coif, în timp ce se împleticea în urma Decanei, alături de Agatha, îmbrăcate din cap până-n picioare în armură, îndreptându-se spre poarta

de sud şi lăsându-le pe profesoare în urmă. Agatha auzi larma prinţilor întreţindu-se, acoperită de bătăile propriei inimi ce duduia să îi spargă pieptul.

— Doamnă Decană Sader?

— Da, Agatha?

— Dacă Sophie se transformă din nou în vrăjitoare?

— Nu văd niciun motiv de îngrijorare, răspunse Decana, fără a se întoarce.

— Dar să zicem că n-o puteţi vedea? insistă Agatha. Să zicem că noi vedem ceea ce dumneavoastră nu puteţi?

— Ei bine, draga mea, spuse Decana aruncând o privire peste umăr, uneori vedem ce *vrem* să vedem.

Zâmbi şi continuă să înainteze legănat înspre locul din care se auzeau scandările prinţilor.

Agatha îngheţă în desiş, ultima ei speranţă de a primi ajutor evaporându-se.

Doar ea mai putea opri vrăjitoarea acum.

— Agatha, uite!

Agatha se răsuci spre Dot, care se oprise în urma ei. Încet, îi urmă privirea spre turnurile luminate de luna care scânteia deasupra Pădurii, ale căror ferestre erau toate întunecate, mai puţin una.

Ochii de smarald ai Sophiei o priveau crunt prin umbre, licărind ca nişte stele atinse de nebunie.

Agatha se căzni să zâmbească, înghiţindu-şi lacrimile.

Într-o zi Sophie avea să înţeleagă de ce o făcuse.

Acolo, în Pădurea Albastră, departe de casă, Agatha îşi luă rămas-bun în tăcere de la prietena ei cea mai bună.

Apoi se întoarse cu spatele şi îşi văzu de drum.

Prinţul ei o aştepta.

Capitolul 11

Drumuri întretăiate

— Sunteţi tare dependente una de cealaltă, spuse Beatrix căscând din pat, mijindu-şi ochii spre Sophie care stătea cocoţată pe pervazul de sticlă albastră.

— Voiam doar să mă asigur că este în siguranţă.

Sophie privi în jos către cei doi cavaleri în armură, unul scund, unul înalt, care stăteau în Răzorul cu Dovleci albaştri, lângă poarta Pădurii.

— Parcă... ai fi... un prinţ... mormăi Beatrix, înainte de a începe să respire adânc, netulburată de scandările furioase care răsunau afară.

Sophie abia dacă întrezărea de unde proveneau strigătele, dincolo de porţile cu ţepuşe; doar frânturi din feţele umbrite şi deformate ale prinţilor şi crâmpeie din hainele lor zdrenţuite. Nimic pe lumea aceasta nu era sigur vreodată. Prinţii puteau deveni la fel de înspăimântători

precum căpcăunii. Prinţesele puteau deveni ticăloase. Prietenii cei mai buni puteau deveni duşmani.

Ochii Sophiei se umeziră. După ce se întorsese acasă, tot ce îşi dorise fusese să fie Bună. Nu era perfectă, desigur – tatăl ei o putea confirma –, dar îi fusese prietenă adevărată Agathei şi încercase să îi urmeze exemplul în viaţă. Se luptase în fiecare zi să ţină gândurile Rele la distanţă, furia şi furtunile care îi clocoteau în inimă. Şi ce câştigase în schimb? *Trădată pentru un prinţ. Stigmatizată drept vrăjitoare. Evitată de parcă ar fi fost ciumată.* Iar acum Agatha era la un sărut distanţă de a o abandona pentru totdeauna. Se şterse la ochi, trăgându-şi nasul.

Cine era cea Rea acum?

Dar trecură ore întregi şi nici Dot, nici Agatha nu se clintiră dintre dovleci, îndurând ameninţările oarbe ale prinţilor care aruncau proiectile, fiind înghiţite de scutul vrăjit de deasupra porţilor. Bătu miezul nopţii, apoi două... patru...

Agatha nu făcu nicio mişcare spre castelul lui Tedros.

În cele din urmă, când luna pieri în scânteierea proaspătului răsărit, iar Agatha rămase tot acolo, Sophie se îmbujoră de ruşine. Această şcoală le făcuse pe amândouă să devină neîncrezătoare. După cele întâmplate în timpul grupelor de pădure, Agatha trebuie să îşi fi venit în fire. Era normal ca amândouă să aibă îndoieli în privinţa celeilalte, se consolă Sophie. Dar prietenia lor era mai puternică decât îndoiala. În curând se vor dori una pe cealaltă, în mod sincer, gata să lase acest loc în urmă. Curând se vor întoarce acasă, aşa cum promisese Agatha, iar Tedros va dispărea pe vecie.

Sprijinindu-și capul de sticlă, Sophie își dădu seama cât de epuizată era. Adrenalina o ținuse trează două zile întregi, dar acum gândurile i se risipiră, revărsându-se în vis...

Cu mâna acoperită de mănușă, smulgea mușchiul de pe un mormânt neglijat... în a cărui piatră era sculptat un fluture... pe mormintele de lângă el erau gravate două lebede... o lebădă albă... o lebădă neagră... neagră ca o umbră sfâșiată de geamănul său Bun... neagră ca penele moarte risipite pe pământ... neagră precum cerul nefiresc...

Sophie deschise ochii mari. Cerul de deasupra porții Pădurii era cufundat în beznă – torțele fuseseră stinse, iar luna intrase în nori. Prinții răcneau confuzi, când torțele se reaprinseră și luna se ivi din nou, brusc, lăsându-i năuci, sub eclipsa trecătoare. Dar Sophie știa că nu era deloc o eclipsă. Era o Imprecație de Stingere. Văzuse una în Proba de anul trecut...

Era vraja preferată a Agathei.

Sophie sări în picioare, dar niciunul dintre cavaleri nu se clintise din postul său. Mormăi și se prăbuși pe pat. Ajunge cu paranoia. Era timpul să doarmă. Se înveli cu păturile, dar simți că șovăie. Încet, se întoarse către fereastră din nou.

Cavalerul mai înalt pierduse partea din armură care îi proteja laba piciorului. Bucata de metal se vedea clar la câțiva pași, dar nici cavalerul mai scund, nici cel mai înalt nu se oboseau să o recupereze.

Sophie își miji ochii mai tare și văzu că Agatha, rămasă desculță, stătea cu greu în picioare, iar Dot încerca să o sprijine. Dar cu cât aceasta din urmă încerca mai

mult să o ajute, cu atât mai tare se clătina şi se bălăbănea Agatha, până când în cele din urmă cei doi cavaleri căzură la pământ, iar sabia lui Dot alunecă din teacă, făcând-o să ţipe îngrozită. Dot sări să o prindă, dar era prea târziu – Agatha se prăbuşi cu faţa în sabie, ca un sac, implântându-se în paloşul care îi reteză gâtul.

Sophie deschise gura să ţipe, uitându-se la capul Agathei care se rostogoli din coif...

Capul mare, de dovleac albastru al Agathei.

Sophie îngheţă. Dot ridică încet capul din Pădure, acoperită de miez şi seminţe.

Sângele clocotea în vinele Sophiei.

Fusese trasă pe sfoară.

— Până când readuce Dot lumina, ar trebui să fi ajuns deja la Tufărişul Turcoaz, o instruise Hester în mod repetat pe Agatha. Sophie nu va putea să te vadă printre copaci. Mogrifică-te în ceva mic şi du-te la Tedros cât de repede poţi.

Însă când lumina reveni asupra prinţilor, Agatha sprinta în schimb înapoi spre castelul fetelor. În primul rând, încă nu avea suficientă încredere în magia ei pentru a se mogrifica, dat fiind ce se întâmplase la nunta lui Stefan. În al doilea rând, băieţii îşi protejau cu siguranţă şcoala împotriva unei pătrunderi magice, ţinând cont că dedicaseră un capitol întreg Apărării Castelului la cursul de Cavalerism.

Dar, mai presus de toate, ştia ce auzise. Indiferent ce ar fi spus vrăjitoarele, inima ei îşi punea încrederea în Tedros.

Furișându-se înapoi în castelul fetelor în picioarele goale, Agatha știa că nu era decât o singură cale către Podul de Mijloc. Un stol de fluturi care patrulau ieși valvârtej din foaier înainte ca ea să țâșnească de după obeliscul cu portretele fetelor, urcând în goană treptele Onoarei, trecând pe lângă dormitoarele întunecate, pe lângă sălile de clasă din dulciuri, lăsând în urmă cele două etaje ale Bibliotecii Virtuții, intrând pe ușa înghețată și urcând pe acoperiș.

Menajeria lui Guinevere din gard viu avea un licăr verde rece sub razele lunii, care luminau silueta zveltă a reginei în fiecare scenă. Deși se afla la o vârstă fragedă atunci când murise mama Sophiei, Agatha își amintea că și ea avea aceleași șolduri înguste și trup osos, atât de diferit de Callis, Honora sau de celelalte mame din Gavaldon, care se hrăneau cu carne și cartofi. Împreună, ea și Honora cea rotofeie trebuie să fi fost o priveliște ciudată ca prietene, se gândi Agatha.

Exact ca ea și Sophie.

Își înăbuși vinovăția. „De câte ori vei mai face aceeași greșeală?"

Înaintând, continuă să scruteze locul uitându-se după apă.

Acolo se afla anul trecut portalul secret către podul dintre școli. „Găsește scena cu apă..."

Pe acoperiș, o torță scânteie deodată la cel mai înalt etaj din turnul de cleștar al Carității. Biroul Decanei. Știa aceasta că părăsise straja?

Agatha își alungă panica și se strecură cu iuțeală printre șirurile de gard viu – Guinevere înscăunată, Guinevere cu Cavalerii Mesei Rotunde, Guinevere

retezând capul unui gigant cu paloşul ei... „Ca şi când ar fi condus Camelot de una singură", se gândi Agatha, simţind strania nevoie de a-i lua apărarea tatălui lui Tedros. Cu ochii pe biroul Decanei, nu zări nici picătură de apă când se apropie de un zid înalt de spini mov ascuţiţi, aflat la capătul menajeriei. Dar exact când îşi pierduse speranţa şi se pregătea să se întoarcă, auzi un clipocit venind din spatele zidului ghimpat.

Într-un iaz care scânteia în lumina stelelor ce se oglindeau în apele sale, Guinevere îl îmbăia pe micul Tedros în straie de botez. Agatha se înduioşă la vederea prinţului ei, neajurorat în braţele mamei sale... până când văzu chipul mamei. Căci, chiar dacă frunzele gardului viu îndulceau detaliile, era cât se poate de limpede ce credea cea care fusese cândva regina lui Arthur despre pruncul pe care tocmai îl adusese pe lume.

Uitându-se încruntată la Tedros, gura lui Guinevere se strâmba de ură.

Nu îl îmbăia. Îl îneca.

Agatha se albi. Orice s-ar fi întâmplat în seara aceea, orice s-ar fi întâmplat în povestea ei de atunci încolo, Tedros nu putea să vadă vreodată aşa ceva.

Se întoarse şi văzu torţa luminând biroul Decanei, uşa deschizându-se... Cu o rugăciune, sări în iazul lui Guinevere şi simţi degrabă o explozie de lumină albă incandescentă...

Un moment mai târziu, stătea uscată într-o arcadă de cleştar albastru de pe Podul de Mijloc, gâfâind uşurată. Dar când se uită spre lespedea lungă şi îngustă care pătrundea în Şcoala pentru Băieţi, uşurarea i se evaporă.

Acum înțelese de ce vrăjitoarele îi spuseseră să nu o folosească.

Penele roz ale Sophiei tremurau în rafalele vântului, în timp ce uliul ei străbătea în zbor cerul, îndreptându-se spre Școala pentru Băieți. Se temuse să se mogrifice din nou după incidentul cu pisica, dar furia șterse orice urmă de frică. Trebuia să ajungă la Tedros înainte ca Agatha să îl sărute.

Lacrimi de mânie picurau pe aripile Sophiei. Își pierduse mama. Își pierduse prințul. Nu își putea pierde și singura prietenă. De ce tot ce iubea încerca să o părăsească?

„Nu o pot pierde pe Agatha", se rugă ea. Nu singura persoană care o menținea Bună. Nu singura persoană care nu lăsa vrăjitoarea să învie.

„Nu pe Agatha."

Cu un croncănit disperat, se repezi spre turnurile roșii și zimțate ale băieților...

POC!

Un șoc electric o săgetă și se prăbuși din înalturi. Sophie încercă să bată din aripi, dar fiecare părticică din corpul ei era paralizată. „Scutul mogrif", icni ea. Repezindu-se către țărmul Răului, penele i se preschimbară brusc în piele, pliscul în buze, recăpătându-și trupul omenesc, fără să mai poată redeveni pasăre, apoi ateriză pe burtă în stratul de vegetație, la zece metri de intrarea în tunelul Răului.

Gemetele îi fură înăbușite de pământul reavăn, iar picioarele îi erau țeapene și reci. Pentru o clipă, fu recunoscătoare că scutul o preschimbase fără greutate,

ţinând cont de ce se întâmplase la cursul lui Lesso. Apoi reveni la realitate.

Zăcea cu nasul în noroi, goală puşcă, în faţa Şcolii pentru Băieţi.

Cum de putea fi atât de proastă! Bineînţeles că vrăjiseră şcoala împotriva Mogrifilor! Tedros nu şi-ar fi lăsat turnurile de izbelişte! Era prea speriată ca să se mişte sau să ridice privirea. Cât mai dura până ce băieţii aveau să se năpustească asupra ei? Cum îi putea opri pe Agatha şi pe Tedros acum? Şi cum va găsi *haine*?

Sophie se forţă să nu leşine sau să nu vomite. Nu trebuia decât să găsească nişte plante căţărătoare cu frunziş bogat sau nişte ferigi; îşi croise veşminte bune de purtat cu mai puţin de-atât. Ridică privirea hotărâtă, uitându-se spre câmpul mlăştinos, şi îngheţă.

Pe pământul de sub faţa ei se afla un strat încreţit şi negricios de solzi... ca şi când un şarpe şi-ar fi lepădat pielea... doar că de două ori mai lungi şi mai groşi. Îşi mută privirea încet spre un alt strat asemănător, la câţiva paşi înaintea ei. Apoi încă două...

Ridică fruntea. Era înconjurată de piei de şarpe. Nenumărate.

Prin întuneric, îi văzu ridicându-se din mâl pe cei cărora le aparţineau. Ochi verzi ca acidul scânteiau în capetele negre, diforme şi teşite, iar din trunchiurile ca de ţipar ţâşneau ţepi prin fiecare solz. Sophie se trase înapoi, dar văzu şi mai mulţi răsărind în jurul ei. O împrejmuiră, alcătuind un cerc perfect, înconjurând-o din dreapta şi din stânga, din faţă şi din spate, de sus şi de jos. Rânjind deopotrivă, şfichiuiau aerul cu limbile în tăcere, aruncând

priviri crunte asupra intrusei, așteptând ca aceasta să facă vreo mișcare.

Nu era decât una singură de făcut.

Sophie întinse degetul incandescent – șerpii țâșniră ca la comandă și o țintuiră la pământ, cu brațele întinse ca niște aripi, gata de a fi sacrificată. Ace îi împunseră încheieturile și gleznele, iar șerpii scoaseră șuierături hidoase și stridente, acoperindu-i strigătele. Auzi voci de băieți răsunând în tunelul de la intrare, călcând pe urma larmei și știu că era condamnată.

— De ce nu o pot ucide eu? spuse o voce subțiratică.

— Treci înapoi la strajă, răspunse o voce aspră, mai groasă.

— Dar eu am auzit spiricșii primul! miorlăi vocea subțiratică. Dacă este ea...

— Tacă-ți fleanca! i-o reteză vocea profundă. Băieți, pregătiți armele!

Sophie își înfipse unghiile în pământ. „Vă rog... Nu vreau să mor..." Dar acum vedea săbiile scânteind și umbrele cu capetele acoperite de glugi înaintând prin tunel. Erau la câteva secunde distanță.

Apoi, deodată, din durere, o amintire ieși la suprafață, ca un cântec...

Piele de șarpe sub mâinile ei, în timp ce profesorul Manley vorbea despre proprietățile magice ale acesteia la cursul de Urâțire... hohotele ei Rele, sus, într-un turn, în vreme ce își trăgea aceeași piele de șarpe pe ea... strigătele Fericiților și Nefericiților răsunând de peste tot...

— Unde s-a dus? Unde-i vrăjitoarea?

— Dar vreau să o ucid eu pe Sophie! exclamă vocea subțiratică, stârnind un ropot de râsete batjocoritoare.

— De parcă ai ucide o broască râioasă, spuse un băiat cu voce baritonală.

— Sau o fată după care eşti topit.

— Nu sunt topit după nimeni.

Degetul Sophiei licări când acele şarpelui i se înfipseră în palmă. Icni de durere, încercând să vizualizeze vraja.

— Şşşt, o aud!

Pieile şerpilor se cutremurară pe pământ în jurul ei...

— Atenţie, pregătiţi armele...

Sute de piei se înălţară în aer peste şerpi...

— *La atac!*

Patru băieţi enormi, cu glugi roşii şi uniforme negre dădură buzna din tunel, cu săbiile ridicate...

— Iadule mare, mormăi căpetenia lor vânjoasă, cu voce groasă, pe al cărui blazon cu şerpi se vedea o insignă de aur.

În groapa cu mâl, şerpii năuci şuierau unii la alţii – iar dedesubtul lor nu mai era nimic ţintuit la pământ. Căpetenia le aruncă o vrajă, iar şerpii îşi luară tălpăşiţa, ţipând. Îşi smulse gluga, dând la iveală un păr negru cu ţepi, pometi spectrali, vene albastre care zvâcneau şi nişte ochi violeţi ucigători.

— Spiricşi idioţi.

Tăieturile făcute de ace o ardeau, dar Sophie îndură durerea, invizibilă sub movila de piei lepădate.

Din tuneluri dădu fuga o ultimă glugă slăbănoagă.

— Crezi că sunt moale? strigă băiatul cu voce subţiratică, smulgându-şi masca. Aşteaptă până ce voi câştiga comoara! O să vezi tu!

Sophie se abţinu să nu icnească surprinsă. Hort crescuse cât lipsise; pe bărbie îi apăruseră tuleie, avea părul

negru răvășit, iar ochii lui căprui ca niște mărgele nu mai păreau de copil.

— Îi voi cumpăra tatei un sicriu de aur. De doi ani așteaptă un mormânt. Ucis de Peter Pan însuși, tata.

Aruncă priviri crunte spre groapa pustie.

— Vei vedea, Aric! Eu voi fi cel care o va omorî pe Sophie. Nu îmi cunoști talentul de ticălos!

— Te transformi în om-lup pentru trei secunde? întrebă Aric, iar acoliții săi râseră pe înfundate.

— Nu-i adevărat! urlă Hort, alergând după ei spre tunel. Pot să rezist mult acum! Veți vedea!

Uitându-se cum se îndepărtau, Sophie oftă ușurată...

Aric se răsuci pe călcâie, cu sabia scoasă. Sophie înțepeni ca un cadavru, în vreme ce băiatul privea țintă spre locul în care ea zăcea goală, mijindu-și ochii violeți.

— Ce este, căpitane? întrebă acolitul său.

Aric ascultă tăcerea.

— Haideți, mormăi el în cele din urmă și își conduse ceata în castelul băieților, cu Hort căznindu-se să țină pasul cu ei.

Niciunul dintre ei nu văzu scânteierea roz din mlaștina din spatele lor, transformând pieile invizibile într-o mantie nevăzută.

Podul de Mijloc fusese aruncat în aer.

Din turnuri, Agatha nu văzuse decât rotocoalele de ceață adunându-se în mijlocul podului. Dar acum, stând în pâcla rece și deasă, privi în jos spre piatra făcută țăndări, din jurul unei gropi care se căsca sub ea. Podul fusese spulberat cu atâta forță, încât lespedea de pe fiecare parte atârna deasupra șanțului cu apă ruginie

de dedesubt. Aşchii zimţate zburau din ambele capete în boturile crocodililor albi care se zbăteau în mocirlă, simţind fata de deasupra.

Cât de proastă fusese că ignorase vrăjitoarele, scrâşni Agatha, avântându-se orbeşte înapoi în ceaţă, spre portal. Ridică privirea spre cerul care se lumina. Avea cel mult un ceas la dispoziţie pentru a găsi o altă cale, în afară de canalizare, şanţul cu apă sau...

Un fluture ţâşni spre ea din ceaţă şi ţipă surprins. Agatha icni şi îl ţintui cu degetul aprins, dar rată, iar acesta se năpusti scâncind prin portal, înapoi la Decană.

Agatha îngheţă de groază. Dacă era prinsă aici, povestea ei şi a lui Tedros se va încheia înainte de a începe. Vrăjitoarea Sophiei avea să le ucidă pe amândouă.

Cu mâinile tremurânde, se întoarse încet spre castelul băieţilor de dincolo de Podul sfărâmat.

„Treci Podul", poruncise Tedros.

„Nu am cum", se gândi Agatha, panicată...

„Treci Podul."

„Treci."

Agatha privi ţintă în jos spre gaura detonată. Anul trecut, sfidând orice aşteptări, făcuse ce nu mai reuşise nimeni să facă până atunci: trecuse de la Bine la Rău. Tedros avea încredere că o putea face din nou.

„Treci Podul."

Cu inima duduindu-i, Agatha îşi luă avânt spre spărtura din pod. Picioarele goale i se chirciră peste buza lespezii şi întinse mâna, rugându-se să aibă dreptate...

Nimic, doar o adiere rece, care îi scăpă printre degete.

Încleştându-şi maxilarul, Agatha întinse vârfurile degetelor mai departe, desprinzându-şi piciorul drept de

pe piatră, simțind doar văzduhul alunecându-i printre degete. Sudoarea îi șiroia de-a lungul coastelor. Dacă se mai întindea, avea să cadă în șanț. Crocodilii spinoși clămpăneau și împroșcau valuri roșii dedesubt, înghesuindu-se să prindă primii prada.

Agatha simți că i se umplu ochii de lacrimi, știind că Decana avea să apară din clipă în clipă. Nu îi rămânea decât un singur lucru de făcut...

Să își încredințeze viața lui Tedros.

Expiră încet. Piciorul stâng îi patină peste margine când se aplecă înainte, sprijinindu-se pe dreptul, lăsându-se în seama hazardului. Degetele piciorului drept îi alunecară pe piatra găurită, apoi scobitura tălpii, apoi călcâiul, încleștându-și mâinile în gol... în gol... Piciorul depăși marginea și, cu un țipăt, se prăbuși spre șanțul de apă, fluturând orbește din mâini...

Ceva.

Agatha se izbi cu palmele de o barieră tare, invizibilă și ricoșă înapoi, căzând spre partea de Pod dinspre castelul fetelor.

În bariera ascunsă, se contură o reflexie. Propriul chip o privea încruntat, limpede precum cristalul.

Fetele cu Fetele
Băieții cu Băieții
Înapoi la castelul tău
Înainte să fii distrusă.

Agatha păli, surprinsă. De ce era totul în această școală mult mai rău decât înainte?

— Ţi-am spus anul trecut, nu-i aşa? Binele cu Binele, Răul cu Răul, rânji reflexia ei. Dar ai crezut că eşti mai bună decât regulile. Acum uite în ce te-ai băgat.

— Lasă-mă să trec, ceru Agatha, uitându-se înapoi neliniştită după Decană.

— Vom fi mai fericite de partea asta, spuse reflexia. Băieţii distrug *totul*.

— Iar o vrăjitoare va distruge şi mai mult, răspunse Agatha. Salvez ambele şcoli...

— Aşadar, toate astea sunt despre Bine acum, nu-i aşa? întrebă batjocoritor faţa ei. Nu despre o Fată care vrea un *Băiat*.

— Am spus lasă-mă să *trec*.

— Încearcă oricât vrei. Nu mă vei păcăli din nou, spuse reflexia ei. Eşti, evident, Fată.

— Şi ce face o Fată să fie Fată? întrebă Agatha.

— Toate lucrurile care nu se regăsesc la un Băiat.

Agatha se încruntă.

— Şi ce face ca un Băiat să fie Băiat?

— Toate lucrurile care nu se regăsesc la o Fată.

— Dar tot nu mi-ai spus ce *este* un Băiat sau o Fată.

— Ştiu că cineva care îşi doreşte un Băiat trebuie să fie Fată, spuse reflexia ei încrezătoare.

— Şi care este motivul?

— Pentru că Fetele doresc Băieţi şi Băieţii doresc Fete, iar tu *ai dorit* un Băiat, prin urmare aceasta te face să fii Fată. Acum, întoarce-te la castel sau...

— Şi ce devine cineva care a sărutat o Fată?

— A sărutat o Fată? întrebă reflexia ei, brusc neîncrezătoare.

— A sărutat o Fată, readucând-o la viaţă, ca toţi prinţii cei mai buni, rosti Agatha, privind-o cu asprime.

Reflexia îi răspunse la fel.

— *În mod sigur,* Băiat.

Agatha își răsfrânse buzele.

— Întocmai.

Imaginea ei icni, păcălită din nou, și dispăru în văzduh.

Agatha privi spre șanțul roșu care se învolbura în fundul prăpastiei. Tremurând, întinse piciorul gol și palid în aer și de data aceasta simți că aterizează pe o treaptă invizibilă.

Agatha se uită în jos și se văzu plutind magic pe deasupra crocodililor care scrâșneau furioși. Nevenindu-i să creadă, făcu încă un pas înainte peste genune, apoi încă unul, până când trecu de partea cealaltă a podului de piatră, răspunzând chemării lui Tedros.

Sophie nu avea să-i mai prindă niciodată acum.

Frica se scurse din pieptul Agathei, lăsând loc speranței.

Tedros o salvase de vrăjitoare, iar acum avea să îl salveze ea pe el.

Cu stomacul umplându-i-se de fluturi la gândul întâlnirii ce urma, Agatha sprintă către castelul băieților, înarmată cu cea mai profundă încredere în prințul ei.

La mare depărtare, în umbrele arcadei albastre a Fetelor, ochii verzi ai Decanei Sader iscodiră ceața. Dar nu se clinti din loc văzându-și eleva dispărând în turnurile putrede.

Sophie alerga după Agatha. Agatha alerga după prințul ei.

Două prietene cândva de nedespărțit, acum dezbinate.

Decana se întoarse şi o apucă spre castelul său.
„Aveţi grijă ce vă doriţi, fetelor."
Zâmbetul ei cu strungăreaţă scânteie în întuneric.
Aveţi grijă ce vă doriţi, într-adevăr.

Capitolul 12

Oaspetele nepoftit

— Aşteptaţi! scânci Hort, gonind după Aric şi oamenii acestuia prin tunelul zimţat, în formă de bot de crocodil. Nu ar trebui să căutăm şi pe mal?

Se grăbi să îi prindă din urmă, înaintând prin tunelul din ce în ce mai îngust.

— Scutul mogrif nu s-a activat degeaba! Spiricşii trebuie să fi prins ce...

Dar Aric şi băieţii dispăruseră deja în foaier. Hort se uită în urmă la tunelul întunecat, tentat să plece singur în căutare, dar îl mânca părul de la păduchi şi îi ghiorăia stomacul.

— Pun pariu că fetele au parte de mese decente, se plânse el, întorcându-se spre castel...

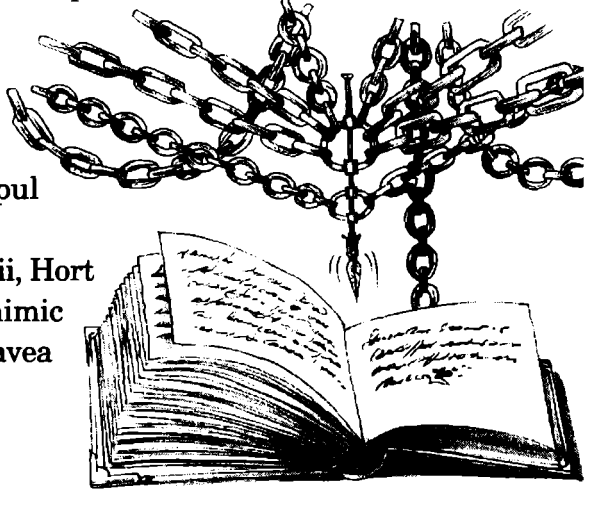

Un fulger roz îl lovi în cap, şuierând, şi se prăbuşi la podea, izbindu-şi capul de piatră.

Când deschise ochii, Hort se trezi în chiloţi şi nimic altceva. Dat fiind că avea

tendința să își piardă hainele destul de des, nu îl puse pe gânduri, până când ridică privirea.

— Ce...

Uniforma sa negru cu roșu se îndepărta plutind de el, ca printr-o magie, îndreptându-se spre torța întunecată din castelul băieților, până când fu înghițită de văzduh și dispăru.

Când intră în foaierul putred al băieților, Sophie se asigură că mantia invizibilă acoperea fiecare crâmpei din uniforma sufocant de strâmtă a lui Hort. (Pentru un moment, se panică, gândindu-se că luase proporții – apoi își aminti de pieptul slăbănog al lui Hort și de fundul plat.) Sub mantie, avea să rămână nevăzută, cu condiția să nu verse din pricina duhorii din castel.

„Mai groaznică decât cea din castelul Răului", se gândi ea; duhnea a șosete transpirate, înmuiate în oțet. Știa că de vină trebuiau să fie nespălații de Nefericiți, căci Fericiții, care erau de partea Binelui, aproape că le întreceau pe fete când venea vorba de igienă. Chiar și după două antrenamente de Luptă cu Sabia, veneau la prânz, cu părul ud, mirosind a proaspăt și a curat, ca și când ar fi mers în grup la baie, imediat după cursuri. Cum de supraviețuiau în cocina asta?

În afară de stratul suplimentar de murdărie și de câteva locuri prin care se scurgea apa, foaierul Răului arăta cam la fel. Prin antecamera adâncă, văzu cele trei scări negre și răsucite care urcau în spirală către cele trei turnuri, pe care era gravat MALIȚIOZITATE, RĂUTATE și VICIU. Gargui demonici aruncau priviri crunte de pe grinzi, iar în gurile lor ardeau torțe. Dar

când ajunse la lumină, Sophie văzu că băieții își lăsaseră amprenta.

Coloanele roase, decorate cu troli și diavoli săltăreți, pe care scria cândva N-E-F-E-R-I-C-I-Ț-I purtau acum inscripția B-Ă-I-E-Ț-I, în vreme ce statuia de fier a unei vrăjitoare chele și știrbe fusese decapitată. În dosul încăperii în care se aflau scările, ușa către Amfiteatrul Poveștilor fusese pecetluită cu un număr nebunesc de drugi și lacăte, împiedicând orice fel de acces către Tunelul Copacilor din spatele amfiteatrului. Sophie ridică privirea spre pereții pârjoliți, pe care, printre miile de portrete ale absolvenților, înghesuite unele în altele, se vedeau doar chipuri de băieți, atât Fericiți, cât și Nefericiți. Cu un an în urmă, portretul ei se aflase printre ticăloșii de pe peretele acela. Acum îi luase locul portretul lui Tedros, cu nimbul său de păr auriu și zâmbetul său arogant. Sophiei îi tresări inima văzând cât de bine semănau. „Am fi arătat perfect împreună."

Se auzeau ecouri slabe de undeva de sus și tropote de cizme. Sophie își desprinse ochii de la Tedros, amintindu-și tot ce îi luase... visele, inocența, demnitatea. N-avea să i-o ia și pe Agatha.

Strângându-și bine pe ea mantia invizibilă, se luă după ecouri, urcând scara Maliției, dar nu înainte de a arunca o vrajă în urma ei, iar chipul prințului începu să fie mistuit de flăcări.

Agatha credea că Tedros o va aștepta în capătul celor treizeci de șiruri de trepte șubrede și istovitoare, de la pod până la clopotnița deschisă. La urma urmelor, traversase Podul după cum i se poruncise și venise la

el punându-şi viaţa în primejdie, atât pe a ei, cât şi pe a altora. Însă galeria rotundă din clopotniţă era pustie, umbrită de turnul înalt până la cer al Directorului Şcolii, care se ridica deasupra sa. „Ce aşteaptă?" se gândi Agatha, privind încruntată la fereastra îndepărtată.

În mai puţin de un ceas, Sophie avea să se trezească, iar Agatha nu avea timp pentru planurile neclare ale unui prinţ. Dacă Tedros nu venea la ea, ştia cine avea să o ducă la el.

Un castel plin de băieţi poate sfârşi în două feluri. Fie cei care îl locuiesc îşi canalizează agresivitatea şi o transformă în ordine, disciplină şi productivitate, fie degenerează şi devin nişte maimuţe posedate de hormoni. Când ajunse la etajul al cincilea al Sălii Maliţiei, văzu că şcoala lui Tedros o apucase pe calea din urmă.

Băieţi care strigau, pe jumătate despuiaţi, în pantaloni negri, atârnau de grinzi şi se înghesuiau în toate cotloanele sălii sufocante, ca şi când ar fi fost preferabil să petreacă timp amuşinându-şi sudoarea decât în camerele lor. Duşumeaua de piatră pârjolită era plină de banane putrede, firimituri de pâine, gălbenuş de ou, oase, pene de pui şi pete de lapte, în vreme ce pereţii cenuşii de cărămidă erau acoperiţi cu mâzgăliturі infantile şi belicoase la adresa fetelor: CINE ARE NEVOIE DE FETE, URĂSC FETELE, şi cu caricaturi cu Fericite şi Nefericite mâncate de lupi, aruncate din turnuri şi de pe puntea corăbiilor. Lipindu-se de perete, Sophie se apropie, neaşteptându-se la nimic mai bun din partea Nefericiţilor, împuţiţi şi ticăloşi... până când văzu că nu erau câtuşi de puţin aceştia.

Chaddick cel păros și voinic se legăna din tavan, răcnind și lovind cu picioarele ușile deschise ale camerelor, în vreme ce Nicholas cel chipeș, cu piele măslinie, arunca vrăji de nemișcare spre un șoarece încolțit. Tarquin cel cu nasul pe sus și musculosul Oliver se pocneau pe rând în abdomenul plat; Hiro cel cu față de bebeluș conducea un concurs de râgâituri, iar Bastian cel tăcut bătea în niște tobe de mână, oprindu-se cu toții pentru a i se alătura lui Chaddick, care scanda războinic: „Suntem bărbați, puternici și liberi."

Sophie clipi, îngrozită. Ce se întâmplase cu Fericiții, frumoși și galanți? Ce se întâmplase cu viitorii prinți?

„Uniți prin forță și fraternitate", zbierau băieții, „Zei ce nu cunosc stăpân..."

O ușă fu dată de perete.

— Dacă nu ne întoarcem în curând la Bine și la Rău, vă voi ucide pe toți, șuieră Ravan în pijamele, cu părul negru nespălat și pielea ciocolatie mai unsuroasă ca oricând. E de-ajuns că am rămas fără mâncare, că ne-am pierdut profesorii și că ne înghesuim cu toții la singurul etaj din tot castelul ăsta împuțit, unde au mai rămas băi neinundate. Tot ce-aveți de făcut e să ucideți o vrăjitoare – *o amărâtă de vrăjitoare* – și vouă vă arde să dați petreceri!

Vex cel cu urechi ascuțite apăru somnoros lângă el.

— Nu-i *treaba* Binelui să ucidă vrăjitoare? căscă el.

— Nu există Bine atâta timp cât există Fete! îl repezi Chaddick. Înainte de toate suntem bărbați!

— Înainte de toate, bărbați! rostiră la unison Fericiții.

— Vrem să stăm treji toată noaptea și să nu ne îmbăiem niciodată? Vrem să stârnim iadul și să nu curățăm

după noi în veci? Vrem să ne marcăm teritoriul precum câinii? tună Chaddick. Cine ne va opri?!

„Nu-i de mirare că miroase", se gândi Sophie, invizibilă în colţ. Se uită pe fereastră spre turla din înalturi a Directorului Şcolii. Cum va ajunge acolo *sus*? Şi cum va ajunge la Tedros la timp? Simţi un gol în stomac. Dacă Agatha era deja cu el?

Sophie se relaxă treptat. Era încă aici, nu-i aşa? Ceea ce însemna că Agatha nu îşi sărutase prinţul încă. Inima începu să îi bată mai tare, plină de speranţă. Poate că Agatha nu ajunsese, de fapt, la şcoala băieţilor.

Îşi acoperi urechile să nu mai audă tropotele asurzitoare şi răcnetele de maimuţe ale Fericiţilor, în timp ce se iţeau din ce în ce mai multe capete somnoroase ale Nefericiţilor.

— Mă auziţi! urla Chaddick, bătându-se în piept. Cine o să ne opreas...

Îl izbi o vrajă mov, închizându-i gura. Sophie se răsuci şi îl văzu pe Aric călcând apăsat, cu ochii violeţi clocotind de furie, urmat de cei patru acoliţi ai săi chipeşi. Speriaţi, băieţii luară poziţia de drepţi în faţa uşilor, ducându-şi mâna la frunte în semn de salut, în timp ce Aric traversă sala, scrutându-i pe fiecare. Numai Chaddick nu ridică mâna. Aric se aplecă şi îl privi crunt în ochii cenuşii.

— Aş putea să îţi amintesc că, dat fiind că nu ai reuşit să o ucizi pe Sophie în Pădure, Stăpânul Tedros te-*a înlocuit* şi nu mai eşti căpitan, spuse Aric, cu insigna aurie scânteind. Şi, din nefericire, nici eu, nici acoliţii mei nu avem aceeaşi toleranţă faţă de idioţenie ca predecesorul nostru.

Din carcera de dedesubt răsunară țipete.

— Băieții mei savurează orice șansă de a pedepsi un Fericit. Dar un fost căpitan al Fericiților? zâmbi Aric spre Chaddick. Camera de Asuprire va avea o redeschidere pe cinste, într-adevăr.

Roșu la față, Chaddick schiță un salut căznit.

— Așa-i mai bine, răspunse Aric, eliberând gura rivalului său.

— Cum ați reușit tu și acoliții tăi să treceți prin scutul lui lady Lesso, dacă nu o poate face niciunul dintre prinți? rosti Chaddick pe nerăsuflate. De ce am avea încredere în tine?

— Pentru că am o mizăîn războiul ăsta, mai mare decât a oricui, spuse Aric cu răceală, îndepărtându-se.

— Dacă ai pătruns prin scut, atunci de ce nu ai lăsat și prinții să intre? strigă Nicholas. Am fi putut-o ucide pe Sophie până acum!

— Daa, răcni Vex, de ce nu a sărutat-o Tedros pe Agatha?

— De ce nu am revenit la Bine și la Rău? țipă Ravan.

Toți Nefericiții începură să strige în cor: „Rău! Rău! Rău!“ până când Aric zbieră la ei și tăcură.

— De unde știm că doar Sophie este inamica noastră... mârâi el. *Și nu și Agatha*?

Nefericiții făcură ochii cât cepele spre el.

— D-d-dar Agatha și l-a dorit pe Tedros, spuse Ravan neliniștit. Vrea să își repare povestea... vrea să repare școlile...

— Și de unde știm că dorința ei nu-i o capcană? contracară Aric. Vorbim despre două fete care au spus că povestea lor nu are nevoie de un prinț. Două fete al căror sărut *a alungat* bărbații din regate. Două fete

care acum vor să vă transforme pe voi toţi, băieţi, în *sclavi*.

Se aşternu o liniştte mormântală.

Căpitanul ridică încet ochii spre colţ.

— Ar putea fi în castelul nostru chiar *acum*...

Sophiei îi stătu inima-n loc, iar sudoarea i se scurse de-a lungul piciorului.

— Ticluindu-şi atacul...

Pupilele violete ale lui Aric o ţintuiră... O picătură de sudoare se rostogoli de pe mantia invizibilă a Sophiei.

— Ascultând ce spunem exact în clipa asta...

Ochii lui urmăriră picătura de transpiraţie izbind duşumeaua...

— AM PRINS-O! AM PRINS-O PE SOPHIE!

Băieţii se întoarseră şi îl văzură pe Hort în chiloţi, târând o fată în uniformă albastră prin sală, cu capul acoperit de gluga lui roşie. Însă prizoniera lui opunea surprinzător de puţină rezistenţă şi, de fapt, părea că îl trăgea ea pe el, făcându-l pe Hort să gâfâie şi să pufăie...

— V-am spus! V-am spus că era cineva acolo! Mi-a luat hainele şi a ars portretul lui Tedros şi am văzut-o în întuneric şi comoara este a mea, pentru că eu am prins-o...

Smulse gluga, dând-o la iveală pe Agatha.

— Asta nu-i Sophiie, spuse Hort rămânând fără aer.

Sophie îşi înăbuşi un ţipăt.

Aric se apropie tiptil de Agatha, dezvelindu-şi dinţii strâmbi.

— Cum ai *intrat*?

Agatha îi zări insigna de căpitan şi îl înfruntă curajoasă:

— Du-mă la Tedros *acum*.

— Și de ce aș asculta o *intrusă*? mârâi Aric, iar degetul îi licări mov. De ce aș avea încredere în prietena vrăjitoarei?

— Pentru că sunt aici ca să vă salvez de ea, răspunse Agatha tăios.

Chipul lui Aric se schimbă, iar în sală se așternu tăcerea.

— Sophie se transformă în vrăjitoare din nou. De data asta pentru totdeauna.

Agatha simți că i se usucă gura și rămâne fără glas. Ezită un moment îndelungat, apoi, în cele din urmă, ridică privirea.

— Viețile noastre, ale tuturor, sunt în pericol dacă nu mă văd cu Tedros.

Sophie îngheță în spatele Agathei, zguduită până în măduva oaselor de ce auzea.

— Cât mai avem? întrebă Chaddick, venind în spatele lui Aric.

— Până când află că sunt aici, răspunse Agatha, iar pe gât începu să i se întindă o spuzeală roșie.

Băieții murmurară, iar Sophie rămase ascunsă în colț, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

Aric o priviea țintă pe Agatha, scrutându-i chipul. Degetul incandescent i se stinse și părăsi sala în grabă.

— Urmează-mă.

Agatha o apucă pe urmele sale, întunecată de umbra lui.

Sophie îi urmă îndeaproape, observând că prietenei sale îi tremurau picioarele. Știa că se gândeau la același lucru.

Agatha nu își sărutase prințul încă. Dar finalul ei fericit și al Sophiei era deja pierdut, pe veci.

Agatha ţinu pasul cu Aric, înaintând pe culoarul abrupt din piatră roşie, care ducea spre turnul Directorului Şcolii, încleştându-şi braţele pentru a se apăra de vânt.

— Tedros ştia că vin, spuse ea, înclinând din cap către turla care se pierdea în nori. De ce nu m-a aşteptat?

Aric nu răspunse. Cu ochii săi violeţi şi vocea profundă şi elocventă, îi amintea Agathei de cei mai buni ticăloşi.

„Cum pătrunsese prin scutul lui Lesso?" se gândi ea, iar în minte îi năvăliră noi întrebări. Dat fiind că avea să ajungă în turn, văzu ocazia de a primi un răspuns la ele.

— Ce s-a întâmplat cu profesorii voştri?

— După ce s-au schimbat castelele şi a apărut Decana Sader, profesorii noştri au dat năvală pe Pod pentru a o înfrunta.

Aric se opri.

— Nu au apucat să traverseze.

— De ce? Unde s-au dus...

Se auzi un bufnet puternic în spatele Agathei şi se întoarseră amândoi. Din parapetul castelului se desprinsese o piatră, rostogolindu-se la câţiva paşi în urma lor.

— Probabil că am atins-o, spuse ea, spăşită.

Aric cercetă piatra cu grijă şi o luă din loc.

— Ce s-a întâmplat cu Podul? insistă Agatha. Şi ştimfele...

— Unul dintre multele motive pentru care urăsc prinţesele este că nu găsesc singure răspunsuri, mormăi Aric.

Agatha rămase în urmă tăcută. Se crăpa de ziuă, iar castelul băieţilor mocnea roşu clocotitor, în vreme ce,

de partea cealaltă a golfului, castelul fetelor strălucea în culori de safir, de parcă ar fi fost o viziune a raiului și a iadului. Agatha privi peste balustradă, la țărmurile băieților de dedesubt, unde crocodilii albi înfulecau resturile de schelete care acopereau malurile. Se întrebă ce creaturi puteau provoca un asemenea măcel... apoi văzu un craniu intact departe de țărm. Iată răspunsul la întrebarea despre știmfe.

În spatele ei răsună un scâncet.

Agatha se răsuci pe călcâie. Nu era nimeni.

— Ce este? strigă Aric.

Agatha scrută culoarul pustiu.

— Probabil un șobolan, spuse ea, dornică să înainteze.

Când se apropiară de turnul Directorului Școlii, Agatha ridică privirea spre ferestruica minusculă, învăluită în fuioarele norilor.

— Cum vom ajunge acol...

Aric scoase un fluierat și o frânghie groasă, de păr blond împletit, coborî pe fereastră și se rostogoli spre Podul de dedesubt. Căpitanul rânji spre ea și o înhăță.

— Sper că prințesele se pot cățăra.

Încruntându-se, Agatha sări, apucă frânghia și simți că o mănâncă picioarele de la părul uscat. Împingându-se în sus către fereastra îndepărtată, nu șovăi, în ciuda crocșilor care se zbăteau în șanțul cu apă de dedesubt și a senzației stranii că ceva sub ea îngreuna frânghia. Urcă tot mai sus, înfruntând rafalele vântului, hotărâtă să oprească o vrăjitoare... Dar cu fiecare pas, gândul la Sophie se domolea, propulsând-o ceva mai adânc. Reflexia ei văzuse ceea ce ea nu putea recunoaște. Nu mai făcea asta în numele Binelui. O făcea pentru un băiat.

Vechea fată din cimitir se îndepărtă, în vreme ce Agatha străpunse ceaţa, cu inima gata să se deschidă spre un nou început. Pe degete i se iviră băşici, iar spatele îi era scăldat în sudoare, însă continuă să urce. Era atât de aproape acum, atât de aproape de final... urcând din ce în ce mai sus, ca prinţul lui Rapunzel... descoperindu-şi puteri nebănuite... până când, în cele din urmă, văzu spira ascuţită înţepând norii.

Deasupra ei, Aric se desprinse agil de coada împletită legată de fereastră şi pieri prin deschizătură în încăperea Directorului Şcolii. Agatha aşteptă ca frânghia să nu se mai clatine, apoi parcurse cei câţiva coţi rămaşi şi ridică capul pentru a privi înăuntru...

Doi băieţi cu pieptul gol îşi încleştau săbiile într-o luptă încinsă, unul palid, cu o glugă roşie, celălalt măsliniu, cu o mască argintie. Parând şi retrăgându-se, se izbeau de rafturile cu cărţi care acopereau pereţii cenuşii, împrăştiind cărţi de poveşti colorate peste tot pe pardoseală. Băiatul palid îi zgârie pieptul celui măsliniu, iar acesta din urmă îi atinse gamba celui dintâi, lăsând două dâre gemene şi încleştându-şi săbiile încă o dată.

Acum băiatul palid începu să atace, împingându-şi adversarul către o masă de piatră lipită de peretele îndepărtat, unde se afla o carte groasă de poveşti, deschisă la ultima pagină. Dintr-o parte şi alta a tavanului atârnau lanţuri de fier, imobilizând ceva deasupra cărţii de poveşti... o ţepuşă lungă de oţel, ca o andrea, care se termina cu o peniţă ascuţită ca un brici... un condei fermecat, care se zbătea să se elibereze...

Agatha făcu ochii mari.

„Povestaşul."

Se uită la băiatul palid cu glugă ripostând la loviturile băiatului ars de soare, fără ca acela cu capul acoperit de glugă să își desprindă ochii de pe condeiul înlănțuit. Respingând atacurile băiatului palid, cel măsliniu se împiedică de o carte și ezită. Cel palid sări pe lângă el, repezindu-se la condei...

— Aric, zâmbi tânărul smead, văzându-l pe căpitan.

Speriat, cel palid se răsuci pe călcâie.

— Spune că vrea să păzească Povestașul cu mine, răspunse cel măsliniu.

Îi smulse gluga adversarului, dându-l la iveală pe Tristan, cel cu păr roșcat strălucitor, nas lung și fața plină de pistrui.

— M-am gândit să-i pun la încercare dibăcia.

— Nici măcar nu ar trebui să fie aici, stăpâne, îl mustră Aric, aruncându-i căutături crunte lui Tristan, care își privea neliniștit încălțămintea. Vine și pleacă, face ce îl taie capul. Merită să fie pedepsit...

— Lasă-l în pace. Nu-și găsește locul printre ceilalți băieți, știi doar, spuse tânărul măsliniu, scoțându-și masca argintie a Directorului Școlii.

Tedros își scutură sudoarea din părul auriu des și își vârî sabia, Excalibur, în teacă. Zări o frântură din sine în mânerul ca oglinda – avea corpul mai mare, mai musculos decât cu un an în urmă, obrajii acoperiți de tuleie strălucitoare și maxilarul ca de oțel. Se întoarse din nou spre Aric:

— E nevoie să ne asigurăm că încheiem lucrurile cum trebuie de data asta și nu strică un paznic în plus. Pe deasupra, până la moartea Sophiei, îmi prinde bine puțină companie. Cum stătea Directorul Școlii aici în

înalturi fără să-şi reteze gâtul de plictiseală, n-am nici cea mai vagă idee...

Se întrerupse brusc. În faţa ferestrei şedea o umbră, iar prin întuneric îl priveau fix doi ochi căprui, ca de pisică.

Aric îşi drese glasul.

— Stăpâne, am găsit-o furişându-se...

Răceala privirii lui Tedros îl opri. Cu pieptul gol, Tedros trecu pe lângă el, îndreptându-se către fereastră. Cu fiecare pas, se uita pe îndelete la umbrele care se dispersau... dând la iveală părul negru scurt... pielea albă ca zăpada... buzele subţiri rozalii şi zâmbetul îngrozit...

Stând la fereastră, Agatha îşi ţinu respiraţia, iar gâtul începu să o ardă şi mai tare decât înainte. Chipul lui Tedros era mai aspru decât şi-l amintea, prezenţa lui mai întunecată, iar aura inocentă şi copilărească... dispăruse. Dar în adâncul ochilor îl vedea încă. Băiatul pe care se luptase să îl uite. Băiatul care o vizita în somn. Băiatul fără de care sufletul ei nu putea să trăiască.

— Ia-l pe Tristan şi pleacă, spuse Tedros în cele din urmă, fără să se uite la Aric.

Acesta se încruntă.

— Stăpâne, insist să...

— Este un *ordin*.

Aric îl înhăţă pe Tristan de gât şi îl împinse să coboare pe funie, lăsându-l pe prinţ singur cu prinţesa lui.

Sau aşa credea.

Invizibilă sub mantia ei, Sophie îşi trăgea încă sufletul după urcuşul pe cosiţa împletită. Se ghemui mai bine sub masa de piatră, cu Povestaşul zbătându-se să se elibereze deasupra cărţii cu povestea ei şi a Agathei.

În ciuda scâncetului care îi scăpase pe Pod – se tăiase la picior într-o cărămidă spartă – reușise cumva să ajungă la Tedros teafără și nevătămată. Dar când tânărul se apropie de Agatha, ușurarea Sophiei se transformă în panică. Căci, uitându-se la prințul și prințesa pierduți unul în privirea celuilalt, știu că povestea ei se sfârșise deja.

Agatha alesese un băiat.

Și nu putea face nimic pentru a o împiedica.

— Ești... aici, spuse Tedros, atingând brațul Agathei, ca și când nu ar fi fost sigur că era reală.

Simțindu-i mâna, gâtul Agathei se înroși ca racul. Nu-și găsea cuvintele... trebuia ca el să se dea înapoi... avea nevoie de o...

— Cămașă, îngăimă ea.

— Ce? O...

Tedros roși și înhăță o cămașă neagră fără mâneci de pe pardoseală, îmbrăcând-o.

— Eu doar... nu credeam că...

Ochii lui scrutară încăperea.

— Ești aici... singură?

Agatha se încruntă.

— Bineînțeles...

— Nu e și *ea* cu tine?

Tedros scoase capul pe fereastră, cercetând frânghia.

— Am venit aici cum mi-ai cerut, spuse Agatha încet. Am venit pentru tine.

Tedros o privi țintă, cu o expresie stranie.

— Dar este... Cum ai putut...

Ochii i se înăspriră, ca și când s-ar fi închis o ușă înăuntrul lor.

— *Tu*. Tu m-ai făcut să trec prin *iad*.

Agatha lăsă aerul să-i scape din plămâni, pregătită pentru asta.

— Tedros...

—Ai sărutat-o, Agatha. Ai sărutat-o pe ea, în locul meu. Știi ce efect *a avut* acest lucru asupra mea? Știi ce a însemnat asta pentru *tot*?

— Mi-a salvat viața, Tedros.

— Și a distrus-o pe a mea, spuse el furios. Toată viața mea, fetele nu m-au plăcut decât pentru coroană, pentru avere și pentru felul în care arăt, însă nu am dobândit singur nimic din toate astea. Ai fost prima fată care a văzut dincolo de ele... care a văzut ceva înlăuntrul meu demn de a fi îndrăgit, oricât de prost, impetuos și îndărătnic pot fi.

Tedros se opri, simțind că începe să îi tremure vocea. Când ridică din nou privirea, avea chipul rece.

— Dar în fiecare noapte, trebuia să dorm știind că nu sunt îndeajuns. Trebuia să dorm știind că prințesa mea a ales o *fată*.

— Nu am avut de ales! insistă Agatha.

Tedros se încruntă și se uită într-o parte.

— Ai fi putut să mă iei de mână. Ai fi putut să stai aici și să o lași să meargă acasă.

Privi la ultima pagină din cartea de sub Povestaș, la propria umbră ce se pierdea în întuneric, singură.

— Nu spune că n-ai avut de ales. *Ai avut* de ales.

— O alegere pe care un băiat nu ar putea-o înțelege niciodată. (Agatha se uită spre spatele lui întors către ea.) Toată viața am fost o ciudată, Tedros. Nimeni nu-și lăsa animalele să se apropie de mine, ca să nu mai spun copiii.

— După ce am mai crescut, m-am ascuns într-un cimitir, căci așa puteam uita lucrurile pe care nu le aveam. Cum

ar fi cineva cu care să stau de vorbă. Sau cineva care voia să stea de vorbă cu mine. Am început să îmi spun că să fii singur era adevărata putere. Că murim cu toții în cele din urmă, putrezim și ne mănâncă viermii, așa că ce rost are...

Se opri.

— Dar apoi a venit Sophie. La patru fix după școală. O așteptam lângă ușă în fiecare zi, „ca un câine", zicea mama, tânjind după ora aceea înainte de apusul soarelui, pe care o petreceam împreună. O priveam cât cerul se întuneca... cum se agita, ca și când nici ea nu voia ca eu să merg acasă, chiar dacă se prefăcea că eram o Faptă Bună. M-a făcut să mă simt iubită pentru prima oară în viața mea.

Agatha zâmbi, auzindu-și seninătatea din glas.

— Și știam că totul va fi bine în cele din urmă, oricum s-ar fi terminat poveștile noastre. Ne vom avea una pe cealaltă în sătucul nostru izolat și fără noimă, mereu împreună, iar acesta era cel mai fericit final pe care mi-l puteam imagina. Pentru că era prietena mea, Tedros. Singura prietenă pe care o cunoscusem vreodată. Și nu îmi puteam imagina viața fără ea.

Tedros nu se mișcă, continuând să rămână cu spatele spre ea. Încet, se întoarse, privind-o cu blândețe.

— Atunci de ce m-ai dorit pe mine?

Agatha privi în jos. Ținu cuvintele cât de mult putu, temându-se să le rostească.

— Pentru că acum am nevoie de ceva mai mult decât o prietenă.

Se așternu tăcerea, tulburată doar de niște suspine reținute, iar Agatha se gândi că trebuiau să fie ale ei, deși păreau a veni de departe.

Simți brațul lui Tedros pe al ei și ridică privirea spre ochii lui albaștri luminoși.

— Sunt aici, Agatha, șopti el. Chiar aici.

Ea simți că îi dau lacrimile.

— Nu mă va ierta niciodată pentru asta, îngăimă, tremurând sub atingerea lui delicată. Sophie se transformă din nou în vrăjitoare. Ne va ucide pe amândoi.

Ochii lui Tedros aruncară scântei. Se repezi la fereastră, scoțându-și sabia...

— Avem nevoie de prinți...

— Nu! exclamă Agatha, prinzându-l de cămașă.

— Dar ai spus...

— Putem să încheiem totul. Putem... să ne rescriem povestea.

Agatha își simți gura uscată ca iasca. Se îmbujoră.

— V-v-va pleca acasă. Așa cum ai vrut să facă. Nu trebuie să moară nimeni.

Chipul lui Tedros se calmă încet, înțelegând.

Susținându-i privirea, Agatha o desprinse pe Excalibur din degetele lui aspre, cuprinzând mânerul aurit al sabiei în palmă. Văzu teama din ochii lui, îi simți sudoarea din palmă și zăbovi încă un moment cu mâna în mâna lui. Nu-și desprinseră privirile, iar Agatha făcu un pas înapoi, cu lama îndreptată spre el. Tedros o privi, cu nările fremătând, cu venele gâtului pulsând, ca un tigru gata de salt.

— Ai încredere în mine, șopti ea, strângând sabia și mai tare...

Apoi se răsuci spre Povestașul de deasupra mesei și îl eliberă din lanțuri. Tedros se aruncă spre el surprins...

Condeiul fermecat plonjă ușurat spre cartea de povești, izvodind o nouă ultimă pagină. Din peniţa sa se revărsă o pictură sclipitoare, o viziune în care prinţul şi prinţesa, în camera lor din turn, mână în mână, se pregăteau să pecetluiască „Sfârşitul" cu sărutul lor.

Tedros îngheţă, privind spre pictură. Auzi sabia căzând la pământ în spatele său. Se întoarse încet şi văzu că obrajii Agathei deveniseră trandafirii aprins.

— Ai sta aici pentru totdeauna? întrebă el cu gâtul zvâcnindu-i. Cu... mine?

Agatha întinse o mână tremurătoare şi îl atinse, oglindind ce se întâmpla în pictura din cartea de povești.

— Povestaşul nu va scrie „Sfârşit" decât dacă sunt sinceră, spuse ea încet. Şi inima mea toată îmi spune că este cu tine.

Lui Tedros i se umeziră ochii.

— Întotdeauna sfârşitul poveştii este cel pe care şi-l doreşte prinţesa, spuse el, cuprinzând chipul Agathei. De data aceasta simt că este al meu.

Liniştea deveni şi mai adâncă când Agatha îl trase spre ea, apucându-l pe după mijloc, în timp ce Povestaşul alerga de zor pe pagina din spatele lor. Vedea umbrele lor conturându-se în oţelul strălucitor al Povestaşului... îşi simţea răsuflarea tot mai întretăiată când îl trase spre ea. Muşchii lui Tedros se relaxară când prinţesa lui îl strânse mai tare... şi mai tare... trăgându-i buzele spre ale ei...

Se trase înapoi tresărind. În oţelul condeiului se oglindea o umbră neagră.

Tedros se răsuci pe călcâie...

Nu era decât condeiul.

— Este aici, şopti el, trăgându-se înapoi. Este aici, undeva.

— Tedros?

Agatha se încrută, confuză...

Tedros scrută cu privirea dincolo de rafturile încărcate cu cărţi.

— Unde este? Unde este Sophie?!

— Nu-i aici! exclamă Agatha întinzând mâna spre el.

El se retrase brusc.

— N-n-nu pot... nu dacă vrăjitoarea aia este vie...

Ochii Agathei scânteiară.

— Dar va dispărea pentru totdeauna!

— Este *vrăjitoare*, strigă Tedros furios. Atâta timp cât Sophie se află pe acest pământ, va găsi o cale să ne dezbine!

— Nu! Nu îi poţi face rău! Tedros, asta este singura cale...

— Ultima dată am lăsat-o în viaţă pentru tine şi mi *te-a luat*, replică el. Nu pot face aceeaşi greşeală, Agatha. Nu te pot pierde din nou!

—Ascultă-mă! spuse Agatha, stacojie. Sunt dispusă să renunţ la tot pentru tine! Să nu îmi mai revăd niciodată casa! Să nu îmi mai văd mama în veci! rosti ea, cuprinzându-i umerii. Nu mai face parte din povestea noastră. De aceea mi-ai spus să vin în seara asta. Pentru că nu vrei să îi faci rău. Pentru că ştii că *eu sunt* de ajuns.

Îl strânse mai tare, privindu-l ţintă în ochi.

— Las-o să plece acasă. Te rog, Tedros. Căci nu te voi lăsa să o atingi.

Tedros se uită din nou ciudat la ea.

— Am uitat cât de stranie eşti.

Agatha îl îmbrățișă, lăcrimând ușurată.

— O prințesă ciudată, șopti ea la pieptul lui. Era timpul să avem și așa ceva.

— Care spune povești ciudate.

— Cum ar fi? zâmbi ea, ridicând buzele în întâmpinarea sărutului lui...

— Că ți-am spus să vii astă-seară, spuse prințul.

Agatha se smulse de la pieptul lui, iar zâmbetul îi pieri de pe chip.

Singurul sunet din încăpere erau suspinele unei fete invizibile, care încetară deodată.

Aric gonea de-a lungul culoarului. „Nu poți avea încredere în femei." Învățase lecția aceasta de mic. În depărtare, văzu picioarele palide ale lui Tristan dispărând în castel. „Ce bărbat jalnic. Nici măcar nu merita să fie numit băr..."

Se opri.

Încet, Aric îngenunche la pământ și se uită la o cărămidă spartă de pe parapetul culoarului, din care picura sânge proaspăt.

Degetul lui Aric se aprinse și aruncă o flacără spre castel pentru a-și chema oamenii.

Nu-și amintea ca Agatha să fi sângerat.

Ascunsă sub masă, Sophie se uită cum Agatha se desprindea de Tedros, iar ochii lui albaștri păleau.

— *M-m-mi-ai spus* să vin, se bâlbâi Agatha. Mi-ai spus să traversez Podul...

— Am aruncat Podul *în aer*, așa că nu se poate să-l fi traversat, ripostă Tedros. Doar magia unei *vrăjitoare* te-ar fi putut aduce aici.

— Dar... te-am... te-am văzut, Tedros! În clasă, în vânt...

— *Ce?* pufni Tedros.

— Ți-am văzut...

Agatha rămase fără glas, căruia îi luă locul ecoul Decanei.

„Uneori vedem ce vrem să vedem."

O fantomă. Inima ei dăduse naștere unei fantome, la fel cum li se întâmplase tuturor celorlalte fete.

Doar că ea crezuse că fantoma ei era reală.

Încet, Agatha privi spre prințul său, care ridicase degetul, licărind auriu, spre ea.

— Nu ai venit după mine, șopti ea.

— Cum ai ajuns aici, Agatha? întrebă Tedros, interpunându-se între ea și Povestaș.

Degetul lui aprins rămase țintuit spre ea, tremurând vizibil.

— Cum ai traversat Podul?

Agatha se dădu înapoi, iar degetul i se aprinse, gata de apărare.

— Având încredere în tine, șopti ea, simțind că o cuprinde amețeala.

„Săgețile. Pancartele pe care scria Urmărită. Prinții de la poartă."

— Nu a avut nicio clipă vreo legătură cu mine... spuse ea. Voiai, de fapt, să te răzbuni pe Sophie...

— Nu înțelegi? Și data trecută credeai că știi ce îți dorește inima, încercă să o convingă Tedros. Fac asta pentru tine, Agatha. Pentru noi.

— De ce nu poți avea încredere în mine? întrebă ea, sufocându-se. De ce trebuie să moară?

Tedros se uită la degetele lor aprinse, ţintuite unul spre celălalt.

— Pentru că într-o zi s-ar putea să te răzgândeşti din nou, spuse el încet.

Ridică privirea, cu ochii răvăşiţi de durere.

— Într-o zi s-ar putea să o doreşti pe ea, nu pe mine.

— Te rog, Tedros, îl imploră Agatha. Te rog, las-o să plece...

— Dacă aş încerca să îţi fac rău chiar acum?

Prinţul ei făcu ochii mari, speriat.

— S-ar arăta? Te-ar salva?

— Nu-i *aici*! Te aleg pe tine, Tedros!

—De data asta nu mai este îndeajuns să mă alegi pe mine, Agatha.

Tedros o privi până în adâncul sufletului, aşa cum făcuse în vis.

— De data asta mă asigur că aşa va fi.

Agathei i se tăie răsuflarea.

Într-o clipită, Sophie profită de ocazie şi aruncă o vrajă roz între ei – Agatha sări, crezând că era a lui Tedros; prinţul se feri, crezând că era a ei. Imediat, zece glugi roşii se lansară prin fereastră, cu săgeţile îndreptate către Agatha. Ea se retrase îngrozită, înconjurată din toate părţile.

Îi aruncă priviri crunte lui Tedros, clocotind de furie.

— Eşti un *animal*, şuieră ea. Nu te voi alege niciodată. Mă auzi? *Niciodată!*

Aruncă o vrajă şi zorii se stinseră magic, iar turnul se scufundă în întuneric. Un moment mai târziu, lumina reveni, dar Agatha dispăruse.

Tedros se răsuci spre fereastră, dar nu se vedea nimeni pe frânghie, culoarul era pustiu, iar prinţesa lui pierdută. Furia începu să i se domolească. Ar fi putut avea fericirea chiar în clipa aceea, chiar acolo. Ar fi putut avea Sfârşitul. Dar îngăduise ca obsesia lui faţă de o vrăjitoare să otrăvească totul din nou. Acum era singur cu condeiul, după ce îşi distrusese Fericirea până la Adânci Bătrâneţi cu propria mână.

— A spus adevărul, şopti el. Sunt... sunt un nesăbuit...

— Nu tocmai.

Tedros se întoarse. Aric privi în jos spre Povestaşul care încheia o pictură în nuanţe vii în cartea de poveşti: o imagine în care Tedros şi Agatha aruncau vrăji unul spre celălalt, înconjuraţi de acoliţi înarmaţi. Doar când se apropie, Tedros văzu că mai era cineva în pictură... era altcineva sub masă, zâmbind voioasă sub mantia invizibilă...

Tedros şi Aric îşi întoarseră încet privirea spre locul de sub masă, însă Sophie dispăruse de multă vreme.

— Agatha a minţit tot timpul, stăpâne, spuse Aric. Au venit aici să te omoare, amândouă.

Tedros tăcu, privind ţintă la pictură, cu gura căscată de groază. Îşi văzu chipul pământiu reflectat în Povestaş, aşteptându-i următoarea mişcare. Se uită în altă parte.

— Prinţesa, îngăimă el. Este... este timpul să îi laşi să intre, nu-i aşa?

Aric rânji larg.

— Aş spune că este.

Tedros ascultă cum Aric şi acoliţii săi se îndepărtau.

— Aric.

Îl auzi pe căpitanul său oprindu-se în urma lui.

— Spune-le că recompensa nu mai este doar pentru un singur cap.

Tedros se întoarse, cu chipul stacojiu.

— Este pentru *două*.

Când soarele începu să urce pe cer, o muscă cu ochi mari se strecură frenetic pe sub ușa încuiată a Amfiteatrului Poveștilor din castelul băieților și spre Tunelul Copacilor, blocat complet de pietre. Gâfâind de panică, musca se opinti să se furișeze pe după fiecare piatră, până când ajunse din nou în Poieniță.

Cu lacrimile șiroind, musca Agathei zbură spre turnul fetelor, îndreptându-se spre camera ei, aflată în vârful turlei albastre a Onoarei, îngrozită de ce avea să găsească. Ștergând fereastra deschisă și rănindu-și aripa, se prăbuși pe patul prietenei sale... prietena pe care o trădase, dând-o pe mâinile băieților, prietena la care renunțase pentru un prinț, prietena care jurase că era o vrăjitoare sângeroasă...

Dar, răvășind grăbită așternuturile, Agatha îngheță de groază. Căci văzuse ce voise să vadă, de la final la început.

Sophie zâmbea în somn, de parcă ar fi fost cea mai liniștită noapte din viața ei.

Pe gâtul ei alb și dezgolit nu se zărea nici urmă de neg.

PARTEA A DOUA

Capitolul 13

Clubul de lectură din Sala pentru Cină

Soarele scânteie în ceasul de cleştar, pe care erau pictate o prinţesă şi o vrăjitoare valsând. Era trecut bine de şapte, zorile veniseră şi plecaseră, fiind înlocuite de o dimineaţă rece de decembrie.

Întinsă în pat, complet îmbrăcată, Sophie se uita la Agatha care dormea. Beatrix coborâse la micul dejun. Erau doar ele două.

Pe Sophie o înţepau încă gleznele şi încheieturile unde o săgetaseră spiricşii; gambele îi zvâcneau după cursa invizibilă, când ieşise din şcoala băieţilor: până la vechiul balcon al profesorilor, traversând Poieniţa, pe lângă cei doi străjeri Fericiţi şi coborând în Tunelul Copacilor de pe partea fetelor,

întorcându-se în camera ei, în vreme ce musca Agathei se căznea încă să iasă din tunelul ticsit cu pietre al băieţilor. Aruncase mantia cu uniforma lui Hort sub patul lui Beatrix şi se strecurase în pat exact când auzi bâzâiturile Agathei care intra pe fereastră...

Iar acum erau aici, cu chip omenesc, în tăcere, una lângă alta, ca de atâtea ori până atunci.

Doar că se schimbase totul.

Sophie scrută faţa Agathei, căutând-o pe fata din cimitir pe care o cunoscuse cândva. Dar nu văzu decât un nas de prinţesă... piele albă ca zăpada... buze delicate care se ofereau unui prinţ...

Un prinţ care nu o sărutase.

„Din cauza mea."

Sophie simţi că i se face rău de ruşine. Împiedicase împlinirea dorinţei Agathei. Îi frânsese inima celei mai bune prietene.

Îşi înghiţi lacrimile. Încercase din răsputeri să fie Bună, dar momentul acela în care o pierdea pe Agatha – momentul acela insuportabil de real – o făcuse Rea din nou. Acum distrusese un final fericit, cum ar fi făcut vrăjitoarea care era odată.

Şi totuşi, exact când o potopea vinovăţia, Sophie simţi deodată o rază de speranţă...

„Am nevoie de mai mult decât o prietenă", spusese Agatha.

Dar dacă o putea face pe Agatha fericită din nou? Dacă îi arăta că nu avea nevoie de Tedros? Că prietenia lor era mai puternică decât orice Fericire până la Adânci Bătrâneţi cu un prinţ?

„Dacă o învăţ pe Agatha ce m-a învăţat ea pe mine cândva?"

Atunci ar merita să o țină departe de Tedros, se gândi Sophie, iar speranța ei prinse aripi. Tot ce făcuse cu o seară în urmă ar fi întemeiat. Căci Agatha și-ar dori să aibă un Sfârșit cu ea și ar dori-o din suflet.

„Dacă aș putea să o recuceresc pe Agatha."

Agatha deschise ochii. O văzu pe Sophie privind-o țintă și tresări vizibil.

— Cum a fost aseară? o întrebă Sophie, dregându-și glasul.

— O. A-aseară?

Agatha se întoarse și începu să își adune uniforma de pe dușumea.

— A durat o grămadă... știi... Dot vorbește mult... Nu, ăă, ne-ai urmărit, nu-i așa? rosti ea șovăielnic.

— Am adormit, spuse Sophie, uitându-se la spatele Agathei. Dar nu aveam de ce să mă îngrijorez, nu-i așa?

Agatha înțepeni cu totul.

— Pfiu, miroase ca într-un cuptor aici, bombăni Sophie, încheind nasturii uneia din mantiile lungi ale lui Beatrix, pe care și-o pusese peste uniformă. De la bucătărie, fără îndoială. S-ar putea ca Fericitele să mănânce bacon chiar acum...

— Sophie?

— Mmm?

— Trebuie să-ți spun ceva.

Sophie ridică privirea încet.

Pe hol răsunară țipete care îți înghețau sângele în vine, făcându-le pe fete să tremure de frică.

Agatha se repezi la ușă și o deschise. În cameră năvăliră fuioare groase de fum, prin care întrezăriră umbrele fetelor și ale fluturilor gonind prin fața lor, pe urmele

cărora pluteau nimfe cu păr incandescent, scoţând ţipete de alarmă, ca nişte zâne prevestitoare de moarte.

— Ce se întâmplă? îngăimă Sophie, apucând-o pe Mona de braţ.

— Prinţii! Au pătruns prin scut!

Sophie şi Agatha se răsuciră una spre cealaltă, uluite.

Vocea lui Pollux zbiera printr-o portavoce îndepărtată:

— Toate fetele în galerie! Folosiţi pasarelele, nu foaierul! Repet, *nu* folosiţi foaierul!

Agatha şi Sophie sprintară după Mona spre pasarela dintre Onoare şi Dârzenie, înecându-se cu fumul înţepător.

— De unde vine? gâfâi Sophie, fluturând din mână pentru a-l îndepărta.

Pasarela albastră din faţa ei era ticsită de trupuri, deasupra cărora roiau fluturii.

— Haideţi! spuse Agatha, înaintând cu spatele spre scări. Vom ajunge acolo prin foaier...

— Pollux a spus să nu îl folosim!

— De când îl ascultăm pe *Pollux*?

În timp ce coborau scările Onoarei bâjbâind prin fum, Agatha zări Golful de Mijloc prin pereţii de cleştar. În depărtare, prinţii murdari şi înarmaţi năvăleau printr-o gaură din scut pe poarta Pădurii, revărsându-se pe ţărmurile Şcolii pentru Băieţi. Agatha îngheţă, cuprinsă de groază. După seara trecută, sincronizarea nu putea să fie o coincidenţă. Sophie se izbi de ea din spate, iar Agatha coborî ultimul şir de trepte orbecăind.

Tot fumul de aici se strecura în turnuri. Luminatorul în formă de cupolă fusese străpuns şi distrus, iar în fiecare din pereţii F-E-T-E-L-O-R erau înfipte sute de săgeţi cu vârful aprins. Nimfele pluteau în cerc în jurul celor patru

scări ce duceau către turnuri, lansând vrăji cu apă pentru a stinge micile incendii, în timp ce, pe pământ, ardeau mocnit o mulțime de fluturi morți, prinși între focuri.

— Nu are sens, spuse Sophie, apucând balustrada de cleștar. De ce ar trage în foa...

Dar după ce focurile se potoliră, fetele văzură că fiecare săgeată din care șiroia apa fusese înfiptă în ceva: suluri de hârtie care fuseseră smulse, lăsând în urmă fâșii de pergament sub vârfurile săgeților.

— Sophie, uite.

Sophie urmă privirea Agathei, către un crâmpei umbrit al dușumelei, în spatele scărilor. Era un sul căzut la pământ, pârlit pe margini, dar încă intact. În timp ce nimfele adunau cenușa și scoteau săgețile din pereții foaierului, Agatha sări iute peste balustradă și îl ridică. Sulul era sigilat cu un șarpe de ceară, de culoare sângerie. Sophie apăru lângă ea și se uită peste umărul ei, în vreme ce Agatha desfăcu marginile pârjolite ale sulului, râmânând ascunse după scări.

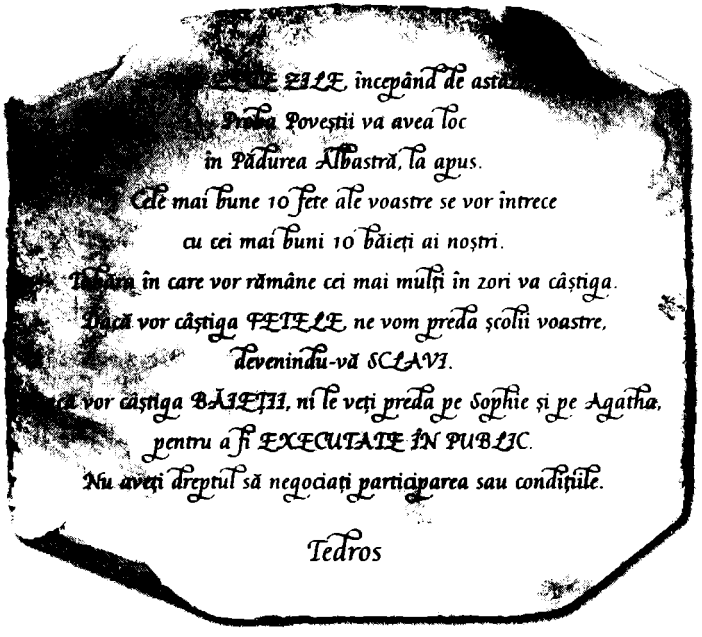
ZILE, începând de astăzi
Proba Poveștii va avea loc
în Pădurea Albastră, la apus.
Cele mai bune 10 fete ale voastre se vor întrece
cu cei mai buni 10 băieți ai noștri.
Tabăra în care vor rămâne cei mai mulți în zori va câștiga.
Dacă vor câștiga FETELE, ne vom preda școlii voastre,
devenindu-vă SCLAVI.
Dacă vor câștiga BĂIEȚII, ni le veți preda pe Sophie și pe Agatha,
pentru a fi EXECUTATE ÎN PUBLIC.
Nu aveți dreptul să negociați participarea sau condițiile.
Tedros

Sophie strânse pagina atât de tare, că i se albiră încheieturile.

— Agatha? şopti ea, ridicând privirea. Ce voiai să îmi spui?

Dar Agatha privea ţintă spre sul.

Umbra întunecată din ochii ei reveni. Trandafiriul din obraji îi dispăru. Fata din cimitir revenise, iar dorinţa fu dată uitării.

Ridică privirea spre Sophie, tristă şi goală.

— Ar fi trebuit să te ascult, rosti ea cu greu.

Sophie se opri, precaută.

— Te-ai dus la el?

Agatha îşi şterse lacrimile, neputând să se uite la ea.

— Şi te-a atacat, nu-i aşa? zise Sophie.

Agatha izbucni în plâns mai tare.

— De unde ş-ş-ştii...

— Te-am avertizat, şopti Sophie. Te-am avertizat ce fac băieţii.

Agatha se prăbuşi în braţele ei, hohotind.

— Îmi pare rău... Îmi pare atât de rău...

Sophie o strânse tare, înăbuşindu-şi vina.

Nu Răul fusese cel care le împiedicase sărutul cu o noapte în urmă. Nu, totul fusese în numele Binelui.

Îşi recăpătase prietena.

De la fereastra Directorului Şcolii, Tedros privea spre acoliţii lui Aric, cu capetele acoperite cu glugi roşii, care struneau gloata de prinţi de la spărtura din scutul diafan de culoare mov, lăsându-i să intre doar pe cei mai mari sau cel mai bine înarmaţi. Stând alături de el, Aric strângea din maxilar.

— Cu tot respectul, stăpâne, această Probă este un joc de lași, pufni el disprețuitor. La cât de mulți suntem, ar trebui să le luăm castelul cu asalt...

— Nu după aseară. Fetele alea sunt mult prea viclene ca să ne luptăm pe teritoriul lor, spuse Tedros. Pe deasupra, alături de fete vor lupta și profesoarele lor. Proba ne îngăduie să ne înfruntăm ca de la egal la egal.

— De la egal la egal! mârâi Aric. I-am ajutat pe prinți să pătrundă prin scut pentru că m-ai asigurat că voi avea parte de un *război*.

— Miza este să ne salvăm școala de două fete hotărâte să o distrugă. Nu un masacru ieftin, și infam.

— Când se vor întoarce profesorii noștri, te vor pedepsi pentru tot ce ai făcut, îi aruncă Aric...

Tedros îl izbi de pervaz, cu capul atârnându-i în aer.

— Stai la locul tău, sălbaticule. Eu sunt cel care ți-a permis să intri în această școală. Și pot să te și conduc spre ieșire.

Aric îl privi țintă, cu ochi mari.

Tedros îl ridică și-și mută privirea. În tăcere, cei doi băieți se uitară la prinții sălbăticiți care intrau prin deschizătura din scutul spart.

— Trebuie să fii un mare magician de ai reușit să îl spargi, spuse Tedros în cele din urmă. Lady Lesso însăși a făcut scutul vrăjit.

Aric nu răspunse.

— Aric, vreau ca alături de mine și de tine să lupte doar cei mai buni, spuse Tedros, întorcându-se spre el. Cine câștigă, poate avea comoara mea, după cum am promis.

Aric îi zâmbi reținut.

— După cum dorești, stăpâne.

Pe zid se clinti o umbră, iar Aric se întoarse și îl văzu pe Tristan dând târcoale pe lângă Povestașul înlănțuit. Aric își dezveli dinții strâmbi ca un câine, iar Tristan se retrase speriat.

— O, lasă-l în pace, oftă Tedros. Am nevoie de ajutorul lui la strajă. Mai ales după seara trecută.

Ochii lui traversară golful, îndreptându-se spre școala fetelor, care scânteia ca un oraș de safir. Văzu ultimele fuioare de fum destrămându-se deasupra celor patru turnuri. Misivele care anunțau Proba ajunseseră la țintă.

— A minţit legat de Sophie care a fost aici tot timpul? întrebă Tedros.

— Ai îndoială în voce, stăpâne.

— Felul în care m-a privit... m-a atins... ca și când ar fi făcut-o cu adevărat...

— *Te-a atacat*. Iar vrăjitoarea ei era acolo ca să ducă treaba la bun sfârșit, mârâi Aric. De ce crezi că a eliberat condeiul? Moartea ta le-ar pecetlui povestea și ar răspândi lecția în toate colțurile globului. O lume fără prinți. O lume în care fetele sunt stăpânele – iar băieții sclavi. Sfârșit.

Căpitanul privi încruntat spre Tedros.

— Dacă nu aș fi sosit să te salvez...

Tedros privi în pământ.

— Sunt conștient.

— E un lucru dificil de acceptat. Un fiu care retrăiește greșelile tatălui său. Amândouă iubirile... pierdute în fața altcuiva.

Tedros ridică încet privirea.

— El ce-ar fi făcut? întrebă Aric, scrutându-l cu ochii săi violeți.

Tedros își întoarse privirea, cu furia clocotindu-i din nou în piept. Se uită în jos la prinții barbari care intrau mărșăluind în castelul său.

— *M-a atacat*, șopti, ca și când ar fi crezut în cele din urmă că vorbele erau adevărate.

— *Te-a atacat?* o întrebă Hester pe Agatha, stând cu Anadil, Dot și restul fetelor pe dușumeaua galeriei, așteptând sosirea Decanei și a profesoarelor.

— Era convins că o adusesem pe Sophie să îl ucidă, răspunse Agatha morocănoasă. A încercat o vrajă ciudată – jur că părea roz, dar s-a întâmplat prea repede ca să-mi dau seama. A trecut pe lângă mine la mustață, înainte să apară acoliții lui.

— Acoliți? Dot făcu ochii mari. *Tedros?*

— Și o vrajă *roz*? spuse Anadil, iar cei trei șobolani ai ei păreau la fel de confuzi. Sigur ai văzut greșit. Dacă un băiat folosește un blestem roz, ar fi negreșit magie neagră.

— Nu cred că s-ar da înapoi, spuse Agatha înfiorându-se.

Zvonurile despre Probă se răspândiră rapid, fetele dezbătând cu aprindere cine va fi aleasă să participe la întrecerea cu băieții.

Dat fiind că Sophie era la baie să își spele cenușa de pe față („Amenințare cu moartea sau nu, nu voi face puncte negre"), Agatha profită de șansa de a le spune vrăjitoarelor tot ce se întâmplase de la căderea nopții.

— El este cel Rău, nu Sophie, spuse Agatha, gândindu-se la ochii arzători ai prințului ei, la setea lui de răzbunare. Visul mă avertiza.

— Aşadar Sophie nu se transformă? întrebă Hester cu uimire.

Agatha clătină din cap.

— Şi nu are niciun neg? adăugă Anadil.

Agatha lăsă privirea în pământ, ruşinată.

— Dar ai jurat că ai văzut unul! şuieră Hester. Şi cu Bestia cum rămâne? Şi cu pisica...

— Pentru ultima oară, niciuna dintre ele nu avea legătură cu mine!

Sophie se încruntă, apărând în mijlocul lor.

— Şi e prima dată când aud de un neg. Ne dăm de ceasul morţii pentru un... *neg*?

Fetele o priviră cu gura căscată – mai puţin Agatha, care nu se putea uita în ochii ei.

— A fost cât pe-aci să ne pierdem aseară, Aggie, spuse Sophie, înmuindu-se. Dar trebuie să mă crezi. Atâta timp cât suntem prietene, sunt *fericită*. Atâta timp cât suntem prietene, nu *există* vrăjitoare.

— Ar fi trebuit să fur Povestaşul când am avut ocazia, mormăi Agatha, trăgându-se de saboţi. Fără îndoială, dorinţa mea ar fi adevărată acum. Am fi dispărut amândouă de multă vreme.

Sophie roşi surprinsă.

— Uitaţi, nu are sens, le întrerupse Hester. Am văzut porumbelul ăla *mort*...

— Nu îmi pasă ce mambo jumbo ai văzut, o repezi Sophie. E limpede că cineva a vrut să credeţi că sunt Rea. Cineva care vrea să o stârnească pe Agatha împotriva mea.

— Dar *cine*? întrebă Agatha, uşurată că s-ar putea să fie altcineva pe care să dea vina pentru că îşi trădase cea mai bună prietenă. Decana are nevoie ca noi să fim prietene pentru a lupta cu băieţii...

— Poate că Lesso sau Dovey sunt cele care au invocat simptomele, spuse Dot, transformând o plăcuță expusă în avocado. Mereu au fost de părere că Agatha ar trebui să fie cu Tedros.

— Poate că a fost Anemone sau Sheeks, zise Anadil, legând cozile șobolanilor laolaltă. Își doresc să revenim la Bine și la Rău chiar mai mult decât noi.

— Sau poate că a fost cineva care vrea ca eu să dispar, spuse Sophie, întorcându-și privirea spre Hester. Cineva care vrea să fie *căpitanul* clasei.

Hester replică printr-un pârț sonor, refuzând să catadicsească să răspundă acuzei prin cuvinte.

— Uitați, nu contează cine a fost. Suntem toate de aceeași parte acum. Împotriva lui *Tedros*, spuse Agatha, luându-i mâna Sophiei. Și nu vom lua parte la această Probă.

Sophie se încălzi pe dinăuntru. Trecuse atât de mult timp de când nu mai simțise că erau prietene.

— Aggie are dreptate, spuse ea. Trebuie să împiedicăm desfășurarea Probei.

— *Noi?*

Hester se sprijini de o cutie de sticlă.

— Cred că o Probă împotriva băieților sună delicios.

— Era și timpul să vărsăm puțin sânge, completă Anadil, iar șobolanii încolăciți chițăiră în semn de acord.

— Mi-ar plăcea la nebunie să am un sclav, ciripi Dot.

— Nu-i un joc, idioatelor! Dacă pierdem, eu și Agatha vom *muri*! strigă Sophie. Decana trebuie să refuze...

Fluturii se strecurară pe sub ușa galeriei, care se deschise când apăru Decana, aranjată și coafată ca întotdeauna, urmată de profesoarele ciufulite și mohorâte.

Profesoara Dovey și lady Lesso păreau cele mai mohorâte dintre toate.

— După cum ați auzit, băieții cer o Probă, declamă Decana, iar torțele o puseră magic în lumină. Și, deși profesoarele nu sunt de acord, nu văd niciun motiv să le refuz condițiile.

Sophie și Agatha se înecară.

Agatha se răsuci spre lady Lesso și profesoara Dovey, care se uitară la ea la fel de speriate, ca și când ar fi știut că seara trecută lucrurile nu decurseseră bine deloc, chiar dacă nelipsiții fluturi le împiedicau să afle din ce motiv.

— Provocările de la clasă vor continua până la Probă, iar primele opt eleve vor fi incluse în echipă.

Ochii strălucitori ai Decanei căzură asupra Sophiei și Agathei.

— Locurile căpitanilor noștri sunt *garantate*, desigur, dat fiind că în joc este chiar viața lor.

Ambele fete se albiră și mai tare.

— Dar nu avem cum să îi învingem pe băieți, Aggie! Sunt mai iuți, mai puternici, *mai răi*, șopti Sophie. Trebuie să plecăm acasă acum sau suntem moarte!

— Nu avem cum să ajungem acasă! șuieră Aggie la rândul ei. Povestașul este încă la Tedros!

Sophie icni și se sprijini dezamăgită de ea. Apoi, încet, se îndreptă, făcând ochii mari.

Agatha îi văzu chipul și tresări îngrozită.

— Sophie, doar nu te gândești...

— Ai spus-o chiar tu! Dorința noastră va funcționa acum! șopti Sophie. Putem scrie „Sfârșit" – pentru totdeauna de data asta! Nu avem nevoie decât de acel condei!

— Ești nebună! Există o armată de băieți însetați să ne ucidă! Și chiar dacă, printr-un noroc chior, trecem

de ei, Tedros nu ne va permite niciodată să ne apropiem de turnul ăla! Nu există nicio cale...

— Trebuie să existe o cale, Agatha, insistă Sophie. Sau murim amândouă în fața unui mare public.

Agatha simți că i se face rău. În jurul ei, le văzu pe celelalte fete șoptind între ele, captivate de iminența unei competiții pe viață și pe moarte, în care aveau să lupte împotriva băieților.

— Cele care vă gândiți să vă clasați printre ultimele pentru a *evita* să fiți selectate în echipă, ar trebui să vă gândiți mai bine, spuse Decana, în timp ce câțiva fluturi se cuibăriră la loc în rochia ei. La urma urmelor, clasamentul va contribui la mediile din anul trei, urmând ca acelea dintre voi care vor ocupa ultimele locuri să devină animale sau plante. Fetele încetară sporovăiala, ca și când Decana ar fi auzit ce puneau la cale. În cele din urmă, ținând cont de nefericita *cădere* a scutului lui lady Lesso, nimfele vor prelua sarcina de a asigura straja de noapte în cadrul perimetrului.

Lady Lesso privi țintă spre vârfurile ascuțite, de oțel, ale pantofilor ei, iar obrajii i se îmbujorară.

— Toate cursurile și evenimentele se vor desfășura normal, continuă Decana, inclusiv piesa de teatru a școlii, care va fi dezvăluită în ajunul Probei.

Zâmbi către profesoara Sheeks, care nu îi răspunse în același fel.

— Cluburile și activitățile extracurriculare ar trebui să continue ca de obicei...

— Clubul de lectură astă-seară! ciripi Dot, fluturând din mână spre prietenele sale. Clubul de lectură în Sala pentru Cină...

Anadil îi dădu un șut în fund, iar Dot scânci.

— Dată fiind starea actuală în care se află castelul, cursurile se vor relua mâine, încheie Decana, iar torţele păliră în spatele ei. Vă încurajez să vă odihniţi pentru săptămânile dificile pe care le aveţi înainte. Băieţii nu se vor lăsa învinşi cu una cu două.

Murmurând, fetele ieşiră în urma profesoarelor. Profesoara Dovey şi lady Lesso rămaseră în urmă, aşteptând-o pe Agatha, vădit disperate să stea de vorbă cu ea, dar Decana le îndemnă să li se alăture celorlalte.

Agatha se posomorî văzând că Lesso şi naşa ei zână plecau, având nevoie la fel de disperată de ajutorul lor. Le auzi pe vrăjitoare flecărind înainte.

— Pun pariu că Yara i-ar putea bate pe băieţi, spuse Dot. Aţi văzut ce muşchi are?

— Yara? pufni Hester, îndepărtând un fluture. Nu a mai văzut-o nimeni de zile întregi. N-avem de unde să ştim dacă nu cumva a mâncat-o vreun crocodil.

— Chiar credeţi că este pe jumătate ştimfă?

— *Ceva* este pe jumătate, murmură Anadil, iar şobolanii o urmară pe uşa îngheţată.

Agatha înainta târşâindu-şi picioarele, iar Sophie păşea şovăielnic alături de ea.

— Uite, mai avem încă zece zile să luăm condeiul, Aggie, încercă Sophie, văzând figura îmbufnată a prietenei sale. O singură dorinţă şi vom scăpa de băieţi pentru totdeauna.

Agatha se încruntă mai tare, iar Sophie ştiu de ce.

După seara trecută, şansa de a pune mâna pe condeiul acela era la fel de mică precum aceea de a câştiga Proba.

— Nu vor mai pune niciodată mâna pe el acum, mormăi Tedros, ţinând cu piciorul Povestaşul care se zbătea.

Tristan înlocui cărămida lipsă, întemnițând condeiul sub dușumeaua turnului. Auzeau cum Povestașul continua să se zvârcolească.

— Ajută-mă să mut masa, spuse Tedros, iar Tristan trase zelos de partea mesei grele de piatră de lângă el, așezând-o deasupra cărămizii desprinse și înăbușind zgomotul condeiului.

În vreme ce Tedros aranja masa, Tristan își înfipse vârful cizmei în cărămidă, lăsând în urmă o zgârietură.

— Așa.

Tedros aruncă o privire cruntă spre cartea de povești a Sophiei și Agathei, deschisă pe masă.

— Nu au decât să încerce să scrie „Sfârșit" acum.

— *SCLAVI?* răsună vocea lui Ravan afară. DACĂ PIERDEM, AJUNGEM SĂ FIM SCLAVI?

Tedros se aplecă pe fereastră și privi la Fericiți, la Nefericiți și la zecile de prinți noi care se înghesuiau pe pasarelele dintre turnuri, în timp ce acoliții lui Aric îi înfruntau cu bâte.

— NU POȚI SĂ NE SCOȚI VIEȚILE LA MEZAT ÎNTR-O PROBĂ RIDICOLĂ! urlă Chaddick, aruncând pietre în van spre turnul Directorului Școlii.

— Ne-ai promis război! țipă un nou prinț, ridicând degetul în sus spre Tedros.

— *Război! Război! Război!* zbierau băieții și prinții, împingând acoliții înapoi în turnuri.

Tedros își mușcă limba.

— Dacă dispar Binele și Răul, băieții nu vor decât comori și sânge.

— Ascultă, au nevoie de tine acolo jos, îndrăzni Tristan. Trebuie să o faci să fie o școală adevărată din nou. Așa cum au făcut fetele.

Aruncă o privire la cărămida marcată.

— În plus, poate vrei să tragi un pui de somn sau chiar să faci o baie...

— Miros atât de rău? întrebă Tedros, amuşinându-se.

Lui Tristan i se înroşiră obrajii la fel de tare ca părul.

— N-n-nu...

De dedesubt răsunau urlete, în timp ce priveau la un acolit ce fugea de Hort, care îl urmărea cu pumnii plini de excremente de şobolan, şuierând ca o nevăstuică. Tedros se încovoie, descurajat.

Deodată, ochii prinţului scânteiară şi se făcură mari.

— Tristan, ai dreptate! Au nevoie de mine, într-adevăr!

Tristan se lumină de uşurare, împingându-l de-a dreptul pe prinţ spre fereastră, până când Tedros îşi aruncă licărul auriu în castel, chemându-l pe Aric.

— Dar pot să stau singur de strajă! insistă Tristan.

— Lasă-l pe Aric s-o facă.

Prinţul ridică de pe duşumea colacii grei de păr blond şi îi aruncă pe fereastră.

— Noi doi avem o treabă de făcut.

— O t-t-treabă? se bâlbâi Tristan.

— Haide.

Tedros îl împinse către funie.

— Aducem profesorii înapoi.

Aflată la etajul întâi al Turnului Carităţii, Sala pentru Cină a fetelor era circulară ca o arenă şi puternic luminată, ticsită cu mese de cleştar de diferite forme. Dot o alesese anume pentru întâlnirile Clubului de lectură, căci oalele fermecate din bucătărie le ofereau punch şi sendvişuri, iar fluturii indiscreţi ai Decanei stăteau deoparte, speriaţi de

clinchetul farfuriilor, de aromele năucitoare și de larma conversațiilor care se suprapuneau.

Exact la opt și jumătate, Dot coborî în grabă scările, așteptându-se la o mulțime sănătoasă, după ce *Rușinea: viața secretă a lui Făt-Frumos* adusese un număr mare de noi membre cu o săptămână înainte. Hester pomenise de o întâlnire cu Agatha și Sophie după cină, dar Dot nu avea de gând să se deranjeze.

Se spălase pe dinți, își refăcuse machiajul și își pregătise întrebările, așa că acum își drese glasul și puse mâna pe clanță, când observă un anunț pe ea.

CLUBUL DE LECTURĂ
SE ANULEAZĂ
PE TERMEN NEDETERMINAT

DIN CAUZA PROBLEMELOR PROVOCATE
DE SUBNUTRIȚIE,
TULBURAREA ASPIRANTULUI PERPETUU
ȘI SINDROMUL COLONULUI IRITABIL
CU DRAG, DOT

Dot țipă, trântind ușa cu putere.

— Ce na...

Lipite de peretele încăperii pustii, Anadil, Hester, Agatha și Sophie stăteau una lângă alta.

— Vrei să ne ajuți sau nu? întrebă Sophie uitându-se urât la Hester.

— Bine, mormăi Hester. Dar asta doar pentru că aș prefera să nu o văd pe Agatha murind. Pe tine aș plăti să te văd executată în public.

Sophie icni îngrozită.

— Uitaţi, Sophie are dreptate. Asta este singura noastră speranţă de a scăpa cu viaţă, spuse Agatha, deşi părea în continuare nesigură dacă o decapitare publică era mai rea decât să se întoarcă la castelul băieţilor. Tedros probabil a ascuns deja Povestaşul. Avem nevoie de o vrajă care să ne ajute să stăm îndeajuns în şcoala aia pentru a-l găsi.

— Invizibilitatea? interveni Anadil.

— Pentru amândouă? Putem fi prinse mult prea uşor, răspunse Sophie, ştiind că Aric îi dăduse sigur de urmă.

— Ce-ar fi să treceţi bariera Podului din nou? îi spuse Hester Agathei.

— Cu siguranţă vor avea străjeri acolo după seara trecută, răspunse Agatha...

Toate deodată, o observară pe Dot la uşă, roşie la faţă şi aruncându-le priviri crunte.

— Sindromul *colonului* iritabil?

— Părea potrivit, având în vedere predilecţia ta de a te ascunde în toalete, spuse Anadil.

— Dar nu puteţi anula Clubul de lectură! miorlăi Dot, iar ochii i se umplură de lacrimi. Aşa mi-am făcut prietene!

— Şi avem nevoie de intimitate, aşa că ăsta este Clubul tău de lectură acum, ceea ce e şi firesc, având în vedere că noi suntem prietenele tale *adevărate*. Acum, stai jos şi ţine-ţi fleanca, o repezi Hester.

Dot se supuse, continuând să se smiorcăie.

— Trebuie să fie o cale de a vorbi cu Dovey sau cu Lesso, insistă Sophie, sau chiar cu profesoara Sheeks...

— E prea periculos, răspunse Agatha, căci văzuse deja că niciuna dintre profesoare nu se putea feri de

creaturile Decanei. Evelyn bănuiește chiar ce punem la cale și ne va întemnița aici. Ați auzit-o. Crede că putem *câștiga* Proba!

— Nu puteți să vă mogrificați pur și simplu? întrebă Dot exasperată...

— *Nu*, răspunseră Sophie și Agatha în cor.

Agatha se uită țintă la prietena ei.

— Vreau să spun că nu știu nimic despre școala lor, din moment ce n-am fost niciodată acolo, dar este evident, nu-i așa? se bâlbâi Sophie, îmbrobonându-se de sudoare. Băieții și-ar lua măsuri de protecție împotriva Mogrificării.

Agatha o scrută mai insistent. Sophie simțea că obrajii i se înroșesc ca racul...

Agatha se întoarse spre vrăjitoare:

— Vedeți, Sophie înțelege. Avem nevoie de ceva neașteptat.

Sophie lăsă aerul să-i scape din plămâni, zâmbind vinovată. Într-o zi avea să îi spună Agathei unde fusese cu o seară în urmă. Într-o zi, când vor fi în siguranță acasă, mai puternice și mai fericite decât fuseseră vreodată.

— Haideți să ne întâlnim aici în fiecare seară până când avem un plan, spuse Hester, apoi observă că Dot scutura din cap. Dacă mai ești încă bosumflată pentru Clubul tău de lectură idiot...

— Nu-i vorba de asta, spuse Dot încruntându-se. Nu vi se pare ciudat că Tedros *a atacat*-o pe Agatha?

Pe Sophie o cuprinse agitația.

— A încercat să o ucidă anul trecut...

— Pentru că *tu* ai fost acolo anul trecut și ai stricat lucrurile, ripostă Dot. Tedros o iubește pe Agatha! Nu ar

ataca-o niciodată prin magie. Dot transformă o furculiţă rătăcită într-o varză chinezească, storcându-şi creierii.

— Pare că lipseşte ceva.

Dot ridică privirea şi văzu că Agatha se uita la ea.

— Singurul lucru care lipseşte este cum să ne strecurăm în şcoala băieţilor, i-o tăie Sophie, întorcând conversaţia din nou spre plan. Trebuie să căutăm vrăji în bibliotecă...

Agatha încercă să fie atentă, dar privirea îi aluneca mereu spre Dot...

— Agatha? se încruntă Sophie. Poţi veni atunci?

Agatha tresări.

— Sigur, bineînţeles...

Deodată, observă ceva la încheietura Sophiei, iţindu-se de sub mantie... mici tăieturi regulate, care de-abia prinseseră crustă. Izbită de un sentiment familiar, Agatha încercă să se uite mai bine, dar afară se stârni larma, iar fetele se întoarseră – exact la timp pentru a vedea uşile deschizându-se şi pe Pollux dând buzna, cu capul ataşat pe trupul unui struţ mort, încruntându-se suspicios la un club de lectură în care părea să nu existe nicio carte.

Capitolul 14

Vraja pierdută a lui Merlin

Se apropia Crăciunul, iar fluturii profitaseră de noapte pentru a împodobi cel mai înalt pin din Pădurea Albastră cu beteală şi luminiţe, ca şi când Proba pe viaţă şi pe moarte nu ar fi trebuit să pună piedici tradiţiilor de sărbători.

Până în zorii zilei, băieţii urinaseră pe el de la ferestrele lor şi îi dăduseră foc.

În timp ce lady Lesso acorda locurile în clasament, Sophie schimba bileţele cu Anadil şi Hester despre cum să pătrundă în şcoala băieţilor. Pe următorul rând, Agatha îşi lăsa scaunul îngheţat pe spate, mijindu-şi privirea spre urmele abia vizibile de pe încheieturile Sophiei.

Nu era decât amiază, dar Înfruntările dinaintea Probei erau în plină desfăşurare. Toate provocările de la clasă presupuneau uciderea prinţilor fantomă pe care profesoarele îi făceau să fie cât mai ticăloşi,

repezindu-se la fete cu feţe zombificate şi ţipete înfiorătoare. Într-adevăr, profesoarele păreau să fi pierdut orice şovăială, ba chiar şi profesoara Anemone aproba cele mai infame morţi. Erau vieţi în joc acum, iar profesoarele făceau tot ce puteau pentru a găsi cea mai bună echipă posibilă.

Sophie şi Agatha au hotărât să pară entuziasmate până la final, astfel încât Decana să nu le bănuiască planurile iminente de a scăpa. Şi, într-adevăr, Sophie şi-a jucat rolul bine, ucigând băieţi fantomă cu o duşmănie alarmantă, încurajându-şi colegele de clasă şi rămânând imună după înspăimântătoarele simptome de vrăjitoare care o bântuiseră cu câteva zile înainte. Mai mult, Agatha observă că Sophie redevenise veselă, cum îi era felul, apucând-o prieteneşte de braţ în pauze, visând la întoarcerea lor în Gavaldon şi purtându-se ca şi când vizita Agathei la Tedros pur şi simplu n-avusese loc.

— Bătrânii nu ne vor mai face rău dacă nu vor mai fi atacuri... şi îmi voi petrece timpul la tine acasă, în loc să stau la mine... cugetă Sophie în timp ce se îndreptau spre cursul lui Lesso. Poate că voi avea chiar propriul meu spectacol, la urma urmelor!

— Cu condiţia să nu mă faci să iau parte la el, mormăi Agatha înainte ca zâmbetul larg al Sophiei să o facă să izbucnească în râs.

Agatha vru să fie suspicioasă, să întrebe cum de o putea Sophie ierta atât de repede – dar aceasta părea atât de uşurată şi fericită că îşi recăpătase cea mai bună prietenă.

Ţinând cont de tot ce provocase dorinţa ei, Agatha avea o motivaţie şi mai puternică decât Sophie să plece din această şcoală. Îşi stoarse creierii cum să pătrundă în turnul lui Tedros, dar nu-i veni nicio idee. Îşi revărsă

frustrarea în timpul Înfruntărilor, când se repezi la băieți ca fata-vrăjitoare de pe vremuri, înjunghiind fantomele, incendiindu-le și privind cu răceală cum se făceau scrum sub ochii ei. La a treia provocare, toate motivele pentru care îl urâse cândva pe Tedros reveniră, făcând-o să clocotească de furie – aroganța, nesăbuința, imaturitatea și firea lui pripită...

Și totuși ... de ce nu-i dădea pace întrebarea lui Dot?

Nu lipsea nimic, se asigură Agatha.

Tedros o atacase. Tedros îi distrusese povestea.

Dorința ei din adâncul sufletului de a-l avea fusese greșită.

Și totuși ... Agatha se trezi înclinându-se și mai tare pe scaun, căci mâna Sophiei era încă prea departe pentru a vedea. Se lăsă pe spate mai mult, iar scaunul rămase clătinându-se într-un picior, până când pupitrul înghețat al lui Hester ajunse în fața încheieturii Sophiei, mărindu-o ca o lentilă. Agatha făcu ochii mari, recunoscând micile răni de pe pielea lăptoasă a prietenei sale, pe care se vedeau înțepături regulate ca de ac.

„Tăieturi făcute de spiricși."

Unde întâlnise Sophie spiricși?

„În pădure, desigur", își reaminti Agatha. Acolo o atacaseră, nu-i așa? Și totuși, rănile ei păreau încă proaspete...

Sophie se întoarse spre ea, iar scaunul Agathei fu cât pe-aci să se prăbușească.

— Vii la bibliotecă cu mine? Sophie zâmbi, ajutând-o să se ridice. Zece minute până la cea de-a patra sesiune. Ne putem uita la vrăji de spionat!

Agatha îi zâmbi la rândul său și își luă rucsacul, alungând spiricșii din minte.

„Gata cu îndoielile. Gata cu neîncrederea", se gândi ea, urmându-şi cea mai bună prietenă pe scări.

Îşi învăţase lecţia cu negul.

De-a lungul pereţilor Sălii Răului erau aşezate lumânări negre care ardeau cu flăcări galben-verzi, de culoarea ochilor de şarpe.

În centrul încăperii, douăsprezece sicrie albe erau plasate unele lângă altele, iar în ele se aflau trupurile profesorilor de la Bine sau de la Rău. Profesorul Espada, bronzat şi cu mustaţă, care preda Lupta cu Sabia Fericiţilor; profesorul Manley, chel şi plin de coşuri, care preda cursul de Urâţire Nefericiţilor; profesorul Lukas, zbârcit şi ramolit, preda Cavalerism; Castor conducea Pregătirea pentru Acoliţi, capul fratelui său Pollux lipsind de pe corpul de câine cu două capete; Beezle, piticul Răului, cu piele roşie, lângă câţiva din conducătorii Grupei de Pădure – printre care un căpcăun, un centaur şi un gnom; ba chiar şi Albemarle, ciocănitoarea cu ochelari, care ţinuse cândva clasamentul în rândurile Binelui... cu toţii respirau la unison, iar chipurile lor adormite erau senine.

Încovoiat pe duşumea, în faţa lor, Tristan era înconjurat de cărţi cu vrăji deschise, din Biblioteca Viciului.

— Nu am închis ochii toată noaptea, căscă el, trecându-şi degetele prin părul roşu. Vraja Decanei este prea puternică.

— Ei bine, vom fi cu toţii sclavi dacă nu o înlăturăm, mormăi Tedros, întorcând paginile cărţii *Nu mai dormi*. Nu ştii cum sunt împreună, fetele astea două. Vor face carne tocată din noi dacă băieţii nu iau în serios Proba şi nu încep Înfruntările acum. Luă o altă carte. Dar

trebuie să ne trezim profesorii dacă vrem să avem vreo șansă de a învinge.

— Ce-ar fi să merg să verific Povestașul? spuse Tristan repede. Doar ca să mă asigur...

— Uite, este un blestem de somn. Trebuie să poată fi ridicat cumva.

— Nu și dacă n-ai un om-lup la îndemână, pufni Tristan, aruncând deoparte *Vrăji pentru Frumoasele Adormite*.

Tedros închise ultima carte un moment mai târziu. Văzu cearcănele adânci de sub ochii lui Tristan, care îi acopereau pistruii.

— Bine, cedă prințul, ridicându-se. Haide să ne întoarcem...

Deodată observă cartea pe care o aruncase Tristan, deschisă la o pagină acoperită cu pânze de păianjen. O trase mai aproape cu piciorul.

Capitolul 14
Contra-blestem pentru vrăjile de somn

Nota autorului: Remediile contra blestemelor de adormire din această carte și din majoritatea tomurilor sunt aplicabile exclusiv fecioarelor adormite, dat fiind că sunt cele mai probabile victime. Bărbații, desigur, pot fi treziți doar de țipătul unui om-lup.

(În absența unui om-lup viu, puteți zdrobi plămânii unuia mort, turnând ceea ce rezultă în urechea bărbatului adormit.)

Elixirul Trezirii Prințesei

Ingrediente:

2 gheare de pisică

1 mănunchi de mentă proaspătă

— Îmi pare rău că trebuie să te anunţ, spuse Tristan nerăbdător, dar Sader ne-a zis anul trecut. Oamenii-lupi nu trăiesc decât în Pârâul Însângerat...

— Amuzant. Tedros ridică privirea, cu ochii licărindu-i. Nu de-acolo este Hort?

Sophie trânti *Manualul fofilării şi al spionajului* pe un teanc de cărţi abandonate şi îşi miji ochii spre amfiteatrul de aur, cu două etaje, al Bibliotecii Virtuţii, dominat de un ceas cu cadran solar.

— Va dura luni în şir să parcurgem toate astea!

— Toate vrăjile sunt la fel, se încruntă Agatha, aşezată la masa ei şi răsfoind *Vrăji de furişat, volumul 2*.

— Invizibilitate, deghizare, mogrificări avansate – nimic din ce nu s-ar aştepta. Trebuie să stăm suficient în şcoala băieţilor pentru a pătrunde în turnul lui Tedros. Ar putea dura zile în şir.

— *Zile*? Cu prinţii ăia murdari? Vom muri din pricina duhorii, se plânse Sophie. Se uită printre gene la ţestoasa zbârcită din spatele pupitrului de la recepţie, adormită pe un mare registru de bibliotecă. Chestia aia e trează vreodată?

Se întoarse şi o văzu pe Agatha încruntându-se la câţiva fluturi care se strecuraseră înăuntru.

— Nu te agita, şopti Sophie. Suntem echipa perfectă, ţi-aduci aminte? Gândeşte-te cum te-ai strecurat la Probă anul trecut.

— Acum este diferit, Sophie. Avem nevoie de *ajutor*, spuse Agatha grăbită. Şi, atâta timp cât Decana ascultă, nu îl putem obţine.

Dat fiind că orarul lor era diferit, Sophie se îndreptă spre Talente Feminine, cu Hester și Anadil, iar Agatha o prinse din urmă pe Dot, la Istoria Eroinelor.

— Nimic încă? întrebă Dot, văzând fața Agathei când se așează lângă ea în băncile pietrificate din Sala Binelui. Tata ar ști ce să facă, dar fuge de Fecioara Marian. Îi transformă în sclavi pe toți bărbații din Pădurea Sherwood după ce a aflat că lui Robin îi cam fug ochii după altele. Dot oftă. Aș fi putut să îi spun asta chiar eu.

Capul lui Kiko se iți lângă Agatha din banca din spate.

— Eeeei! În sfârșit ai ocazia să vezi cel mai bun curs! Aș fi vrut să fii aici în prima săptămână. Am intrat în povestea Cenușăresei – știai că s-a căsătorit cu prințul abia după ce i-a trecut regatul pe numele ei? Apoi l-a aruncat în temniță și a condus chiar ea, prefăcându-se că aveau o căsătorie fericită. Se pare că băieții ascund adevărul despre povești de o grămadă de timp, doar pentru a le face pe fete să pară slabe și proaste. Apoi am intrat în povestea lui Goldilocks și ne-am uitat cum a îmblânzit cei trei urși și i-a preschimbat în haine de blană; după aceea am pătruns în cea a Albei-ca-Zăpada, când i-a otrăvit pe piticii ăia sexiști cu mere...

— Huh? făcu Agatha, năucită. În primul rând, nimic din ce ai spus adineauri nu pare să semene deloc cu „adevărul." În al doilea rând, cum intri *în* povești?

Kiko zâmbi răutăcios.

— Vei vedea.

Tocurile Decanei răsunară pe piatră când intră pe ușile duble.

— Pe lângă faptul că ne vor ataca echipa, băieții vor împânzi fără îndoială Pădurea Albastră cu capcane

mortale – ca şi noi, spuse ea, înaintând pe culoar legânându-şi şoldurile, până ajunse la pupitrul de lemn. Dar mintea unui băiat este poate cea mai letală capcană, fetelor. Când demnitatea le este în joc, recurg la tactici disperate, parşive şi de neînchipuit. Trebuie să fiţi pregătite.

Din pupitru, scoase un tom masiv – *Istoria revizuită a Pădurii scrisă de un elev* de August Sader – şi îl deschise la mijloc. Ca şi când nu i-ar aparţinut, vocea Decanei răsună în întreaga sală, de parcă ar fi ieşit din carte:

— Capitolul 26: „Mărirea şi căderea regelui Arthur".

Într-un mic nor de ceaţă, deasupra paginii cărţii, se ivi o scenă tridimensională fantomatică... o diorama însufleţită şi tăcută, în care se vedea regele Arthur, cu coroana de aur şi în cămaşă de noapte, bântuind prin sălile din Camelot.

Agatha nu vedea mare lucru din băncile din spate.

— Este atât de mic...

— Aşteaptă, spuse Kiko în spatele ei.

Decana ridică tomul şi, cu un zâmbet larg, care îi scoase la iveală strungăreaţa, suflă asupra scenei fantomatice. Cu un şuierat clocotitor, scena se spulberă în milioane de cioburi şi se prăbuşi deasupra elevelor ca o furtună de nisip şi cleştar. Agatha îşi acoperi ochii şi simţi că trupul îi zboară prin spaţiu, până când picioarele îi atinseră pământul. Privi încet printre degete...

Sala Binelui dispăruse, laolaltă cu băncile şi restul fetelor. Stătea într-o sală acoperită cu lemn întunecat, iar aerul din jurul ei era rarefiat şi pâclos, ceea ce dădea locului o atmosferă, ca şi când nu ar fi fost tocmai real. Îşi miji privirea şi văzu un bărbat cu barbă şi păr sur,

robust, cu un veşmânt din blană de lup şi coroană de aur, care se îndrepta în vârful picioarelor spre ea...

Agatha rămase fără suflare. Kiko avea dreptate. Era *în interiorul* scenei din carte.

Întinse mâna prin aerul fumuriu către peretele zugrăvit cu linii argintii şerpuite, iar degetele îi trecură prin el de parcă ar fi fost o nălucă. Regele Arthur alunecă pe lângă ea, pâlpâind şi deformându-se ca o nălucă, înaintând cu picioarele goale pe covorul trandafiriu, înspre capătul sălii. Agatha îl recunoscu după bărbia pătrată şi ochii albaştri precum cristalul, pe care îi transmisese odraslei sale, şi după sabia cu mâner de aur, ascunsă sub veşmânt. Aceeaşi sabie pe care o luase din mâinile fiului său cu două nopţi în urmă.

— Arthur a întâlnit-o pe Guinevere la Şcoala pentru Bine şi Rău, înainte de a deveni rege, nară vocea Decanei. Din ziua în care s-au întâlnit, a ştiut că ea îl dispreţuia. Cu toate acestea, a forţat-o să se căsătorească, căci băieţii sunt fiinţe brutale şi nemiloase... şi niciunul nu-l întrecea pe Arthur.

Agatha îl scrută pe regele fantomatic. Era oare vreun sâmbure de adevăr în cuvintele acelea? Sau doar o altă poveste răstălmăcită de-a Decanei?

Se uită la Arthur apropiindu-se de ultima uşă din sală, atent să nu scoată niciun sunet...

— Însă Guinevere a avut o condiţie: ca în fiecare noapte, ea şi regele să doarmă în apartamente separate, continuă Decana. Arthur nu i-a putut refuza rugămintea, căci Guinevere s-a purtat ca o soţie perfectă şi i-a dăruit nefericitul fiu pe care şi-l dorise întotdeauna. Însă, în ciuda acestui fapt, regele nu putea dormi. Noapte de

noapte, Arthur încerca să vadă în camera reginei sale, dar ușa sa era mereu încuiată. Până când, într-o noapte...

Acum Agatha văzu ce văzuse regele. În seara aceea, ușa reginei era întredeschisă. Călcând pe urmele lui Arthur, Agatha se aplecă peste el și privi înăuntru...

Tocmai la timp pentru a o vedea pe Guinevere strecurându-se pe fereastră, coborând pe perdea și dispărând în noapte.

— A doua zi dimineața, regina era la micul dejun, zâmbind binevoitoare ca întotdeauna, rosti vocea Decanei. Arthur nu spuse nimic despre ce văzuse.

Scena dispăru din jurul Agathei, fiind înlocuită instantaneu de o peșteră prăfuită, ticsită cu recipiente de laborator, rafturi cu flacoane și borcane întunecate și cu zeci de carnete pe jumătate pline. Acum Arthur se certa cu un bărbat foarte bătrân și slab, cu o barbă albă, subțire, care îi ajungea până la burtă.

— Arthur a încercat invizibilitatea, i-a luat urma, s-a mogrificat – tot ce învățase la Școala pentru Bine –, dar nu a reușit să afle unde dispărea Guinevere în fiecare noapte. Sfetnicul său de o viață, Merlin, refuza să îl ajute, insistând că treburile inimii erau dincolo de puterile magiei...

Merlin ieși val-vârtej din peșteră. Arthur îl urmă, dar se opri brusc. Se uită mai îndeaproape la unul din carnetele deschise ale lui Merlin și îl luă în mâini...

— Atunci Arthur văzu ceva ce Merlin pusese la cale în bârlogul său...

Arthur făcu ochii mari, iar din ei scăpărară scântei...

— Ceva atât de îndrăzneț, atât de periculos, încât știu că era singura sa șansă...

Cu mâinile tremurându-i, Arthur smulse pagina.

Scena se schimbă și apăru o figură înfășurată într-o glugă, într-o pădure, galopând pe lângă Agatha pe un cal negru, camuflat de noapte.

— În seara aceea, Arthur le-a poruncit străjerilor să pecetluiască ferestrele lui Guinevere. Învăluit în glugă, a coborât din încăperea învecinată la calul care îl aștepta...

Bidiviul s-a oprit într-o poiență cufundată în beznă. Agatha se uită la un bărbat slab și întunecat itindu-se de după un copac îndepărtat și apropiindu-se încet de călăreț. Dar, acoperit în întregime de mantie și glugă, regele Arthur nu descălecă. Aștepta, în vreme ce umbra se apropia tot mai mult... mai mult... fără ca vreunul să îl poată vedea pe celălalt... până când Agatha văzu în cele din urmă lumina lunii revărsându-se asupra pielii măslinii a umbrei, asupra nasului său acvilin și a uniformei de cavaler.

— Era Lancelot. Prietenul pe care Arthur îl iubea atât de mult, că îl numea frate. Bărbatul la care Guinevere venise în fiecare seară.

Lancelot se apropie de cal, dar gluga nu se desprinse de pe fața călărețului. Lancelot ezită, simțind că ceva era nelalocul lui... dar apoi văzu picioare delicate încălțate cu conduri, ivindu-se de sub mantia călărețului. Agatha privi țintă la picioarele acelea de femeie, confuză, în vreme ce Lancelot zâmbi afectuos și se apropie de cal. Agatha se uită cum Lancelot întindea mâna... trăgând cu grijă gluga călărețului... dând la iveală ochii albaștri precum cristalul ai regelui Arthur...

Agatha rămase fără suflare.

Ochii lui nu mai erau omenești.

Cât ai clipi, Arthur scoase sabia, înjunghiindu-l pe Lancelot în burtă. Calul o luă la goană, readucându-l pe rege la castel.

Scena se topi în aer, iar Agatha se trezi din nou în Sala Binelui, alături de colegele ei, mute de uluire.

— Vraja l-a făcut pe regele Arthur fată? strigă Beatrix, îngrozită. Un băiat... a devenit... *fată*?

— Doar atât cât regele să vadă că regina îl făcuse de râs, spuse Decana. Când a ieşit de sub vrajă şi s-a întors la Camelot, Guinevere dispăruse. Şi-a trimis oamenii să îi dea lovitura de graţie lui Lancelot, dar nici cavalerul nu mai era de găsit. Nici el, nici regina nu au mai fost văzuţi vreodată.

Agatha nu putea respira, îndoindu-se încă de tot ce tocmai văzuse. Şi totuşi, avea nevoie ca povestea aceasta să fie adevărată – avea nevoie pentru a-şi salva viaţa, a ei şi a Sophiei – avea nevoie...

— Vraja! izbucni ea, sărind în picioare. Unde este vraja lui Merlin?

— Pierdută, ca toate vrăjile sale, desigur, răspunse Decana, închizând cartea. Dar nu vraja este importantă, draga mea. Ridică privirea spre Agatha cu un zâmbet îndrăzneţ. Important e că un băiat a fost îndeajuns de deştept şi de disciplinat pentru a o găsi.

Agatha se prăbuşi la loc, iar fetele începură să se învârtă frenetic în jurul ei, analizând fiecare moment al călătoriei lor în timp.

— Ţi-am spus că este un curs bun, şopti Kiko în spatele ei. Dar Agatha se cufundă şi mai mult în scaun, căci nu făcuse decât să o conducă spre şi mai multe fundături. Singura lor speranţă, a ei şi a Sophiei, era ca

babuinii de băieți pe care îi văzuse dincolo de golf, lipsiți de istețime sau disciplină, să se fi lovit la rândul lor de o fundătură.

— Vreau să fiu în echipa care ia parte la Probă, spuse Hort, încă în chiloți, iar vocea îi răsună în Sala Răului. Asta este condiția mea.

— Îmi pare rău, Hort, dar avem nevoie de cei mai puternici băieți, răspunse Tedros, după ce îi spusese lui Tristan să plece, astfel încât să nu ia parte la această negociere. De aceea am adus prinții. Doar eu și Aric nu trebuie să ne dovedim puterile...

— Ai nevoie de un țipăt de om-lup? Ai nevoie de talentul meu de ticălos? Atunci include-mă în echipă, i-o reteză Hort. Privi în jos spre chiloți. Și fă-mi rost de o nouă uniformă.

— Ascultă, e vorba de un singur țipăt...

— Nu, tu ascultă! Tata a spus că ticăloșii nu pot iubi și am încercat să iubesc, zise Hort, iar ochii lui rotunzi priveau țintă în pământ. Am alergat după Sophie ca și când aș fi fost de-al Fericiților, când nu sunt decât... ei bine, uită-te la mine. Își frecă obrajii acoperiți de tuleie. M-am făcut de rușine... și pe tata la fel. Pot măcar să câștig comoara și să îl îngrop. Înțelegi asta, nu? Ridică privirea spre Tedros. Că încerc să îl fac mândru, chiar dacă este mort?

Maxilarul lui Tedros se încleștă. Văzu roșeața de pe pieptul lui Hort și buza de jos care îi tremura. Băiatul nu avusese parte de atâtea înzestrări din naștere ca el, și totuși erau atât de asemănători.

— Nimeni nu va lupta ca mine, imploră Hort, arătând ca o veveriță tremurătoare. Nimeni.

Prinţul îşi încrucişă braţele, încercând din răsputeri să îl ignore.

— Hort, fetele astea mă vor mort. Nu este ca anul trecut. Este o Probă adevărată şi vieţile tuturor sunt în joc, iar eu conduc această şcoală. Sunt responsabil pentru siguranţa băieţilor şi deja se revoltă că ar putea sfârşi ca sclavi...

Hort scâncea ca un căţeluş fără adăpost. Tedros scrâşni din dinţi.

— Cum ar părea dacă aş... dacă... dacă... dacă...

Umerii prinţului se încovoiară şi răsuflă din toţi rărunchii.

— Aric mă va omorî.

Hort zâmbi radios, dezgolindu-şi dinţii galbeni şi ascuţiţi. Se răsuci spre profesorii adormiţi, slobozind un ţipăt atât de primitiv, încât corpul îi zvânci, contorsionându-se, şi atât de puternic, că Tedros se lipi tremurând de perete, acoperindu-şi urechile. Când prinţul ridică privirea, Hort nu mai avea înfăţişare omenească. Era acoperit cu o blană neagră de om-lup peste muşchii umflaţi, ridicat în două picioare, urlând întruna, până când, în cele din urmă, rămase fără suflare.

— V-am spus că mă ţine mai mult, mârâi Hort, ascultând mândru strigătele îngrozite ale băieţilor de sus, care fuseseră treziţi brutal din somn.

Nu erau singurii care se treziră.

Încet, profesorii începură să mişte în sicriele lor, unul după altul.

Manley fu primul care se ridică, iar faţa lui cu obrajii umflaţi şi ciupită de vărsat licări în lumina torţelor.

Tedros zâmbi larg şi îi întinse mâna.

— Domnule profesor, bine ați revenit la Școala pentru Băie....

— Bine v-ați mai căptușit. Un castel plin de străini nespălați. O Probă cu condiții ridicole. Condiții cu care ne-ai prins în capcană, după ce fetele au fost de acord, izbucni Manley, îndreptându-se grăbit spre ușă. Sclavii *fetelor*? Imaginează-ți cum ar arăta poveștile cu Povestașul în mâinile Decanei Sader. Bărbații ar muri la finalul fiecărei povești. Bărbații ar pierde mereu, mai rău decât Răul.

— Și totuși, avem o șansă dacă vom *câștiga*, spuse profesorul Espada, privind încruntat spre cei doi băieți când cizmele sale negre cu vârf ascuțit atinseră pământul. Câștigăm Proba și acele două Cititoare blestemate mor. Povestea lor se va destrăma instantaneu... școlile noastre vor reveni la Bine și Rău, așa cum au fost mereu.

— Atunci mai avem zece zile să îndreptăm lucrurile, declară ciocănitoarea Albemarle, călcând pe urmele lor, împreună cu restul căpeteniilor grupei de pădure. Voi pregăti orarul.

— Voi pune la punct sălile de clasă, spuse profesorul de Cavalerism, Lukas.

— IAR EU ÎI VOI TREZI PE JALNICII PIERDE-VARĂ, urlă Castor, scuturându-și blana.

Beezle râgâi de voioșie și dădu fuga după ei.

— Dar... dar cu *mine* cum rămâne? strigă Tedros după ei.

— Poți concura pentru a obține un loc în echipa ce va lua parte la Probă, ca toți ceilalți, îi aruncă Manley întorcându-se.

— Să *concurez*? întrebă Tedros, nevenindu-i să creadă.

— Dar eu? se bâlbâi Hort, redevenind om. A s-s-s-spus...

— Conducerea *nu* îi mai aparţine, răsună ecoul vocii lui Manley, care dispăru pe scările sălii.

Hort se uită încruntat spre Tedros, trădat. Prinţul se înroşi, chinuindu-se să-şi găsească vocea.

— Dar cum... cum au ştiut...

Castor se răsuci dinspre uşă, turbat şi cu ochii injectaţi.

— DOAR PENTRU CĂ DORMEAM NU ÎNSEAMNĂ CĂ NU AUZEAM.

Cinci nopţi la rând, Sophie, Agatha şi vrăjitoarele se întâlniră în Sala pentru Cină, la Clubul de lectură, dezbătând posibile tertipuri pentru a pune mâna pe Povestaş şi pentru a-şi putea dori să se întoarcă acasă. Însă niciunul nu părea să fie lipsit de riscuri serioase. Cu fiecare zi care trecea, Agatha se îndoia din ce în ce mai mult de toate vrăjile noi, Sophie era tot mai aspră cu ea şi amândouă din ce în ce mai convinse că Proba se va desfăşura după cum era stabilit.

Împreună deciseră că în a şasea noapte aveau să aleagă un plan, căci timpul se scurgea cu repeziciune.

La opt şi jumătate, Agatha şi Dot se strecurară spre Sala pentru Cină, comparând cu frenezie vrăji, ca să descopere că Sophie, Hester şi Anadil stăteau în faţa uşii.

— Avem o problemă. Hester se dădu deoparte, dând la iveală un afiş lipit peste cel pus de ele pentru clubul de lectură.

AUDIȚII PENTRU PIESA DE TEATRU, ÎN ACEASTĂ SEARĂ

Un spectacol despre istoria realizărilor feminine

Notă: Dacă nu se prezintă nimeni, nu va avea loc nicio piesă.

* Scutiri de la probe pentru toate cele care nu se vor prezenta

Profesoara Sheeks, regizoarea piesei

* Scutirile de la probe sunt interzise de Decană

Pollux, supervizorul și consultantul creativ al regizoarei piesei

— Nu putem să ne mutăm în altă parte? întrebă Dot.

— Este singurul loc în care nu vin fluturii, spuse Sophie îngrijorată. Am pierdut deja o săptămână. Avem nevoie de un plan în seara asta.

Fetele rămaseră tăcute.

— Presupun că participăm toate la audițiile pentru spectacolul despre istoria realizărilor feminine, mormăi Agatha. Apoi surprinse expresia entuziasmată a Sophiei și se încruntă. Nu primești un *rol*.

Zece minute mai târziu, Sophie țopăia în fața cortinei, pe o scenă improvizată în Sala pentru Cină, ținând un monolog inexplicabil într-un accent nedeslușit.

— Ascultă-mă, Prrrrințe Humperdink! Nu teeh lăsa păcălit de a mhea frumusață și nhurri. Mi-s o femeie simplă. Simplă în ghând, simplă în shufleet – dar să nu crezi că-s simplă și în spirrrit.

Privi în jos spre capetele profesoarei Sheeks și al lui Pollux, cocoțați pe masă, care clipeau amândoi spre ea.

— Mi s-a părut foarte bine, şopti Pollux.

O mână o trase după cortină.

— A fost prea subtil? spuse Sophie uitându-se spre şirul neînsemnat de fete care îşi aşteptau rândul.

— Singurul lucru subtil este şansa ta de a trăi, şuieră Hester. Ne decidem asupra unui plan şi o vom face acum. Fiecare să îşi rostească cea mai bună idee.

— Am găsit o Vrajă cu praştie-păianjen, care te lipeşte de tavan, se grăbi Anadil să răspundă, sprijinindu-se de fereastră. V-aţi putea ascunde în fantele de aerisire zile întregi.

— Şi unde mă îmbăiez? întrebă Sophie. Unde mănânc?

— Mănânci? zise Anadil, făcând ochii mari.

— Am putea trimite demonul meu să fure condeiul, murmură Hester. Sigur va trece de scut.

— Şi dacă va fi prins? Demonul tău moare şi tu odată cu el, replică Sophie. Iar acum, dacă stau să mă gândesc, este o idee încântătoare.

— Dacă vă transform în legume? se oferi Dot. Băieţii nu mănâncă legume.

Toată lumea se holbă la ea.

— Aggie? spuse Sophie. Sigur ai găsit ceva.

Agatha se mişcase de pe un sabot pe altul în tot acest timp, căci contase pe vrăjitoare să găsească ceva ce nu putea fi dat în vileag. Dar acum trebuia să înfrunte ceea ce bănuise tot timpul.

— Nu există nimic sigur, orice am alege, spuse ea. Ridică privirea spre Sophie, dându-i lacrimile. Este vina mea – ne vom găsi sfârşitul în Proba aceea şi este vina mea...

— Dar... dar... nu putem muri, Aggie, îngăimă Sophie. Nu acum că suntem, în sfârşit, prietene din nou.

Agatha clătină din cap.

— Ne vor găsi, Sophie. Oricare din vrăjile astea... ar fi descoperite...

Se opri, căci privirea îi fu atrasă de ceva dincolo de fereastră.

— Aggie? întrebă Sophie.

Agatha îşi puse mâinile pe fereastră, iar vrăjitoarele se înghesuiră în jurul ei.

— O, este doar Helga, pufni Sophie, uitându-se la gnomul ponosit, îmbrăcat în culoarea lavandei, care trecea prin Pădurea Albastră, îndreptându-se spre vizuina sa de lângă pârâu. Dar este ciudat. Pare mai slabă... Nu ştiam că gnomii ţin diete. Şi are părul diferit! Arată ca... ca...

Acum toate fetele îşi lipiră nasurile de sticlă şocate.

— Nu se poate, abia reuşi să rostească Hester.

Căci, în timp ce gnomul se strecură în vizuina Helgăi, purtând rochia şi pălăria Helgăi, o faţă care nu era a acesteia se iţi prin deschizătură, pentru a se asigura că nimeni nu o văzuse.

— A fost fată în timpul cursului.... a fost fată în fiecare zi, spuse Dot. Este imposibil!

Dar nu era, se gândi Agatha, imitând zâmbetul îndrăzneţ al Decanei. Căci văzuse vraja care făcea să fie posibil, pierdută şi acum regăsită.

Vraja care îl ascunsese pe Yuba în castelul inamicelor în tot acest timp.

Şi vraja care avea să o ajute acum pe ea şi pe Sophie să facă acelaşi lucru.

Capitolul 15

Cele cinci reguli

— Nu înţeleg, îi şopti Sophie Agathei. Ce legătură au toate astea cu felul în care vom intra în *şcoala* băieţilor?

Agatha o ignoră, încruntându-se spre Helga Gnomul, legată de un balansoar dantelat, cu părul alb şi lung acoperit de fulgi de salată.

— Fie ne spui cum o faci, Yuba, fie te dăm pe mâna Decanei.

— Acuzaţiile voastre mi se par profund jignitoare, replică Helga, cu vocea încordată şi stridentă. Toţi bărbaţii au fost *evacuaţi*...

— Te-am văzut, Yuba, spuse Hester, cu brațele încrucișate, alături de Dot. Ți-am văzut *fața*.

— Yuba? *Eu?* Ridicol, se încruntă Helga, luptându-se să ajungă la ceva alb aflat la distanță. Acum plecați imediat, înainte să o chem chiar eu pe Decană.

— Te rugăm! Avem nevoie de ajutorul tău, imploră Agatha...

— Dar cum ne poate ajuta cu *băieții*?Și de ce îi tot spui Yuba? insistă Sophie, arătând spre gnomul cel neîngrijit. Mi se pare că îmi scapă ceva...

— Creierul... murmură Hester.

Dat fiind că fluturii dormeau în general noaptea, fetele așteptaseră până după miezul nopții înainte de a se furișa pe rând în Pădurea Albastră (Anadil a fost prinsă de Pollux și a trebuit să renunțe la plan). Nu aveau cum să se strecoare prin gaura strâmtă de gnom pe care o văzuseră, dar Dot preschimbase pământul din jurul acesteia în salată și celelalte reușiră să intre, surprinzând-o pe Helga în bârlogul ei. În timp ce vrăjitoarele legau gnomul de scaun, Agatha se uită împrejur, la mobila și la rafturile mărunte, căutând semne care să trădeze că locatarul era bărbat, dar pânzeturile cu dantelă, mulțimea de ghivece și tapetul de culoarea lavandei trădau toate o mână de femeie.

Sophie se încruntă mirosind un ghiveci.

— Ciudat, totuși... spuse ea absentă. Nu am întâlnit niciodată o fată căreia să îi placă *hortensiile*.

Agatha pufni spre Helga, ca și când această idioțenie ar fi fost o dovadă suficientă.

— Știm de vraja lui Merlin, Yuba. Am văzut-o în cartea noastră. Știm că ai *folosit*-o.

— Decana a revizuit toate cărţile fratelui ei pentru a fi pe potriva ideilor sale, ripostă Helga, înroşindu-se. În plus, ce ştiu eu despre vrăjile lui Merlin ?

— Doar că i le-ai predat lui Merlin chiar tu, rosti o voce.

Se întoarseră toate spre Dot, care stătea în faţa unui raft, uitându-se la *Viaţa mea în magie* de Merlin din Çamelot. Ţinu cartea deschisă la prima pagină, uitându-se ţintă la gnom.

Pentru Helga şi Yuba,
cel mai bun dascăl al meu

— Ar trebui să fie *dascăli*, nu-i aşa? întrebă Dot.

În bârlog se aşternu tăcerea.

Agatha îngenunche în faţa bătrânului gnom.

— Cum să scapi cu viaţă din poveşti. Asta predai tu – luă mâna zbârcită a Helgăi – şi nu putem scăpa cu viaţă din a noastră fără tine.

Pupilele cenuşii ale Helgăi rămaseră ţintuite în pământ, neputând să se uite la eleva sa vreme îndelungată. Încet, părul ei alb se retrase în scalp, devenind ţepos şi scurt. Ridurile de pe chipul ei se adânciră în mod magic, iar pielea se întări şi se închise la culoare, sub barba albă care se lungea. Obrajii i se scofâlciră, nasul îi deveni borcănat, sprâncenele se făcură stufoase, iar corpul îi căpătă formă de butoi... până când, în cele din urmă, Yuba Gnomul ridică privirea spre fostele sale eleve, în aceeaşi rochie de culoarea lavandei şi pe tocurile nesigure.

— Vă deranjează dacă mă schimb? întrebă el încet.

Sophie se uita cu gura căscată la fostul ei profesor de la grupa de pădure, care se metamorfozase din fată în băiat. Se răsuci spre Agatha, îngrozită.

— Așa vrei să pătrundem în școala băieților? Transformându-ne în... *gnomi*?

Agatha se izbi cu capul de perete.

Așezate pe o canapea de lână prăfuită, Agatha, Sophie, Hester și Dot țineau în mână căni de ceai din rădăcină de nap, uitându-se dintr-o parte în alta la Yuba, care se plimba de colo-colo prin încăpere, în haina sa verde încinsă cu curea și cu pălăria conică portocalie pe cap.

— Ironia atunci când ești profesor este că adesea îi înveți pe ceilalți ce tu însuți nu mai poți face. Deși îi învăț pe elevi de 115 ani cum să supraviețuiască în Pădurea Nesfârșită, nu aș mai putea supraviețui nici măcar o zi dincolo de aceste porți, spuse gnomul, fără să se mai chinuie să-și ascundă vocea. Când a avut loc Evacuarea, a trebuit să rămân aici în siguranță, până când avea să fie refăcut echilibrul. Să mă deghizez în Helga a fost singura soluție. Nimeni nu avea să mă descopere. Nimeni nu ar fi avut nici cea mai mică idee. Se uită încruntat spre Sophie și Agatha, care stăteau înghesuite una în alta. Dar, având în vedere ce ați făcut cu regulile Binelui și Răului, nu sunt surprins că v-ați întors să distrugeți regulile Băieților și ale Fetelor.

Sophie se aplecă spre Agatha.

— Chiar nu pricep cum distrugi ceva dacă te transformi în gnom...

Agatha îi dădu un cot Sophiei, iar aceasta tăcu.

Yuba sorbi din ceaşca de ceai şi se lăsă pe speteaza balansoarului.

— Gnomii sunt diferiţi de alte creaturi din Pădure din două motive, spuse el. Din lecţiile învăţate la şcoală, Hester ne poate spune cu siguranţă care este primul.

— Întotdeauna sunt neutri în război, răspunse Hester încrezătoare.

— Într-adevăr. Gnomii nu au fost niciodată atraşi în conflict, de peste 2 000 de ani. Am menţinut pacea între noi şi ceilalţi, fără excepţie.

Sophie căscă şi începu să reumple ceştile de ceai.

— Cel de-al doilea motiv pentru care suntem diferiţi este mai puţin cunoscut şi nu îl veţi găsi în cărţi, spuse Yuba. Gnomii se nasc cu capacitatea de a-şi schimba sexul.

Sophie rată ceaşca şi turnă ceai în poala lui Hester.

— Temporar, desigur, continuă gnomul, ignorând blestemele sonore ale lui Hester. Gnomii băieţi se pot transforma în gnomi fete, iar fetele în băieţi, când doresc, până ce cresc, când revin permanent la sexul cu care s-au născut.

Acum Sophie scăpă tot ceainicul pe Hester.

— Nu este de mirare că tăticul nu ne lăsa niciodată să ne apropiem de gnomii mici din Pădurea Sherwood, se minună Dot, în timp Hester o pocni pe Sophie cu o pernă. Probabil credea că sunt contagioşi.

— Şeriful nu este singurul care crede astfel, oftă Yuba. Şi totuşi, aceste două caracteristici ale gnomilor i-au stârnit un mare interes lui Merlin, cel mai strălucit elev care a frecventat vreodată Şcoala pentru Bine şi Rău. În timpul său liber, şi adesea chiar în această

peșteră, a cercetat și a studiat biologia gnomilor fără încetare, neglijându-și chiar și notele. Acesta este motivul pentru care în cele din urmă a fost desemnat Ajutorul tatălui lui Arthur, în loc să fie erou în propria sa poveste.

— Dar de ce i-ar fi păsat lui Merlin dacă gnomii erau pașnici sau își schimbau sexul? întrebă Agatha.

— Pentru că era de părere că cele două se *legau*, răspunse Yuba. Credea că scurta perioadă de transformare jucăușă le îngăduia gnomilor să fie mai sensibili și mai conștienți decât alte ființe. Dacă ar exista o cale ca oamenii să aibă parte de acea experiență, chiar și pentru un *moment*, și voi ați iubi pacea la fel de mult ca gnomii. Războaiele nu ar mai avea sens, noțiunile de Bine și Rău s-ar evapora... umanitatea ar deveni superioară.

Yuba făcu o pauză.

— Era un tip atât de pasionat, încât nu m-am putut abține să îl cred.

Acum Sophie și Hester erau atente și ele.

— Așa că l-ai ajutat să găsească o vrajă? întrebă Agatha. O vrajă care să transforme băieții oamenilor în fete și fetele în băieți?

— O vrajă foarte volatilă care să funcționeze la *orice* specie, spuse Yuba. Era mai bine să o facă sub supravegherea mea decât să încerce o vrajă atât de primejdioasă de unul singur. Gnomul înghiți cu amărăciune. La multă vreme după ce a părăsit Școala pentru Bine și Rău, s-a întors să lucreze cu mine la formulă. Într-adevăr, de aceea am încă rețeta, căci adesea îmi petreceam clipele libere rafinând-o și testând-o pe mine înainte de următoarea sa vizită. Ne-au trebuit douăzeci de ani să perfecționăm vraja – până când Arthur a folosit-o pentru

a-l ataca pe Lancelot din motive cu totul greşite. Sabotaj, subterfugiu, răzbunare... În loc ca vraja lui Merlin să aducă pace, acum se răspândise vestea că exista un blestem care putea îngenunchea regatele şi distruge bărbaţii pentru totdeaua.

În ochii lui Yuba scânteiară lacrimi.

— Merlin a fugit exact înainte ca armatele să dea de el, dar i-au incinerat munca de o viaţă pe care o lăsase în urmă. Fără soţia şi sfetnicul său mult iubit, Arthur a căzut în patima beţiei, cu inima frântă. Nici eu, nici altcineva nu l-am mai văzut vreodată pe Merlin.

Yuba puse jos ceaşca zornăitoare.

— Mai târziu, profesorul Sader a înlăturat episodul din istoriile sale, de teama stânjenelii pe care i-ar fi provocat-o fiului lui Arthur. Dar Decana nu are asemenea consideraţie pentru un băiat.

— Nici noi, izbucni Sophie, ridicându-se în picioare. *Băiatul* acela plănuieşte să ne execute chiar în clipa asta...

— Iar vraja lui Merlin este singura noastră cale de a pătrunde în castelul său, insistă Agatha.

— Aşa că te rog să ne-o încredinţezi, spuse Sophie pufăind către Yuba, astfel încât eu şi prietena mea să putem merge aca...

Se opri, clipind.

— Aggie, draga mea? Nu vreau să fiu stângace, dar cum, mai exact, ne-ar ajuta vraja lui Merlin? Nu vreau să sugerez că am umblat toată noaptea după cai verzi pe pereţi sau că nu ai gândit lucrurile prea bine de data asta, dar ce am putea face oare cu o vrajă ridicolă care transformă băieţii în fete şi fetele în...

Sophie făcu brusc ochii mari.

— Țineți-vă bine, mormăi Dot.

Sophie se răsuci spre Agatha.

— Dar... dar nu vrei ca noi să... nu am vorbit despre...

— Și dacă găsești Povestașul... îi spuse gnomul Agathei, va fi pace?

Agatha îi zâmbi trist.

— O dorință a stârnit acest război, Yuba. Acum o dorință îi poate pune capăt.

— BĂIAT? țipă Sophie, cuprinzându-și stomacul cu brațele. AGGIE, VREI SĂ FIU... BĂIAT?

— Este singura cale de a ne dori una pe cealaltă fără ca Tedros să ne descopere, spuse Agatha, privindu-o în cele din urmă.

— Dar... b-b-b-b-băieți? Doi... *b-b-b-băieți*?

Yuba își drese glasul în spatele lor.

— Mă tem că nu poate merge decât unul singur.

— Ce? făcu Agatha, răsucindu-se...

— Mi-am lăsat notițele în clasa lui Sheeba când fluturii m-au auzit strângând ingrediente, spuse Yuba, aplecându-se deasupra ghiveciului cu hortensii. Își vârî pumnul în pământ și scoase un mic flacon de sticlă, în formă de lacrimă, plin cu o licoare violet fosforescentă. Când m-am întors mai târziu, rețeta dispăruse. Sunt bătrân și memoria îmi joacă feste, așa că nu o pot reface, oricât de tare aș încerca. Aceasta este ultima mea doză din poțiune. Ridică privirea spre cele două fete. Îndeajuns ca una dintre voi să reziste trei zile în castelul băieților.

Agatha se albi.

— Dar cum ne vei preda cursul... cum vei rămâne la această școală...

— Sunt dispus să îmi risc viaţa dacă asta înseamnă pace, răspunse Yuba.

Nici Sophie, nici Agatha nu spuseră nimic pentru un moment, privind ţintă la poţiunea fumurie din mâna lui.

— Merg eu, spuse Agatha, întinzându-se după flacon.

— Nu! Te vor ucide! strigă Sophie, înşfăcând-o. Nu ne putem despărţi acum... nu după toate câte au fost...

— Cineva trebuie să aducă înapoi condeiul, spuse Agatha, luptându-se să se elibereze.

— Trimite-o pe Hester! ţipă Sophie, împingând-o în faţă pe vrăjitoarea tatuată.

— Pe *mine*? urlă Hester, înghiontind-o la rândul ei. Acum mă târâţi şi pe mine în asta?

— Uite, este ideea mea, aşa că voi merge eu, răbufni Agatha...

— Sau pe Dot! exclamă Sophie, făcându-i vânt înainte lui Dot. Mereu încearcă să fie de folos...

— Nu vreau să fiu băiat! ţipă Dot şi fugi pe după canapea, cu Sophie pe urmele ei.

— Vom trage la sorţi! rosti Sophie fără suflare, apucând unul din carnetele lui Yuba şi începând să rupă pagini din el cu disperare...

Gnomul o opri.

— Sunt vieţi în joc şi două şcoli se războiesc... iar tu te aştepţi să tragem la *sorţi*? Nu, nu, nu, spuse el, ascunzând flaconul în haină. *Eu* ar trebui să fiu cel care merge, bineînţeles – dar băieţii îl vor bănui pe gnomul din mijlocul lor, dată fiind chemarea noastră către pace. Iar dacă nu pot merge eu, nu există decât o singură cale de a rezolva toată tărăşenia, într-adevăr. O *provocare* adevărată, aşa cum se impune la această şcoală.

Și, cu siguranță, nu există niciun motiv pentru care să nu meargă Hester sau Dot sau chiar Anadil, având în vedere că îi veți mărturisi tot ce s-a întâmplat aici în seara asta.

Fetele făcură ochii mari la el.

— Mâine ne vom alege băiatul, spuse Yuba, închizând gura tuturor. Grupele de pădure există tocmai pentru a-i diferenția pe cei care pot supraviețui în cele mai aprige împrejurări, de cei care sunt meniți să dea greș.

În timp ce fetele ieșeau din vizuina lui înfășurată în salată și se îndreptau spre tunel, Sophie se însenină de ușurare.

— Vedeți? Hester va lua condeiul! Hester câștigă totul...

— Niciodată nu mă mai împrietenesc cu Fericiți, spuse Hester clocotind, împingând-o pe Agatha cu putere și pătrunzând printre copaci.

Agatha o privi îndepărtându-se, împietrind de vinovăție.

— Eu ar trebui să fiu cea care merge, îi spuse ea Sophiei. Cum poate încredința așa ceva unei *provocări*? Nu are niciun sens...

Dot se strecură între ele, lingându-și salata de pe degete.

— Asta pentru că nu ați auzit cele Cinci Reguli.

— Eu zic să dăm greș de bunăvoie, gâjâi Anadil.

— Și să ajungi la coadă, printre nătângi? Nu, mulțumesc, mormăi Hester, cele două vrăjitoare în negru venind în urma Sophiei și a Agathei, în vreme ce fetele în uniforme albastre năvăleau pe porți, îndreptându-se spre grupele de pădure. Ce nu înțeleg este cum aducem,

eu sau tu, Povestaşul *înapoi*. Turnul Directorului Şcolii urmează condeiul oriunde s-ar duce. Dacă îl furăm, turnul ne va urma...

— Să zicem că voi câştiga *eu*? se agită Dot, prinzându-le din urmă. Am învins pe toată lumea azi-dimineaţă la proba de făcut mere otrăvite!

— Asta pentru că era vorba despre mâncare, mormăi Anadil.

Fluierând o melodie veselă, Sophie observă că Agatha era încă mohorâtă după seara trecută.

— Aggie, chiar este cea mai bună soluţie, îi şopti Sophie, după ce câţiva fluturi zburară pe deasupra lor. Hester va lua condeiul cât ai clipi. Vom scrie „Sfârşit" înainte ca Decana să bănuiască ceva!

În ciuda faptului că nu se simţea în largul ei fiindcă le trăsese şi pe vrăjitoare în această poveste, Agatha ştia că Sophie avea dreptate. Dacă exista o persoană în care putea avea încredere că va îndeplini rapid o misiune, aceea era Hester.

— Dar este ultima doză a lui Yuba, se îngrijoră Agatha. Cum va supravieţui aici?

— Cred că se va descurca foarte bine, pufni Sophie.

Agatha îi urmă privirea spre puhoiul de fete aşezate în faţa podului Apei Albastre, făcut cândva din piatră, înlocuită acum cu scânduri şubrede, suspendate de două frânghii groase.

Fetele priviră ţintă în tăcere la bătrânul gnom care stătea pe podul de frânghii, într-o rochie de culoarea lavandei, pe tocuri nesigure, cu faţa acoperită complet de băşici mari şi roşii şi cu părul ascuns sub o năframă înfiorătoare.

— O boală contagioasă cu o durată nedeterminată, așa că vă încurajez să păstrați distanța, pufăi Yuba, cu cea mai bună voce a Helgăi de care era în stare. Acum, dat fiind că în curând s-ar putea să fie nevoie să supraviețuiți *printre* băieți, poate că este timpul să ne reamintim toate cele Cinci Reguli. Le aruncă o privire cu subînțeles Agathei, Sophiei și vrăjitoarelor, scriind în aer cu toiagul fumegând:

1. Fetele se înmoaie. Băieții se întăresc.

2. Fetele reflectă. Băieții reacționează.

3. Fetele exprimă. Băieții reprimă.

4. Fetele doresc. Băieții vânează.

5. Fetele avertizează. Băieții ignoră.

Agatha făcu o grimasă.

— Sunt sexiste și reductive...

— Spuse fata ignorată, reprimată și vânată de prințul ei, replică Sophie.

Agatha tăcu.

— După cum știe toată lumea de la orele de istorie de anul trecut, Ingertrolii sunt doamne trol, care se găsesc cel mai adesea sub poduri, în Pădurea de Jos și în Runyon Mills, declară Yuba. Și, doar astăzi, chiar și sub al nostru.

Toate fetele se uitară sub pod și văzură că celelalte conducătoare de grup eliberau un trol slăbănog și legat la ochi, cu pielea căzută acoperită de solzi roz, ca de

somon. Stătea ghemuită ca un copil, cu limba atârnându-i prosteşte, scărpinându-se la subsuorile păroase şi înghiţind muşte.

—Ingertrolii se dau în vânt după tineri şi ar face orice pentru a-i despărţi de iubitele lor, continuă Yuba, încruntându-se la Yara, care apăru şi se aşeză în rândul din faţă. Dacă un cuplu păşeşte pe podul său, Ingertrolul doboară fata şi lasă băiatul să treacă nevătămat. Aşadar, pentru provocarea de astăzi, fiecare dintre voi va încerca să traverseze podul fără a fi respinsă – ispravă pe care nu a reuşit să o ducă la bun sfârşit nicio Fericită sau Nefericită, *niciodată*, la această şcoală. Se uită încrezător spre Hester. Dar elevele cu adevărat excepţionale vor reuşi.

În timp ce toate fetele se înşiruiră una după alta în faţa podului, Agatha se întrebă cum puteau 120 de fete să treacă pe rând până la finalul orei – şi îşi primi răspunsul când Yara făcu primul pas şi fu aruncată scâncind în copaci, înainte să apuce să îl facă pe al doilea. Una după alta, fetele abia dacă ajungeau să treacă de prima scândură, căci erau azvârlite în stânga şi în dreapta de Ingertrolul săltăreţ, care plescăia din gingii şi îşi legăna dosul.

— Folosiţi regulile! striga Yuba, strângându-şi năframa.

Dar nu fură de folos. Dot fu aruncată în Tufele de Saschiu, Anadil, în Apa Albastră, iar Hester în Câmpul cu Ferigi, înainte ca Agatha să fie răsturnată, cel mai repede dintre toate, în Tufărişul Turcoaz.

— Cel puţin tu ai ajuns la a doua scândură, oftă Agatha spre Hester, scoţându-şi ghimpi din fund. Se pare că tu eşti aleasa, până la urmă.

— EIIIIIIII!

Se uitară și o văzură pe Sophie țipând și ținându-se din răsputeri de podul de frânghie, ca la rodeo, în timp ce Ingertrolul încercă să o dea jos. Sophie ar fi îngăduit-o cu plăcere, cu excepția unei mici probleme.

— PANTOFUUUUL MEEU! urlă ea, trăgând disperată de tocul de cleștar, prins într-o scândură. S-A ÎNȚEPENIIIIIIIT...

— Și spui că *s-a schimbat*? se încruntă Hester.

— Vechea Sophie l-ar fi împiedicat pe Tedros să mă sărute, spuse Agatha, cutremurându-se când Sophie dădu drumul unui vârtej de cuvinte deloc feminine.

— Și o crezi? Că *altcineva* i-a provocat simptomele? Că este Bună acum?

— Să mă îndoiesc de Sophie este cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată. Ne-a pus viețile tuturor în pericol, spuse Agatha când trolul răsturnă podul, iar Sophie continuă să se vaite cu capul în jos.

— Cred ce văd acum, Hester. Adică o prietenă dispusă să facă orice pentru a mă duce acasă în siguranță.

Hester se opri, cugetând la ce auzise.

— Ascultă, voi îndura vraja asta hidoasă și vă voi duce pe amândouă acasă. Dar numai dacă asta îți dorești cu adevărat acum.

Agatha se întoarse, surprinsă. Pentru un moment, uită de fata care urla în spatele ei.

— Dacă o vei păstra pe Sophie vei fi mai fericită decât cu un prinț? întrebă Hester.

Agatha privi într-o parte, încordată.

— Odată ca niciodată, nu aveam nevoie decât de o prietenă ca să fiu fericită, Hester. Apoi am crezut că am

nevoie de mai mult. Asta este problema cu poveştile. De departe par perfecte. Dar de aproape, sunt la fel de complicate ca viaţa reală.

Hester se încruntă la ea.

— Vei fi mai fericită cu ea sau cu un prinţ?

— Tedros nu m-a iubit niciodată. Dacă m-ar fi iubit, ar fi avut încredere în mine.

— *Ea* sau un *prinţ*.

— Locul meu nu este aici. Nu am ce căuta cu un prinţ...

— Agatha...

— Nu mai există alegere, Hester! strigă Agatha, înecându-se. Nu mai există Tedros!

Hester rămase fără cuvinte.

Agatha îşi reveni, reuşind să zâmbească.

— În plus, cine ar putea să mă iubească vreodată atât de mult ca Sophie?

— AGATHHHHHAAAA, AJUUUUTOOORRR! mieună vocea Sophiei, iar cele două fete se întoarseră şi o văzură călare pe frânghiile podului, ca o balerină dementă.

— Cum se ridică fata asta din pat dimineaţa, habar nu am, oftă Agatha.

În cele din urmă Ingertrolul nu mai scutură podul şi încercă să scoată piciorul Sophiei din pantof, însă primi o palmă zdravănă.

— Ce nepoliticos! îl mustră Sophie pe trolul uluit. Până şi prinţul Cenuşăresei i-a cerut voie acesteia! Sophie îşi eliberă pantoful şi pocni trolul cu el. Iar asta este pentru că pricinuieşti bucluc perechilor fericite, spuse ea zâmbind spre Agatha, în vreme ce trolul clocotea de furie, roşu ca racul, gata să o ucidă. Sophie privi în jos spre el: ştii, eram exact ca tine.

Trolul se dezumflă, năuc.

— Dar acum mi-am recăpătat prietena, șopti Sophie. O prietenă care mă face Bună. Mângâie trolul pe cap. Într-o zi sper că vei găsi și tu un prieten.

Lăsă creatura cu gura căscată și o luă din loc, așezându-se pe o piatră pentru a-și pune pantoful.

— Acum înțeleg de ce Agatha poartă saboții ăia odioși...

Sophie își dădu seama unde se afla și sări în picioare.

Yuba stătea cu ochii mari de partea cealaltă a podului de frânghie.

— Nu, nu, nu, scânci Sophie, fluturând din mâini pentru a-l îndepărta.

— Ai încălcat fiecare regulă a fetelor cu atâta iscusință, încât ai reușit să îl convingi pe cel mai aprig monstru că nu ești câtuși de puțin fată! exclamă Yuba.

Un loc „1" de aur explodă deasupra capului Sophiei, ca o coroană.

— A... a fost un accident! strigă ea, alungându-l, în timp ce apărură locurile ocupate de toate celelalte fete...

Dar gnomul se îndrepta agale, fericit, spre bârlogul său.

— Arată ca o fată, se poartă ca o fată... cine ar fi crezut! mormăi el, zâmbind larg spre Sophie, iar din toiagul său se desprinse fum, împrăștiindu-se în aer...

ORA 9

Sophie se înverzi. Se uită încet în jos și văzu că Agatha și vrăjitoarele erau și mai uluite decât restul clasei.

Căci singura fată pe care nu și-ar fi putut-o imagina niciodată, în ruptul capului, supraviețuind ca băiat, era pe punctul de a deveni unul.

Capitolul 16

Un băiat pe orice alt nume

– Asta ţi-ai dorit întotdeauna, nu-i aşa? Un rol îndeajuns de mare să te încapă! murmură Agatha, strecurându-se cu Sophie prin Tunelul Copacilor. Şi cine să joace un rol mai bine decât tine?

Strângând-şi mantia mai bine pe ea, Sophie înaintă grăbită prin Poienița presărată cu zăpadă, luminată slab de două torţe de la poarta Pădurii Albastre. Insistase ca vrăjitoarele să stea în castel în seara aceea. Faptul că aveau să fie prezenţi un gnom şi cea mai bună prietenă a ei era îndeajuns de umilitor.

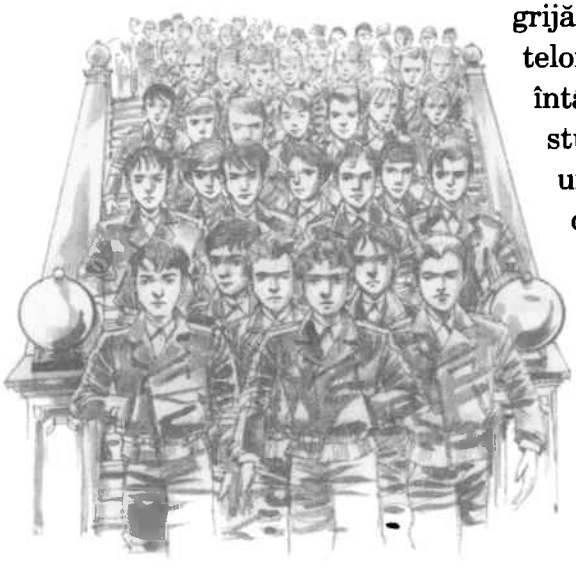

Yuba alesese ora nouă cu grijă, căci majoritatea fetelor se îmbăiau, erau la întâlnirile cluburilor sau studiau de zor pentru următoarele Înfruntări dinaintea Probei, iar fluturii se aşezau pe grinzi sau pe balustradele din foaier, indiferenţi la orice, în afară de cele mai

stridente zgomote. Dat fiind că Beatrix era la lecțiile de fluență în elfă, iar Decana în biroul ei, vor avea suficient timp pentru a-și duce planul la bun sfârșit. Cum va explica Agatha dispariția prietenei sale, întreba Sophie repetat, dar prietena ei alunga întrebările – fără îndoială pentru că nu avea răspunsurile.

— S-ar putea să îți placă să fii băiat, continuă Agatha să sporovăiască, strivind zăpada sub saboți. Gândește-te că este o deghizare... gândește-te că este un spectacol...

— Doar că publicul încearcă să mă ucidă, mormăi Sophie.

Auzi pașii prietenei sale încetinind în zăpadă.

— Cum te pot lăsa singură cu el? șopti Agatha, tremurând în mantie.

Sophie stătu locului, ascultând bătaia orologiului din turnul Dârzeniei până când aceasta se domoli, cu fulgii de zăpadă topindu-i-se pe gât.

— Tot ce este Bun în mine ți se datorează ție, Agatha. Nu este momentul să fac și eu ceva Bun pentru tine?

Se întoarse și o văzu pe Agatha, cu o căciuliță de zăpadă pe torță și zâmbind strâmb, cum făcuse în primele zile ale prieteniei lor, surprinsă peste poate că Sophie voia să petreacă timp cu ea.

— Îți rămân datoare, bine? spuse Agatha, cu ochii scânteind. Chiar dacă va trebui să cânt în musicalul tău.

Sophie îi întoarse zâmbetul șovăielnic.

Observară amândouă toiagul alb al lui Yuba ieșind dintr-o gaură din depărtare și fluturând grăbit.

— Ascultă, încearcă să ajungi la turnul de strajă – așa vei ajunge la condei, continuă Agatha să trăncănească, prinzând-o pe Sophie de mână și trăgând-o în Pădure.

Şi ai grijă la o vrajă ciudată – a folosit-o Tedros împotriva mea...

Dar Sophie nu o mai auzea pe Agatha, doar bătăile disperate ale propriei sale inimi, ştiind că venise momentul.

— Mai sunt întrebări legate de plan după ce Sophie se transformă? îi şopti Yuba Agathei, iar pe faţa lui nu se mai vedea nici urmă de vărsatul magic pe care îl afişase în timpul cursurilor. O privi pe Sophie punându-şi un pahar de apă în bucătărie şi vorbi şi mai încet. Este cea mai sigură cale de a pătrunde în castelul băieţilor.

— D-d-dar eşti *sigur* că va funcţiona? şopti Agatha la rândul său, îngrozită de ce propunea gnomul. Dacă crocodilii cred că este...

Închise gura, căci Sophie nu mai umbla la apă şi îi putea auzi acum.

— Sophie, te aşteptăm, strigă Agatha repede, cu mâinile tremurându-i, când desfăcu un paravan de bambus în colţul bârlogului. Aminteşte-ţi că vraja nu durează decât trei zile...

— Ceea ce înseamnă că Sophie nu are timp decât până la începerea Probei, spuse gnomul. Sophie trebuie să ia condeiul *şi* cartea de poveşti înaintea lor. Ataţă focul cu toiagul, iar bârlogul lui fu scăldat într-o lumină incandescentă. Nu uita, turnul Directorului Şcolii o va urmări pe Sophie după ce ia Povestaşul, iar băieţii vor şti că au fost păcăliţi. Agatha, trebuie să o aştepţi în clipa în care se întoarce, gata să îţi pui dorinţa. Condeiul va scrie „Sfârşit" în cartea voastră şi veţi dispărea amândouă înainte ca băieţii să atace.

Agatha dădu din cap.

—Iar Sophie va putea redeveni fată de îndată ce scapă?

— La fel cum s-ar demogrifica – fără vreun efect secundar.

— Auzi, Sophie? spuse Agatha, atârnând mantia prietenei sale în cuier. Poți redeveni fată fără niciun...

Dar Sophie rămăsese încovoiată în bucătărie, privind tristă la oglindirea ei într-o vază de sticlă.

Agatha veni în spatele ei.

— Trebuie să ajungi acolo înainte de stingere.

Sophie se uită încă o dată lung la chipul ei, apoi se căzni să zâmbească și trecu pufăind pe lângă Agatha, îndreptându-se spre paravan, mormăind ca pentru sine.

— Băieții jucau mereu roluri de fete în piesele de teatru, pe vremuri, nu-i așa?... Un rol într-o fantezie... un *tour de force*, chiar... *Brava! Brava!*

Agatha flutură mâna spre Yuba să îi dea poțiunea Sophiei cât mai repede posibil.

Câteva momente mai târziu, Sophie stătea după paravanul de bambus, strângând flaconul în mână.

— Doar un rol într-o fantezie, îngăimă ea, începând să se simtă absolut sigură de toate acestea.

— Bea încet, spuse vocea lui Yuba de partea cealaltă. Va ușura procesul.

Trăgând aer adânc în piept, Sophie smulse dopul sticlei în formă de lacrimă. O izbi un val de miros de santal, mosc și sudoare și o astupă la loc, tușind și sufocându-se. Ținu flaconul departe de ea și se uită țintă la poțiunea violetă care fumega primejdios. Nu era o fantezie.

Se lăsă o liniște mormântală în bârlogul gnomului.

— Merg eu dacă nu poţi, spuse vocea Agathei cu blândeţe. Nu trebuie decât să spui.

Sophie se gândi la toate chinurile pe care le îndurase prietena ei pentru ea cu un an în urmă – zburând prin flăcări sub formă de porumbiţă, supravieţuind săptămâni în şir ca gândac, riscându-şi viaţa într-un canal, înfruntându-l pe sângerosul Director al Şcolii...

„Am nevoie de mai mult decât o prietenă", îi spusese Agatha prinţului ei.

Sophie şi-o imagină în braţele lui în turnul acela, îndrăgostiţi lulea... Alungă gândul, panicată. Dacă va face asta, îi va arăta Agathei cât de mult avea nevoie de ea.

Dacă va face asta, Agatha nu se va mai îndoi de ea niciodată.

Într-o clipită, Sophie smulse dopul şi dădu poţiunea peste cap dintr-o înghiţitură. Un gust amar şi acid explodă în ea şi se cuprinse de gât şocată, auzind flaconul făcându-se ţăndări pe podea. O auzi pe Agatha ţipând după ea şi pe Yuba ţinând-o, înainte ca vocile lor să încetinească, transformându-se în nişte mormăituri monosilabice, înecate de icnetele ei în timp ce se sufoca. Pielea de pe faţă i se întinse, ca o argilă caldă, remodelându-se peste oase, iar părul îi deveni mai aspru, retrăgându-i-se în scalp.

Poţiunea râncedă îi inundă pieptul, iar Sophie simţi că întregul trup i se umflă, ca un balon plin cu ciment, umerii împungând uniforma de fată, spintecând cusăturile. Antebraţele i se umflară şi pe ele se iviră vene albastre; picioarele i se dilatară şi se arcuiră, iar pe degetele de la picioare îi apărură perişori; gambele i se întăriră ca pepenii şi îşi pierdu echilibrul, căzând în genunchi.

Apoi veni căldura, o căldură infernală, arzătoare, dogorindu-i prin fiecare por, pârjolind moliciunea în urma ei. De fiecare dată când credea că se terminase, durerea se întindea mai mult, fiecare parte din ea fiind demolată și reconstruită, până când Sophie se făcu ghem pe podea, rugându-se ca totul să fie un vis, un vis din care avea să se trezească într-un mormânt gol, în brațele mamei sale care îi ștergea lacrimile, șoptindu-i că totul a fost o greșeală.

— Sophie?

Nu veni niciun răspuns. Agatha se desprinse din strânsoarea lui Yuba.

— Sophie, ești bine?

Cum nu primi din nou niciun răspuns, Agatha îi aruncă gnomului o privire îngrijorată și se grăbi spre paravan...

Ceva se clinti în spatele acestuia și Agatha îngheță.

Încet, o figură ieși la iveală, înfășurată în mantia bleumarin de fată a Sophiei.

Mantia nu mai era pe măsură.

Ochii Agathei coborâră spre genunchii puternici, gambele musculoase, gleznele păroase... spre două picioare mari, nesigure.

Se apropie de siluetă, ținându-și respirația. Simțea că Yuba o înhățase de capătul cămășii, trăgând cu ochiul pe după ea. Stând în vârful picioarelor, Agatha întinse mâna încet spre glugă și o trase pe spate. Se prăvăli icnind, iar gnomul căzu odată cu ea. Când ridică privirea, Sophie luase deja vaza de sticlă de pe masă și se prăbuși la perete, scâncind speriată de propria ei reflexie.

Se metamorfozase într-o versiune puternică a ei, cu bărbie pătrată, păr blond scurt și înfoiat, pomeți înalți,

sprâncene drepte şi ochi adânci de smarald. Cu picioare lungi şi cu muşchi bine conturaţi, arăta ca un prinţ fermecat, cu urechi mari apropiate de cap, un nas acvilin regal şi gropiţă în bărbie. Mâinile care strângeau mantia rămasă mică erau zdravene şi cu încheieturi mari, umeri laţi, talia subţire, iar obrajii acoperiţi de tuleie blonde se înroşiseră ca racul.

Sophie gâfâi ca un balon înţepat.

— Sunt... sunt băiat...

Doar că vocea nu îi suna deloc a voce de băiat.

— Vraja are un neajuns. Rămâi cu vechiul glas, oftă Yuba. Respiră din abdomen şi vorbeşte cu voce scăzută şi va suna acceptabil. Îşi muşcă buza, studiind-o. Dar faţa e puternică... trunchiul solid... frumoasă treabă, aş spune. Niciunul din flăcăii aceia nu va bănui nimic.

Dar Sophie rămase cu ochii pe propria reflexie, îndoindu-se de spusele gnomului. Căci, când îşi atinse faţa şi forma trupului pe sub mantie, simţi băiatul pe exterior, tare şi aspru ca piatra. Dar în interior... în interior era fata moale şi speriată care nu voia să îşi părăsească prietena. Dacă vor privi îndeaproape, băieţii o vor descoperi. Dacă vor privi îndeaproape, va fi moartă până în zori.

Ridică privirea spre Agatha, care se holba fără glas la faţa sculptată, cu maxilar proeminent reflectată în vază.

— Trebuie să-ţi spun că arăţi şi mai bine ca băiat, se minună Agatha în cele din urmă.

Sophie aruncă florile din vază spre ea şi Agatha se feri. Sophie se întoarse, tremurând.

— Nu ştiu cum să fiu băiat, spuse ea cu voce înaltă, iar lacrimile îi şiroiau pe obrajii acoperiţi de tuleie. Nu ştiu cum să merg, să mă port sau...

— Ai câștigat proba cu un motiv, Sophie, spuse Agatha în spatele ei. Știu că o poți face.

— Nu fără tine acolo, îngăimă Sophie.

Agatha își atinse prietena pe spate, simțind mușchii neobișnuiți sub degete.

— Am nevoie să fii băiat acum, spuse ea, cu voce calmă. Fii băiat și du-ne acasă.

Sophie încuviință din corpul ei străin și încercă să nu mai tremure. Încrederea Agathei o pătrunse încetul cu încetul, liniștindu-i inima. Trecuseră prin atât de multe încercând să se sprijine una pe cealaltă... dar acum doar ea le putea face să ajungă la Sfârșit. Prietena ei avea dreptate. Era băiat acum și trebuia să acționeze ca atare.

Trase aer adânc în piept, își făcu curaj și se întoarse spre lumină.

— Am nevoie de haine, spuse ea, cu voce apăsată și scăzută.

Agatha privi țintă spre chipul hotărât al băiatului vrăjit și, pentru prima oară, văzu un străin. Zâmbi, cu vechiul ei zâmbet strâmb.

— Ai nevoie de un nume.

Hort își ținea perna în brațe, încă în chiloți, foindu-se de pe o parte pe alta în patul său puturos, în timp ce un prinț voinic sforăia ca o gorilă de partea cealaltă a încăperii.

Ultima săptămână fusese jalnică. Proba se apropia, profesorii preluaseră controlul, hotărâți ca băieții să câștige și să repună în drepturi Școala pentru Bine și Rău. Nu că lui Hort i-ar mai fi păsat de ea. Mâine era prima zi a Înfruntărilor oficiale dinaintea Probei și nu

avea nici cea mai mică şansă de a fi inclus în echipă. Încă nu primise o uniformă nouă, noii prinţi îl numeau Negul, cei mari îi furau întruna cutia de prânz şi, cum Dot nu mai era acolo, nu avea cu cine să stea de vorbă.

De ce se afla în locul acesta îngrozitor? Oare ce văzuse Directorul Şcolii în el? Era un ticălos slab şi un fiu groaznic.

Se frecă la ochi, gândindu-se la cadavrul tatălui său, care zăcea în Grădina Binelui şi a Răului, laolaltă cu celelalte cadavre înşiruite pe un kilometru şi jumătate, aşteptând să fie înmormântate. Hort nu-şi putea permite nici măcar un sicriu, astfel că tatăl său putrezea în timp ce deasupra vulturii dădeau târcoale, căci Păstrătorul Criptei mai avea ani în şir până să ajungă la el.

Hort scrâşni din dinţi. Dacă ar câştiga Proba, ar primi comoara şi i-ar putea oferi tatălui său cel mai frumos sicriu din Pădure. Dacă ar câştiga Proba, s-ar răzbuna pe fata care îi frânsese inima. Nimeni nu s-ar mai îndoi vreodată de el, considerându-l slab...

Fu smuls din transă de un sforăit îngrozitor şi îşi apăsă perna pe cap, venindu-i să se sufoce şi să moară. Nu avea să fie nicio comoară. Nu avea să fie nicio răzbunare. Pentru că prinţul acela păros, cu pieptul lat, din patul celălalt, avea să ajungă în echipa care va lua parte la Probă, iar el, slăbănogul bicisnic care era, nu se va număra printre norocoşi.

„Dacă aş putea avea măcar un prieten aici", se rugă Hort. Un prieten care să îl facă să nu se mai simtă ca un ratat. Trăgându-şi nasul, îşi strânse genunchii şi se cuibări spre fereastră, trăgându-şi aşternuturile peste cap...

Sări în picioare, căscând ochii pe fereastră.

Era cineva pe malul băieților, iar hainele zdrențuite și ude îi erau pătate de sânge. Lumina lunii se iți din spatele unui nor, alunecând pe antebrațul palid al băiatului și, pentru o clipă, Hort îi văzu degetele zvâcnind.

Cu răsuflarea întretăiată, își aruncă așternuturile deoparte și sări din pat.

Negreșit, cea mai bună cale de a-și face un prieten era să înceapă prin a-i salva viața.

— Cum te cheamă? mârâi o voce familiară.

Sophie deschise ochii, cu abdomenul tare lipit de podea și mâinile groase legate. Nenumăratii noi mușchi o dureau și o ceață năucitoare îi întuneca vederea. Nu-și mai amintea mare lucru legat de felul în care ajunsese aici – doar frânturi de imagini în care transforma fața de masă ponosită a lui Yuba într-o tunică îndeajuns de mare pentru a-i acoperi noul trunchi masiv („Am umeri ca de elefant", se plânsese ea), clătinându-se nesigură între Agatha și gnom, pe malul fetelor („De ce este totul atât de țeapăn?") și reușind să își ia rămas-bun teatral („Adio, demnitate! Adio, feminitate!"), înainte ca Yuba să o facă să-și piardă cunoștința cu o vrajă de nemișcare.

Se prefăcuse că nu auzise planul când gnomul și Agatha îl repetaseră mai devreme – planul în care Yuba și cea mai bună prietenă a ei aveau să-i facă trupul să plutească de-a lungul lacului fetelor, spre șanțul roșu din jurul castelului, plin de crocodili, știind că va fi trasă de curenți către țărmul băieților. Gnomul o asigură pe Agatha că crocodilii abia dacă se vor atinge de un băiat, dar amândoi au fost de acord că ar fi mai înțelept ca

Sophie să nu fie trează pe parcursul experienței, iar ea nu văzu niciun motiv pentru a protesta.

Privi în jos spre urmele zimțate de dinți și spre dârele de sânge de pe tunică și fu recunoscătoare că își petrecuse primele câteva ore din viață ca băiat în mare parte inconștientă.

— Cum te *cheamă*?

Sophie ridică ochii încet spre Castor, care stătea în fața profesorilor, cu toții îmbrăcați în robe negre cu roșu, uitându-se încruntați la noul băiat din fața lor.

Sophie se ridică cu greu în genunchi, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Întoarcerea profesorilor nu era singura ei surpriză.

Școala din jurul lor fusese curățată temeinic. Dispăruse atmosfera de junglă, în care băieții atârnau de grinzi și mâzgăleau ușile, ca și mirosul fetid. Foaierul Răului fusese revopsit în roșu aprins, iar pereții erau decorați cu creste stacojii de șarpe. Cele trei scări din anticameră primiseră un strat proaspăt de vopsea neagră, iar balustradele ce urcau în spirală erau vopsite cu roșu, ca niște șerpi cu burți purpurii. Sus, pe scări, peste două sute de băieți se uitau curioși la noul sosit – zeci dintre ei fiind Fericiți și Nefericiți cunoscuți, împreună cu prinți chipeși noi, cu toții îmbăiați, pieptănați și îmbrăcați în uniforme de piele negru cu roșu.

Sophie simți că i se usucă gura. Întotdeauna visase că într-o zi avea să fie într-un castel plin de băieți superbi, virili.

Ar fi trebuit să fie mai clară.

— NUMELE TĂU, BĂIETE, urlă Castor, prinzând-o de gât cu laba.

Agatha fusese de părere că era o idee groaznică să își dea numele băiatului pe care tatăl ei îl dorise întotdeauna. Băiatul nenăscut pe care tatăl ei îl iubise mai mult decât o iubise vreodată pe ea.

Dar Sophie refuzase orice alt nume.

— Filip, îngăimă ea, în strânsoarea lui.

Faptul că rostise numele cu voce tare stârni ceva înlăuntrul ei.

Ridică privirea spre Castor, îndârjită.

— Filip de pe Muntele Honora, repetă ea, cu voce gravă și puternică. Mi-am pierdut regatul din pricina unei vrăjitoare hidoase. Am venit pentru șansa de a obține comoara.

Printre băieții care stăteau cu ochii pe prințul fermecat se auziră valuri de murmure.

— Este un regat al Fericiților? îl auzi pe Manley șoptindu-i lui Espada.

— O enclavă din Fecioreşti, cred, răspunse Espada, cu mustața zvâcnindu-i.

— Și cum ai ajuns aici, Filip de pe Muntele Honora? lătră Castor, dându-i drumul băiatului.

— Printr-o crăpătură în scut, spuse Sophie.

— Imposibil, rosti o voce din înalturi.

Sophie ridică privirea spre Aric și acoliții săi cu glugi roșii, de pe balustrada Maliției, dominându-i pe toți ceilalți băieți. Aveau bice răsucite la curea, tunici roșii de ostași peste cămăși, iar restul băieților păreau și mai speriați de ei decât până atunci. În mod sigur, profesorii găsiseră înlocuitori pe măsură pentru lupii de anul trecut.

— Sunt singurul care poate pătrunde prin scutul lui lady Lesso, spuse Aric batjocoritor, uitându-se în jos

spre prizonier. Gaura a fost pecetluită *bine* după ce am lăsat prinţesa să intre.

Sophie îi întâlni privirea violetă.

— Poate ar fi trebuit să faci o treabă mai bună.

Spectatorii de pe scară înepenire. Aric şi acoliţii săi îi aruncară priviri ucigătoare acestui nou băiat, mai scund, mai slab, care îndrăznea să îi provoace în faţa întregii şcoli.

Dar Castor râmjea amuzat spre străin.

— Bun venit la Şcoala pentru Băieţi, Filip.

Sophie răsuflă uşurată. Văzu că încruntarea lui Aric devine şi mai aprigă.

— Peste trei nopţi, vom susţine o Probă ridicolă în care ne vom înfrunta cu fetele, ce ne ameninţă că ne vor transforma pe toţi în *sclavi*, declară câinele, ridicând ochii spre băieţii de pe scări. De vom câştiga, vom scăpa de cele două Cititoare care au corupt Binele şi Răul. De vom câştiga, şcolile noastre îşi vor recăpăta *tradiţia*.

Băieţii izbucniră în aclamaţii asurzitoare. Sophie înghiţi în sec, încercând să pară entuziasmată la gândul propriei execuţii.

— În următoarele trei zile, Înfruntările dinaintea Probei vor stabili cine va lupta împotriva fetelor, continuă câinele. Primii nouă băieţi clasaţi în urma Înfruntărilor vor fi incluşi în echipă. Cel de-al zecelea membru al echipei va fi *ales* de cel care va ocupa locul întâi. Fie ca acest lucru să vă încurajeze să vă împrieteniţi cu noii prinţi din jurul vostru, alcătuind alianţe între Fericiţi şi Nefericiţi.

Băieţii vechi şi noi se scrutară suspicioşi, măsurându-şi competitorii.

— Un motiv de încurajare în plus, spuse Castor, elevul care se va clasa pe primul loc la finalul fiecărei zile va avea aleasa onoare de a sta de strajă în turnul Directorului Școlii în noaptea aceea.

Băieții mormăiră pe scări, ca și când asta n-ar reprezenta deloc o onoare. Dar Sophie exulta de bucurie, așa că nu observă. Câinele tocmai le salvase viețile, ei și Agathei, fără să vrea. Dacă va câștiga suficiente probe, va putea fura Povestașul în seara aceea. Avea să fie acasă cu Agatha până în zori!

— Nu avem pat pentru Filip, Castor, spuse Albemarle, ciocănitoarea cu ochelari, cercetându-și registrul. Castelul este ocupat în întregime.

Castor privi în jos spre noul băiat.

— Pune-l cu mojicul. Cine va fi mai slab dintre ei la finalul zilei va fi pedepsit.

Zâmbetul Sophiei se evaporă. Băieții de pe scară râseră, iar Albemarle se grăbi supus să noteze pe pergament. Aric rânjea spre ea acum.

„Mojiciul?" se gândi Sophie încordându-se. „Cine era mojicul?"

Castor îi desfăcu legăturile de la mâini.

— Du-te și instalează-te înainte de cursuri, băiete. Vrea cineva să îl conducă pe tânărul Filip spre camera sa?

Se auziră pocnetele unor cizme șovăielnice pe scări și, mijindu-și privirea, Sophie dădu cu ochii de Hort, care dădea buzna printre băieți ca un descreierat, într-o uniformă cu două numere mai mare.

— Eu sunt ăla! Eu sunt ăla, Filip. Înhață orarul din ciocul lui Albemarle și îl trase pe noul sosit în picioare...

— Sunt Hort şi te-am salvat, aşa că acum putem fi cei mai buni prieteni, chiar dacă eşti Fericit, turui el, împingându-i orarul. Îţi voi explica regulile, cursurile şi poţi să stai cu mine la prânz şi...

Dar Sophie nu asculta. Nu vedea decât partea de sus a pergamentului, ciocănită proaspăt cu litere ţepene, inconfundabile.

Îi răspunse la întrebarea despre mojic.

Capitolul 17

Două şcoli, două misiuni

— Agatha?

Agatha se mişcă, iar fulgii de zăpadă i se topiră pe pleoape.

— Agatha, trezeşte-te.

Deschise ochii şi îl văzu pe Tedros, proaspăt bărbierit, în uniforma albastră a Fericiţilor, îngenunchind în faţa patului ei, cu părul pudrat cu nea. Îi îndepărtă cu blândeţe părul de pe faţă.

— Vino cu mine, Agatha, şopti el. Înainte să fie prea târziu.

Îl privi în ochi când se aplecă deasupra ei, cu ochii blajini şi inocenţi, aşa cum fuseseră cândva... buzele lui se îndreptau asupra buzelor ei... Îi simţi răsuflarea caldă, apoi gustul dulce al gurii lui...

Agatha se trezi brusc, arzând, leoarcă de sudoare şi strângând perna în braţe.

Pentru un moment, se întrebă de ce Verdeş nu era ghemuit lângă ea, ca de obicei. Apoi îşi aminti totul. Se ridică în capul oaselor dintr-o mişcare văzând zăpada dimineţii, pe care vântul o aducea înăuntru prin fereastra deschisă, învârtejindu-se pe cele două paturi goale, cu baldachin, înainte de a se opri pe al ei. Nu putea respira, privind ţintă spre patul Sophiei perfect aranjat, presărat cu zăpadă. Prietena ei cea mai bună era în castelul inamicului, riscându-şi viaţa pentru ele, preschimbată în *băiat*, pentru a putea merge împreună acasă, iar ea tocmai îl visase pe... pe...

Icni şi coborî iute din pat, strivind gândul. Nu însemna nimic. Doar o rămăşiţă, un reziduu, fantoma unei dorinţe care avea să fie remediată în curând. Ce conta acum era Sophie.

Se răsuci disperată spre ceas, ale cărui limbi tocmai băturăora 7:30. Încă cincisprezece ore până când va şti dacă Sophie supravieţuise... 54 000 de secunde. Stabiliseră să atârne fiecare un felinar la fereastră, la apus, pentru a comunica una cu cealaltă: cu flacără verde dacă erau în siguranţă, cu flacără roşie dacă nu erau. Până atunci, nu avea decât imaginea celei mai bune prietene, cândva o prinţesă aspirantă, acum un prinţ puternic, târât, după ce îşi pierduse cunoştinţa, în castelul băieţilor, de către Hort.

Agatha alergă de colo-colo prin încăpere, punându-şi, rând pe rând, părţi ale uniformei, încă tulburată puţin de visul pe care îl avusese. Fusese destul de uşor să scape de Beatrix cu o seară în urmă – tuşise de câteva

ori la vremea stingerii, își făcuse câteva pete pe față cu suc de sfeclă roșie și îi amintise colegei de cameră că Yuba era contagios, ceea ce fusese îndeajuns să o facă pe aceasta să își târască toate cuferele în camera Reenei. Totuși, în scurt timp cineva avea să vină să vadă ce făceau ea și Sophie.

O zbughi spre ușă, vârându-și picioarele în saboți. Trebuia să o găsească pe profesoara Dovey și să îi mărturisească totul. Dovey era o nașă-zână faimoasă, la urma urmelor; își căpătase renumele rezolvând problemele oamenilor! Dar unde se puteau întâlni fără să fie auzite? Spionii Decanei o urmăreau pe profesoara ei mereu și toate locurile bune se dovediseră a fi vulnerabile – băile, Sala pentru Cină, biroul lui Sader. Dacă ar exista un loc în care, chiar dacă ar găsi-o fluturii, să *nu* o poată auzi... Așteptă ca mintea să îi ofere o soluție, să o împingă afară pe ușă...

Se prăbuși la loc pe patul lui Beatrix, fără niciun răspuns. De frustrare, lovi tare cu sabotul în piciorul patului...

Dădu de ceva umed cu dosul călcâiului.

Se uită în jos și văzu o mică baltă sub pat, unde zăpada se topise în spatele unui lucru. Se așeză pe burtă și întinse brațul sub saltea, până când atinse o masă compactă și vâscoasă. Încet, scoase un ghem de haine, care i se desfăcu în mâini, dând la iveală o uniformă de piele negru cu roșu, înghesuită laolaltă cu o mantie subțire din piele de șarpe.

Agatha ridică uniforma, pătată de sânge și praf. De ce ascundea Beatrix o uniformă de băiat? O găsise undeva în Pădurea Albastră? De ce nu pomenise de ea?

Atinse cu degetele solzii negri și strălucitori de pe mantie. Anul trecut învățase că mantiile din piele de șarpe erau invariabil folosite într-un singur scop: invizibilitatea. Dar de ce ar fi avut nevoie Beatrix să fie invizibilă în propriul ei castel?

Din mantie pluti un iz puternic de lavandă, iar Agatha strănută. Chiar dacă Beatrix renunțase la părul de prințesă, era limpede că împrumutase parfumul Sophiei.

Agatha îndesă hainele la loc sub pat, sigură că ciudățeniile lui Beatrix nu aveau nimic de-a face cu dilema ei. Ceea ce aveau nevoie, ea și Sophie, era ajutorul unei profesoare...

Se auzi un mic sunet în spatele ei. Se întoarse și văzu un plic ivindu-se pe sub ușă. Îl luă în mână și desfăcu hârtia care purta sigiliul cu dovleac al profesoarei Dovey, apoi scoase o mică bucată de pergament.

Canalizare. Acum.

Singurul loc în care nu puteau fi auzite.

Agatha înțelese atunci că nu trebuia să mărturisească ce făcuseră, ea și Sophie.

Nașa-zână știa deja.

— Yuba ne-a spus totul, zise profesoara Dovey, ascunzându-se cu lady Lesso în tunelurile întunecoase și neguroase ale canalizării, unde apa lacului se rostogolea cu zgomot pe lângă ele, înăbușindu-i vocea.

— Și suntem îngrozite, revoltate și uluite de inepția unui plan atât de *ridicol*...

Agatha lăsă privirea în pământ, înroșindu-se.

— ...dar totodată foarte impresionate.

Agatha făcu ochii mari spre profesoarele care îi zâmbeau.

— *Ce?*

— Orice presupune chinuirea prostănacei ăleia cu miros de floare dobândește o stea de aur în catalogul meu, rosti lady Lesso tărăgănat.

Profesoara Dovey își ignoră colega.

— Agatha, ți-ai fi putut sacrifica prietena pentru a sta aici pentru totdeauna cu prințul tău. L-ai fi putut săruta pe Tedros, protejându-ți propria viață. În schimb, ai ales să o protejezi pe a Sophiei de el, chiar dacă știai despre simptomele ei, spuse ea. Doar când vei scrie „Sfârșitul" cu Sophie va înțelege Tedros că nu ai vrut să îi faci niciun rău. Doar atunci își va da seama că ar fi trebuit să aibă încredere în tine.

Agatha simți că îi revin în minte frânturi din vis și le alungă, alarmată.

— Lecția care îi va fi învățătură de minte prințului se va răspândi în toate colțurile lumii, continuă profesoara Dovey, iar eu și lady Lesso credem că este o lecție îndeajuns de puternică pentru a-i readuce laolaltă pe Băieți și Fete. Finalul corect al poveștii voastre în cele din urmă. Și nu trebuie decât ca Sophie să aducă înapoi condeiul acela, ca să o puteți scrie împreună.

Agatha încuviință grăbită și ușurată, dar își aminti o problemă și mai mare.

— Dar cum o vom acoperi?

— Yuba este un profesor prea bun pentru a lăsa îndoieli în această privință, spuse profesoara Dovey, privind

înapoi de-a lungul tunelului. Văzând că locurile voastre, ale amândurora, sunt garantate în echipa care va lua parte la Probă, i-a trimis Decanei vorbă, din partea Helgăi, rugând-o să vă antreneze personal în Pădurea Albastră în ultimele trei zile care au mai rămas, asigurând-o că astfel şansele voastre de a învinge băieţii vor creşte.

Agatha făcu ochii mari.

— Şi?

— Surprinzător, a fost de acord, cu condiţia să fiţi gata de luptă cu o zi înainte de Probă. Crede că sunteţi amândouă cu Helga începând cu această dimineaţă.

— Asta rezolvă totul! exclamă Agatha uşurată.

— Nu tocmai, îi reteză lady Lesso elanul, apa învolburată din canal stropindu-i rochia. Rămâne în continuare întrebarea unde au dispărut simptomele Sophiei.

— A spus că au apărut în urma vrăjii cuiva... îi luă apărarea Agatha.

— Într-adevăr, spuse lady Lesso. Dar simptomele unei vrăjitoare nu pot fi invocate, decât printr-o vrajă mult mai puternică decât a noastră. Aşa că, există două posibilităţi. Prima, că Sophie *minte* că te-a iertat pentru că l-ai dorit pe Tedros şi, de fapt, ai trimis o vrăjitoare sângeroasă la prinţul tău.

— Nu, spuse Agatha apăsat. Sophie este Bună acum. O ştiu.

— Eşti sigură că este Bună, Agatha? spuse profesoara Dovey, schimbând priviri cu colega sa. Este absolut crucial.

— După ce a făcut ca să mă ducă acasă? ripostă fata. Sută la sută sigură.

— Atunci, cu siguranță, simptomele au fost invocate de o forță puternică, spuse profesoara Dovey, forță care s-a aflat întâmplător în toate locurile în care au apărut simptomele Sophiei. Forță de care eu și lady Lesso am încercat să vă *prevenim* de când ați sosit.

Agatha auzi răspunsul în tonul ei mustrător.

— Decana *Sader*? rosti ea impulsiv. Nu se poate! Vrea să fim prietene...

— Evelyn este o femeie periculoasă, Agatha, spuse lady Lesso, străbătută de un fior de teamă ciudat, pe care Agatha îl mai văzuse. Dacă ea a făcut ca simptomele Sophiei să apară, nu există niciun motiv să crezi că vrea ca tu și Sophie să fiți câtuși de puțin prietene.

Agatha făcu ochii mari spre ea.

— Dar nu ar vrea ca eu să o consider vreodată pe Sophie *vrăjitoare*...

— Nu știi *nimic* despre Evelyn Sader și de ce este capabilă, replică lady Lesso, iar ochii i se umeziră brusc.

— Ce? De unde...

— Pentru că eu și Clarissa am văzut-o pe Evelyn Sader exmatriculată din această școală cu zece ani în urmă! izbucni lady Lesso, roșie la față. Aceeași școală care este acum de *partea* ei.

Agatha se uită țintă la ea, uluită.

— Cine este acolo? răsună ecoul unei voci în urma lor.

Se răsuciră și văzură o umbră în tunel, strecurându-se prin ceață.

Profesoara Dovey înțepeni și o apucă pe Agatha de umeri.

— Odată ce ai fost alungată, școala nu te mai lasă să te întorci niciodată! Dar povestea ta și a Sophiei i-a

îngăduit cumva să se *întoarcă*, Agatha. Face parte din povestea voastră acum, la fel cum a făcut Directorul Şcolii cu un an în urmă. Şi, dacă a invocat simptomele Sophiei, cu siguranţă are şi ea un final în minte.

Agatha clătină din cap.

— Dar Sophie ia Povestaşul...

— Nu crezi că Evelyn *s-a gândit la asta*? şuieră lady Lesso.

— Evelyn este mereu cu un pas înainte, Agatha! În următoarele trei zile, va crede că eşti în Pădurea Albastră. Aceasta este şansa ta să o urmăreşti fără să fii descoperită, până când se întoarce Sophie. Trebuie să afli *de ce* Evelyn a invocat simptomele Sophiei! Trebuie să reuşeşti acolo unde eu şi Clarissa am dat greş. Foloseşte-ţi timpul cu înţelepciune, ai înţeles? Este singura cale de a ne asigura că tu şi Sophie scăpaţi vii! Acum pleacă!

Agatha abia reuşi să îngaime:

— Nu... nu înţeleg...

Dovey şi Lesso se retrăgeau deja.

— Nu ne mai putem întâlni, rosti Dovey poruncitor.

— Am întrebat cine este acolo! strigă vocea.

Agatha se întoarse spre umbra care se ivea din ceaţă. Se răsuci pe călcâie.

— Cum să...

Dar Dovey şi Lesso dispăruseră.

În câteva secunde, Pollux apăru pe malul pustiu al unui canal şi urcă treptele pufăind, uitând să verifice canalul în care o fată îngrozită se lipea de perete, vârâtă până la gât în apele învolburate, dorindu-şi să poată vorbi cu cea mai bună prietenă a ei.

— Nu m-am gândit că voi avea vreodată un prinț drept cel mai bun prieten, mormăi Hort, înaintând prin canalele Răului.

— Unde mergem? Ai spus că mă duci în camera mea, zise Sophie, încercând să nu-și trădeze agitația din vocea care îi răsuna pe deasupra mâlului roșu ce se rostogolea prin tunelurile umede.

Călca pe urmele lui, pe cărarea îngustă, în uniforma de piele negru cu roșu, fără mâneci, lovindu-se cu umerii lați de zid, nefiind încă obișnuită cu toată greutatea în plus. În mâlul strălucitor, își zări părul blond înfoiat, maxilarul bine conturat și bicepșii traversați de vene și își feri iute privirea.

— Am încercat să-i fac să ne pună în aceeași cameră, dar deja au trimis un prinț din Ginnyvale să stea cu mine, spuse Hort, uitându-se înapoi spre băiatul cel nou. Școala este strictă, acum că s-au întors profesorii. Dacă mă întrebi pe mine, Aric și acoliții săi îi fac pe lupii aceia bătrâni să pară niște cățeluși. Dar nu îți face griji. Voi avea grijă să nu i se întâmple nimic prietenului meu cel mai bun.

Sophie se încruntă. Cum se făcea că nici măcar ca băiat nu putea să scape de rozătorul acesta? Văzu canalul la mijlocul drumului, în depărtare, granița dintre mocirlă și lac, astupată cu bolovani gigantici.

— Dar tot nu înțeleg. De ce am coborât ai...

— *Unde* este? tună vocea lui Manley în față, peste mocirla roșie învolburată.

— Ţi-am arătat unde l-am îngropat, se auzi Tedros, insistând.

— Şi nu este *acolo*. Atâta timp cât vei continua să minţi, nu vei primi nicio fărâmă de mâncare.

— Fetele alea două sunt de vină! Se ascund în castel!

— Crezi că nu am şti dacă ar fi o fată în castel? întrebă Manley dispreţuitor. Condeiul acela este încă *undeva* în turnul Directorului Şcolii sau turnul *ar fi pornit* după el. Acum, spune-mi unde l-ai ascuns sau voi topi sabia tatălui tău şi voi auri toaletele cu ea...

— Ţi-am spus! A fost îngropat sub masă!

Sophiei îi stătu inima în loc. *Povestaşul... lipsea?* Cum mai puteau ea şi Agatha să scrie „Sfârşitul" acum?

Deodată, să iasă prima în probele zilei era şi mai crucial, se gândi, panicată. Dacă acel condei era ascuns în turn, va avea nevoie de timp să îl găsească.

Cu stomacul ghem, înaintă pe urmele lui Hort, lipită de zidul canalizării, care lăsă locul zăbrelelor ruginite ale unei carcere în care domnea bezna. În colţ, capul chel al lui Manley şi umbra lui masivă ascundeau silueta de dedesubtul său.

— Vă rog, domnule profesor, trebuie să mă lăsaţi să particip la Probă, imploră vocea lui Tedros. Sunt singurul care le poate învinge pe fetele alea!

— Vei muri de foame cu mult înaintea Probei, dacă nu găsim condeiul, spuse Manley, întorcându-se spre uşa carcerei.

Îl văzu pe băiatul cel nou uitându-se cu gură căscată la el printre zăbrele.

— Băieţilor nu le plac mincinoşii, Filip. Tedros le promite băieţilor că o va săruta pe Agatha. Promite că va

reface școlile Binelui și Răului. Și ce primesc în schimb? Șansa de a deveni *sclavi*. Nu e de mirare că toți băieții îl urăsc acum, spuse Manley batjocoritor, deschizând ușa.

Îl împinse pe băiatul cel nou în celulă în timp ce ieși.

— Întreaga școală este de partea ta, Filip. Dă-i o lecție acestui cocoșel înfoiat.

Sophie se răsuci pe călcâie.

— A... a... așteaptă.

Hort trânti ușa temniței.

— Ne vedem la ore, Filip!

— Hort! Nu se poate ca asta să fie *camera* mea! strigă Sophie, strângând zăbrelele în pumni.

Dar nevăstuica o tulise deja după Manley, pălăvrăgind cu entuziasm.

— Îl va bate pe Tedros foarte rău astăzi, domnule profesor. Veți vedea...

Sophie se întoarse încet spre temnița putredă, luminată de o singură lumânare. O grămadă de instrumente de tortură care îți înghețau sângele în vine atârnau pe pereți, în cuști de oțel, deasupra a două cadre de pat metalice, fără saltele sau perne. Nu putea respira, gândindu-se ce se întâmplase acolo cu Bestia, cu un an în urmă. Locul acesta o făcuse Rea. Locul acesta o făcuse să piardă controlul. Sophie se întoarse, panicată...

Doi ochi injectați mocneau în colț...

Sophie se trase înapoi.

— Este adevărat? se auzi vocea lui Tedros din întuneric.

— Ce să fie? șopti Sophie, pe un ton scăzut.

— Cei care se vor dovedi a fi cei mai slabi la Înfruntările dinaintea Probei vor fi pedepsiți în fiecare noapte.

— Așa a spus câinele.

Tedros ieşi încet din umbre. Pierduse cel puţin zece kilograme, uniforma îi era acoperită de mizerie şi avea ochii albaştri inflamaţi.

— Atunci nu vom fi *prieteni*, nu-i aşa?

Sophie se îndepărtă de prinţul care înainta spre ea, cu dinţii dezgoliţi.

— Eu câştig Proba aia. Ai înţeles, băiete? îi zise el dispreţuitor, împroşcând salivă. Fetele alea două mi-au luat tot ce mi-a mai rămas pe lumea asta. Prietenii, reputaţia, onoarea...

Îl prinse pe băiatul cel nou de gât şi îl izbi de zăbrele.

— Nu te voi lăsa pe tine sau pe nimeni altcineva să îmi luaţi şansa de a lupta împotriva lor.

Sufocându-se sub strânsoarea lui, Sophie ridică mâinile în semn de capitulare. Trebuia să scape de aici! Trebuia să scape din corpul acesta! Nu putea rezista ca băiat...

Deodată, un val necunoscut de mânie îi năvăli în sânge, alungând teama. Mintea îi deveni ciudat de limpede şi întreaga atenţie i se îndreptă asupra băiatului care o ţintuia... băiatul care îi răpise visurile de prinţesă... băiatul care aproape că îi luase singura prietenă... băiatul care acum încerca să le ia vieţile, ei şi prietenei sale. O forţă străină dădu năvală în muşchii proaspeţi cu toată furia hormonilor şi, înainte să-şi dea seama, îl izbise pe prinţ de zid, cu un urlet.

— Prea te umfli în pene pentru cineva care şi-a pierdut prinţesa în faţa unei *fete*, ripostă Agatha, speriată de întunericul din vocea ei.

Tedros slăbi strânsoarea, la fel de uluit, şi se uită la noul său tovarăş de celulă care îl înhăţă de guler.

— Înțeleg de ce a ales-o pe Sophie, îl repezi străinul. Sophie își oferă prietenia, loialitatea, sacrificiul, dragostea. Toate puterile Binelui. Tu ce ai să îi oferi? Ești slab, gol, crud și *plictisitor*. Nu ai decât chipul tău frumușel.

Băiatul cel nou îl trase pe prinț mai aproape și nasurile li se atinseră.

— Iar acum văd ce se ascunde sub el.

Tedros se înroși ca racul:

— Eu văd un elf supradimensionat, cu păr înfoiat, care nu știe nimic despre mine...

— Știi ce văd eu?

Ochii de smarald ai străinului îl sfredeliră.

— *Nimic*.

Mânia se scurse de pe chipul lui Tedros. Pentru o clipă, arătă ca un băiețaș.

— C-c-cine ești? se bâlbâi el.

— Pentru tine, sunt Filip, spuse Sophie pe un ton glacial, dându-i drumul.

Tedros se întoarse, încercând să-și recapete suflarea. Sophie îi vedea chipul răvășit în reflexia de pe rama metalică a patului și își reținu zâmbetul.

Deodată îi plăcea să fie băiat.

Afară se auziră chei zdrăngănind. Cei doi băieți se întoarseră și îl văzură pe acolitul lui Aric, cu capul acoperit de glugă, deschizând ușa carcerei.

— E timpul să mergeți la ore, mormăi el.

Două sute de băieți concurau pentru locul întâi în ziua aceea. Două sute de băieți stăteau între ea și Povestaș. Sophie grăbi pasul, țanțoșă și totodată stângace, pentru a prinde din urmă gloata de băieți îmbrăcați în

uniformă, care mărşăluia spre sălile de clasă ale Răului. Şansa nu părea să îi surâdă.

Îşi şterse sudoarea de la subţiori, iritată de cât de mult transpira corpul ei. Dacă ar fi ştiut că băieţii mureau de cald *mereu*, şi-ar fi luat cu ea un evantai sau o carafă cu apă rece. Stomacul îi ghiorăia şi îşi petrecu timpul gândindu-se la prânz. Ţinând cont de cât de mari erau, probabil că băieţii puseseră la cale un festin: copane prăjite de curcan, fâşii de slănină, şuncă suculentă, friptură în sânge... Simţea deja carnea fragedă şi îi ploua în gură...

Sophie păli, ştergându-şi balele. De când se gândea la carne? De când se gândea la *mâncare*? Se împiedică şi se lovi de Ravan.

— Mergi. Nu e *greu*, spuse acesta aruncându-i o privire cruntă şi trecând pe lângă ea.

Sophie rămase cu ochii în pământ, cu părul înfoiat săltându-i peste faţă. Nimic din corpul ei nu părea să se îndoaie... de parcă ar fi fost o marionetă de lemn, cu sforile prea strânse. Se uită în faţă la Aric, cu pieptul umflat, săltând ţanţoş ca un armăsar şi încercă să îl imite cât de bine putu.

Sophie privi înapoi la Tedros care zăbovea în urma mulţimii, singur şi lipsit de prieteni. Manley spusese că băieţii se răzvrătiseră împotriva lui pentru că le pusese în pericol libertatea alegând condiţiile Probei... dar Sophie se întreba dacă nu cumva mai era şi altceva la mijloc. Băieţilor le place să dărâme lucrurile pe care le construiesc, fie că este vorba despre un castel de nisip sau un prinţ. Şi, în ultimii doi ani, în cea mai mare parte, Tedros fusese căpitanul Fericiţilor, bogat, popular

și ridicol de chipeș, căruia toți băieții voiau să îi ia locul. Acum că Manley îl pedepsea pentru lipsa Povestașului, se bucurau de căderea lui, ca și când ar fi fost un leu slăbit lăsat pe mâna hienelor. Sophie se uită la el și văzu că tremura ușor de la vântul rece de pe balcon, căci trupul lui slab suferea de pe urma înfometării. Nu irosi nicio fărâmă de milă pentru el.

— Filip! Filip, ți-ai uitat orarul!

Hort se ivi lângă ea, întinzându-i pergamentul șifonat.

— Ești cu mine toată ziua...

Sophie își suflă părul din ochi și privi în jos.

FILIP DE PE MUNTELE HONORA,

BĂIAT, ANUL II

COLEG DE CAMERĂ: TEDROS

SESIUNE	PROFESOR
1: PREGĂTIRI PENTRU PROBĂ: **ARME PENTRU BĂIEȚI**	PROF. RUMI ESPADA
2: PREGĂTIRI PENTRU PROBĂ: **SUPRAVIEȚUIEȘTE CEL MAI PUTERNIC**	CASTOR
3: PREGĂTIRI PENTRU PROBĂ: **APĂRARE ÎMPOTRIVA FETELOR**	PROF. BILIOUS MANLEY
4: PRÂNZ	
5: PREGĂTIRI PENTRU PROBĂ: **FRATERNITATE & LUCRU ÎN ECHIPĂ**	PROF. ALEKSANDER LUKAS
6: PREGĂTIRI PENTRU PROBĂ: **CONDIȚIE FIZICĂ ÎN PĂDURE (GRUPA #2)**	MOHSIN GIGANTUL

— Ne pregătim de săptămâni întregi la Înfruntările dinaintea Probei. Antrenamente, prelegeri și lecturi, așa că vei avea nevoie de puțin noroc, spuse Hort, făcând cu ochiul viclean. Mai ales că te lovești de toate. Parcă ai fi mers toată viața pe niște tocuri gigantice sau ceva de genul.

Pe Sophie o trecură năduşelile. Încă nu putea merge ca băieții, iar acum trebuia să învingă o școală întreagă într-o întrecere războinică?

Zece minute mai târziu, profesorul Espada apăru în Sala Răului împreună cu clasa sa de patruzeci de băieți. Dinaintea lui se afla o masă lungă, acoperită cu o pânză întunecată.

— Am informat-o pe Decana Sader de la școala fetelor că regulile Probei Poveștilor vor urma tradiția, spuse el.

Avea părul negru, dat pe spate și o mustață răsucită, de aceeași culoare. Zâmbetul lui afectat, abia schițat, îi aminti Sophiei de cel mai tânăr dintre bătrâni – cel care o pătase cu propriul ei sânge.

— Zece fete și zece băieți vor intra în Pădurea Albastră la asfințit. Echipele trebuie să se păzească nu doar una de cealaltă, ci și de capcanele profesorilor. Tabăra care va avea cei mai mulți jucători în Pădure la răsărit va fi declarată învingătoare. Dacă vor câștiga băieții, Sophie și Agatha vor fi predate pentru a fi executate, iar școlile se vor întoarce la Bine și la Rău. Dacă vor câștiga fetele, le vom preda castelul și vom deveni sclavii lor.

În timp ce băieții murmurau între ei, Sophie simți valuri de sudoare scurgându-i-se pe spatele lat.

— După cum este obiceiul, fiecare concurent va primi un steguleț de capitulare, continuă profesorul Espada.

Dacă vă aflați în pericol de moarte, aruncați-l la pământ și veți fi salvați și scoși teferi și nevătămați din Pădurea Albastră. Pentru a vă proteja, fiecărui concurent îi este îngăduit să aibă o singură armă în timpul Probei. Provocarea de astăzi le va testa pe cele mai folosite...

Trase învelitoarea de pe masă, dând la iveală un șir de săbii și pumnale de diferite mărimi, care păreau toate mai ascuțite decât armele cu care se antrenau de obicei.

— În anii trecuți, tăișul săbiilor a fost tocit pentru competiția din timpul Probei. Date fiind mizele Probei din acest an, nu văd niciun motiv pentru care le-am face acest favor, spuse Espada, iar ochii lui rotunzi aruncară scântei. Sabia răsplătește agilitatea și forța, astfel că trebuie să le folosiți pe ambele pentru a fi eficienți. Țintiți spre inima fetelor și își vor arunca numaidecât stegulețul de capitulare.

Ridică două batiste, una roșie, una albă.

— Acum să vedem care dintre *voi* își va scăpa steagul.

Sophie se încordă. Nu mai ținuse o sabie în mână niciodată în viață.

Profesorul Espada chemă băieții, care veniră câte doi să își aleagă armele, apoi se înfruntară până când unul dintre ei se predă. Fericiții și noii prinți erau bine instruiți să mânuiască sabia cu iscusință, iar Nefericiții se pricepeau de minune să ocolească regulile jocului, ceea ce făcea ca duelurile să fie aprige: Chaddick îl învinse pe Hort, punându-i vârful spadei la gât, Ravan îl înfrânse pe un prinț din Avonlea cu un genunchi în vintre, iar Aric pe Vex cu o simplă încruntătură...

— Tedros și Filip. Voi urmați, anunță Espada.

Sophie ridică ochii încet spre Tedros care îi arunca priviri crunte, scăpărând scântei din ochi. Nu uitase ce îi spusese în temniță.

— FI-LIP, FI-LIP, FI-LIP, scandau băieții cu glasuri aspre, în timp ce Espada le înmână celor doi băieți steguleţele.

— Alegeți-vă armele.

Ochii Sophiei se înceţoşară de transpiraţie; mâinile mari îi tremurau când ridică o bucată lungă şi subţire de metal de pe masă...

Hort o înghionti.

— Cu ăla se ascut săbiile, idiotule!

Sophie apucă sabia scurtă de lângă şi se răsuci spre Tedros, dar prinţul văzuse greşeala.Tedros îşi ridică sabia enormă, scrâşnind din dinţi şi cu nările fremătătoare.

— Fiţi gata... şi... daţi-i drumul! strigă Espada.

— AAAAAAAA! urlă Tedros, repezindu-se spre Filip ca un taur.

Sophie nu-şi putea manevra corpul de băiat, darmite o sabie, aşa că se retrase spre perete, bâjbâind după steag. Degetele lungi şi groase i se înţepeniră în buzunar şi ridică privirea disperată. Tedros năvălea spre ea, cu sabia ridicată. Cu un strigăt, Sophie îşi smulse batista, gata să îi dea drumul...

Tedros se împiedică şi ateriză la picioarele ei.

Sophie se uită cu ochi mari la el, apoi ridică privirea spre Hort, care rânjea mândru, cu bocancul în calea lui Tedros.

Tedros încercă să îşi apuce sabia, dar Chaddick o îndepărtă cu un şut. Prinţul se ridică, clătinându-se, însă

Ravan aruncă spre el o vrajă de șoc, doborându-l la pământ. În timp ce Tedros scâncea de durere, Sophie îl văzu pe Hort fluturând din mână și arătând spre batista lui Tedros.

Sophie îngenunche, calmă, o scoase din buzunarul prințului și o lăsă să cadă la pământ.

— Filip câștigă! decretă Espada, iar băieții izbucniră în strigăte și prinții făcură plecăciuni spre Sophie.

— Dar... dar nu este corect, strigă Tedros.

— Un băiat isteț își face aliați, spuse Espada, aruncându-i un zâmbet ironic.

Deasupra capului lui Tedros țâșni un „20" din fum negru, mirosind a rahat. Sophie ridică privirea spre „1"-ul de aur încoronând-o și zâmbi radioasă.

Când asfinți soarele, se încheiară cursurile din prima zi, iar Sophie o porni țanțoș spre Camera de Asuprire, după ce fusese declarată cel mai bun băiat din școală. Nu câștigase nicio probă pe merit, dar întreaga școală conspirase, ajutându-l pe Filip să îl bată iar și iar pe Tedros – compromițând viermii meer ai prințului la Supraviețuiește Cel Mai Puternic, alungându-i cei doi Pești-Dorință la Apărare Împotriva Fetelor, refuzând să facă echipă cu el la Fraternitate și strecurându-i un păianjen în pantaloni înainte de testul de Condiție Fizică în Pădure.

Era foarte straniu că *toți* acești băieți îi săreau în ajutor pentru ca ea să urce în clasament, se gândi Sophie – chiar și noii prinți –, de parcă nimeni nu voia să fie pe primul loc. Dar nu avea să caute calul de dar la dinți. Cât despre profesori, închideau ochii, precum Espada, hotărâți să îi dea lui Tedros o lecție pentru că furase Povestașul. Într-adevăr, Manley a fost atât de încântat,

încât i-a oferit lui Filip o cheie de la temniță, astfel încât să poată veni și pleca după bunul său plac, privilegiu de care „mojicul" era lipsit.

Sophie descuie carcera și intră, rumenă la față și proaspăt spălată, cu burta plină de mâncarea de fasole și gâsca umplută de la cină, așteptând cu nerăbdare să ajungă în turnul Directorului Școlii, pentru a-și prelua postul. „Dacă m-ar vedea Agatha acum", zâmbi ea larg, căci nu numai că mâncase *fasole* – cine ar fi crezut, ci își îndeplinise și misiunea cu brio. Va avea întreaga noapte la dispoziție pentru a găsi Povestașul. Tedros avea să-și primească pedeapsa în curând. Iar mâine, ea și prietena sa cea mai bună se vor întoarce acasă, scăpând de Proba mortală...

Închise ușa carcerei cu piciorul, fredonând o melodie. La urma urmelor, nu era atât de rău să fie Filip. Se obișnuia cu mersul, vocea îi devenea mai firească, iar kilogramele în plus o făceau brusc să se simtă mai puternică și mai însuflețită... Ba chiar începea să se obișnuiască cu noul ei chip, se gândi Sophie, uitându-se la maxilarul pătrat, nasul princiar și buzele moi și cărnoase, oglindite în lancea care scânteia printre instrumentele de tortură. Agatha avea dreptate. Era chipeșă, nu-i așa...

— Ai trișat.

Sophie se întoarse spre Tedros, care stătea singur în colțul umed și murdar.

— Nu îmi pasă că trebuie să fiu pedepsit, că nu primesc cina sau că toată lumea mă urăște, spuse prințul, privind-o țintă. Îmi pasă că ai trișat.

Sophie deschise ușa, dând să plece.

— Sunt puțin cam ocupat ca să stau la povești, din nefericire...

— Nu ești cu nimic mai bun decât Agatha.

Sophie înțepeni.

— Am iubit-o atât de mult, murmură el în urma fetei, aproape pentru sine. Am încercat să îi împlinesc dorința. Am încercat să dreg povestea, așa cum ar trebui să facă un prinț. Să ucidă vrăjitoarea, să își sărute prințesa. Așa funcționează poveștile. Asta a cerut.

Rămase fără glas.

— Dar aș fi lăsat-o pe Sophie să trăiască dacă asta ar fi însemnat că o voi avea pe Agatha pentru totdeauna. Aș fi sărutat-o chiar atunci și am fi primit Sfârșitul. Dar apoi a trișat. Agatha a trișat. Sophie fusese sub masă în tot acel timp... și *m-a mințit*.

Sophie se întoarse și îl văzu pe Tedros aplecat, cu capul între genunchi.

— Cum poate fi cineva atât de Rău? murmură el.

Uitându-se la el, chipul Sophiei se îmblânzi.

O umbră trecu peste prinț.

Tedros ridică ochii și îl văzu pe Aric, rânjind ironic în cadrul ușii.

— Ocazie specială, spuse căpitanul, trosnindu-și degetele. Cred că mă voi ocupa chiar eu de pedeapsă.

Tedros se uită într-o parte, ca un câine care își oferea grumazul. Privirea lui Aric se îndreptă spre Filip.

— *Ieși*.

Sophie simți că i se strânge inima când ieși pe ușa zăbrelită, pe care Aric i-o trânti în față. Îl văzu pe căpitan apropiindu-se de prinț înainte să se îndepărteze în grabă, lăsându-l pe Tedros în mâinile călăului său,

încercând disperată să se convingă că o merita, o merita, o merita.

La distanță, de partea cealaltă a golfului, în fereastra unei clădiri întunecate, Agatha privea spre Școala pentru Băieți, cu uniforma albastră pătată de sânge, brațele și picioarele zgâriate și pline de vânătăi.

„Grăbește-te, Sophie", se rugă Agatha.

Dacă ce aflase în ziua aceea despre Decană era adevărat, deja nu mai aveau timp.

Capitolul 18

Istoria secretă a lui Sader

Cu opt ore mai devreme, trei vrăjitoare se cocoţaseră pe patul Agathei.

— Spune-ne tot ce au zis Dovey şi Lesso, porunci Dot.

— În detaliu, adăugă Hester.

— În cât mai puţine cuvinte posibil, conchise Anadil, încuviinţând din cap spre cei trei şobolani negri ai ei, care păzeau deschizătura de sub uşă cu dinţii dezgoliţi şi cu ghearele gata pregătite. Nu pot omorî toţi fluturii şi până la urmă tot va intra unul.

Agatha se uită ţintă la ele şi o luă ameţeala. După întâlnirea secretă cu profesoara Dovey şi lady Lesso, aşteptă până când toate fetele plecară la primul curs. Apoi trimise bileţele identice în camera vrăjitoarelor şi se ascunse în dulapul ei, evitând fluturii care patrulau şi pe Beatrix care dădea buzna între clase, până când

bileţelele fură deschise şi instrucţiunile urmate. Acum Agatha le spunea vrăjitoarelor ce aflase de la profesoare în canalizare, cu inima duduindu-i din ce în ce mai tare, reţinând fiecare cuvânt...

— O *cunosc* pe Decană? izbucni Dot în cele din urmă, scuipând o bucată de anghinare.

Hester strânse din pumni.

— Ştiam că Dovey şi Lesso se poartă ciudat încă din prima lună de şcoală. Lesso seamănă cu un căţeluş rănit de fiecare dată când Decana este în preajmă.

Agatha nu ar fi găsit nici ea o descriere mai bună. Evelyn Sader avea ceva care reuşea să o facă pe cea mai îngrozitoare profesoară din şcoală... umană.

— Şi îţi aminteşti când ai spus că Decana a pedepsit-o pe Dovey pentru că a luat-o la întrebări? adăugă Hester. Părea că îi plăteşte o poliţă mai veche.

— Lesso a spus că Evelyn Sader a fost exmatriculată acum zece ani, continuă Agatha. Şi că, dacă eşti dat afară, nu te mai poţi întoarce niciodată.

— Asta deoarece doar Directorul Şcolii poate admite elevi sau profesori la Şcoala pentru Bine şi Rău, spuse Hester. Dacă a alungat-o, este irevocabil – dacă nu cumva a reprimit-o chiar el. Ceea ce ar fi dificil, având în vedere că este *mort*.

— Dacă un băiat a reuşit să lase prinţii să se strecoare prin scut, de ce nu ar putea pătrunde şi Evelyn? replică Agatha.

— Chiar dacă ar fi făcut-o, castelul ar fi evacuat-o în momentul în care a păşit înăuntru, spuse Anadil. În plus, încă îmi vine greu să cred că un băiat a spart scutul acela. Sigur l-a ajutat cineva, care ştia vrăjile lui lady Lesso.

— Dar dacă Evelyn Sader nu are voie în castel, cum de este *aici*? întrebă Agatha, în continuare nedumerită.

— Întrebarea nu este cum, ci *de ce*. Amintește-ți ce ți-au spus Dovey și Lesso. Cumva, face parte din povestea voastră, răspunse Hester. Așadar, ce știm sigur despre Evelyn Sader? În primul rând, că este sora profesorului Sader. În al doilea rând, că aude lucruri. În al treilea, că sărutul tău și al Sophiei i-au permis să se întoarcă în această școală. Undeva aici se găsește răspunsul la întrebarea de ce este în povestea *voastră*.

Agatha văzu că Dot își storcea creierii, ronțăind o frunză de anghinare.

— Dot?

— Când i-am scris lui tati anul trecut despre Istoria Ticăloșilor și cât de plictisitor era profesorul Sader, mi-amintesc răspunsul lui, cum credea că „ea" dispăruse demult, zise Dot. A trecut o eternitate de când tata a fost la școală, așa că m-am gândit că a încurcat borcanele. Dar acum mă întreb...

Se întoarse spre fete.

— Credeți că Evelyn a fost cândva *profesoară* aici?

Hester se grăbea deja să scoată un manual din ghiozdan.

— Capitolul 28 despre „Clarvăzători notabili" din cartea noastră de istorie – îi menționează pe August Sader și familia sa. Îmi amintesc că mi s-a părut ciudat ca un profesor să scrie despre propriile sale rude...

— Doar că *tu* te uitai la capitole care nu erau atribuite, murmură Anadil.

— Pentru că nu vreau să sfârșesc într-un cuptor ca mama sau trasă într-o țeapă ca maică-ta! ripostă Hester,

răsfoind paginile până când ajunse în cele din urmă la cea pe care o voia.

— Desigur. „Capitolul 28: Clarvăzători notabili femei", mormăi Hester și închise cu putere *Istoria revizuită a Pădurii scrisă de un elev*. Yuba a avut dreptate că a falsificat cărțile.

Ridică privirea spre Agatha.

— Cea mai bună cale de a evita ca cineva să îți afle istoria este să o rescrii, nu crezi?

— Uite ce nu pricep, zise Anadil. Dovey și Lesso au spus că *ea* a cauzat simptomele de vrăjitoare ale Sophiei?

— Au spus că fie este ea, fie Sophie, dar noi știm că nu este Sophie, răspunse Agatha, la fel de buimacă. Dar de ce ar vrea Decana să mă facă să cred că prietena mea este vrăjitoare?

— Doar dacă nu cumva voia să mergi la Tedros din capul locului, îngăimă Hester, rontăindu-și buza.

Până și șobolanii tăcură.

Hester se întoarse spre Agatha.

— Uite, suntem blocate cu Înfruntările dinaintea Probei în următoarele trei zile. Dar profesoarele au dreptate. Trebuie să o urmărești pe Sader și să afli ce pune la cale. Haideți să ne reunim la Clubul de lectură în fiecare seară ca să vedem ce ai mai aflat.

— Dar cum? rosti Agatha exasperată. Cum aș putea-o urmări pe Decană fără să fiu...

Deodată rămase fără glas, îndreptându-și privirea spre patul lui Beatrix.

— Ce este? întrebă Hester.

La ușă izbucniră șuierături și trosnituri și toate fetele se întoarseră și văzură că șobolanii înfulecau fluturii care încercau să se strecoare în cameră.

— Grăbiți-vă, le repezi Anadil pe vrăjitoare, Decana va ști că se întâmplă ceva!

— Îmi pare rău că nu te putem ajuta, mormăi Hester către Agatha, împingând-o pe Dot spre ușă.

— Mă puteți ajuta să folosesc asta, se auzi vocea Agathei în spatele lor.

Vrăjitoarele se întoarseră și o văzură pe Agatha ținând în mână o mantie scânteietoare din piele de șarpe.

— Se pare că Beatrix avea secrete, spuse Agatha, ridicând din sprâncene.

Gura lui Hester se arcui într-un rânjet larg.

Deși fluturii auziseră patru oameni ieșind din cameră, martorii de pe hol aveau să insiste ulterior în fața lui Pollux că nu văzuseră decât trei.

Dat fiind că Decana preda propria ei versiune a Istoriei în Sala Binelui în cea mai mare parte a zilei, Agatha făcu un ocol prin Biblioteca Virtuții, sperând să afle mai multe despre istoricul lui Evelyn Sader.

Sub noua ei mantie invizibilă, care duhnea încă a parfum de lavandă, Agatha se strecură prin Hala lui Hansel – pe lângă cursul profesorului Sheek, unde se desfășura o probă de Micșorare a Sabiei, în care paloșul băieților era preschimbat în mod magic într-un biet cuțitaș; pe lângă profesoara Anemone, care striga la Yara pentru că întârziase la proba de Duel al Vrăjilor; și pe lângă profesoara Dovey, care păru să se uite spre ea, în timp ce îndemna fetele să ia parte la o probă de

Diplomaţie pentru Băieţi, în care trebuiau să le închidă gura fantomelor însetate de sânge cu ajutorul compasiunii şi al chibzuinţei.

Agatha se furişă pe scările din dos spre intrarea în bibliotecă, unde ceasul cu cadran solar scânteia la înălţime, deasupra celor două etaje de rafturi de cărţi stacojii şi aurii, în lumina după-amiezii. Trecu în grabă pe lângă biroul bibliotecarei şi îngheţă.

Pentru prima oară în cei doi ani de când era aici, ţestoasa era trează. Aplecată peste giganticul registru din bibliotecă, reptila îşi îndesa agale în gură o salată zemoasă de roşii şi castraveţi, cu capătul cu pene al condeiului său, din care o bună parte îi cădea în poală. Bătrâneţea, membrele înţepenite de artrită şi firea de ţestoasă care o îndemna să nu se grăbească făceau ca fiecare îmbucătură să dureze cât o cină normală cu trei feluri. Nerăbdătoare, Agatha trecu pe lângă ea în vârful picioarelor, având grijă să îşi sincronizeze paşii cu mestecăturile ţestoasei şi se grăbi spre capătul primului etaj, unde erau ţinute cărţile de istorie.

Trebuia să fie ceva acolo, se gândi Agatha, scrutând rafturile, cu câţiva fluturi dându-i târcoale pe deasupra capului. Ceva din istoria şcolii pe care Evelyn să nu îl fi falsificat sau preschimbat. Dar, în timp ce citea cotoarele cărţilor, simţi că i se strânge stomacul:

Istoria înfrângerilor prinţilor
Rapunzel: adevărata ucigaşă a gigantului?
Cronica viclenelor eliberări ale prinţilor
Masculul fragil: declinul unei specii inutile
Povestea ascunsă a divorţului Albei-ca-Zăpada

Agatha se trânti pe podea. Decana își acoperise urmele și mai bine decât credea.

Ridică privirea, descurajată, și văzu că țestoasa se uita fix înspre locul în care stătea ea. Nu se clinti, știind că nu avea cum să o vadă sub mantie, dar, cu toate acestea, ochii ei negri și strălucitori rămaseră ațintiți asupra ei, clipind din pleoapele grele, fără să-și miște corpul deloc. Rămânând cu ochii pe ea, țestoasa își întinse brațele butucănoase înapoi și își scoase carapacea marmorată. Din interiorul corpului, extrase încet o singură carte groasă și o împinse la marginea biroului. Apoi își puse carapacea la loc și reîncepu să mestece, cu privirea la ce mai rămăsese din prânz.

Agatha căscă ochii spre carte, înconjurată de un halou de lumină, care pătrundea prin ferestrele de la etajul al doilea.

Afară răsunau chicoteli, laolaltă cu pași care se apropiau. Agatha se ridică brusc și o luă la goană spre birou, ascunzând cartea sub mantie, exact când intrară Arachne și Mona, prea prinse de propriile lor pălăvrăgeli ca să observe pala de aer care le răvăși părul.

Sub pielea ei invizibilă de șarpe, Agatha sprintă sus, pe acoperișul Onoarei și închise ușa înghețată în urma ei. Înfruntând vânturile glaciale, se strecură printre gardurile vii ale lui Guinevere, presărate cu porumbițe leneșe, până îl găsi pe ultimul – scena iazului de lângă balcon, izolată în spatele unui zid de ghimpi mov. Se așeză pe mal și scoase cartea de sub mantie.

Istoria Pădurii scrisă de un elev
AUGUST A. SADER

Agatha dădu drumul aerului din piept cu putere şi îşi strânse vechea carte de istorie la piept. Noroc cu bibliotecara că îi găsise cartea de care avea nevoie, se gândi ea, mulţumindu-i în tăcere ţestoasei. Ce voia de la ea să găsească în paginile cărţii? Mângâie coperta argintie, acoperită cu mătase, pe care era desenat în relief Povestaşul scânteietor, cuprins între o lebădă neagră şi una albă.

Deschise manualul gros şi nu văzu niciun cuvânt, ci un curcubeu familiar din puncte înălţate, în rânduri ordonate, mici ca vârfurile de ac. Deşi profesorul Sader era orb şi nu putea scrie o istorie, o *văzuse* şi găsise o cale ca elevii săi să o vadă şi ei. Agatha îşi trecu degetele peste şirurile de puncte şi deasupra paginii cărţii apărură fantomatice scene magice în trei dimensiuni, interpretând naraţiunea lui Sader – aceleaşi scene pe care Decana le revizuise în noua ei ediţie, astfel că fetele nu mai ştiau ce era adevărat şi ce nu era.

Percursese paginile cu degetele, derulând scenele cu repeziciune, până ajunse la pagina pe care o dorea: „Capitolul 28: Clarvăzători notabili", detună vocea caldă şi profundă a profesorului Sader.

O mică scenă mută prinse contur deasupra paginii – trei bătrâni, cu bărbile până la pământ, stând în turnul Directorului Şcolii cu mâinile împreunate. Agatha se aplecă să privească scena, în timp ce vocea fără trup a lui Sader continuă:

După cum am aflat în Capitolul 1, când am vorbit despre Cei Trei Clarvăzători din Pădurea Nesfârşită, clarvăzătorii au de obicei aceste trei trăsături: trăiesc de două ori mai mult decât oamenii obişnuiţi, îmbătrânesc

zece ani drept pedeapsă dacă răspund la o întrebare despre viitor, iar corpurile lor pot adăposti spirite, cu un efect mortal...

Mâinile Agathei parcurseră grăbite capitolul, trecând de la o scenă la alta, până când degetele i se opriră deodată în mijlocul paginii, unde dădu peste câteva rânduri de puncte lustruite, care arătau mai noi și mai strălucitoare decât restul.

Curioasă, atinse primul punct nou.

Instantaneu, în ceață apăru fața unui bărbat chipeș, pe care Agatha o recunoscu imediat, cu păr cărunt-argintiu și ochi căprui. Simți un nod în gât când se uită la fostul ei profesor de la Școala pentru Bine, care clipea spre ea într-un licăr albastru fantomatic. Înghiți și se strădui să continue să își miște degetele...

Familia Sader are cea mai îndelungată și cea mai de succes ascendență de clarvăzători. Ultimul membru al familiei, decedat, este cel mai mic dintre fii, August, care a murit în timpul Poveștii Sophiei și a Agathei.

După Marele Război dintre cei doi Directori ai Binelui și Răului, care erau frați, August Sader crezuse multă vreme că fratele cel Bun crease o vrajă împotriva geamănului său înainte de a muri – o cale de a dovedi că echilibrul dintre Bine și Rău era încă intact – și ascunsese vraja în pliurile uniformei elevilor. Când fratele cel Rău a distrus acest echilibru ucigând un elev aflat sub protecția sa, vraja s-a rupt, readucând fantoma fratelui cel Bun la viață. Fiind clarvăzător, Sader și-a sacrificat corpul fantomei, îngăduindu-i fratelui cel Bun să își ucidă geamănul Rău și să readucă echilibrul în Pădure.

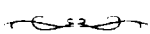

Mâna Agathei încremeni pe pagină, iar inima i se strânse. De aceea erau noi punctele. *Își adăugase propria moarte înainte de a se întâmpla.* Se uită la chipul spectral al lui Sader, înghețat deasupra cărții, zâmbind cu blândețe spre ea, așa cum făcuse când păşise pentru prima oară în Școala pentru Bine. Poate că prevăzuse înainte de sosirea ei că avea să moară pentru ea. Cu toate acestea, o ajutase.

Agatha simți că îi tremură bărbia. Nu regretase niciodată că nu avea tată. Nu zăbovise niciodată asupra gândului... nu până în acest moment trecător, când își dădu seama ce însemna probabil să ai unul.

O lacrimă se desprinse din ochii încețoșați, dizolvând chipul profesorului ei mort.

Agatha se şterse şi își forță mâna să continue să se miște de-a lungul noilor puncte.

În plus, se crede că August Sader este responsabil de sosirea Cititoarelor nefermecate în Pădurea Nesfârșită. După ce Directorul Școlii Răului și-a ucis fratele cel Bun pentru a controla Povestașul, condeiul magic a răspuns în schimb, făcând ca Binele să câștige în fiecare nouă poveste – amintindu-ne pentru veșnicie că Răul era incapabil de dragoste adevărată. Pentru a găsi o armă și mai puternică decât dragostea, Directorul Școlii Răului a căutat toți clarvăzătorii din Pădure până când l-a găsit pe August Sader, care, în schimbul postului de profesor la Școala pentru Bine și Rău, a dezvăluit că arma pe care o căuta Directorul Școlii va veni de dincolo de hotarele Pădurii. Previziunea lui Sader avea să ajungă să fie

cunoscută drept Profeția Cititorului, cea mai faimoasă profeție care urma să fie făcută de șirul de clarvăzători din neamul Sader, cu toții bărbați.

Agatha tresări brusc. „Toți descendenții erau băieți?" Reciti rândul, cu gura căscată. Cum era posibil ca August Sader să aibă o soră când toți descendenții erau băieți?

Întoarse paginile nerăbdătoare, unde punctele nu mai erau deloc noi, scrutând stufosul arbore genealogic al familiei Sader și imaginile cu frații și nepoții profesorului... până când ajunse la o pagină goală, care vestea sfârșitul capitolului și al căutărilor.

Se pare că Sader nu considera că sora lui era demnă de a fi menționată, se gândi Agatha, strâmbându-se. Frustrată, era pe cale să arunce cartea în iaz, când observă deodată un rând de puncte noi mititele și strălucitoare, așezate în chip de notă în subsolul paginii goale.

Își miji privirea, cu nasul aproape atingând primul punct, și în ceața gălbuie prinse contur un mic portret bidimensional, nu mai mare decât un timbru poștal. O femeie răpitoare, cu strungă zâmbea din rama portretului, cu bucle lungi castanii, buze cărnoase și ochi verzi ca pădurea.

Agathei i se acceleră pulsul și degetele alergară pe pagină.

Mai există o membră a familiei Sader care merită menționată. Drept condiție pusă Directorului Școlii pentru că îi răspunsese la întrebare, August Sader a cerut ca el să predea istorie la Școala pentru Bine, iar sora sa vitregă, Evelyn, să predea istorie la Școala pentru Rău.

Însă, fiind fiica nelegitimă a lui Constantin Sader, nu se consideră că Evelyn Sader face parte din neamul Sader, nici că posedă puteri de clarvăzătoare.

Evelyn Sader a predat două luni înainte de a fi alungată din şcoală pentru totdeauna de către Director, pentru delicte împotriva studenţilor.

August Sader i-a preluat cursurile de la Şcoala pentru Rău până la moarte.

Portretul Decanei pluti în ceaţă, iar mâna Agathei tremură pe ultima pagină, în vreme ce cuvintele fostului ei profesor îi răsunau în urechi.

„Delicte împotriva studenţilor."

Delicte atât de îngrozitoare, de neiertat încât Directorul Şcolii Răului alungase un profesor *din propria sa tabără.*

Agathei îi stătu inima în loc.

Ce făcuse Evelyn Sader?

Deodată, portretul fantomatic al Decanei se înroşi ca racul deasupra cărţii şi faţa i se întoarse brusc spre Agatha...

— CARTE NEAUTORIZATĂ! şuieră ea. ACEASTĂ CARTE ESTE NEAUTORIZATĂ...

Instantaneu, pagina deveni ascuţită ca o lamă şi zbură ţipând din carte, şfichiuind-o pe Agatha pe piept şi lăsând în urmă o tăietură urâtă de hârtie. Îngrozită, fata încercă să îşi facă degetul să scânteieze, dar din carte se desprinseră zbierând noi pagini, tăind-o din toate direcţiile. Agatha se trase înapoi, spre gardul viu, luptându-se cu foile, încercând să se concentreze asupra degetului pe care voia să îl facă să scânteieze, dar acum apăruseră zeci

de pagini, care o tăiau pe braţe, pe burtă, pe picioare, până când întregul corp îi luă foc.

Cu răsuflarea întretăiată, încercă să strige după ajutor, însă sute de pagini se smulseră din carte, zburând spre faţa ei, ascuţite ca nişte lame de brici, gata să o ucidă. Cu un strigăt, Agatha simţi în cele din urmă că degetul i se încinse, făcându-se auriu şi îl îndreptă spre pagini...

În aer, o mie de pagini albe se transformară în margarete de aceeaşi culoare, plutind spre iaz.

Gâfâind, Agatha se uită ţintă la florile plutitoare, stropite cu propriul ei sânge.

Dinspre Biblioteca Virtuţii se auzi un bubuit răsunător, făcând porumbiţele din gardul viu să îşi ia zborul, împrăştiindu-se care încotro. Agatha făcu ochii mari. Îşi trase mantia invizibilă pe ea şi ieşi clătinându-se pe uşa îngheţată, poticnindu-se pe scări şi pătrunzând în bibliotecă...

Dar paznicul dispăruse de la birou, lăsând în urmă pana cu care scria şi prânzul pe jumătate mâncat scurgându-se de pe registru. În mijlocul încăperii, Mona şi Arachne stăteau albe la faţă la masa din bibliotecă, cu pergamentul şi cărţile risipite în faţa lor, uitându-se cu gura căscată la fereastra de la etajul al doilea.

Agatha îşi ridică şi ea încet privirea spre gaura gigantică din fereastra spartă... în formă de ţestoasă.

În spatele ei se auziră nişte zgârieturi slabe şi când se întoarse văzu pana vrăjită scriind în registru, căznindu-se şi poticnindu-se la fiecare mişcare, de parcă ar fi suferit, înainte de a se prăbuşi pe birou, unde rămase neclintită.

Cu inima bătându-i nebunește, Agatha se apropie, până când putu să citească ultimele cuvinte ale țestoasei.

ATENȚIE LA PROBĂ

„Grăbește-te, Sophie", se rugă Agatha.

Stând la fereastră, se uită spre Școala pentru Băieți în timp ce soarele asfințea, cu sarafanul pătat de sânge, cu brațele și picioarele zgâriate și pline de vânătăi. Lângă ea, o flacără verde licărea într-un felinar circular pe care îl făcuse din pergament.

Sophie avea să își fluture și ea felinarul dintr-o clipă în alta, verde dacă era teafără, roșu dacă nu era.

Agatha se uită la ceas: 7:15... 7:30... Dar dinspre școala Băieților nu veni niciun licăr.

Își simțea încă inima bătându-i, iar avertismentul țestoasei îi era tatuat pe creier.

Încă două zile până la Probă.

Două zile.

Ea și Sophie trebuiau să scape din școala aceasta acum.

Își îndreptă din nou privirea spre ceas. 7:45... 7:50...

Nicio lumină din castelul băieților.

...7:55...

Sophie era singură acolo cu prințul ei...

Cu prințul ei cel Rău...

Prințul ei cel Rău pe care îl sărutase în vis în această dimineață, care nu arăta câtuși de puțin Rău...

„Taci din gură", se admonestă Agatha, uitându-se din nou la ceas.

...8:00 acum...

Larma de pe holuri se auzea din ce în ce mai tare, căci fetele se întorceau de la cină...

O trecură sudorile. Oriunde ar fi fost Sophie, era la anaghie! O zbughi spre ușă, icnind de durere – trebuia să își salveze prietena!...

Agatha îngheță. Se întoarse încet spre fereastră din nou, cu ochii mari.

În înaltul cerului, de cealaltă parte a golfului, printre norii subțiri, pâlpâi o flacără verde. Se apropie, mijindu-și privirea când ceața se împrăștie. Licărul verde nu venea de la un balcon sau de la vreuna din turlele castelului băieților.

Venea din turnul Directorului Școlii.

Agatha rămase fără suflare. Flutură din mână în fața felinarului, iar flacăra pâlpâi.

În depărtare, Sophie făcu la fel.

Agatha făcu ochii mari cât cepele, inundată de ușurare. Sophie era deja în turn! Avea să elibereze Povestașul dintr-o clipă în alta!

Fără suflare, își trase mantia pe ea și ieși în goană din încăpere, lăsând simptomele, sărutările din vis și pe Evelyn Sader în urmă. În timp ce cobora în grabă scările, simți condeiul apropiindu-se, iar cuvântul „Sfârșit" revărsându-se din penița lui. Va aștepta pe mal întoarcerea Sophiei, cu dorința gata să fie rostită de amândouă. Turnul o va urmări, gloata băieților va da buzna pe urmele ei, gata de război, însă cele două fete se vor preschimba sub ochii lor în două raze de lumină, dispărând

mână în mână... Proba va fi zădărnicită, finalul fericit recuperat, cele două prietene vor ajunge acasă, mai puternice decât înainte...

Dar noaptea veni şi se scurse sub palele reci ale vântului, iar Sophie nu se întoarse.

Capitolul 19

Încă două zile

Băieţii care îşi aşteptau rândul la micul dejun îi făcură loc lui Filip când acesta trecu pe lângă ei, acoperit de praf şi cenuşă, cu ochii injectaţi şi plin de vânătăi, mirosind ca un hambar vara.

În timp ce oalele fermecate din Sala pentru Cină a Răului îi turnau ouă jumări şi un munte de slănină în farfuria ruginită, Sophie îşi ţinu în frâu lacrimile, reamintindu-şi că băieţii nu plâng. Ar trebui să fie acasă acum – înapoi în propria piele, cu Agatha alături şi Sfârşitul scris şi pecetluit. Şi totuşi iat-o aici, cu umerii de elefant, picioarele păroase şi crizele hormonale, lăsând oalele să îi umple farfuria cu slănina unsuroasă pe care băiatul care îi confiscase corpul de-abia aştepta să o mănânce.

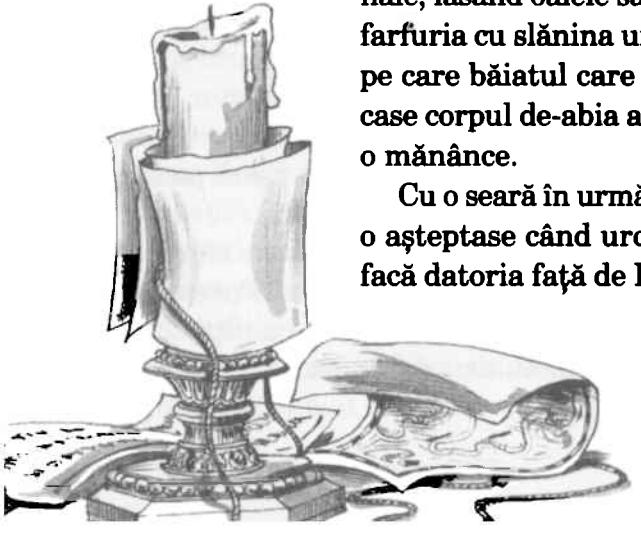

Cu o seară în urmă, Manley o aşteptase când urcase să-şi facă datoria faţă de Povestaş.

— Am căutat deja de o mie de ori, pufni el. Castor crede că avem nevoie de ochi tineri.

După ce plecă, Sophie făcu o grimasă văzând debandada rămasă în urma jafului: o grămadă de cărămizi sparte, poveşti dărâmate, praf şi funingine – dar spera totuşi că va avea sorţi de izbândă acolo unde ei dăduseră greş. Îşi petrecu întreaga seară scotocind prin dormitorul Directorului Şcolii, smulgând cărămizile desprinse, uitându-se în spatele rafturilor de cărţi, scuturând poveste după poveste, în timp ce cartea de poveşti a ei şi a Agathei părea să rânjească spre ea de pe masa de piatră. În cele din urmă, când apăru Castor în zorii zilei, dădu ochii cu el cu mâinile goale, la fel ca restul.

— Un prinţ inutil. Ce surpriză, mârâi câinele, lovind cu laba câteva cărămizi argintii desprinse. Condeiul *trebuie* să fie în încăperea asta sau turnul nu ar mai fi aici.

Se uită pe fereastră la castelul de cleştar de peste golf.

— Lui Pollux i-ar fi plăcut la nebunie să jucăm De-a v-aţi ascunselea. Două capete sunt mai bune decât unul pentru treburi de felul acesta.

Ochii lui mari şi negri părură să se umezească...

— Dă-mi voie să continui căutarea, spuse Sophie repede, scuturând *Răţuşca cea urâtă*...

— Şansa ta s-a dus, Filip, mârâi Castor, împingând-o spre fereastră.

Sophie încuviinţă din cap şi se aşeză pe frânghia de păr blond, ştiind că ratase misiunea.

— Spune-i lui Tedros să facă bine să se roage să îl găsim, zise Castor în urma ei. Dacă Povestaşul cade în mâinile Decanei suntem pierduţi cu toţii.

Sophie îşi dădu drumul în tăcere pe fuiorul de păr însorit.

Acum se așeză la o măsuță rotundă de fier – o dureau mușchii de la atâta ghemuit și săpat – și începu să înfulece slănina și ouăle cu mâna, fără să-și mai poată controla nici mâinile, nici manierele. Să îl fi mințit Tedros pe Manley și să îl fi ascuns pentru a-l ține departe de ea și Agatha? Sau spunea adevărul – că altcineva îl găsise și îl ascunsese? Și în acest caz, cine? Și *unde*?

— Povestașul nu este problema ta, amice, spuse Chaddick, trântindu-se la masă, cu ouăle înotând în sos picant. Profesorii au încercat o săptămână. Acum folosesc băieții ca sclavi și îi pun la lucru.

— De ce crezi că te-au ajutat să trișezi și noii prinți? se auzi glasul lui Nicholas, ronțăind slănina crocantă în timp ce lua loc. Nimeni nu vrea să se ocupe de Povestaș.

— Dar a meritat să îl vedem pe Aric încruntându-se când ai câștigat prima dată, rânji Ravan batjocoritor, strecurându-se lângă ei, cu Vex și Brone.

— Noroc că va fi în echipa noastră. Deja plănuiește să ucidă fetele la Probă, în loc să le facă să se predea.

Sophie înțepeni, văzându-l pe Aric la masa principală, cu acoliții săi, mâncând cu toții porții triple. Mai erau două zile și ea și Agatha aveau să ia parte la Probă împreună cu brutele alea. Trebuia să dea de condei în seara aceea.

— Pun pariu că Tedros nu s-a așteptat să fim de partea ta, îi spuse Vex, mișcând din urechile ascuțite. Ne-am asigurat cu toții că îl bați măr.

— Ce ziceți de un bis astăzi? zise Sophie și zâmbi prostește, plină de nelinișteee...

Chaddick pufni.

— În primul rând, un *bis*? Nu am auzit niciodată așa ceva din gura unui băiat care să nu fie un papă-lapte.

În al doilea rând, cred că a venit momentul să te descurci singur. Nu te vrem la Probă dacă nu meriţi să fii acolo... miza fiind *sclavia* şi toate celelalte.

Sophie se înroşi. Cum se putea întoarce să caute Povestaşul din nou, dacă nu avea ajutor? Îşi îndesă ouăle în gură, încercând să evite o nouă gafă.

— Bună, Filip!

Ridică privirea şi îl văzu pe Hort încercând să stea lângă ea.

— Nu e loc, spuse Chaddick, strângând rândurile şi blocându-l.

Înotând în uniforma prea mare şi cu buza răsfrântă şi tremurând, Hort arăta ca un copil alungat de la propria sa petrecere aniversară. Scoase un scâncet de nevăstuică şi se îndepărtă.

Ochii Sophiei scânteiară.

— Hort! Stai aici!

Hort se întoarse, radios, şi se aşeză lângă ea, ignorând mormăielile celorlalţi băieţi.

— Vrei slănina mea? bombăni el, împingându-şi farfuria către Filip. Nu mă pot atinge de aşa ceva. Tata mi-a dat un porc cândva, drept animal de companie, şi mi-a zis că va trebui să îl omor într-o zi – asta fac majoritatea părinţilor Răi, îşi fac copiii să îşi mănânce animalele de companie...

— S-ar putea ca Tedros să mă bată astăzi, Hort, şopti Sophie, încercând să pară nevinovată. Ce fac?

— Pentru asta există prieteni, Filip, îi răspunse Hort cu şiretenie, tot în şoaptă. Ăă, şi trebuie să îţi spun că stai picior peste picior ca o fată...

— Mă vei ajuta? se înseninâ Sophie, răsuflând uşurată.

— Așa cum mă vei ajuta și tu pe *mine* când va veni vremea, spuse Hort, părând brusc foarte serios.

Sophie se căzni să zâmbească și începu să înfulece din slănina lui, rugându-se ca ea și adevărata sa prietenă cea mai bună să fie de multă vreme plecate înainte de a afla ce aștepta amărâtul acesta în schimb.

„Trebuie să fi ratat un colț aseară", se gândi Sophie, grăbind pasul prin rețeaua de canalizare, mușcând dintr-un măr. Povestașul era atât de subțire și ascuțit, că putea fi ascuns în crăpăturile dintre cărămizile argintii sau chiar în materialul care învelea cotorul unei cărți. Și totuși, nu ar fi trebuit să îl audă zbătându-se și zbuciumându-se undeva?

Cu tâmplele zvâcnindu-i, Sophie coti, trecând pe lângă șanțul roșu și învolburat. În seara aceasta avea să caute mai bine. Deschise ușa Camerei de Asuprire, disperată să doarmă câteva minute înainte de curs...

Tedros ridică privirea din patul lui, oprind-o în loc.

Avea ochii umflați și roșii, cu cearcăne negre sub ei. Din măslinie, pielea i se făcuse palidă și i se vedeau venele prin ea, iar Sophie îi observă mușchii slăbiți de foame tremurând peste oasele proeminente. Nu avea nicio vânătaie. Nicio rană și nicio tăietură. Și totuși, ochii lui strigau că fusese torturat dincolo de orice ar fi putut îndura un băiat.

— Ce ți-a făcut Aric? întrebă cu blândețe.

Tedros se aplecă, cu fața în mâini.

Sophie se duse la el și îi întinse fructul pe jumătate mâncat.

— Te rog...

Tedros i-l smulse din palmă, iar mărul se rostogoli într-un colţ murdar.

— Pleacă de lângă mine, şopti el.

— Trebuie să mănân...

— PLEACĂ DE LÂNGĂ MINE! îi strigă în faţă, cu obrajii roşii ca racul.

Sophie părăsi carcera cât de repede putu, iar ecoul vocii lui o urmări tot drumul.

— Nu pot s-o fac. Nu pot să trişez, îi spuse Sophie lui Hort când se îndreptară spre Sala Răului pentru Antrenamentul cu Arme. Nu dacă asta înseamnă că va fi torturat din nou.

— Ei bine, vrei ca Aric să te tortureze pe *tine*? i-o retează Hort.

Sophie rămase tăcută, uitându-se din nou la Tedros care îşi apucase strâns braţele, de-abia mergând. Simţi că o îneacă vinovăţia...

„Ce se întâmplă cu mine!" se mustră ea, întorcându-se. De ce îi păsa de *Tedros*? De ce îşi făcea griji pentru un băiat care o voia *moartă*?

— Bine, atunci urmăm planul stabilit, îi spuse ea lui Hort, strângând din dinţi.

— Un răspuns demn de cel mai bun prieten al meu, răspunse Hort radios şi afabil. Vom face o pereche pe cinste la Probă, nu-i aşa?

Sophie se încruntă.

— Hort, nu eşti nici măcar pe aproape de a fi selectat să iei parte la Pro...

Dar nevăstuica fluiera deja şi o luase la picior.

La primele trei Înfruntări, iscusinţa lui Hort de a trişa şi abilităţile de actriţă ale Sophiei o ajutară să câştige de

fiecare dată locul întâi, fără ca vreunul dintre băieți sau profesori să observe.

Hort îi îndreptă în mod magic săgeata spre inima prințesei fantomă la proba de Tras cu Arcul, îi șopti răspunsurile la testul oral Îți cunoști monștrii? și îi gustă frunzele de plante la proba de supraviețuire Otrăvit sau Comestibil?, ca să scape teafără și nevătămată. La prânz, Sophie îi surprinse pe băieți uitându-se la Filip de pe Muntele Honora cu un proaspăt respect, ca și când ar fi meritat negreșit să facă parte din echipa ce avea să participe la Probă. Până și privirile crunte ale lui Aric păreau mai puțin otrăvite, ca și când să aibă tovarăși de echipă precum Filip era motivul pentru care îi ajutase pe noii prinți să treacă prin scut din capul locului.

Dar Tedros știa că Filip continua să trișeze. Nu suflă un cuvânt nici băieților, nici profesorilor, însă Sophie îl vedea aruncându-i priviri din ce în ce mai crunte de la o înfruntare la alta, ca și când nu ar fi văzut niciodată pe nimeni atât de Rău. La a treia înfruntare, nici măcar nu mai încerca. Iar la ultima, când Mohsin, gigantul păros care conducea grupele de pădure, îi aruncă pe Tedros și pe Filip în ring pentru o Înfruntare într-un Duel Magic, o încăierare cu pumnii goi, fără nicio regulă, Tedros nu făcu decât să cadă în genunchi și să se predea înainte să înceapă, săgetându-l pe Filip cu o privire ucigătoare.

Băieții aclamară zgomotos, declarându-l pe noul-venit câștigător pentru a doua zi consecutiv. Dar când Sophie se uită în ochii reci ai lui Tedros, care vedeau prin ea, nu simți nici măcar o fărâmă de victorie.

„De ce nu s-a întors încă Sophie?" se gândi Agatha, înaintând pe pasarela mov, spre Caritate, sub mantia

ei invizibilă. Seara trecută, felinarul Sophiei licărise la fereastra Directorului Şcolii, semnalând că era în siguranţă – şi totuşi nu se întorsese cu condeiul. Ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru...

Nu îl găsea.

Agatha începu să respire precipitat. Fiecare secundă le aducea pe ea şi pe Sophie mai aproape de Probă. Dacă Sophie nu putea găsi condeiul acela... I se strânse stomacul, amintindu-şi de avertismentul ţestoasei.

Trebuia să afle ce plănuia Decana.

Îşi petrecuse după-amiaza ascunzându-se sub mantie şi aşteptând-o pe Evelyn în faţa Sălii Binelui, sperând să o urmeze între cursurile de istorie. De câte ori începea o nouă oră, Agatha trăgea cu ochiul printre uşi şi se uita cum Decana ducea un grup de fete în interiorul poveştii *Barbă Albastră* – un basm sângeros în care un soţ îşi ucidea toate cele opt soţii, după care fetele păreau îngreţoşate.

— Vă arăt povestea nu să vă sperii, spunea Decana de fiecare dată la încheierea orei, ci pentru a vă reaminti cât de necruţători vor fi băieţii în timpul Probei. Să nu vă aşteptaţi să vă îngăduie să scăpaţi batista sau să alegeţi să vă predaţi.

Zâmbi abia sesizabil.

— Şi nu ar trebui să le răspundeţi decât exact la fel.

În timp ce Decana ieşea din Sala de Bal legănându-şi şoldurile între cursuri, Agatha încerca să o urmeze, dar era nevoie de agilitate şi graţie pentru a se strecura invizibilă pe holurile aglomerate, şi niciuna dintre aceste două calităţi nu erau punctele ei forte. După ce o pierdu pe Decană de patru ori, se lipi de zid, descurajată.

— Crede-mă, Pollux, sunt perfect capabilă să îmi iau prânzul *singură*, pufni vocea profesoarei Dovey în urma ei.

Agatha ridică privirea și văzu capul blănos al lui Pollux atașat de corpul șubred al unei bufnițe bătrâne, bătând din aripi pe urmele profesoarei în rochie verde.

— Ciudată treabă în ultima vreme, gâfâi Pollux. Voci în canalizare, fluturi mâncați de șobolani, fantome care se izbesc de fete pe holuri... Decana m-a sfătuit să vă urmăresc, pe tine și pe Lesso, până la Probă.

— Poate dacă Evelyn nu mi-ar fi luat *biroul*, ar fi mai ușor să mă găsească, îi aruncă profesoara Dovey, grăbindu-se să coboare pe scări, cu bufnița lui Pollux dând fuga după ea.

Agatha făcu ochii mari.

Mai erau treizeci de minute din oră, așa că o luă iute la picior pe scările de cleștar care urcau în spirală spre Turnul Carității, către vechiul birou al profesoarei Dovey, aflat dincolo de ușa albă de marmură, izolată la etajul al șaselea, în care era cândva încastrat un cărăbuș de smarald, ce fusese înlocuit de un fluture albastru. Agatha aruncă o privire în jos prin casa scărilor, asigurându-se că nu venea nimeni.

Încercă mânerul de argint al ușii, dar era încuiată.

Aruncă o vrajă spre gaura cheii cu degetul incandescent, apoi o și mai inutilă vrajă de topire, apoi o vrajă disperată de îngheț...

Încuietoarea cedă.

Surescitată de cât de norocoasă fusese, Agatha apucă mânerul, dar ușa se deschise *dinăuntru*. Panicată, se lipi de balustrada scării, în vreme ce ușa se deschise larg.

Se ivi nasul lung și chipul pistruiat al unei fete, care aruncă o privire în dreapta și în stânga înainte de a se grăbi să închidă ușa și să alunece cu agilitate pe balustradă până la etajul de dedesubt.

Ghemuită la pământ, Agatha se uită cu ochii mari la părul roșcat al fetei care dispărea.

Ce căuta Yara în biroul Decanei?

Deodată, Agatha auzi un scârțâit în spatele ei și când se răsuci, văzu ușa mișcându-se, cât pe-aici să se închidă...

Întinse iute piciorul, oprind-o exact la timp.

Profesorul Manley veni în vizită în Camera de Asuprire de două ori înainte de cină, promițând că îl va hrăni pe Tedros dacă îi spunea unde era Povestașul. Prințul implora milă... dar nu avea răspunsuri noi. Manley îl lăsă flămând și de data aceasta.

Înainte, lumina pătrundea prin canalizare la asfințit, când reflexia soarelui ce apunea deasupra golfului se spărgea în fascicule, revărsându-și incandescența roșiatic-portocalie din tunelurile Binelui în cele ale Răului. Acum prințul stătea pe rama metalică a patului într-un întuneric etern, ascultând apa învolburată din șanț izbindu-se de stâncile care țineau cele două tărâmuri departe unul de celălalt. Trecuseră șase zile de când nu mai mâncase. Pulsul de-abia i se târa, ca un piston gata să se oprească. Stomacul gol îl durea atât de tare, că nu putea sta în picioare. Dinții începuseră să îi clănțăne, chiar și în tunelurile înăbușitoare.

Nu avea să supraviețuiască pedepsei din seara aceea.

Ușa celulei fu descuiată și deschisă, dar prințul nu ridică privirea. Nu până nu simți mirosul de carne.

Filip împinse spre el o farfurie cu cotlet de miel înăbușit și piure, apoi se retrase.

— I-am spus lui Manley că este pentru Castor, spuse el cu o voce ciudată, exagerat de scăzută.

Tedros se uită la prințul mărunțel, atât de puternic și totuși delicat, ca un băiat care nu prea știa cum să fie băiat. Zâmbea prea mult, stătea prea aproape de alți băieți, se juca excesiv cu părul, lua îmbucături bizar de mici când mânca, își tot atingea fața de parcă ar fi căutat coșuri... Și cei mai stranii erau ochii aceia... Ochii mari de smarald ai lui Filip, uneori reci ca gheața, alteori adânci și vulnerabili, ca și când ar fi trecut fulgerător de la Bine la Rău. Cândva, Tedros fusese cucerit de niște ochi exact la fel.

Își învățase lecția.

Înhață farfuria și aruncă mâncarea spre zidul de piatră, împroșcându-l pe Filip cu grăsime. Lăsă farfuria să cadă la podea, cu un zdrăngănit strident, și se așeză la loc pe pat, gâfâind.

Filip nu spuse nimic și se așeză pe marginea patului său.

Cei doi tovarăși de celulă stăteau încovoiați unul lângă celălalt într-o liniște mormântală... până când ușa se deschise din nou și deasupra lor pluti o umbră întunecată.

— Nu... îngăimă Filip, ridicând privirea spre Aric, care avea o cravașă răsucită la centură. Îl vei ucide!

— Ar trebui să fi plecat deja să-ți îndeplinești datoria de a căuta Povestașul, *nu-i așa*? mârâi Aric.

— Uită-te la el! insistă Filip, cu vocea înecată. Nu poate supraviețui...

Dar ochii violeţi ai lui Aric alunecară spre farfuria goală de lângă patul lui Tedros.

— Ai furat mâncare, văd.

Rânji spre prinţ, cu degetele în căutarea cravaşei.

— Poate că vom începe cu o pedeapsă suplimentară astă-seară.

— Nu! strigă Filip. Este vina mea! Tedros, spune-i.

Prinţul îi închise gura cu o căutătură cruntă şi se întoarse într-o parte cu răceală.

Tedros îl auzi pe Filip rămânând fără suflare în spatele lui, dându-şi seama că nu era dorit. Umbra lui Filip pluti pe zid încă un moment, apoi ieşi în cele din urmă din celulă.

— Mâinile pe cărămizi, îi porunci Aric prinţului.

Tedros se întoarse, ridică mâinile şi le aşeză pe zidul putred.

Auzi pocnetul moale când Aric îşi desfăcu cravaşa de la centură şi bătăile panicate ale propriei inimi, spunându-i că una dintre aceste lovituri îl va ucide. Nu voia să moară – nu aşa. Nu mai rău decât tatăl său. Cu lacrimile umplându-i ochii, cu membrele tremurând, ridică privirea spre umbra lui Aric de pe zid, care desfăcea cravaşa.

Mâna umbrei se ridică odată cu mânerul, iar apoi se răsuci brusc, prima lovitură şuierând spre spatele lui...

Umbra lui Aric se clătină pe zid, iar lovitura plesni dureros pe pielea altcuiva.

Tedros se răsuci pe călcâie.

Filip îl strângea pe Aric de gât, cu spatele lipit de cărămizi, iar cravaşa se încolăcea în jurul antebraţului însângerat al lui Filip.

— Spune-le profesorilor că dacă mai încearcă cineva să îi facă rău, va trebui să aibă de-a face cu mine, mârâi Filip.

Tedros clipi cu putere, nesigur dacă era viu sau mort.

În strânsoarea tot mai puternică a lui Filip, Aric părea agitat... înainte de a reuși să îi arunce un zâmbet crud și să se desprindă.

— Exact ce avem nevoie la Probă. Cineva care pune loialitatea pe primul loc, spuse el, plecând în grabă. Voi discuta cu profesorii să îți găsească o cameră mai potrivită.

— E foarte bine unde sunt! strigă Filip după el.

Între timp Tedros făcuse ochii cât cepele. Se întoarse încet spre Filip, care scrâșni din dinți spre el, cu obrajii aprinși de furie.

— Mănânci acum sau te omor cu mâna mea, izbucni el.

De data aceasta Tedros nu mai protestă.

Agatha ridică privirea spre ceasul străvechi din colțul biroului.

Mai erau zece minute până la următoarea pauză.

Se uită împrejur la biroul Decanei, care era ciudat de gol. În vreme ce masa de lucru a profesoarei era cândva plină de penițe rupte, cataloage și suluri de pergament peste care erau așezați dovleci în chip de prespapier, biroul de mahon al lui Evelyn Sader era curat și gol, având doar o lumânare înaltă și subțire într-un colț, de culoarea pergamentului.

„De ce fusese Yara aici?“ se întrebă Agatha. Era sigură că o auzise pe Yara vorbind cu Decana în ziua aceea, în Galerie. Cum că ar lăsa-o pe Yara să rămână...

Agatha alungă gândul. Ar trebui să se concentreze asupra Decanei, nu asupra unei fete nebune care putea să vorbească sau nu.

Se aplecă în scaunul solid de lemn din spatele biroului gol, în timp ce minutele se scurgeau unele după altele. Se uită țintă, distrasă, la fitilul lumânării.

Decana sosise în ziua în care Școala pentru Bine și Rău devenise Școala pentru Băieți și Fete. Ceea ce însemna că povestea ei și a Sophiei îl ucisese pe Directorul Școlii... iar apoi îngăduise unei profesoare a Răului, pe care acesta o *alungase*, să revină.

Dar *de ce*?

Agatha își aminti ce spuseseră Dovey și Lesso.

Simptomele Sophiei erau pricinuite fie de Evelyn, fie de Sophie însăși. Nu existau alți suspecți. Evelyn mai fusese condamnată pentru infracțiuni împotriva elevilor. Evelyn fusese prezentă în încăpere la toate simptomele Sophiei... Bestia... negul... Mogriful nereușit... „De ce mă gândesc la asta?"... Bineînțeles că trebuia să fie Evelyn... Era Evelyn...

Și totuși... Dacă *nu era* Evelyn...

Închise ochii, lăsând visul să revină... Păruse atât de calm, atât de fericit, cu părul auriu înconjurat de un nimb de zăpadă... Îi vedea zâmbetul strâmb, șireturile cămășii desfăcute, cum fuseseră când o invitase cândva la un bal, exact în aceeași școală... ca și când de atunci totul căpătase o turnură greșită în povestea lor... ca și când toate acestea ar fi fost o mare greșeală...

Îi simți buzele din nou în timp ce o ținea în brațe, cu inima bătându-i lipită de a lui, zbătându-se mai tare decât o făcuse vreodată până atunci...

Agatha deschise ochii și se trezi în biroul rece și gol.

De data aceasta era mai mult decât un vis.

Inima ei continua să îl dorească pe Tedros.

Îl dorea chiar mai tare.

Se înroși ca racul. Îl dorea încă pe prințul ei, în defavoarea prietenei sale? Prietena ei loială, care își risca viața pentru a se salva amândouă de exact același băiat pe care ea îl dorea?

Agatha se ridică furioasă de la birou, urând prințesa slabă și prostuță din interiorul ei, prințesa pe care nu o putea reduce la tăcere...

Apoi, încet, se așeză la loc.

În textura lumânării era o cută ciudată, zimțată. Apropie mâna de lumânare și o atinse, așteptându-se să simtă ceară... dar în schimb simți hârtie. Trase lumânarea mai aproape și văzu un sul camuflat strâns în jurul ei, legat cu o mică sfoară albă. Încercă să își domolească emoțiile, știind că Decana se va întoarce dintr-o clipă în alta. Desfăcu cu grijă sulul, îl scoase de pe lumânare și întinse pergamentul pe birou.

Erau trei pagini.

Prima era o hartă a Pădurii Albastre, aceeași hartă pe care elevii o primeau în fiecare an la grupele de pădure, cu toate zonele importante marcate: Câmpul cu Ferigi, Tufărișul Turcoaz, Apa Albastră...

Apoi observă că una dintre aceste zone era încercuită cu cerneală roșie – singura însemnare de pe pagină care sărea în ochi.

Se uită țintă la punctul încercuit.

Peșterile Cyan

Profesorii nu pomeniseră niciodată de peșteri și nici nu îi duseseră pe elevi acolo, aparent pentru că nu se putea urca pe stânca colțuroasă și nu exista niciun motiv să exploreze peșterile pustii. De ce le marcase Decana?

Agatha trecu la următoarea coală: o scrisoare cu sigiliul rupt întruchipând un șarpe stacojiu de ceară. Data era cea din ziua aceea.

Dragă Evelyn,

Ca să nu existe ambiguități, iată regulile Probei:

1. **Mâine la prânz, ne vom întâlni la poarta Pădurii Albastre. În calitate de Decan al școlilor noastre, fiecare dintre noi va avea la dispoziție treizeci de minute pentru a pune capcane în zonă. Peșterile Cyan sunt inaccesibile, după cum ai cerut.**
2. **Date fiind mizele ridicate, cercetarea tradițională a Pădurii, de dinaintea Probei, va fi anulată pentru ambele părți.**
3. **Vor participa zece concurenți de la fiecare școală și fiecare va avea o armă la alegere. Nu poate intra nimeni altcineva și Pădurea va fi ferită de priviri străine. Sunt permise toate vrăjile și talentele magice.**
4. **Dacă atât băieții, cât și fetele se vor afla în pădure la răsăritul soarelui, Proba va continua până când vor rămâne doar băieți sau doar fete.**
5. **Indiferent de rezultat, condițiile inițiale ale lui Tedros vor fi respectate. Dacă vor câștiga**

fetele, băieții se vor preda școlii voastre, devenindu-vă sclavi. Dacă vor izbândi băieții, Cititoarele ne vor fi încredințate nouă, pentru a fi executate, iar școlile vor redeveni ale Binelui și Răului.

Orice încălcare a acestor reguli va conduce la anularea condițiilor Probei și vor declanșa războiul.

Mult noroc.

Profesor Bilious Manley
Decan, școala pentru Băieți

Agatha se încruntă, cu mintea asaltată de întrebări. De ce voise Evelyn să se anuleze cercetarea de dinaintea Probei? Și de ce încercuise peșterile dacă nu se putea ajunge la ele? Trecu la a treia pagină, fumegând în tăcere pentru că îi zburase gândul la Tedros, ca să nu mai spună că dorise...

Inima îi stătu în loc.

Avea în mâini o listă lungă, scrisă mic și neciteț, cu ingrediente, urmată de o serie și mai lungă de indicații precise despre cum trebuiau fierte, care acoperea fiecare centimetru de pe pagina veche și ferfenițată.

O pagină pe care Yuba spusese că o pierduse într-o clasă cu săptămâni în urmă.

Acum, în timp ce Agatha se holba la ea în biroul Decanei, o întrebare îi sfredelea creierul, incendiind orice altceva.

Doar că întrebarea nu era cum găsise Evelyn Sader rețeta gnomului pentru vraja pierdută a lui Merlin.

Întrebarea era ce făcuse cu ea.

Capitolul 20

Un pas înainte

În genunchi, Tedros înhăţă încă un cotlet de miel de pe podea şi începu să îl sfâşie ca un leu, smulgând carnea şi aruncând osul în grămada în care se aflau şi celelalte. După ce mai devoră încă şase, îşi strânse stomacul în mâini, uşor verde la faţă, încercând să nu verse.

Uşa celulei se deschise scârţâind şi ridică privirea spre Filip, care şiroia de sudoare, cu sânge uscat pe antebraţ şi ducând două căni aburinde în mâini.

— Ştiam că te vei îmbuiba, spuse Filip, punând în faţa lui o cană cu lichid înspumat. Puţin orez fiert în apă calmează stomacul. Aş vrea să fi avut nişte mentă sau ghimbir... aş fi făcut un *digestiv* bun...

Sophie văzu că Tedros o privea ţintă şi îşi drese glasul cu un mormăit gros.

— Dă-o pe gât.

Tedros își vârî limba în ceai și îl puse jos, încruntându-se.

— Ai întârziat la datoria de a căuta Povestașul, nu-i așa, Filip?

— I-am spus lui Manley că ar trebui să te interoghez pe tine mai întâi, răspunse Sophie apăsat, stând cu fața spre el.

„De-asta i-am salvat viața", se mustră ea, sprijinindu-și umerii lați de zid. Pentru că Tedros avea să îi spună unde era Povestașul. „De-asta." Nu pentru că îi păsa câtuși de puțin de el. Se uită încruntată la băiat, cu mușchii încordați, reconcentrându-se asupra țelului.

— Spune-mi unde este, Tedros.

— Pentru ultima oară, l-am îngropat cu Tristan pentru a-l ține departe de Sophie și Agatha, izbucni el. L-am ascuns sub o cărămidă desprinsă. Nu știu cum ar fi putut fi mutat.

Îl văzu pe Filip cercetându-l și lăsă capul în pământ.

— Uite, nu te-aș minți, Filip. Nu după tot ce-ai făcut pentru mine.

— Dar cine l-a luat atunci? întrebă Sophie și simți un ghem în stomac. L-au luat la întrebări pe Tristan?

— Pffff, Tristan s-ar grăbi să îl înmâneze unui profesor, mormăi Tedros, scoțându-și cizmele. În plus, nimeni nu l-a mai văzut pe șoarecele ăla de zile întregi. Probabil a plecat înainte să înceapă cursurile. Nu i-a plăcut niciodată pe ceilalți băieți.

— Dar Castor a spus că suntem condamnați cu toții dacă nu găsim...

— Pentru că penița reflectă sufletul stăpânului său, mormăi Tedros, încovoindu-se și mai tare. Dacă ajunge

în mâinile Decanei Sader, poţi paria că vor muri o grămadă de băieţi la finalul poveştilor. Începând cu a mea.

„A mea." Cuvântul o izbi pe Sophie mai tare decât gândul că ar putea muri în pădure. Mereu se gândise că era povestea *ei*, iar Tedros era ticălosul care îi stătea în cale. Dar acum îşi dădu seama: prinţul credea că era povestea lui... şi că merita un final fericit la fel de mult ca ea.

— Dorinţa Agathei pentru tine, spuse ea încet. Cum ai auzit-o?

Tedros rămase tăcut, cu maxilarul încleştat.

— Aveam nouă ani când a plecat mama. Era miezul nopţii. Dormeam în aripa de vizavi. Îmi amintesc că m-am ridicat brusc în capul oaselor, într-o baltă de sudoare şi m-am îndreptat poticnindu-mă spre fereastră, fără să ştiu de ce şi părea că inima îmi fusese smulsă din piept. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost mama pe calul meu preferat, galopând în pădure.

Îşi trecu degetul prin spaţiul dintre cărămizi.

— La fel m-am trezit şi în ziua în care am simţit dorinţa Agathei. *A vrut* ca eu să o aud, Filip.

Ochii i se umeziră.

— Şi am crezut că era adevărată.

Sophie începu să se joace cu unghiile boante.

— Poate că a fost adevărată, spuse ea, aproape ca pentru sine. Poate că ceva pur şi simplu... v-a stat în cale.

Tedros se frecă la ochi şi se îndreptă de spate.

— Eşti un prieten bun, Filip. Nu trebuia să mă ajuţi.

Sophie clătină din cap.

— Nu te puteam lăsa să mori, şopti ea, neputând să se uite la el. Nu puteam.

— Sophie a spus același lucru anul trecut. A jurat să mă protejeze în timpul Probei – apoi m-a lăsat să mor singur, zise el, strecurându-și degetul prin gaura din șoseta neagră și murdară. Presupun că asta este diferența dintre o fată și un băiat.

Sophie ridică în cele din urmă privirea, clipind rar.

Tedros încuviință.

— Crede-mă, știu, Filip. A fost exact la fel de rea pe cât spune povestea.

Sophie înghiți.

— Poți să... îmi povestești despre ea?

— A fost cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată – păr blond, exact ca al tău... și acum, dacă stau să mă gândesc, ochi verzi care seamănă mult cu ai tăi, spuse prințul, scrutându-l pe Filip.

Tovarășul său de celulă privi într-o parte, stânjenit, iar Tedros se uită iute în jos.

— Dar nu era nimic dincolo de asta. De fiecare dată când îi dădeam o nouă șansă, vedeam și mai multă viclenie. Era ca și când și-ar fi dorit un prinț doar ca să aibă unul, nepăsându-i deloc cine eram cu adevărat. Nu am înțeles niciodată ce a văzut Agatha la ea de crede că merită salvată.

— Poate că nu o cunoști pe Agatha așa cum o cunoaște Sophie.

— Știu că Agatha era cândva un suflet Bun, care merita să fie fericită cu un prinț, răspunse el. Acum a renunțat la dragostea adevărată pentru ceva care se dă drept asta. Sophie i-a făcut-o. Sophie *a distrus*-o.

— Doar pentru că ți-ai pus prințesa *să aleagă*, ripostă ea, iar chipul ca de spiriduș i se înroși. Tu ești

responsabil pentru propria ta soartă, Tedros. Nu Agatha. Şi nu Sophie.

El făcu o grimasă şi nu spuse nimic.

— De ce o fată nu le poate avea pe amândouă? întrebă Sophie încet.

Îşi privi chipul de băiat reflectat în rama patului.

— De ce nu poate avea şi dragostea prinţului ei, şi dragostea celei mai bune prietene?

— Pentru că ne maturizăm, Filip, spuse Tedros, lăsând aerul să îi scape din plămâni cu putere. Când eşti mic, crezi că prietenul cel mai bun este totul. Dar după ce găseşti dragostea adevărată... lucrurile se schimbă. Prietenia ta nu mai poate fi niciodată la fel după aceea. Pentru că oricât ai încerca să le păstrezi pe amândouă, loialitatea nu poate să aparţină decât unuia singur.

Zâmbi trist spre tovarăşul său de celulă.

— Aceasta este cea mai mare greşeală a Agathei. Nu îşi dă seama că ea şi Sophie au fost condamnate din momentul în care şi-a dat voie să mă iubească.

Sophie simţi că zidul de muşchi care îi cuprindea noul corp cedează, ca şi când Tedros ar fi pus în cuvinte adevărul pe care ea îl ascunsese. În noaptea aceea, Agatha trebuia să îl sărute pe Tedros şi să trăiască Fericită până la Adânci Bătrâneţi. În noaptea aceea, ea trebuia să se întoarcă acasă singură, după ce unica ei prietenă alesese un băiat.

Dar rescrisese povestea lor. Îşi ţinuse pe loc prietena cea mai bună.

„Cu ce preţ?"

— Este prea târziu, îngăimă Tedros, sprijinindu-şi fruntea pe braţele împreunate. Nu voi mai iubi pe nimeni vreodată.

— Poate că Sophie are nevoie de Agatha mai mult decât tine, insistă tovarășul său de celulă, cu lacrimi în ochi. Poate că Agatha este cea care îi va da Sophiei toată dragostea de care va putea avea parte vreodată. Poate că Sophie a făcut lucrul cel Bun, la urma urmelor!

Tedros ridică fruntea, privind-o crunt.

— Nu înțelegi, Tedros? Vei găsi pe altcineva, spuse Filip, cu voce tremurătoare. Nu și Sophie.

— Ești la fel de rău ca o Cititoare, Filip, răspunse prințul întunecat. Nu există decât o singură dragoste adevărată. Doar *una*.

Băieții se sfredeliră cu privirea înainte de a se întoarce într-o parte, rămânând în tăcere, două siluete sub o torță muribundă.

Filip se îndreptă spre ușa de la intrare.

— Haide.

— Ce? făcu Tedros. Nu am voie să plec...

— Asta e diferența dintre mine și tine.

Filip se încruntă spre el.

— Tu ești un prinț care joacă mereu după reguli. Iar eu nu.

Tedros îl privi țintă pe noul său prieten, cuprins de neliniște.

— Trebuie să fii tare înfipt să faci pe șeful cu mine, mormăi Tedros, ridicându-se în picioare.

Filip ținu ușa deschisă.

— Habar n-ai.

Pe scena de repetiții, în Sala pentru Cină, Pollux lătra la cele cinci Nefericite derutate din piesa sa, machiate cu alb ca niște clovni și îmbrăcate în rochii cheongsam care nu le veneau.

— Pentru ultima oară, eşti *metafora* vie a Probei... întruchiparea eonilor de supunere şi obiectificare feminină... dovada vie a Probei sângeroase care ne-ar putea costa viaţa...

— Piesa asta pare mai sângeroasă decât Proba, murmură Dot spre Yara, care o ignoră şi pregăti voioasă burka şi podoabele cu pene de lebădă pe care trebuiau să le poarte pe cap în următorul act.

Dot se uită spre Hester şi Anadil, aflate de cealaltă parte a încăperii, şoptind în timp ce pictau unul dintre decoruri, iar între ele era un spaţiu ciudat, care trebuia să fie Agatha, concluzionă Dot.

— Dacă aş fi ştiut că în asta se va transforma Clubul de Lectură, aş fi încercat să mă înscriu la cor, oftă ea, preschimbând o pană de lebădă în rucola înainte de a se îndrepta spre ele pentru a se alătura conversaţiei.

— Oare ce putea să facă Decana cu vraja lui Merlin? spunea Anadil.

— Ar fi putut-o folosi ea însăşi? întrebă Agatha, ridicându-şi gluga mantiei doar cât ele să îi poată vedea ochii mari şi căprui.

— În primul rând, am fi observat dacă Decana s-ar fi transformat în bărbat, răspunse Hester. În al doilea rând, fie rămâi invizibilă, fie nu. Ai nişte ochi prea mari şi sentimentali pentru a fi luaţi în serios.

— Ei bine, nu ştiam că ne oferim toate voluntare în *trupa de actorie*, ripostă Agatha, în timp ce şobolanii lui Anadil se scăldau unul câte unul în vopsea şi se rostogoleau pe scenă.

— Părea că nu ai o idee mai bună legat de unde am fi putut să ne întâlnim...

— Pentru că sunt prea ocupată să încerc să nu *mor*...

— Și crezi că noi nu? i-o tăie Anadil. Ne-am dat peste cap să ajungem în echipa care va lua parte la Probă, în caz că toate astea se duc dracului...

— Crezi că Decana a trimis o fată în castelul băieților? se întrebă Dot aeriană, ronțăind salată.

Celelalte fete se întoarseră spre ea.

— Dacă a făcut-o, asta ar putea explica de ce Sophie nu a găsit Povestașul încă, spuse Dot. Poate că Decana a făcut-o pe una dintre fete să se transforme în băiat și să ascundă condeiul ca să nu îți poți exprima dorința. Știi, ca să se asigure că Proba se va desfășura conform planului.

Anadil clipi spre ea.

— Poate că ar trebui să încep să mănânc legume.

— Și cine ar fi această fată care ascunde Povestașul? întrebă Hester batjocoritor, părând iritată că nu îi venise ei ideea.

— Beatrix, răspunse Agatha, dând pe spate gluga, ieșindu-i chipul la iveală. Este mantia ei, nu-i așa? Și mai avea și uniforma aceea de băiat sub pat! O iubește pe Decană! Trebuie să fie ea!

— Uite, vom vedea ce putem scoate de la ea, spuse Anadil, grăbindu-se să acopere chipul Agathei. Dar nu mai sunt decât două nopți, Agatha. Sophie trebuie să găsească Povestașul până mâine. Unde a fost felinarul ei în seara asta?

— Nu se vede nimic astă-seară afară. Poți să tai ceața cu cuțitul, răspunse Agatha cu amărăciune. Mi-am lăsat felinarul în fereastră, dar nu îl pot vedea pe al ei până nu se împrăștie ceața.

— Trebuie să aducă condeiul înapoi, Agatha, o pistonă Hester. Sau vom participa *toate* la Probă.

Ca şi când nu ar fi fost îndeajuns de speriată, teama care se citea pe chipul lui Hester o făcu pe Agatha să simtă un gol în stomac.

— Decana avea şi o hartă a Probei.... se bâlbâi ea. A marcat Peşterile Cyan...

— Peşterile Cyan? pufni Hester, schimbând priviri cu Anadil. Nu sunt decât o decoraţiune lângă poarta de sud. Nu sunt mai adânci de cincisprezece metri. Ce ar putea fi în ele?

— Ei bine, a anulat cercetarea dinaintea Probei, aşa că nici măcar nu putem să ne uităm, spuse Agatha dezamăgită, dispărând iar sub glugă.

— Dacă nu cumva ţi-a dat deja permisiunea să o faci.

Agatha ridică privirea spre Hester, care se uita cu viclenie spre prietena sa invizibilă.

— Din câte ştie Decana, eşti în Pădurea Albastră cu un gnom.

Când ceasul bătu miezul nopţii, Agatha se strecură prin Pădurea Albastră scufundată în ceaţă, îndreptându-se spre poarta de sud, la adăpostul mantiei. Nu mai văzuse niciodată o asemenea ceaţă, cu vălătuci albi învolburaţi, care ascundeau toate firele ierbii albăstrii. Îşi miji ochii încercând să scruteze ceaţa, însă nu se vedea nici măcar o singură cărămidă din Şcoala pentru Băieţi.

Era cu siguranţă o coincidenţă, se gândi Agatha, că singurul ei mod de comunicare cu Sophie fusese întrerupt de vremea stranie.

În minte îi plutea avertizarea lui lady Lesso... „Evelyn este mereu cu un pas înainte."

Agatha alungă gândul și se furișă mai adânc în pădure, mișcându-se încet, ca nu cumva să se lovească de vreun copac sau de vreun animal orbit de ceață ca și ea. În liniștea stranie, începu să simtă că gândurile îi zburau la Tedros mai repede decât le putea înăbuși. Cu cât îl respingea mai mult, cu atât mai puternic părea să devină, ca un monstru la ușă. Cu nervii întinși la limită, se concentră mai tare asupra potecii acoperite de ceață. De îndată ce se va întoarce acasă, la cimitir, va arde absolut toate cărțile de povești pe care le va găsi. Gavaldon va fi o lume fără prinți, într-adevăr.

Simți că poteca începe să urce, ceea ce însemna că trecuse de Răzorul cu Dovleci și se apropia de poarta de sud. Mâine seară avea să fie ajunul Probei. Se va juca infernala piesă a lui Pollux și se va anunța echipa. Până atunci, Decana Sader și profesorul Manley vor fi împânzit Pădurea cu capcanele lor. Fuseseră de acord că Peșterile Cyan erau inaccesibile... Prin urmare, ce ascundea Decana acolo?

Un iepure alb o zbughi pe lângă saboții ei, ducându-și puiul îngrozit în gură și dispăru în ceața lăptoasă ca și când ar fi fost șters de pe o pagină. Agatha înaintă cu grijă, pas cu pas, până când zări zidul de stâncă albastru-verzui din fața ei.

Îngropate pe coama unei stânci din colțul sudic, ascunse după o perdea de pini albaștri gigantici, Peșterile Cyan erau un strat de roci cu trei găuri circulare, verzi ca marea, de diferite mărimi. Agatha ridică privirea spre ele de pe lespede, nefiind sigură nici măcar cum putea ajunge acolo. Nu se putea mogrifica, căci și-ar fi pierdut mantia invizibilă, astfel că singura opțiune era să

urce într-unul din pinii albaştri şi să sară pe stâncă. Din fericire, ramurile pinului erau groase şi solide, iar Agatha reuşi să se cațere rapid, recunoscătoare pentru acele ascuţite care îi călăuzeau mâinile prin ceaţă. În cele din urmă ajunse la cea mai înaltă ramură şi, după ce trase aer adânc în piept, sări, invizibilă, pe stânca colţuroasă, ezitând doar puţin la aterizare.

Se uită la şirul de peşteri din faţa ei: trei cercuri de mărimi diferite care păreau că fuseseră scoase din povestea lui Goldilocks – prima peşteră era prea mare, a doua peşteră prea mică, iar a treia cât trebuia. Simţi că o mănâncă gâtul şi se înroşeşte sub gulerul mantiei invizibile. Ceva îi spunea că orice ar fi fost în aceste peşteri avea să îi dea răspunsul la întrebarea ce căuta Evelyn Sader în povestea ei... şi cum plănuia să o încheie.

Cu picioarele tremurând, Agatha se îndreptă spre prima peşteră gigantică, simţind că buricul degetului îi licărea auriu, ca o torţă. Pereţii cavernoşi erau de un acvamarin sticlos, reflectându-i vag degetul aprins şi faţa încordată. Pas cu pas, înaintă prin grota cu pereţi ca oglinda, scrutând fiecare centimetru, fără să vadă nimic în afară de câţiva viermi asimetrici şi gândaci, până când ajunse într-o fundătură.

Încruntându-se, se retrase, încercând a doua peşteră. Dar, cum gaura nu era mai mare decât o farfurie, reuşi să-şi vâre doar capul în ea. Şi mai rău, această peşteră era şi mai mică decât prima, iar licărul degetului nu ilumina decât pereţii goi şi câteva pete de mucegai. Agatha se trase înapoi, iritată.

„Ce faci aici?“ se mustră ea când păşi în cea de-a treia peşteră. Ar trebui să o aştepte pe Sophie în castel, se

gândi, luminând grota pustie, de dimensiune medie. Prietena ei avea să se întoarcă dintr-o clipă în alta cu condeiul... Anul trecut, ea fusese stânca, cea care dusese totul la bun sfârșit, cea care ar fi făcut orice ca să se întoarcă amândouă acasă. Acum era Sophie. De aceea câștigase Sophie încercarea de a fi băiat, nu ea. Sophie era prințul de data aceasta. Sophie nu avea să o dezamăgească...

Stingându-și licărul din deget, Agatha se grăbi să se întoarcă spre gura peșterii și înțepeni locului. Un murmur straniu răsună în urma ei, ca un cor de șoapte furioase.

Se întoarse încet, auzind zumzetul înteţindu-se tot mai tare. Ridică degetul aprins, tremurând de groază...

Un stol de fluturi albaștri năvăli asupra ei din întuneric, asediindu-i trupul invizibil ca un roi de albine și sfâșiindu-i mantia invizibilă. Se mișcau hotărâți, cu o viteză necruțătoare, devorând pielea de șarpe și împingând-o înapoi spre marginea stâncii. Sub bătaia aripilor, Agatha își văzu pielea și hainele reapărând în lumina lunii, fâșie cu fâșie, până când smulseră de pe ea și ultima bucățică din mantie și își luară zborul ca un roi, cu o rafală puternică, spulberând-o de pe lespedea de piatră. Căzu de pe stâncă țipând, zbătându-se prin ceață și ateriză în fund, într-un pin răvășit. Era plină de vânătăi și o durea tot corpul. Ridică privirea și văzu norul de fluturi dispărând în ceață, lepădând ultimele bucățele din mantie deasupra Pădurii, de parcă ar fi fost niște fulgi de cenușă.

Nu putea respira, simțind că ușurarea de a fi rămas în viață era înlocuită de panica a ceea ce tocmai se întâmplase.

Decana pusese harta în birou ca să o găsească ea. Ceea ce însemna că știa că nu fusese cu Yuba în Pădurea Albastră în ultimele două zile...

Sau cu Sophie.

În mintea ei urlă o alarmă și o luase deja la goană.

Alerga pe poteca înceţoşată, uitând de durere și încercând să își amintească unde se afla vizuina lui Yuba. Ramurile și ghimpii îi sfâșiară hainele când se ghemui la pământ, cercetând poiana dintre Câmpul cu Ferigi și Tufăriș – până când văzu vălătuci de fum negru înălţându-se dintr-o groapă săpată în pământul din faţa ei. Își dădu drumul pe burtă și își vârî capul prin mica deschizătură...

Dar era prea târziu.

Căminul lui Yuba fusese incinerat, fiecare centimetru fusese făcut scrum, în afară de câteva petale de hortensie, împrăștiate peste tăciuni... iar gnomul nu se vedea nicăieri.

Agatha simţi un ghem în stomac și se ridică din nou în Pădurea Albastră, uitându-se la ceaţa care se retrăgea magic, ca și când și-ar fi încheiat treaba. Negura se prefăcu într-o dâră subţire și se îndreptă spre Școala pentru Fete, dispărând în biroul de la ultimul etaj.

Agatha ridică privirea spre Evelyn Sader care stătea la fereastră, înconjurată de fluturii ce se întorseseră, iar zâmbetul ei cu strungăreaţă lucea în întuneric precum cel al pisicii de Cheshire.

Un zâmbet care spunea că Evelyn știa exact unde era Sophie în clipa aceea...

Pentru că fusese din capul locului cu un pas înainte.

Agatha se întoarse încet și văzu că ceața se evapora din jurul Școlii pentru Băieți, care se vedea limpede și deslușit în noapte.

Nu era niciun licăr verde în niciuna din ferestrele sale.

Niciun semn de la prietena ei.

— Nu ar trebui să cauți Povestașul? întrebă Tedros în sala întunecată, încercând să urmărească părul blond și pufos al lui Filip în vreme ce trecea pe lângă dormitoarele profesorilor. Este trecut de miezul nopții...

— Vreau să îți arăt ceva mai întâi, spuse Filip, strecurându-se printre două coloane înguste de piatră.

— Unde mergem? mormăi Tedros, cu stomacul încă umflat după festinul din temniță. Nu vreau decât să fac o baie și să merg să fiu...

Se opri.

Stăteau pe balconul profesorilor, deasupra Pădurii Albastre, cuprinzând cu privirea întregul ținut de dedesubt. O negură stranie și rece îngheță aerul, de parcă tocmai s-ar fi ridicat o ceață groasă.

Când aerul începu să se limpezească deasupra Pădurii, Tedros văzu că frunzele și iarba căpătară un licăr fosforescent magic, cu un luciu albastru polar. Vântul trecea prin ramurile înfrunzite și prin flori în valuri de harfă, cu un suflu egal, oceanic. În apropierea porții de nord, Câmpul cu Ferigi de un albastru electric, presărat cu spori argintii, își întoarse coama spre poteca subțire dinspre vest; pe poteca de est, salciile lepădau tot mai multe frunze de safir la fiecare rafală, în vreme ce Peșterile Cyan din sud aruncau o umbră sferică peste Răzorul cu Dovleci.

Tedros văzuse foarte multe frumuseţi pe când călătorise cu părinţii în copilărie – grotele paradisiace din Munţii Murmurători, lacurile sirenă din Avonlea, oazele Peştelui-Dorinţă din Deşerturile Shazabah... Dar de sus, prinţul se uită la această mică Pădure împrejmuită, ferită de primejdiile lumii şi ştiu cum arăta raiul. Aveau să mai treacă două seri şi el va fi cel care îl va transforma în iad.

Deodată observă mişcare lângă poartă... umbra unui om care ieşea pe furiş din Pădure...

Îşi miji privirea...

— Mă însoţeşti? întrebă Filip în urma lui.

Tedros se întoarse şi îl văzu stând pe lespedea de marmură lată şi netedă, legănându-şi picioarele deasupra Pădurii.

— Sau încă mai râvneşti la baia aia? spuse tovarăşul său de celulă cu şiretenie.

Tedros urcă pe lespede şi se aşeză mai aproape de Filip decât ar fi făcut-o în mod obişnuit. Nu se dădea în vânt după înălţimi.

— Cum îţi e braţul? întrebă prinţul, cercetând rana tovarăşului său de celulă, încă roşie şi însângerată. Nu vreau să se infecteze...

Filip se retrase, uitându-se ţintă spre Pădure.

— Cum poţi să dormi ştiind că vei condamna două fete la moarte, acolo? Două fete care te-au iubit.

Tedros nu spuse nimic un moment.

— Întotdeauna sunt trei într-o poveste, Filip. Cei care se iubesc cu adevărat şi ticălosul. În cele din urmă, cineva trebuie să moară. În momentul în care Agatha a ascuns-o pe Sophie în turnul meu, m-a atacat, m-a făcut *pe mine* să devin ticălosul.

Se uită încruntat spre Filip.

— Și nu am nicio problemă să joc acest rol, dacă asta înseamnă să îmi salvez viața.

Tedros văzu că tovarășul său de celulă îl privește cu ochi mari, obrajii i se înroșesc, din ce în ce mai tare... Deodată, Filip începu să râdă atât de convulsiv, că îi dădură lacrimile.

— Ce Dumnezeu este cu tine? se încruntă Tedros.

— Toată lumea nu a vrut decât să găsească dragostea, iar acum toată lumea vrea să îi ucidă pe ceilalți, chicoti Filip, ștergându-se la ochi. Nimeni nu mai știe adevărul.

— Cu tot respectul, Filip, tu ce dracu' știi?

Filip râse cu lacrimi și mai abitir, îngropându-și fața în palme.

— Ești mai rău decât o fată, mormăi Tedros.

Acum Filip hohotea, dar văzând fața împietrită a prințului, râsetele i se transformară în icnete, apoi tăcu.

Undeva dedesubt, greierii pierduseră ritmul. Tedros se uită la o barză care își croia drum prin Apa Albastră, în vreme ce două veverițe alergau una după cealaltă pe balustrada podului. Mâine, Manley și Decana fetelor vor împânzi Pădurea cu capcane și animalele se vor ascunde până când avea să se încheie Proba, iar pericolele vor fi trecut.

— Ia spune, cum este castelul tău, Filip?

Tovarășul său de celulă clipi.

— Castelul?

— Ești prinț, nu? Nu locuiești într-un bordei, presupun.

— O, da... este, ăă, un castel... mic. În formă de... căsuță.

— Pare confortabil. Nu mi-a plăcut niciodată să locuiesc într-un castel mare. Îţi petreci aproape toată ziua încercând să găseşti oamenii. Toată familia ta locuieşte cu tine?

— Doar tata, răspunse Filip acru.

— Măcar ai tată, oftă Tedros. Eu nu am la ce să mă întorc acasă după terminarea şcolii. Este doar un castel gol, cu servitori care fură şi un regat lăsat de izbelişte.

— Crezi că îţi vei mai vedea mama vreodată?

Tedros clătină din cap.

— Nici nu vreau. Tata a condamnat-o la moarte. După ce împlinesc şaisprezece ani, devin rege. Ar trebui să împlinesc porunca tatei dacă aş găsi-o.

Filip se răsuci şocat spre el, dar Tedros îşi miji iute privirea spre cer.

— Ar trebui să cauţi Povestaşul, Filip. Se crapă de ziuă în curând.

— Cum ai putea să îi faci vreodată rău mamei tale? întrebă Filip uluit. Aş face orice să o revăd pe a mea. Orice. Aceea ar fi adevărata mea Fericire până la Adânci Bătrâneţi.

Oftă şi se încovoie.

— Dar eu nu sunt ca Agatha. Nimeni nu-mi aude dorinţele.

— Spune-mi cum era... mama ta.

— O chema Vanessa. Înseamnă „fluture". Încă îmi amintesc chipul ei când zburau pe străduţă în fiecare primăvară, în stoluri mari... Îmi spunea că într-o zi îmi voi lua şi eu zborul exact ca ei... că voi găsi o viaţă mai importantă decât a sa, undeva unde toate visele mi se vor îndeplini. „Nu lăsa pe nimeni să te oprească să îţi

dobândești finalul fericit", îmi spunea ea. „Nu lăsa pe nimeni să te împiedice să fii iubit", spuse Filip, cu vocea sugrumată. „Omizile nu recunosc fluturii."

Tedros îi atinse umărul. Filip se sprijini de el și în cele din urmă lăsă lacrimile să îi curgă.

— Singura ei prietenă i l-a luat pe singurul băiat pe care l-a iubit vreodată, Tedros, spuse Filip. Nu vreau să sfârșesc ca ea. Singur pe lume.

Liniștea se adânci între cei doi băieți.

— Nu am întâlnit niciodată vreun băiat care să vrea să fie fluture, spuse prințul cu blândețe.

Filip ridică privirea. Cei doi se priviră în ochi, atingând lespedea cu picioarele.

Tedros înghiți în sec și sări pe balcon.

— Mă duc înapoi. Mergi și găsește condeiul ăla.

— Tedros, așteaptă-mă.

Dar prințul se îndepărtă, poticnindu-se printre coloane, înainte de a dispărea în umbră.

Mâna Sophiei alunecă încet spre locul de pe lespede pe care stătuse Tedros.

Își spuse să se grăbească spre turnul de argint, pentru a găsi condeiul în ceasurile care mai rămăseseră, ca să o poată duce pe Agatha acasă... să se ridice *acum*...

Dar, în schimb, rămase acolo, singură deasupra Pădurii, până când zorii zilei spintecară întunericul.

Capitolul 21

Lumina roşie

Cele trei vrăjitoare o considerau pe Agatha o bună prietenă, în ciuda faptului că de obicei nu se prea pricepeau să îşi facă prieteni buni. Astfel că ar fi de aşteptat ca Hester, Anadil şi Dot să zâmbească, să fluture din mână sau, cel puţin, să îi facă loc Agathei când intră în Sala Binelui la ora de istorie, în ultima zi dinainte de Probă. Dar, când aceasta se strecură lângă ele în uniforma şcolară, cu ochii roşii şi nedormită, vrăjitoarele se purtară de parcă să îşi vadă noua prietenă ar fi fost cel mai rău lucru posibil din lume.

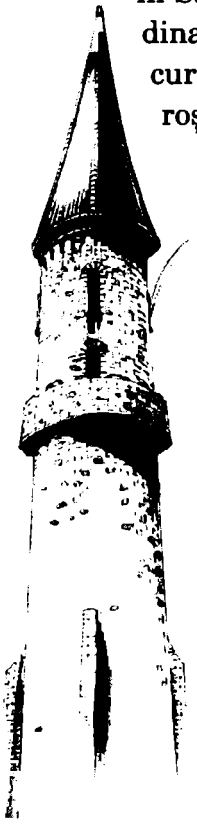

— Ce *faci* aici? şuieră Hester. Şi de ce te putem *vedea*...

— *Ştie*, şuieră Agatha la rândul ei.

Vrăjitoarele se răsuciră spre ea.

— Ştie? pufni Dot.

— Cât? şopti Hester.

Uşile duble se deschiseră în urma lor şi pe ele intră Decana, cu manualul revizuit în mână, aruncându-i Agathei un zâmbet ştrengăresc în timp ce urcă pe scenă.

— Este o plăcere să văd că s-a întors căpitanul nostru de la pregătiri. Sunt sigură că a fost un timp petrecut cu înțelepciune, spuse ea mieros. Aud că Sophie *nu este în apele ei*?

Agatha rezistă înțepăturii și îi aruncă priviri crunte.

— *Caută* ceva exact în clipa asta.

Toate fetele din sală se răsuciră spre Decană, confuze la auzul acestui schimb de replici.

— O, Doamne. Timpul este esențial, dat fiind că viețile voastre, ale amândurora, sunt în joc mâine, replică Evelyn inocentă. Presupun că este ceva ce *nu poate găsi*?

— Îl va găsi, o repezi Agatha, iar fetele se întoarseră brusc spre ea. O cunoașteți pe Sophie.

— Și tu o cunoști, desigur, răspunse Decana, cu ochii licărind. Cu *negi* cu tot.

Agatha se albi, iar fetele confuze din sală șușoteau în jurul ei.

— Tot, îngăimă Hester. Știe... *tot*.

— Astă-seară, la cină, vom avea festivitățile din ajunul Probei, în timpul cărora se va juca spectacolul nostru de teatru, se va anunța echipa participantă la Probă și vom lua parte la un festin adevărat pentru a le ura luptătoarelor noastre noroc împotriva băieților, declară Decana de la pupitrul vechi de lemn al fratelui ei mai mare. Dar, în această dimineață, mai avem încă o lecție de istorie care să ne pregătească pentru Probă...

— Nu avea cum să știe că Sophie este băiat, îi șopti Dot Agathei și vrăjitoarelor.

Se uită la doi fluturi de deasupra umerilor lui Anadil și îi transformă în verze de Bruxelles.

În primul rând, de unde putea să știe că am folosit vraja lui Merlin?

— Ea ne-*a învățat* despre vraja lui Merlin, nu-i așa? spuse Agatha, amintindu-și zâmbetul enigmatic al Decanei din ziua aceea. Practic, ne-a provocat să o găsim.

— Poate că acesta a fost planul ei de la început, completă Anadil. Să le separe pe Sophie și Agatha, apoi să ascundă Povestașul, ca să trebuiască să participe la Probă.

— Ar fi putut să le închidă pur și simplu undeva, spuse Hester, clătinând din cap. De ce să se zbată atât să o ajute pe Sophie să pătrundă în castelul băieților?

Își miji ochii negri, care se întunecară.

— Dacă nu cumva...

— Ai vorbit cu Beatrix? o întrebă Agatha precipitat pe Anadil, văzând că din rochia Decanei se desprindeau alți fluturi și porneau spre ele. Trebuie să ne spună unde este condeiul!

— Nu cred că ea este cea care l-a ascuns, glăsui Dot. M-am prefăcut că studiez pentru Înfruntările dinaintea Probei cu câteva Fericite și am întrebat-o care sunt proprietățile pielii de șarpe. Habar nu avea că te face invizibil. Niciuna dintre Fericite nu știa. Cea care a folosit mantia din camera ta trebuie să fie din rândul Nefericiților!

Hester ridică privirea, ca și când ar fi devenit brusc interesată de ce avea de spus, dar Agatha flutură din mână neîncrezătoare spre Dot.

— Beatrix minte, insistă Agatha. *Trebuie* să fie ea!

— Ei bine, Baldy nu ne spune nimic, iar seara asta este ultima șansă a ta și a Sophiei de a scăpa, pufni Anadil.

— Și ești sută la sută *sigură* că Evelyn este responsabilă pentru simptomele Sophiei? întrebă Hester, încruntându-se spre Agatha.

— Dacă i-ați fi văzut fața Sophiei când i-a crescut păr pe picioare și s-a trezit că îi apare mărul lui Adam, nu v-ați mai îndoi dacă este Bună sau nu, răspunse Agatha.

Hester își scărpină demonul, mormăind.

— Uite, ne certăm degeaba, zise Agatha răsuflând cu putere. Sophie a fost *în* turnul Directorului Școlii, vă amintiți? A făcut semn cu felinarul cu două nopți în urmă! Probabil este pe cale să găsească Povestașul exact în clipa asta.

— Atunci de ce nu a aprins felinarul acolo *aseară*? insistă Hester. De ce nu a aprins felinarul *deloc*?

Agatha o ignoră, uitându-se la Decană, care deschidea cartea pentru a începe lecția zilei. Abia dacă închisese un ochi toată noaptea, punându-și aceeași întrebare.

— Aproape că ești primul din echipa care va lua parte la Probă! spuse Hort radios, grăbindu-se să îl conducă pe Filip la prima lor oră. Așa că ține minte. Te ajut și mă ajuți. Batem palma?

Sophie nu răspunse. Avea picioarele grele, respira sacadat și nu-și putea lua gândul de la coșul care îi apăruse pe frunte. La răsărit, se întorsese în temniță, reușind să doarmă doar o oră, un somn năclăit în sudoare, înainte ca Tedros să o trezească, proaspăt îmbăiat, cu o cămașă curată fără mâneci și cu o bucată de pâine cu unt în mână.

— Am crezut că Aric îmi va lua capul pentru că m-am arătat la micul dejun, dar nimeni nu a suflat o vorbă.

Cred că se tem cu toţii de Filip Barbarul după aseară, spuse prinţul, zâmbind larg spre tovarăşul său de celulă. Haide, fluturaş, înfulecă.

Cu ochii umflaţi de somn, mijiţi, Sophie se uită spre stratul unsuros de unt. Stomacul îi ghiorăia, ca de obicei, cerând orice putea fi mâncat, dar chiar şi ca băiat, avea limitele ei. Gemu şi îşi trase aşternuturile la loc peste părul tuns şi înfoiat.

— Bine, să nu te plângi mai târziu, spuse Tedros, muşcând din coltucul de pâine. Ar fi bine să te pui în mişcare dacă vrei să te speli, Fil. Nu mai sunt decât zece minute până la oră.

Sophie mormăi ca o maimuţă rănită.

— Ştiu că am fost cam măgar când ne-am întâlnit prima dată, dar acum mă bucur că suntem tovarăşi, îl auzi ea pe Tedros spunând din partea cealaltă a încăperii. Şi mă bucur că nu îmi vei mai sufla probele de sub nas. Trebuie să câştig astăzi, ca să pot intra în turnul ăla astă-seară. Dacă găsesc Povestaşul chiar eu, poate că Manley mă va include în echipa care ia parte la Probă.

Sub aşternuturi, Sophie simţi că i se face greaţă.

— Ca să o poţi ucide pe Sophie.

— Ca să *te* pot proteja de ea.

Sophie se ridică în capul oaselor, făcând ochii mari.

— Ca şi pe toţi ceilalţi, rosti prinţul, punându-şi cămaşa uniformei.

Sophie văzu spatele gol al lui Tedros pentru un moment, cu pielea strălucind de sănătate din nou şi cu ceva mai multă carne pe el decât ieri. Deodată deveni conştientă de muşchii de pe umerii lui... de bronzul

auriu, lipsit de pistrui... de mirosul proaspăt de după baie...

— Filip!

Vocea nazală a lui Hort o trezi din visare.

— Ne-am înțeles? repetă el, când cotiră spre Sala Răului.

Obrajii Sophiei ardeau. Agatha o aștepta, viețile fetelor depindeau de ea, iar ea visa cu ochii deschiși la viitorul ei ucigaș?

— Ne-am înțeles, îi răspunse cu greu lui Hort, trăgându-se de pantalonii scurți și strâmți ai uniformei. Trebuie să mă ajuți să primesc din nou sarcina de a căuta Povestașul în seara asta.

— Așa te vreau, Filip. Băieții răspândesc zvonuri că l-ai cruțat pe Tedros de pedeapsă aseară și știam că nu poate fi adevărat. Tedros ne-a pus pe toți la bătaie în această Probă, inclusiv pe *tine*. Putem măcar să îi dăm o lecție Prințului cel Chipeș...

— Nu. Este vorba de punctajul meu, nu de al altcuiva. Lasă-l în pace.

Hort se opri brusc în mijlocul sălii.

— *Chiar* l-ai cruțat aseară!

Sophie se întoarse spre Hort, iar chipul ei princiar, cu maxilarul pronunțat, era glacial.

— Nu cred că te privește, sincer.

Hort făcu ochii cât cepele spre Filip, de parcă ar fi fost înjunghiat. Apoi înghiți și se forță să zâmbească.

— D-d-dar... rămânem în continuare prieteni, nu-i așa, Filip?

Sophie îi zâmbi prefăcut.

— Bineînțeles, spuse ea, fără să se uite la el și văzându-și de drum.

— Bun băiat, făcu Hort uşurat, grăbind pasul pentru a-l prinde din urmă. Mă asiguram doar că ştii cine îţi este prieten cu *adevărat*.

Sophie încuviinţă absentă, încercând să se concentreze asupra Agathei – Agatha şi iar Agatha –, deşi toate gândurile îi zburau la un prinţ.

— În ultima noastră lecţie dinaintea Probei, m-am gândit că poate ar trebui să vă ofer câteva detalii despre *propria mea* istorie, spuse Evelyn Sader, iar vocea îi răsună în Sala Binelui.

Agatha şi Hester încetară şopotelile şi ridicară privirea spre scenă, surprinse. Ultima persoană la care se aşteptau să arunce lumină asupra trecutului Decanei era Decana însăşi.

— Povestaşul nu a ales să îmi scrie povestea, omisiune pe care o vom corecta fără îndoială în timp. Ce m-a readus aici, să vă conduc pe voi, toate este propria mea supravieţuire, după ce am scăpat din mâinile unui băiat sălbatic, continuă Evelyn, dominând mulţimea de fete.

Acum, pentru întâia oară, istoria va reflecta adevărul.

Îşi trecu degetele pe deasupra manualului deschis pe pupitru, iar vocea ei aprigă, diafană, răsună peste întreaga sală:

— „Capitolul 28: Clarvăzătoare notabile."

O imagine tridimensională spectrală a vechii Şcoli pentru Bine şi Rău apăru tremurătoare deasupra paginii cărţii, plutind în pâclă.

— Presupun că ar fi trebuit să continuăm să citim, murmură Hester către Agatha.

Decana zâmbi de sus spre elevele ei.

— Bun venit în povestea *mea*.

Suflă asupra scenei fantomatice, care explodă în cioburi scânteietoare, pulverizându-se asupra fetelor cu foșnete sonore. Agatha își acoperi ochii să se protejeze de lumina orbitoare și simți din nou cum cade prin aer, înainte ca picioarele să îi atingă încet podeaua. Deschise ochii și se trezi în Sala Binelui din nou, însă cele trei vrăjitoare și toate celelalte fete din școala ei dispăruseră. Acum aerul din sala ca o catedrală era pâclos și dens, ca o peliculă înnegurată care acoperea întreaga scenă; pereții nu mai erau atât de acoperiți de sare și calcifiați, iar băncile erau pline de fete în sarafane roz și băieți în uniformele albastre ale Fericiților.

Agatha ridică încet privirea și o văzu pe Evelyn la pupitrul de lemn, cu zece ani mai tânără, cu un chip senin și cald. Doar că fluturii care palpitau pe rochia ei nu mai erau albaștri, ci stacojii.

— A fost odată ca niciodată când predam aici, în Școala pentru Bine, în vreme ce fratele meu, August, preda la Școala pentru Rău, se auzea vocea ei din prezent deasupra scenei.

Agatha se încruntă, nevenindu-i să creadă. Profesorul Sader afirmase exact opusul în cartea lui – că Evelyn predase la Rău, și asta doar pentru că îl rugase el pe Directorul Școlii să o lase.

— Dar fratele meu îmi invidia de multă vreme puterile, declară vocea Decanei, și uneltea să îmi ia școala pentru sine.

Agatha se încruntă și mai tare. „Sunt minciuni", se gândi ea. Și totuși, uitându-se la viitorii prinți, chipeși și atenți, și la chipurile zâmbitoare ale frumoaselor fecioare, absorbite de lecție, momentul părea atât de... real.

— În scurt timp, fratele meu şi-a ticluit atacul...

Ferestrele sălii se făcură ţăndări şi o broască maroniu-verzuie zbură înăuntru, făcând elevele să o zbughească din bănci. Îngrozite, Fericitele ţâşniră spre uşi, în timp ce ceaţa o învălui pe Evelyn ca un lasou şi o scoase pe fereastră, cu un roi de fluturi zburătăcind pe urmele ei...

— Şi am jurat să mă întorc la moartea lui, promiţând că într-o zi fetele vor fi la adăpost de minciunile şi brutalitatea bărbaţilor, declară Evelyn.

Agatha strânse din maxilar, căci elevele Binelui ieşiră valvârtej din sală, ţipând, iar scena devenea din ce în ce mai viscerală. Se gândi că Dovey şi Lesso spuseseră amândouă în primul ei an la şcoală că August Sader bătea câmpii şi era periculos... Să fi făcut el acele modificări în manualul ţestoasei pentru a-şi acoperi propria istorie? Să fi fost *el* cel care minţise în tot acest timp?

În timp ce sala fermecată se umplea de pene verzi, iar Fericiţii fantomatici goneau pe lângă ea, Agatha închise ochii, cu capul zvâcnindu-i, nemaiştiind ce era real şi ce nu...

Până când ceva foarte real o înţepă în vârful nasului.

Deschise ochii şi văzu o singură pană albă de lebădă zburând pe lângă ea prin fum şi printre Fericiţii care alergau înnebuniţi, îndreptându-se spre peretele îndepărtat acoperit de picturi murale, al Sălii Binelui.

Agatha urmă pana albă spre pictura din mozaic în care apărea Directorul Şcolii cu o mască argintie, cu Povestaşul plutind deasupra mâinii sale întinse. Pana de lebădă pluti spre perete şi se înfipse în Povestaşul pictat, ca o peniţă aşteptând să fie folosită. Agatha întinse

mâna instinctiv, atingând pana cu degetele... Bucata de mozaic de sub pană se retrase rapid în perete și dispăru. Deodată, se evaporară și piesele de mozaic din coloana de dedesubt, dând la iveală o fantă goală în perete, îndeajuns de mare încât să se strecoare prin ea. Cu inima duduindu-i, se furișă în gaură...

...și dădu peste o încăpere slab luminată, cu o ușă de marmură albă, mai mică, așteptând-o... Agatha o deschise și dădu peste un pasaj mai întunecat și o ușă albă și mai mică, apoi peste mai multe pasaje mai întunecate și peste mai multe uși mai mici, mai întunecate, mai mici, mai mici, mai întunecate... până când în cele din urmă se târî în genunchi printr-o găurică, în beznă.

Se ridică clătinându-se într-un întuneric rece, infinit, cuprinzându-și brațele și simțindu-și pielea găină. Se concentră asupra fricii care o cuprindea și asupra degetului care începea să devină incandescent, apoi se aprinse.

— Unde sunt? îngăimă ea.

— În acea parte a memoriei sale pe care Evelyn nu vrea să o vadă nimeni, răspunse o voce cunoscută.

Încet, Agatha ridică degetul incandescent ca pe un reflector.

O întâmpină chipul zâmbitor al profesorului August Sader.

Dat fiind că ultima ei șansă de a găsi Povestașul era în joc, Sophie știa că va trebui să câștige aproape toate cele cinci probe ale zilei.

Simți o mare ușurare după ce le câștigă pe primele două, căci Hort reușise să facă o magie, sfărâmând lama adversarului ei din proba de Arme, în care trebuiau

să se despice cu securea, apoi distrase atenţia celor prezenţi, astfel încât nu văzură unde era ascunzătoarea Sophiei, în marele joc De-a v-aţi ascunselea de la proba de Supravieţuire. Dar chiar şi cu ajutorul lui Hort, abia reuşise să îl înfrângă pe Tedros, care îşi recăpătase forţa pe deplin, reuşind să se claseze pe locul al doilea în ambele încercări.

Când intră în sala de clasă carbonizată a profesorului Manley, concentrându-se la următoarea înfruntare, Sophie simţi că prinţul îi cuprinde umerii laţi cu braţul.

— Iar trişezi, după cum văd, Filip.

— Poate dacă găsesc Povestaşul voi pune capăt Probei voastre prosteşti, ripostă ea.

— Te-ai descurcat de minune aseară cu găsirea Povestaşului, pufni Tedros.

— Te-am ţinut în viaţă, nu-i aşa? i-o întoarse Sophie.

— Tedros, Filip, terminaţi cu flirtul, mormăi Manley, intrând în urma lor.

Toţi băieţii se uitară la Tedros şi Filip, care înţepeniră stânjeniţi şi se desprinseră unul de celălalt.

Agitată, Sophie se clasă după Tedros în următoarele două înfruntări, întrebându-se întruna dacă prinţul chiar flirta cu ea sau nu...

„Bineînţeles că nu flirta", se mustră ea. „Sunt băiat, idioato. Băiat!"

— Îţi ia locul întâi, care ţi se cuvine, Filip, spuse Hort morocănos în timp ce se îndreptau spre ultimul curs. Cel care câştigă ultima Înfruntare este învingătorul zilei. S-ar putea să pierzi locul din fruntea echipei, Filip! Trebuie să îl sabotăm...

— Am spus *nu*, izbucni Sophie cu atâta forţă, că Hort tresări.

Dat fiind că accesul era interzis în Pădurea Albastră până la Proba din seara următoare, cei optzeci de băieți din grupul de Condiție Fizică în Pădure se reuniră în Sala Răului și îl găsiră pe Albemarle cocoțat pe un candelabru putred.

— O cursă simplă în jurul castelului, declamă ciocănitoarea, privind în jos spre ei pe deasupra ochelarilor.

Sophie se uită la o linie galbenă fluorescentă care țâșni magic între picioarele ei, traversând dușumeaua de cărămidă, ieșind din sală și apucând-o în jos pe scări.

— Primul care urmează drumul galben de cărămidă întorcându-se înapoi în această sală, câștigă locul întâi.

Albemarle scoase un mic registru de sub aripă și îl scrută temeinic.

— Scorul arată că Filip are un mic avantaj asupra lui Aric și Chaddick în întrecerea pentru ocuparea primului loc și dreptul de a alege cel de-al zecelea membru al echipei care va participa la Probă. Însă oricine poate câștiga cursa încă.

Sophie se uită la Aric, Chaddick și la gloata de băieți care o priveau disprețuitor, cu toții ghemuiți în poziția de start, gata să o ia la picior.

— Pe locuri... ciripi Albemarle. Fiți gata...

Sophie simți că Hort o strânge de biceps și răsuflarea lui umedă i se lipi de ureche.

— Aleargă, Filip. Aleargă ca și când ți-ar fi *viața* în joc.

— Start!

Șaptezeci și nouă de băieți năvăliră ca o turmă de tauri spre ușă...

Însă Sophie rămase pe loc, bătând darabana cu unghiile zdrențuite până când auzi bubuitura asurzitoare. Cu

nonşalanţă, se târî peste masa de corpuri care gemeau la uşă, întrebându-se cum de supravieţuiseră băieţii o vreme atât de îndelungată în natură, dacă nici măcar nu erau în stare să coboare pe rând scările. Până să îşi revină primii băieţi, se întorsese deja la linia de sosire, fără ca măcar să transpire.

— Se pare că Filip chiar vrea să fie trimis în căutarea Povestaşului, nu-i aşa? spuse Castor rânjind cu superioritate, înaintând pe urmele ultimului băiat care îşi plângea de milă.

Sophie oftă uşurată, suflându-şi părul înfoiat din ochi.

Cumva, avea să găsească peniţa aceea astă-seară. Va scoate fiecare cărămidă de la locul ei dacă va trebui...

— Dar, cu toate astea, Filip nu s-a *prezentat* să îşi facă datoria aseară, mârâi câinele turbat spre ea. Dacă crezi că altceva contează mai mult decât găsirea condeiului care ne ţine lumea în viaţă, Filip, te rog, dă-i drumul.

Sophie se îndreptă de spate.

— Nu... eu doar...

— Vex, tu ai fost cel mai aproape de uşă. *Vei prelua tu* datoria de a căuta Povestaşul, lătră Castor.

— Nu, nu, nu! strigă Sophie, îngrozită. Mă voi ocupa eu!

— Vedeţi, o va face Filip, se auzi glasul lui Vex, pe care era limpede că nu îl entuziasma câtuşi de puţin gândul unei nopţi albe de căutări.

— Nu şi dacă Filip va *conduce* echipa ce va participa la Probă, mormăi Castor, trăgând cu ochiul spre registrul lui Albemarle. Filip va avea nevoie de odihnă, cu atât mai mult dacă nu vrem să deveniţi cu toţii sclavi.

Se uită încruntat și amenințător la noul său căpitan de echipă, cu chip de spiriduș.

— Încearcă să îți părăsești patul astă-seară și te voi lega de el.

Sophie își înăbuși un țipăt, iar inima îi făcu implozie. Povestașul! Tocmai pierduse șansa de a ajunge la Povestaș!

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă de câine, fumegând. „Cum putem să mergem acasă?"

Adrenalina îi zvâcnea în mușchii de băiat. Trebuia să o cheme pe Agatha. Să aprindă un felinar roșu la fereastră, iar Agatha va ști că trebuia să vină acolo *imediat*. Se căzni să tragă aer în piept, cu sudoarea șiroindu-i pe coaste. „Nu te panica, Agatha va găsi o cale!" Agatha o salva întotdeauna. Vor fugi din acest castel împreună și se vor ascunde în Pădure până când vor fi în siguranță să se întoarcă, până când vor putea găsi Povestașul și se vor putea întoarce acasă...

— Încă un lucru, Filip, spuse Castor. În calitate de conducător oficial al echipei, ai câștigat dreptul de a-ți alege un prieten care să îți fie alături în lupta împotriva echipei Sophiei...

Sophie nu îl mai auzea pe câine... doar inima care îi bătea în piept ca un ciocan, implorând-o pe Agatha să vină...

— Toți băieții care cred că au fost niște prieteni îndeajuns de buni pentru Filip încât să merite să ia parte la Probă să facă un pas în față, mârâi Castor.

Fericiții, Nefericiții și prinții străini începură să bolborosească și să sporovăiască între ei, dar un singur băiat se desprinse din mulțime.

Sophie se trezi la realitate, văzând rânjetul prostesc al lui Hort.

„Bineînțeles." Aceasta era înțelegerea pe care o voia nevăstuica.

Sophie trase aer în piept, încercând să își domolească inima. Să fie acceptat cretinul, nu îi păsa. Nu va lua niciodată parte la Proba aceea. Nu era nevoie decât de un felinar roșu și Agatha avea să fie aici și vor merge amândouă acasă. Se pregătea să încuviințeze spre Hort, disperată să iasă din sală și să dea alarma...

Până când mai făcu un pas în față încă un băiat.

— Aș dori să fiu luat în considerare și eu, spuse Tedros.

— Domnule profesor Sader? îngăimă Agatha, iar degetul i se aprinse mai tare când se apropie de el în bezna de nepătruns.

Îmbrăcat, ca de obicei, în costumul său cu trifoi, profesorul ei de istorie, cu coamă argintie și ochi căprui, privi spre ea de parcă ar fi fost încă viu.

— Nu avem decât câteva minute, Agatha, și am multe să îți arăt.

— Dar cum... cum de sunteți aici... abia reuși să șoptească ea.

— Evelyn a făcut greșeala să îți dea voie să pătrunzi în amintirile ei măsluite, răspunse el, părând să plutească în întuneric. De îndată ce te-ai îndoit că sunt adevărate, ai deschis ușa spre ce se afla în spatele lor.

— Așadar, ce am văzut în cartea țestoasei era adevărat?

— Nicio istorie nu este întregul adevăr, Agatha. Și, după timpul petrecut la această școală, ar trebui să știi

că nu trebuie să ai încredere în ce găsești în orice carte. Nici măcar în a mea.

— Dar de ce l-ați făcut pe Directorul Școlii să o aducă înapoi pe sora dumneavoastră cu zece ani în urmă? Și de ce a alungat-o...

— Nu avem timp pentru întrebări, Agatha, răspunse profesorul sever. Ce urmează să vezi sunt amintirile lui Evelyn, nemăsluite, nediluate și îngropate atât de adânc, încât cu siguranță va ști când vor fi accesate. Dar trebuie să ne asumăm acest risc. Căci acesta este singurul mod în care poți înțelege de ce se află în povestea ta. Și singurul fel în care poți pricepe adevărul despre inamicul cu care te confrunți.

Agatha nu putea rosti niciun cuvânt, iar lacrimile îi ardeau ochii. Nu voia să vadă nimic. Voia doar să stea aici în întuneric cu el, unde se simțea în siguranță...

— Trebuie să plec acum, Agatha, spuse profesorul cu blândețe. Dar să știi că veghez asupra ta, asupra fiecărui pas al poveștii tale. Și mai este cale lungă până să îi găsești finalul.

— Nu, vă rog... rosti ea gâtuită. Nu plecați!

Profesorul Sader se transformă într-un fascicul de lumină care explodă în tăcere, iar Agatha își acoperi fața... înainte de a simți că se rostogolește printr-un spațiu alb orbitor, până când picioarele îi atinseră pământul.

Deschise ochii și se trezi în fața unui raft ticsit cu cărți, iar aerul era mai curat decât în poveștile distorsionate ale lui Evelyn, nuanțele mai bogate și mai vibrante, ca și când ceața s-ar fi ridicat în cele din urmă de pe adevăr. Se uită la cotoarele colorate de pe raft – *Hansel și Gretel,*

Prinţesa şi bobul de mazăre, Copacul de ienupăr – şi ştiu instantaneu unde se afla.

Se răsuci pe călcâie şi îl văzu pe Directorul Şcolii încovoiat deasupra Povestaşului care picta în mod magic ultima pagină dintr-o carte de poveşti, pe o masă de piatră albă. Agatha se uită la Directorul Şcolii care se încrunta din ce în ce mai tare în timp ce condeiul fermecat îşi încheia finalul. Roba albastră care îl înveşmânta flutura în aer, iar masca sclipitoare de argint îi acoperea întreaga faţă, mai puţin ochii albaştri strălucitori, buzele cărnoase şi părul alb, des şi spectral. Văzându-l atât de prezent, atât de viu, Agatha simţi că i se ridică părul pe ceafă, dar ştia că nu o putea vedea.

Ochii lui scăpărară cu şi mai multă răutate când condeiul îşi încheie ultima buclă, desăvârşind imaginea în care un gigant înota în sânge, înjunghiat de un prinţ care îşi strângea în braţe frumoasa prinţesă...

— „Sfârşit", mormăi el, izbind cartea de perete printr-o magie.

Scoţând un fuior de fum, Povestaşul făcu să apară o nouă carte din vârful peniţei, întoarse coperta verde de lemn şi o deschise la prima pagină, goală, în vreme ce Directorul Şcolii îl privea începând o nouă poveste.

— „A fost odată ca niciodată o fetiţă, numită Degeţica..."

Peste pagini se revărsară umbre de fluturi, iar când se întoarse văzu un roi cu aripi roşii plutind prin fereastră şi coagulându-se în mod magic în forma lui Evelyn Sader, care avea tot cu zece ani mai puţin. Doar că, spre deosebire de Evelyn cea cu chipul senin şi blând, din istoria ei falsă, această Evelyn avea aceeaşi maliţiozitate şi răutate în ochi pe care Agatha le recunoştea.

— Nu ai voie să intri aici, Evelyn, șuieră Directorul Școlii.

Întinse degetul, scrijelind dungi albe, oblice pe bucata de dușumea de sub ea...

— Fratele meu te minte, spuse Evelyn calm.

Directorul Școlii își îngheță vraja, lăsând-o pe Evelyn pe o mică lespede de piatră din podea, înconjurată de un vid alb.

— Știu că ești Rău, Directore. Rău, așa cum fratele tău era Bun, zise Evelyn, fără să-și plece ochii sub privirea lui care îi arunca căutături crunte. Și am venit să îți spun că nu ai ales profesorul Sader potrivit în mâinile căruia să îți încredințezi viitorul.

Directorul Școlii își coborî degetul încet, iar dușumeaua reveni în jurul lui Evelyn, reașezând-o cu picioarele pe pământ.

— Știu ce cauți, Directore, continuă ea, apropiindu-se de el. O inimă care să ridice blestemul aruncat asupra Răului... care să comită orice păcat în numele iubirii pe care ți-o poartă... o inimă demnă de Nefericire până la Adânci Bătrâneți...

Își așeză mâna pe pieptul lui, străpungându-l cu ochii verzi.

— Iar inima aceea este *a mea*.

Directorul Școlii o privi țintă, rămânând înghețat... apoi buzele i se răsfrânseră și se întoarse într-o parte.

— Pleacă, Evelyn. Înainte de a te face și mai rău de râs.

— August îți spune că persoana pe care o cauți este din Pădurea Îndepărtată. De aceea ne pângărești școala cu aceste Cititoare ticăloase.

Directorul Şcolii se încordă, cu spatele spre ea.

— Este o capcană mortală, Directore, rosti Evelyn. Cunosc inima fratelui meu. Te conduce nu spre adevărata ta dragoste, ci spre cea care te va ucide.

Directorul Şcolii se răsuci spre ea.

— Eşti doar geloasă pe puterile fratelui tău, ca un acolit de mâna a treia. Nu ai nicio putere de a vedea viitorul...

— Am puterea de a *auzi* prezentul, ceea ce este mult mai puternic, spuse Evelyn neabătută. Aud cuvinte, dorinţe, secrete – chiar şi pe ale tale, Directore. Ştiu ce caută oamenii, ce doresc, pentru ce şi-ar da viaţa. Pot schimba cursul poveştii oricui, încheind-o cum vreau.

— Legile lumii noastre ne interzic să ne amestecăm în poveştile Povestaşului fără a ne atrage propria nimicire, răspunse Directorul Şcolii, făcând o grimasă către condei. Este o lecţie pe care nu am intenţia s-o învăţ *de două ori*.

— Deoarece crezi încă în puterea condeiului. Încerci să pui capăt uciderii Răului fără a acţiona tu însuţi. Încerci să controlezi un condei care nu urmăreşte decât să te pedepsească pentru că ţi-ai ucis fratele.

Chipul lui Evelyn se îndulci.

— Dar eu îţi cunosc inima, Directore, şi cu siguranţă şi tu pe a mea. Căci numai tu şi cu mine ştim de ce este capabil Răul cu adevărat... un Rău mult mai mare decât orice rău din toate poveştile. Sărută-mă şi vei avea dragostea de partea ta, o dragoste atât de plină de ură pe cât de adevărată este dragostea Binelui. O Nefericire până la Adânci Bătrâneţi atât de puternică, atât de otrăvitoare, încât Binele nu va avea nicio armă pentru a ne

înfrânge. Sărută-mă și vom nimici Binele, poveste după poveste... până când condeiul nu va mai avea nicio picătură de putere.

Directorul Școlii își ridică ochii albaștri strălucitori spre ea.

— Iar tu crezi fără putință de tăgadă că *ești* adevărata mea dragoste? întrebă el, aplecându-se încet... Că *ești* cea pe care o caută sufletul meu?

Evelyn roși în strânsoarea lui, pregătită să îi primească sărutul.

— Cu fiecare crâmpei din inima mea întunecată.

Buzele Directorului Școlii se opriră la un centimetru de ale ei. Zâmbi răutăcios.

— Atunci dovedește-o.

Agathei îi îngheță inima, iar scena se evaporă în jurul ei, fiind înlocuită de un câmp larg deschis, acoperit de ierburi, din Poieniță, la ceasul prânzului. Însă, în locul obișnuitei atmosfere liniștite, în care Fericiții stăteau de o parte, iar Nefericiții de cealaltă, acum aceștia din urmă priveau cu ochii cât cepele la Fericiții care se luaseră la bătaie, într-un război civil – Fericiții se pocneau și se loveau cu bețe, iar fetele se trăgeau de păr, își înfigeau unghiile în carne, în vreme ce profesorii, lupii și zânele încercau inutil să îi despartă – iar fluturi sângerii zburătăceau în roiuri deasupra scenei. Agatha o văzu pe profesoara Dovey, mai tânără, sprintând pe lângă ea și oprind-o pe lady Lesso, care tocmai ieșise din Tunelul Copacilor Răului.

— Este Evelyn, spuse profesoara Dovey gâfâind. Fluturii ei trag cu urechea la conversațiile elevilor mei și le șoptesc zidurilor! Toate neplăcerile, insultele și

geloziile mărunte sunt transmise doar pentru a declanșa haosul!

— Una dintre lecțiile pe care li le dau Nefericiților este că trebuie să se insulte în față unii pe alții. Să evite dramele de felul ăsta, toarse lady Lesso.

— Ești Decana Răului! Este responsabilitatea ta să o controlezi...

— Iar disciplina Fericiților este responsabilitatea *ta*, Clarissa, căscă lady Lesso. Poate că ar trebui să vorbești cu fratele ei. El este responsabil pentru că a fost adusă aici.

— August refuză să stea de vorbă cu ea sau să îmi răspundă la întrebări. Te rog, lady Lesso! imploră profesoara Dovey. Profesorii nu se pot amesteca în poveștile elevilor! Este doar o chestiune de timp înainte ca Evelyn să se amestece și în viața elevilor tăi!

Lady Lesso se încruntă înspre colega de la Bine, deliberând...

Scena se topi, iar Agatha se trezi în vechea clasă înghețată a lui lady Lesso, cu Evelyn Sader stând în fața Decanei Răului, la catedra sculptată în gheață a acesteia.

— Nu te mai rog încă o dată, spuse lady Lesso glacial. Vei înceta să spionezi elevii, de la Bine sau de la Rău, sau vei fi exmatriculată din această școală.

Evelyn râse disprețuitor printre dinții cu strungăreață.

— Și te aștepți să primesc ordine de la *tine*? O decană care se furișează în Pădure pentru a-și vedea fiul pe care îl ascunde?

Lady Lesso se albi, făcând ochii violeți mari.

— Ce ai spus?

— Îi este dor de tine, nu-i așa? spuse Evelyn, apropiindu-se tiptil de ea. Poate că va fi la fel de plăpând ca mama lui când va crește.

Lady Lesso păru uluită un moment înainte de a-și recăpăta tonul glacial.

— Nu *am* niciun fiu.

— Asta i-ai spus Directorului Școlii, nu-i așa? zise Evelyn și se întoarse, dându-i târcoale mai de aproape. Știi că există un blestem asupra Răului în Pădure. Ai face orice pentru a fi în siguranță aici, la școală. Însă niciunui profesor al Răului nu îi este permis să aibă legături în afara acestor porți – și în niciun caz *Decanei* școlii. Așa că și tu ai jurat că îți abandonezi copilul și ți-ai pus sufletul în slujba Răului cu sânge rece.

Evelyn se aplecă amenințătoare asupra lui lady Lesso, iar unghiile ei aurite se înfipseră în catedra înghețată.

— Dar în fiecare noapte te furișezi în peștera unde îl ții. În fiecare noapte te prefaci că va avea întotdeauna o mamă iubitoare, în loc să îi spui adevărul. Dar, bagă de seamă vorbele mele, lady Lesso... într-o zi, fiul tău te va *urî* și mai mult din pricina aceasta. Căci în curând va trebui să alegi între el și tine. Și știm amândouă pe cine vei alege.

— Ieși afară! strigă lady Lesso spumegând și sărind în sus. IEȘI AFARĂ!

Dar Evelyn se îndepărta deja cu mersul ei legănat, urmată de fluturi ca de o dâră de sânge.

Lady Lesso stătea singură, în sala de clasă rece și pustie. Obrajii i se îmbujorară și începu să tremure incontrolabil, iar ochii i se umplură de lacrimi. Auzi voci

şi se şterse repede la ochi, înainte să dea buzna următoarea clasă de Nefericiţi...

Agatha de-abia mai putea respira când scena se dizolvă, readucând-o în turnul Directorului Şcolii. De data aceasta, Directorul era singur cu August Sader.

— Lady Lesso şi profesoara Dovey insistă ca sora ta să fie exmatriculată imediat, spuse Directorul Şcolii. Şi, având în vedere că de obicei Decanele mele nu reuşesc să se pună de acord în nicio privinţă, niciodată, cred că trebuie să le împlinesc dorinţa.

Privi pe fereastră, spre şcolile sale.

— Vreau să preiei orele lui Evelyn la Rău de îndată ce pleacă.

— După cum doriţi, domnule, răspunse profesorul Sader în spatele lui.

Directorul Şcolii se întoarse.

— Şi nu ai nimic de spus în apărarea surorii tale? Tu eşti cel care a insistat să predea aici.

— Poate că se află aici înainte de vreme, răspunse profesorul Sader cu un zâmbet misterios. Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să merg la ore.

Privindu-l cu atenţie, Directorul Şcolii ridică degetul. Profesorul Sader începu să dispară în dâre albe, pentru ca apoi să redevină el însuşi.

— Încă ceva, August, spuse Directorul Şcolii, oprindu-l în loc. Cea pe care o caut... juri pe propria ta viaţă că nu este din lumea noastră?

Profesorul Sader nu clipi.

— Jur pe viaţa mea.

Directorul Şcolii zâmbi şi se întoarse.

— Apropo. Asigură-te că îi spui lui lady Lesso că dreptul de a călători dincolo de porțile școlii i-a fost revocat.

Profesorul Sader dispăru din turnul său în spatele lui, într-un fascicul alb, scânteietor.

Agatha își feri privirea cu mâna, până când lumina albă se subție și trase cu ochiul printre degete, văzând că Evelyn reapăruse în fața Directorului Școlii.

Evelyn privi pe după el și observă sute de elevi adunați în ferestrele Binelui și Răului, laolaltă cu profesorii ambelor școli, ca un public care aștepta o execuție.

— Și l-ai ales pe fratele meu, în defavoarea mea? spuse ea, uitându-se dispreţuitor spre gloata care stătea în așteptare. Ai ales un bărbat care te va distruge, refuzând o femeie care te va salva?

— Fratele tău nu minte, spuse Directorul Școlii încet.

Evelyn se răsuci spre el.

— Ar sacrifica mai mult decât adevărul pentru a te vedea mort. Și-ar sacrifica *viața*.

Directorul Școlii privi gânditor spre Povestaș.

— Fratele meu a pus o bucățică din sufletul său în blazonul elevilor pentru a se asigura că sunt protejați de mine, spuse el în cele din urmă. Și eu prefer să nu risc fără a mă asigura.

Se întoarse din nou spre Evelyn.

— Dar mă tem că timpul tău în această școală a luat sfârșit pentru moment.

Evelyn îl apucă de umeri.

— Și dacă te înșeli? Dacă eu sunt adevărata ta dragoste? imploră ea disperată. Dacă *mori* pentru greșeala ta?

Directorul Școlii privi în jos spre mâinile ei care îl strângeau ca niște gheare.

— Cât devotament...

Rânji privind-o în ochii verzi ca iarba.

— În niciun caz nu îţi pot reteza *toate* speranţele.

Încet, îşi duse mâna la piept şi scoase un fir spectral de fum albastru aprins, ca o ţandără incandescentă din inima sa. O strânse în pumn şi o aşeză pe inima lui Evelyn, privind cum este suptă înăuntru. Ea se uită şocată în jos, văzând că toţi fluturii roşii de pe rochia ei se transformară în mod magic în albastru.

— Asigurarea *mea*, Evelyn.

Directorul Şcolii o mângâie pe obraz, amuzat.

— Căci, dacă mă înşel, atunci într-o zi s-ar putea să te întorci la şcoala asta.

Se retrase brusc.

— Şi vei aduce adevărata dragoste *înapoi cu tine*.

Evelyn icni...

Directorul Şcolii o alungă din turn făcând-o să se dezintegreze într-o cometă albastră, care şuieră pe deasupra Pădurii şi se pierdu la orizont.

Agatha privi ţintă în ochii albaştri letali ai Directorului, iar scena se evaporă brusc într-un nor de fum...

Tuşi, fluturând din mâini pentru a alunga ceaţa otrăvitoare, în timp ce pe lângă ea goneau Fericiţi ţipând. Se întorsese în Sala fantomatică şi acoperită de pâclă a Binelui... revenise în istoria măsluită a lui Evelyn...

Ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru.

Agatha se întoarse şi o văzu pe Evelyn Sader dând năvală spre ea, traversând Sala Binelui, cu chipul congestionat de mânie. Doar că această Evelyn avea cu zece ani mai mult. Fluturii acestei Evelyn erau albaştri, nu roşii. Această Evelyn nu era câtuşi de puţin o fantomă

și gonea nebunește spre fata care tocmai îi invadase amintirile...

— De aceea ești în povestea noastră – ne folosești cumva... strigă Agatha retrăgându-se.

— Îl... îl aduci în-n-napoi...

Evelyn o săgetă cu un fulger de lumină albastră, iar sala se topi revenind în prezent. Vrăjitoarele alergară spre ea, iar Agatha se prăbuși la podea. Prea târziu pentru a o salva.

„Agatha."

„Agatha."

„Agatha."

Sophie făcu ochii mari spre Tedros și Hort, cerând amândoi să fie tovarășii ei de echipă în Proba în care adversarul era chiar *ea însăși*.

„Am nevoie de Agatha acum", gândi Sophie, tremurând. Nici măcar nu se putea apropia de Proba aceea.

Castor îl împinse pe Hort în față cu laba.

— Fiecare dintre voi are o singură șansă de a-i spune lui Filip de ce *meritați* să fiți aleși de el.

Hort îi aruncă lui Tedros o căutătură atât de groaznică, de parcă urma să ia foc.

— Ar trebui să lupt cu Filip deoarece nu îi sunt prieten doar la bine și nu am fost bun cu el doar când nu am fost biciuit.

Își țuguie buzele spre Sophie, iar buzele lui palide tremurară. În plus, sunt cel mai bun prieten al lui Filip. A spus-o chiar el.

Sophie se holbă la Hort, din care se scursese toată furia și arăta ca un șobolan demn de milă.

— Ei bine, poate că nu sunt cel mai bun prieten al lui Filip, se auzi o nouă voce în spatele lui. Dar îl voi ţine în viaţă.

Sophie ridică privirea încet.

— Ce am avut cu Agatha a fost cea mai profundă dragoste pe care am trăit-o vreodată, spuse Tedros, iar privirile li se înlănţuiră. Dar Filip mi-a arătat ceva şi mai profund, ca o legătură cu un frate pe care mi l-am dorit întotdeauna. Nu este ca noi prinţii – pripit, ţâfnos şi cu nasul pe sus. Este onest şi sensibil, gândeşte mult şi are sentimente reale. Băieţii nu au niciodată sentimente reale... cel puţin nu din cele cărora să nu le dea cu piciorul sau pe care să nu le ascundă. Dar el este un băiat aşa cum ar trebui să fie un băiat, cu onoare, vitejie şi suflet. Şi, poate pentru întâia oară, m-a făcut să înţeleg de ce doar moartea le va despărţi pe Agatha şi Sophie.

Tedros privi spre chipul uluit, ca de elf, al lui Filip.

— Pentru că nu m-am simţit niciodată atât de loial faţă de nimeni, băiat sau fată, cum mă simt faţă de el.

Nimeni din Sala Răului nu scoase vreun sunet.

Sophiei i se umplură ochii de lacrimi, privind ţintă spre cel care fusese cândva prinţul ei. Întreaga viaţă nu îşi dorise decât ca un băiat să o dorească. Cum ar fi putut să ştie vreodată că avea să fie ea însăşi băiat când se va întâmpla asta?

— Tedros sau Hort, Filip? spuse Castor, interpunându-se între băieţi.

Sophie îşi desprinse ochii de la Tedros. Ce făcea! Trebuia să o cheme pe Agatha chiar în clipa aceea!

— TEDROS SAU HORT? răcni Castor, încruntându-se spre ea.

Sophie își stăpâni respirația, strivind cuvintele lui Tedros care continuau să îi răsune în cap.

„Agatha va porni în curând."

„Nu contează ce spun. Nu se va întâmpla. Proba nu va avea loc."

Dar dacă va avea... dacă, cumva, va avea... prințul a cărui misiune era să o ucidă îi cerea acum *să îl accepte în echipă*!

„Hort."

„HORT."

„SPUNE HORT!"

Numele ieși încet, rostogolindu-i-se pe limbă și răsuflă ușurată, arzând de nerăbdare să aprindă felinarul și să o cheme pe cea mai bună prietenă a ei...

Dar, când ridică privirea spre Hort, zâmbetul nevăstuicii se evaporă, înlocuit de o expresie de groază și trădare atât de mare, încât Sophie știu că nu pe el îl numise.

Se întoarse încet.

Tedros îi zâmbi la rândul său celui mai bun prieten, radiind de recunoștință și afecțiune – radiind promisiunea de a o proteja pe Sophie Băiatul de Sophie Fata.

Doar că nu strălucirea lui Tedros o făcu pe Sophie să îi stea inima în loc.

Ci strălucirea de deasupra umărului lui...

...strecurându-se prin fereastra sălii băieților...

...aruncându-și săgețile de peste golf, din turnul fetelor...

...licărul unui felinar roșu, care arunca scântei de alarmă...

Și în momentul acela Sophie știu că făcuse o greșeală absolut îngrozitoare.

Capitolul 22

Ultima venită

– Mă simt ca acasă.

Apa susura sub cuvintele băiatului, precum coardele unei harfe în cântec.

Agatha deschise ochii în soarele care se revărsa peste suprafaţa lacului familiar, iar apa făcea vălurele şi licărea în briza caldă. Pentru o clipă rămase nemişcată, reflectându-i rochia neagră fără nicio formă şi chipul palid şi spectral, alături de un băiat cu păr auriu, purtând haina albastră a Fericiţilor.

— C-c-cum am ajuns aici? îngăimă Agatha, ridicând privirea spre el.

— Iat-o pe prinţesa mea, spuse Tedros, privind înspre apă. Vechea Agatha s-ar fi înroşit ca racul, întrebând „Unde este Sophie?“

Agatha se înroşi ca racul.

— Unde e? Este în siguranță? îl repezi ea, răsucindu-se și dând peste o lumină aurie orbitoare, care șterse totul în jurul lacului. Este aici...

— Am vrut să te întreb, spuse Tedros, aruncând un fir de iarbă în apă. Din momentul în care ne-am întâlnit, m-ai disprețuit... m-ai numit ucigaș, bun de nimic, măgar și cine mai știe ce...

Aruncă încă un fir de iarbă, fără să se uite la ea.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Nu înțeleg... unde suntem... spuse Agatha nerăbdătoare, scrutând zidurile aurii și incandescente de lumină ce îi sorbeau înăuntru, ca zidurile negre de vânt care ascunseseră cândva fantoma prințului ei. Ce s-a întâmplat cu povestea noastră...

— Asta încercăm să ne dăm seama amândoi, nu-i așa? De aceea am nevoie de răspuns, Agatha, zise Tedros, continuând să privească înainte. Trebuie să știu ce ai văzut în mine.

Îmbujorarea se evaporă din obrajii ei. Cândva, odată ca niciodată, fusese aici, pe același mal, aruncând chibrituri în loc de iarbă, întrebând-o pe Sophie ce văzuse în ea.

— A fost un moment, răspunse Agatha încet. Atâta tot.

Prințul ei o privi în ochi în cele din urmă.

— A fost felul în care te-ai uitat la Sophie după ce te-a părăsit la Proba de anul trecut. Ți se citea pe față că îți frânsese inima. Ca și când tot ce ți-ai fi dorit vreodată ar fi fost să te protejeze cineva așa cum l-ai fi protejat tu.

Tedros mormăi și se întoarse într-o parte.

— Mă faci să par o fată.

Agatha zâmbi în sinea ei.

— Este ceea ce m-a făcut să văd un băiat.

Umerii prinţului se încordară.

— Un băiat pe cât de vulnerabil, pe atât de puternic, spuse Agatha, privindu-l.

— Şi totuşi crezi că sunt îndeajuns de slab încât să te rănesc, spuse el încet. Pe tine, singura persoană care a văzut vreodată cine sunt cu adevărat.

Tedros se întoarse cu o privire sfredelitoare, implorând.

— Pare că lipseşte în continuare o piesă, nu crezi?

Zidul de aur din spatele lui se deschise, înghiţindu-l odată cu lumina, înainte ca Agatha să poată întinde mâna după el. Iarba se coloră brusc albastru-închis în jurul ei, copacii căpătară culoarea lavandei, locul fu cuprins de un foc pârjolitor, iar din flăcări se înălţau valuri...

Agatha deschise ochii în întuneric, cu capul dudu-indu-i. Stelele argintii clipiră spre ea pe cerul senin şi neclintit. Se ridică, învelită în pături cu căţeluşi, simţind căldura micului foc ce trosnea lângă ea şi văzu chipurile umbrite a două fete care o priveau cu ochi mari, în Poienița goală şi pustie.

— Te-ai trezit, ciripi Kiko. S-a trezit.

Reena se înecă cu acadeaua de ciocolată.

— V-v-voi merge să o chem pe Decană, se bâlbâi ea, iar şezutul ei mare dispăru legănându-se în întuneric.

Agatha simţi cuvintele zbârcindu-se şi destrămându-i-se în gura uscată. Avea membrele reci ca gheaţa, iar în minte i se derulau imagini panicate... Chipul frumos al lui Tedros, implorând pe malul unui lac... Faţa

împietrită a Sophiei, preschimbată în băiat... Fața lui Evelyn care se repezea spre ea...

— Directorul Școlii... trebuie să îi spun lui Dovey... îngăimă Agatha frenetic, iar ultimele momente în care fusese trează se încețoșară din nou. Îl readuce la viață...

— Vai de mine. Decana ne-a spus că vei bate puțin câmpii când te vei trezi, se agită Kiko, cu palma pe fruntea Agathei. Mmm, ai o febră teribilă, de parcă te-ai fi copt într-un foc.

— Este un foc chiar aici, bombăni Agatha...

— Decana a zis că ai avut o reacție la fumul fantomă, rosti Kiko mecanic, fără să o bage în seamă. Pentru că ești Cititoare, ai o imunitate scăzută și toate celelalte. Hester, Anadil și Dot băteau câmpii întruna că Decana ți-a făcut ceva, dar toată lumea crede că și ele au inhalat prea mult fum. Ultima dată când am văzut-o, Hester flutura un felinar roșu pe o fereastră de parcă o luase razna. Singurul lucru mai rău decât o vrăjitoare tatuată este o vrăjitoare tatuată *dusă*. Totuși, să rămâi fără cunoștință *o zi* întreagă este jalnic, Agatha, că este de vină imunitatea sau nu. Ai pierdut totul: anunțarea echipei, marele festin, piesa de teatru – deși s-a terminat devreme, deoarece podoaba pe care o purta Mona pe cap a încercat să o mănânce. Eu zic că Hester a blestemat-o, dacă mă întrebi pe m...

Agatha o înșfăcă de guler.

— Ascultă, găgăuță! strigă ea, încă ametită și înceată. Decana este *periculoasă*! Trebuie să le spun lui Dovey și Lesso înainte de Probă...

— Agatha, rosti Kiko apăsat și ferm. Proba a început acum două ore.

— Ce?

Agatha îi dădu drumul şocată.

— Dar este... este...

În voce i se citea groaza.

Încet, privi în jos, dădu deoparte păturile cu căţeluşi şi se văzu înveşmântată în tunica albastru-safir a Probei, făcută din zale subţiri, şi o mantie de lână, cu glugă, de aceeaşi culoare, căptuşită cu brocart argintiu. În buzunarul din faţă al mantiei, împodobită cu blazonul cu fluture albastru, se afla o batistă albă de mătase, licărind la cusături, fermecată.

Agatha se răsuci spre porţile Pădurii Albastre care se ridicau deasupra ei, magic, luminate de flăcări, pecetluindu-i pe cei aflaţi înăuntru, în vreme ce o ceaţă cenuşie, fermecată, învăluia arborii prin porţi, împiedicând-o să vadă ce se întâmpla în Pădure. Îşi lungi gâtul spre tabela gigantică de pe poarta de vest, pe care licurici pâlpâitori alcătuiau următoarele cuvinte:

PROBA POVEŞTII: FETE

SOPHIE

HESTER

DOT

BEATRIX

ANADIL

MONA

ARACHNE

MILLICENT

YARA

— Ele sunt în pădure acum, spuse Kiko. Trimit perechi o dată la zece minute: o fată, un băiat. Au intrat deja nouă perechi, a mai rămas una. Nimeni nu și-a aruncat steguleţul la pământ, nimeni nu s-a predat încă...

Dar Agatha continua să se uite cu gura căscată la tabelă.

— *Sophie?* Sophie este... *înăuntru*?

— A intrat cu prima pereche, a spus Decana. Chestia este că nimeni nu a văzut-o intrând. Dar licuricii i-au aprins numele, ceea ce înseamnă că *trebuie* să fie în Pădure! Slavă cerului, căci nu putem câștiga fără voi două. Decana nu s-a îndoit nicio clipă că te vei trezi...

— Dar cum poate Sophie să ia parte la Probă!? bolborosi Agatha și porni clătinându-se spre porţi. Când s-a întors? De ce nu m-a ajutat? Trebuie să o văd pe Dovey sau pe Lesso sau...

Deasupra ei explodară aclamaţii.

— A-GA-THA! A-GA-THA! A-GA-THA!

Agatha căscă ochii spre balcoanele castelului albastru, ticsite de eleve care aveau o vedere directă asupra ei printre copacii desfrunziţi din Poieniţă. Îi urlau numele, scuturând zdrăngănitoare și aruncând confetti, fluturând pancarte colorate: HAIDEŢI, FETELOR! BĂIEŢII = SCLAVI! S&A, SALVAŢI ZIUA!

Agatha își miji privirea spre cel mai înalt balcon al Turnului Carităţii, unde se strânseseră toţi profesorii, cu feţele abia vizibile.

Dar zări silueta ţeapănă a profesoarei Dovey și a lui lady Lesso, privirile lor îngrozite – și pe Pollux păzind ușa din spatele lor, cu capul pe un corp masiv de urs.

— Vezi, Bilious, ţi-am spus că va fi gata, se auzi o voce.

Agatha se răsuci spre Decană, care se îndrepta legănându-se spre poarta din colţul de vest, cu profesorul Manley, cu capul ca o pară şi faţa ciupită de vărsat, însoţiţi de două nimfe plutitoare, cu părul verde. Profesorul Manley mormăi spre Kiko, care o zbughi ca un mieluşel, înainte de a mârâi şi mai ameninţător când o zări pe Agatha.

— Norocul tău, făcu el dispreţuitor. Exact la timp.

— Noroc, într-adevăr, spuse Decana, cu un zâmbet afectat care îi transmise Agathei că nu era câtuşi de puţin norocoasă.

Manley se îndreptă hotărât spre poarta de est.

— Evelyn, dacă mai umblaţi cu cioara vopsită, s-a zis cu voi toate, îi aruncă el. Vom trimite ultimul băiat în două minute, fie că Cititoarea voastră este gata sau nu.

De îndată ce dispăru, Agatha se răsuci spre Decană, stacojie.

— Cum ai făcut-o pe Sophie să ia parte la Probă, vrăjitoare ce eşti! I-ai întins o cursă când a venit după mine? I-ai făcut şi ei o vrajă de nemişcare?

Decana se apropie tiptil de ea, iar buzele i se răsuciră într-un rânjet.

— Vezi tu, Agatha, în versiunea ta a poveştii, *eu* sunt ticăloasa. În versiunea ta, *eu* i-am pricinuit simptomele Sophiei... *Eu* am făcut-o să ia parte la Probă... *Eu* pot readuce la viaţă un spectru... gânguri ea. Dar nu ai învăţat asta până acum?

O apucă pe Agatha de obraji, cu unghiile ei ascuţite şi aurite.

— Versiunea ta a poveştii este de obicei *greşită*.

Agatha scrâşni din dinţi spre ea.

— *Zău*? Spune, rogu-te, dacă nu tu faci toate lucrurile astea, cine le *face*?

Decana zâmbi întunecat.

— Cum obișnuia să spună fratele meu? Uneori răspunsul este prea aproape pentru a-l vedea. Uneori răspunsul – își lipi buzele reci de urechea Agathei – este exact *sub nasul tău*.

— Minciuni sfruntate, nimic altceva, răspunse Agatha mânioasă, împingând-o din cale, dar Decana rânji mai larg, ca și când ar fi savurat un secret.

— Duceți-o la porți, porunci ea.

Nimfele o apucară pe Agatha de brațe și împreună o ridicară de la pământ, făcând-o să plutească spre poarta de vest a Pădurii...

— Nu! Sophie va scăpa cu viață, mă auzi! țipă Agatha în urma ei. Vom scăpa *cu viață*!

Dar zâmbetul Decanei, precum cel al pisicii de Cheshire, dispăru, în vreme ce nimfele zburară cu Agatha pe după colț, pe lângă drugii încrucișați și arzând în flăcări de pe porți, în aclamațiile din ce în ce mai răsunătoare ale fetelor de deasupra.

Nimfele o târâră spre un roi de fluturi, care zburătăceau dinadins deasupra unei porțiuni din poarta de vest, sub tabela pe care era afișat punctajul fetelor. Zvârcolindu-se în van în strânsoarea nimfelor, Agatha ridică privirea spre castelul roșu al băieților, care se înălța deasupra Pădurii dinspre est. Văzu băieții înghesuindu-se în balcoane, în uniformele lor de piele, roșu cu negru, fluturând pancarte, iar scandările lor îndepărtate se amestecau cu cele ale fetelor. Tabela pe care era afișat scorul băieților era înclinată spre școala lor, spre

poarta de est, aprinsă de licurici. „Pe acolo trebuiau să intre băieţii", se gândi ea...

Deodată însemnătatea momentului o izbi în moalele capului. Asta era. Chiar se întâmpla.

Participa la Probă împotriva propriului ei prinţ. Dacă îl învingea, pe el şi pe toţi acei băieţi şi prinţi însetaţi de sânge, poate că ea şi Sophie ar putea scăpa cu viaţă. Dacă pierdea, avea să fie executată împreună cu cea mai bună prietenă a ei.

„Nu lipseşte nicio piesă", îşi spuse ea, scrâşnind din dinţi, blestemându-şi visurile şovăielnice, pline de prinţi.

Ea şi Sophie îl vor înfrunta pe Tedros, într-o Probă pe viaţă şi pe moarte.

„Dar când se întorsese Sophie? Găsise Povestaşul?" se gândi Agatha înnebunită, uitându-se la numele prietenei sale afişat pe tabela de marcaj. „Se opusese să ia parte la Probă?"

Şi totuşi... niciuna dintre fete nu o *văzuse* pe Sophie intrând, spusese Kiko. Agatha se încruntă, confuză. Să nu o fi forţat Decana pe prietena ei să ia parte la Probă, la urma urmelor?

— Ce s-a întâmplat cu Sophie? imploră ea nimfele care o duceau tot mai aproape de fluturi, sub tabela cu scorul fetelor. Aţi văzut-o...

Rămase fără glas. Căci acum putea să citească numele de pe tabela de marcaj a băieţilor din întreaga Pădure.

TEDROS

ARIC

PRINŢUL DE AVONLEA

PRINȚUL DE GINNYMILL

RAVAN

NICHOLAS

PRINȚUL DIN DEȘERTUL SHAZABAH

PRINȚUL DE FOXWOOD

Doar că mai era un nume, care strălucea în fruntea listei.

FILIP.

Agatha își înghiți țipătul.

FILIP.

FILIP.

FILIP.

Sophie lua parte la Probă în chip de băiat.

Sophie lua parte la Probă luptând alături de aceiași băieți care voiau să o ucidă.

Groaza i se temperă și toate întrebările despre cum se întâmplase dispărură. Dacă Sophie era băiat, avea să fie în siguranță, apărată de Tedros, nu-i așa? „Atâta timp cât Sophie rămâne Filip, Tedros nu o poate găsi", se gândi Agatha, iar pulsul îi încetini când nimfele o așezară jos, lângă fluturii care îi dădeau târcoale.

„Iar dacă nu o poate găsi, nu o poate ucide."

Poate că prietena ei făcuse totuși o mișcare ingenioasă...

Stomacul Agathei tresăltă brusc.

„Trei zile." Yuba spusese că vraja lui Merlin avea să dureze doar trei zile... până la începerea Probei.

Sophie se va transforma din nou în fată dintr-o clipă în alta.

În mijlocul unei haite de băieți care o vor ucide pe loc.

Agatha simți un val de sânge pulsându-i în picioare, pregătind-o de fugă.

Trebuia să o găsească pe Sophie *acum*.

Dinspre tabela de marcaj a băieților și a fetelor se auzi o bubuitură, iar spre cer urcară jerbe roșii și albastre. Numele AGATHA scânteie animat de licurici pe tabela fetelor, fiind ultimul combatant rămas, iar pe cea a băieților apăru VEX...

Fluturii albaștri dădură năvală spre poartă, închipuind forma unei uși peste drugii aprinși. Prin această ușă, flăcările se topiră instantaneu, preschimbându-se în apă, deschizând o mică perdea lichidă înspre Pădure. Agatha își miji privirea printre zidul de picături și zări o cărare îngustă înainte, șerpuind printre ferigile albastre scânteietoare.

Cu un an în urmă, ea și Sophie luptaseră împreună în această Probă și scăpaseră cu viață.

Anul acesta vor trebui să se găsească una pe cealaltă.

Tot ce putea să spere Agatha era ca Tedros să nu o fi găsit primul pe Sophie.

„Vin, Sophie."

Nimfele o împinseră pe poartă și simți o ploaie caldă, ca o îmbrățișare. Apoi Agatha auzi mugetul flăcărilor în urma ei și știu că era înăuntru.

Capitolul 23

Moarte în pădure

Toţi muşchii din corpul de băiat al Sophiei îngheţară când văzu numele Agathei aprinzându-se pe tabela fetelor, deasupra Pădurii Albastre.

„Este înăuntru."

„Agatha este înăuntru."

Toată teama şi ura de sine pe care le adunase Sophie în ultima zi, de când văzuse arzând felinarul roşu al prietenei sale, de când devenise prizonieră în această Probă înfiorătoare, se risipiră ca o pală de vânt şi fu cât pe-aci să cadă în genunchi. Cum, necum reuşiseră să ajungă amândouă aici; măcar erau amândouă în viaţă şi în acelaşi loc.

„Cum am putut să îl aleg pe Tedros!" se mustră Sophie. În acel moment îngrozitor, de o absolută stupiditate, în care crezuse că s-ar putea ca el să o placă din nou, uitase două lucruri. În primul rând, Tedros voia să le ucidă, pe ea și pe prietena ei cea mai bună. Și, în al doilea rând... „crede că sunt băiat. BĂIAT!"

Sophie privi spre Pădurea deasă din fața ei, luminată pentru Probă, cu o incandescență de zăpadă alb-albăstrie, precum o țară a minunilor, psihotică și hibernală. Voia să o strige din toată ființa pe Agatha, să fugă și să se ascundă cu ea...

— Grăbește-te Filip, se încruntă Tedros, întorcându-se spre el, în timp ce înainta prin Tufărișul Turcoaz întortocheat, cu scutul rotund de oțel, cu sabia Excalibur în mână și cu litera T cusută pe gulerul mantiei negru cu roșu pătat de sânge. Aproape că ne-ai omorât pe amândoi deja. Încearcă să ții pasul.

Sophie se grăbi să îl prindă din urmă, cu sabia în teacă izbindu-i-se de coapsa imensă și cu inițiala F de pe uniforma ei băiețească pătată și mai rău de sânge. După douăzeci de minute de la începerea Probei, dăduseră peste o știmfă rănită, al cărei trup fără carne zăcea în Câmpiile cu Afine, cu una dintre aripile numai piele și os zdrobită. Tedros a spus să o lase în pace, căci știmfele îi atacau pe Nefericiți, nu pe prinți – ca să o vadă repezindu-se țipând la Filip și înghițindu-i scutul în întregime. Tedros a sărit în apărarea prietenului său, în vreme ce Filip urla și sărea de colo-colo ca un idiot, iar știmfa era cât pe-aici să îi mănânce pe amândoi înainte ca Tedros să o decapiteze în cele din urmă. De atunci îi arunca priviri atente prietenului său.

— Nu-i vina mea că pasărea aia e dementă, insistă Sophie pentru a patra oară, încercând să sune cât de princiar putea.

Ultima zi în Școala pentru Băieți zburase într-o ceață plină de panică. Disperată să răspundă semnalului de alarmă al Agathei, Sophie așteptase până la lăsarea serii, sperând să plece pe furiș spre castelul fetelor, dar Castor dormi în fața Camerei de Asuprire, pentru a se asigura că cel care conducea echipa băieților rămânea în celulă și se odihnea. Nu că Sophie s-ar fi putut odihni chiar dacă dorea – Tedros își petrecu toată noaptea desenând hărți detaliate ale Pădurii Albastre, ascuțind sabia tatălui său, pe care Manley i-o returnase înciudat, și făcând strategii, așa cum făcuse pe când era căpitanul armatei Binelui.

— Vom fi propriul nostru grup, Fil. Lasă-i pe Aric și pe prinți să le atace pe celelalte fete, în timp ce noi vom ținti direct spre Sophie și Agatha. Fără îndoială luptă împreună, la fel ca noi doi, spuse el. Trebuie să le ucidem pe loc, altfel ne vor omorî ele pe noi.

— Nu putem să ne ascundem sub podul Apei Albastre până la răsărit? icni Sophie, cu perna peste părul înfoiat de prinț.

— Asta m-aș aștepta să spună o fată, pufni Tedros.

Acum, fata aceea, prizonieră în corpul unui băiat, îl urma pe cel care avea să o asasineze, printr-un tufăriș albastru întortocheat. Tedros ridică privirea spre fiecare stejar turcoaz, scrutându-l înainte de a sări pe cel mai înalt trunchi din cele din jur.

— Ce faci? șuieră Sophie.

— Agatha tocmai a intrat pe poarta de vest, spuse Tedros, cățărându-se în copac. Primul lucru pe care îl va

face va fi să traverseze Câmpul cu Ferigi pentru a o găsi pe Sophie. Haide, vom vedea bine ferigile de aici de sus.

Sophie nu se mai cățărase niciodată în copaci („Doar băieții se puteau bucura de o formă atât de josnică de divertisment", declarase ea), însă gândul că avea să o vadă pe Agatha o făcu să urce în vârful stejarului mai repede decât Tedros. Își găsi un loc pe cea mai înaltă creangă, cu briza înghețată amorțindu-i fața, și încercă să își mijească ochii pe deasupra coroanelor dese ale arborilor, în timp ce prințul urca în spatele ei.

— Nu văd nimic, mormăi ea.

— Ia-mă de mână.

Sophie privi țintă la palma întinsă a lui Tedros.

— Relaxează-te, amice, nu te voi lăsa să cazi, spuse el.

Sophie își puse mâna mare în palma lui, iar el o strânse ferm, apoi se înălță spre frunzișul mai rar, trăgându-l pe tovarășul său de celulă după el. Fața Sophiei, pe care începea să se ivească barba, se înroși ca racul, amintindu-și cum era când o ținea Tedros de mână, așa cum făcuse cu un an în urmă, când se îndrăgostiseră prima oară... când o invitase la bal, chiar aici, în Pădure... se aplecase în lumina lunii, exact așa... buzele lui căutându-le pe ale ei...

—Transpiri ca un porc, Filip, pufni Tedros, dându-i drumul mâinii lipicioase.

Sophie tresări și ieși din transă, țipând în sinea ei, și se apucă de o creangă, pierzându-și echilibrul.

— Nu vezi nicio fată? întrebă Tedros. Le vezi?

Sophie privi printre frunze, la priveliștea largă a Pădurii de nord. Câmpul cu Ferigi, Tufărișul cu Pini și Tufărișul Turcoaz erau luminate din plin, cu aceeași

incandescență hibernală, dar nu putea vedea nicio uniformă safir a fetelor – doar câteva mantii cenușii ale băieților furișându-se printre arbuști. Simți o împunsătură de tristețe nevăzând-o pe Agatha, apoi ușurare că nu o zărea nici Tedros.

— Ea și Sophie trebuie că se ascund speriate, spuse prințul. Vom aștepta aici până când va mișca vreuna dintre ele...

O explozie de artificii albe se răsfiră pe cer, din Pădurea de sud, semnalând prima predare. Tedros și Filip se răsuciră, aproape alunecând de pe creangă, și văzură coroanele copacilor foșnind în depărtare, lângă Răzorul cu Dovleci. Răsunară strigăte, ale unui băiat și ale unei fete, laolaltă cu țipetele stridente ale unui monstru, în timp ce pe deasupra copacilor zburară dovleci albaștri, ca niște mingi lovite cu piciorul, urmați de o jerbă de artificii roșii și albe, într-o explozie lungă și înspăimântătoare.

Apoi se așternu tăcerea.

— Ce s-a întâmplat? îngăimă Sophie.

— Una dintre capcanele profesorilor, spuse Tedros. Doar că a prins copii din ambele tabere, orice ar fi fost.

Sophie se răsuci către tabelele de marcaj. „Te rog. Nu Agatha."

VEX, RAVAN, MONA și ARACHNE se întunecară toate.

Sophie oftă ușurată, apoi se încordă.

— Nu i-a ucis pe niciunul dintre ei, nu-i așa?

Tedros clătină din cap.

— Artificiile sunt diferite dacă mori, în loc să te predai. L-am întrebat pe Manley.

Sophie simți un val puternic de greață. Ideea că Tedros ar ucide-o cu adevărat nu îi intrase cu totul în

cap. Dar faptul că îi pusese lui Manley întrebarea aceea simplă făcu ca lucrurile să devină reale. În desișul de sub ei se auziră pași, iar cei doi băieți priviră în jos și văzură doi prinți, unul voinic, altul slab ca un țâr, strecurându-se pe potecă, amândoi înarmați cu securi de luptă.

— Nefericiții sunt vai de capul lor când trebuie să lupte cu monștrii – sunt prea obișnuiți ca aceștia să fie de partea lor, spuse prințul cel voinic. Chiar și cu ajutorul nostru, Nefericiții ăia și-au aruncat steguleţele ca niște prostănaci.

— Ah, ei bine, vom avea noi mai multe șanse să găsim comoara, spuse cel slăbănog, iar dinții îi clănțăneau din pricina frigului. Însă fetele alea, Cititoarele, nu se văd nicăieri, și am răscolit toată Pădurea de sud.

— Probabil se ascund sub Podul Apei ca niște lașe. Haide.

Sophie îi urmări plecând, iar inima i se strânse și mai tare.

— Filip? spuse Tedros văzând chipul prietenului său.

— Prinții se transformă în asasini? Găsirea comorii depinde de viețile a două fete?

Sophie se întoarse, palidă și speriată.

— Tu nu ești așa, Tedros. Indiferent ce crezi că s-a întâmplat, zise ea, iar vocea scăzută i se poticni. Nu ești un ticălos.

Încet, fața prințului se înmuie, ca și când în cele din urmă s-ar fi văzut prin ochii prietenului său.

— Nu mă cunoști, spuse el încet.

Sophie simți că ramura se clatină, apoi își dădu seama că îi tremurau picioarele.

— Dacă toate astea nu sunt decât o greșeală? șopti ea. Dacă Sophie nu vrea decât să meargă acasă cu prietena ei?

Tedros strânse din maxilar uitându-se în depărtare, luptându-se cu sine însuși.

— Dacă nu vrea decât să își recapete finalul fericit? spuse Sophie.

Corpul lui Tedros se încordă și mai tare, ca o carapace gata să crape...

Apoi chipul i se împietri din nou ca o mască.

Sophie îi urmări privirea care trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre vârful unui turn din castelul fetelor, înălțat deasupra Pădurii Albastre, în linie directă cu copacul lor. Tedros își miji ochii spre acoperișul deschis din Turnul Onoarei, luminat de torțe și împrăștiind artificii pe cer.

— Vino, haide să mergem, zise Sophie repede, știind ce era pe acoperișul Onoarei...

Dar Tedros nu se mișcă, privind spre menajeria de garduri vii dedicată cândva tatălui pe care îl prețuia... acum preschimbată în imaginea mamei care îl abandonase.

— Tedros, orice ar fi, nu merită să te uiți, insistă Sophie.

Prințul rupse o frunză mare și albastră din copac și o transformă în gheață cu degetul care licări auriu și incandescent. Ridicând-o la ochi, topi magic marginile gheții până când aceasta se curbă ca lentila unui binoclu, mărind priveliștea așternută sub ochii lui.

— Tedros, te rog, repetă Sophie.

Dar deja găsise ultima sculptură de lângă balcon, încadrată de un perete de ghimpi mov. Imaginea mamei sale

care își îneca prințul nou-născut cu o ură necruțătoare. O mamă care dorea ca singurul ei fiu să moară.

— Nu este adevărat, rosti Sophie încet, uitându-se prin lentila lui. Știi că nu este.

Tedros nu spuse nimic, privind țintă spre scenă și scoțând aburi cu răsuflarea sacadată.

— Vrei să știi de ce trebuie să moară fetele alea? spuse el. Din același motiv pentru care tata a lăsat un preț pe capul mamei mele.

Se întoarse spre prietenul său, cu ochi umezi.

— Pentru că este singurul final fericit rămas.

Speranța se evaporă de pe chipul Sophiei ca o lumină ce moare.

— Acum chiar că suni ca un ticălos, îngăimă ea.

Cei doi băieți se priviră încruntați, cu piepturile atingându-li-se pe creangă, și lacrimi în ochi.

Tedros se strecură pe lângă Filip și dădu să coboare din copac.

— Du-te și ascunde-te dacă vrei, spuse el. Dar eu le voi găsi pe fete.

Sophie îl privi țeapănă, iar pe spate simți cum i se scurg broboane reci de sudoare. Voia din toată ființa să o ia la goană și să se ascundă sub pod până la răsărit, să-și salveze viața.

Dar nu îl putea lăsa să o găsească pe Agatha.

Cu picioarele tremurând, îl urmă pe prinț.

Agatha știa multe lucruri despre Sophie, de la culoarea ei preferată (rozul primulelor) până la semnul din naștere în formă de căpșună de pe glezna ei și felul în care roșea întotdeauna înainte de a râde. Dar, mai ales, Agatha știa că Sophie va avea doar o singură tactică pentru a supraviețui acestei probe.

Să se ascundă sub pod.

Știind că Tedros o va vâna din momentul în care intrase în pădure – spionând-o chiar dintr-un copac, din câte îl cunoștea, Agatha se mogrifică într-un râs negru și își cără hainele în gură, furișându-se prin Câmpul cu Ferigi. Când ajunse la Apa Albastră, care bolborosea liniștită sub podul cenușiu de piatră, își reluă forma umană și se îmbrăcă ascunzându-se în tufișurile albastre de mentă, apoi se strecură pe malul umbrit al apei. Sub pod era întuneric beznă, dar nu își putea aprinde degetul de teama de a nu atrage băieții.

— Sophie? șopti Agatha, intrând în apa rece ca gheața până la genunchi, iar peștii o zbughiră speriați.

Nu avea de unde să știe dacă nu cumva Sophie se transformase într-o pisică de mare.

— Sophie, sunt e-e-eu, șuieră ea, cu dinții clănțănindu-i...

O mână rece ca gheața o apucă de ceafă și o trase în apă. Ieși la suprafață căznindu-se să tragă aer în piept și deschise gura să strige după ajutor, când le văzu pe Hester, Anadil și Dot uitându-se la ea, cu fețele camuflate cu noroi, ascunse până la mijloc în apă, într-o scobitură din mal. Agatha s-ar fi putut prăbuși de ușurare.

— V-am spus că va veni aici, pufni Dot către vrăjitoare înainte de a-i întinde Agathei doi pumni plini cu sardine transformate în spanac și sfeclă elvețiană.

Agatha avea tendința să considere legumele mâncare pentru iepuri, dar era prea flămândă ca să îi mai pese.

— Unde este Sophie? mormăi ea cu gura plină de spanac.

— Credeam că va fi cu tine, se încruntă Anadil, iar șobolanii i se iviră de sub guler, cu fețele blănoase

camuflate și ele. În schimb suntem toate aici, încercând să nu murim, pe când muierea aia a dat bir cu fugiții și luptă de *partea* cui nu trebuie.

— Nu pentru mult timp. Vraja lui Yuba își va pierde efectul dintr-o clipă în alta, zise Agatha încordându-se. Trebuie să o găsim pe Sophie înainte să se transforme din nou în fată.

Până și demonul lui Hester părea îngrijorat acum.

— Și mai e ceva, spuse Agatha amenințător.

Cu voce scăzută, le povesti tot ce văzuse în memoria lui Evelyn, până când vrăjitoarele ajunseseră practic să gâfâie de spaimă.

— Îl aduce pe Directorul Școlii înapoi? țipă Dot. Cum?

— Vorbește încet, imbecilo! o repezi Anadil. Uite, nu are sens. Nici măcar un clarvăzător nu poate aduce o fantomă înapoi din morți pentru mai mult de câteva secunde...

— Dacă nu cumva a găsit o altă cale, cugetă Hester, ridicând privirea spre Anadil. Doar că are nevoie de ajutor pentru a o face.

Agatha simți fiori pe șira spinării, amintindu-și cuvintele enigmatice ale lui Evelyn înainte de venirea nimfelor, sugerând că Decana nu era singurul Rău din această poveste. Dar cine altcineva atunci? Cine o putea ajuta să îndeplinească un plan atât de funest? Cine avea să sfârșească în rolul de *ticălos*?

Se gândi la mesajul țestoasei, care o avertizase în legătură cu această Probă... la rețeta din biroul Decanei, care dezvăluia o vrajă ce le condusese spre... spre zâmbetul malițios al lui Evelyn care știa exact unde se afla Sophie în tot acest timp...

— A vrut ca eu și Sophie să luăm parte la Probă separat, spuse Agatha, înțelegând brusc. A fost planul ei tot timpul. A vrut ca Sophie să fie în echipa băieților.

— Dar de ce? întrebă Dot. De ce ar vrea ca Sophie să lupte cu Tedros?

Hester avu privirea aceea gânditoare și preocupată din nou înainte de a se uita încruntată spre Agatha.

— Este ultima oară când te voi întreba lucrul ăsta, Agatha. Ești sigură că Sophie e Bună?

Agatha se uită spre tabela cu punctajul băieților, iar numele lui Filip licărea aprins de licurici.

— Vechea Sophie s-ar ascunde aici pentru a-și salva pielea. O știm toate, spuse ea, aproape ca pentru sine. Dar, în schimb, este în pădure, cu băieții... adăugă uitându-se spre Hester. Asigurându-se că nu mă găsesc.

Hester lăsă aerul să-i scape din piept, convinsă în cele din urmă.

— Atunci trebuie să o găsești înainte să se transforme din nou în fată, nu-i așa? Să o găsești pe Sophie și să te ascunzi cu ea până la răsărit. Să ne lași pe noi să luptăm cu băieții. Dacă veți câștiga proba, vom avea o nouă șansă de a găsi Povestașul. *Trebuie* să fie în turnul ăla unde...

Se opri înțepenind, mijindu-și privirea.

Agatha auzea și ea vocile acum.

— Millie, ar trebui să ne ascundem aici, zise Beatrix de pe malul de deasupra lor.

Capul ei chel apăru în raza lor vizuală când își vârî papucul albastru în apă și intră tremurând cu mantia de safir plutind în spate ca o capă.

— Băieții vor presupune că suntem aici ca niște lașe, spuse Beatrix. Dacă așteptăm sub mal, îi putem ataca primele.

Millicent veni în urma ei, cu părul roşu murdar prins în creştetul capului.

— În continuare, sunt de părere că ar trebui să ne mogrificăm şi să aşteptăm într-un copac.

— Şi să sfârşim goale în pădure, dacă trebuie să ne reluăm forma? mormăi Beatrix cercetând malul în căutarea unui loc în care să se ascundă. Nu va fi *observabil*...

Vocea i se întrerupsese când se uită la propria ei reflexie în apa întunecată. Doar că mai era ceva reflectat lângă ea... O pereche de ochi... Nu, două perechi... Trei...

Ridică privirea icnind – Agatha îi acoperi gura cu mâna şi o ţintui de mal împreună cu Anadil, în timp ce Hester şi Dot o imobilizară pe Millicent.

— Unde este Povestaşul? mârâi Agatha, eliberându-i gura.

— În caz că ţi-a scăpat, suntem în aceeaşi *echipă*, îi aruncă Beatrix.

— Unde l-ai ascuns? şuieră Agatha. De ce nu l-a putut găsi Sophie?

— În primul rând, habar nu am despre ce vorbeşti. În al doilea rând, de când s-a transformat Prinţesa Agatha într-un acolit agresiv?

— Mantia din piele de şarpe de sub patul tău... uniforma de băiat... ai fost *în* castelul băieţilor...

— Singurul lucru de sub patul meu este un cufăr cu lucruri pentru machiaj şi extensii de păr care îmi lipsesc foarte mult, ca să fiu sinceră...

— *Minţi*, rosti Agatha ameninţător. Ştim că Decana te-a trimis!

— Decana de-abia mă cunoaște, oricât de tare m-aș strădui să o lingușesc, răspunse Beatrix. Am fost selectată să iau parte la Probă după ce am obținut primul loc și nu mi-a acordat nici cea mai mică atenție. Mă gândesc că, dacă voi câștiga Proba, s-ar putea să învețe cum mă *cheamă*.

Agatha o privi țintă, surprinsă. Îi scrută fața lui Beatrix și în cele din urmă își slăbi strânsoarea, iar Beatrix se eliberă.

— Vino, Millie. Haide să vânăm băieți, pufni ea, înaintând prin apă, iar prietena ei pistruiată se grăbi să o prindă din urmă.

Agatha se uită cu ochi mari și sticloși în apele râului, pierdută în gânduri. Ridică privirea spre Hester, palidă la față.

— Hester, dacă uniforma de băiat nu a fost a lui Beatrix... atunci a cui a fost?

Dar Hester nu o asculta, nici Anadil sau Dot. Toate trei se uitau cu ochii cât cepele în spatele ei, paralizate.

Agatha se întoarse încet.

În aval, un prinț voinic îi pusese securea la gât lui Beatrix, în vreme ce un prinț slab o țintuia pe Millicent cu sabia. Aric stătea între ei, rânjind către Agatha și vrăjitoare, cu un pumnal ruginit și zimțat în mână.

— Lasă-le să se predea, Aric, spuse Agatha răgușit, încercând să-și păstreze calmul. Lasă-le să arunce steagul.

— Acestea sunt regulile de la Școala pentru Bine și Rău? zise Aric zâmbind spre ea, iar ochii violeți i se învolburară. Păcat că nu sunt *elev*.

— Atunci nu ai ce căuta aici, se încruntă Agatha spre el, iar vocea începu să-i tremure când Beatrix și

Millicent se smiorcăiră mai tare. Şi nici prinţii cu care ai venit.

— Vezi tu, mama obişnuia să-mi spună că adevăraţii ticăloşi nu au decât un singur Potrivnic. O singură persoană care stă în calea fericirii lor.

Cu pumnalul său ruginit, Aric îşi pieptănă ţepii de păr negru, lucind precum pliscurile de corbi.

— Doar că Potrivnicul meu, se pare, este în *şcoala* ta. Iar dacă războiul nu mă va aduce în faţa lui, poate că un mic masacru îl va aduce pe el la mine.

— *Potrivnicul* tău? De *aceea* eşti aici? spuse Agatha îngrozită, privind la securile prinţilor care zgâriau gâturile fetelor. D-d-dar cine? Cine din şcoala asta ar putea dori să rănească oameni nevinovaţi?

Aric se opri, privind-o ţintă.

— Ăsta-i pericolul poveştilor.

Privi încruntat spre castelul fetelor, iar ochii lui mov se înnegurară de o tristeţe ciudată.

— Uneori o poveste o deschide pe alta.

Se întoarse spre prinţii săi.

— Ucideţi-le.

Prinţii ridicară securile. Beatrix şi Millicent icniră, urmând să moară...

— *NU!* strigă Hester.

Demonul tatuat îi explodă de pe gât, umflându-se până ajunse cât un pantof şi căpătând culoarea sângelui. Exact când lamele securilor atingeau gâturile fetelor, iar Beatrix şi Millicent se sufocau, demonul lui Hester smulse steguleţele albe ale fetelor din buzunarele mantiilor şi le aruncă la pământ. Ambele Fericite dispărură instantaneu, în vreme ce securile despicară

aerul rarefiat, iar din corpurile lor evaporate se ridicară artificii albe spre cer, pârjolindu-i pe prinți și făcându-i să cadă zvârcolindu-se la pământ.

Furios, Aric își aruncă pumnalul zimțat spre Hester, însă aceasta se transformă în morcov în aer și se întoarse ca un bumerang lovindu-l în față și doborându-l la pământ.

— Fugiți! strigă Dot spre Agatha și vrăjitoare.

Fetele se răsuciră toate pe călcâie, gata să o ia la goană, dar din Câmpul cu Ferigi dădeau năvală spre ele încă șase băieți cu capetele acoperite de glugi și fluturându-și armele. Agatha făcu ochii mari. Niciunul dintre ei nu era Filip... sau Tedros.

— Du-te și caut-o pe Sophie! strigă Anadil spre Agatha, trăgându-se aproape de Hester și Dot.

— Lupt cu voi! răspunse Agatha.

— Agatha, *pleacă*! spuse Dot, băieții aflându-se la șapte metri distanță. Sophie are nevoie de tine înainte de a fi prea târziu!

— Nu! Nu vă pot lăsa să muriți! strigă Agatha...

— Nu pricepi! zise Hester și se răsuci spre ea, aruncând scântei din ochi. La întrunirea vrăjitoarelor nu este loc pentru o a *patra*. Nu *te vrem*!

Simțind lacrimile înțepătoare, Agatha sprintă spre copacii albaștri, uitându-se în urmă și văzând că Hester era cu ochii pe ea, albă de frică. Apoi Hester se întoarse, degetul îi licări roșu incandescent, dar băieții se apropiară și Agatha nu mai văzu nimic de ei.

Sus, în balconul profesorilor, lady Lesso și profesoara Dovey strângeau din dinți privind tabelele cu punctajul

băieților și fetelor, luminate de torțe – singurul semn care le spunea ce se întâmpla în Pădurea tainică și întunecată.

Cu coada ochiului, profesoara Dovey se uită la fluturiii învârtejiți deasupra profesorilor și la Pollux care păzea ușa. Nu se vedea nici urmă de Evelyn pe vreunul din balcoane sau în Poienița de dedesubt.

Se auziră aclamații puternice de jos, de la școala băieților, sărbătorind dispariția numelor lui Beatrix și Millicent de pe tabelă. Cele două fete reapărură în Poieniță, tremurând și plângând, înainte ca nimfele să le ducă în zbor înapoi în castel, unde aveau să primească tratament magic.

În vreme ce băieții scandau fuduli din toți rărunchii, bucuroși că în echipa fetelor nu mai rămăseseră decât șase concurente, profesoara Dovey se apropie de lady Lesso.

— Scutul tău protejează poarta de sud, șopti ea repede. Îl poți sparge și intra...

— Pentru ultima oară, Clarissa, dacă un profesor se amestecă în Probă, termenii stabiliți devin *nuli*, șuieră lady Lesso. Toți băieții și prinții ar lua castelul cu asalt. Ar fi un masacru.

— Numai tu poți pătrunde prin scutul acela! Dacă nu le ajuți, Sophie și Agatha vor muri!

Lady Lesso se răsuci spre ea.

— Am mai intervenit la insistențele tale până acum, din pricina lui Evelyn, rosti ea mânioasă, pe un ton acuzator. Nu vei ști niciodată ce preț *am plătit*.

Profesoara Dovey rămase tăcută un moment îndelungat înainte de a vorbi din nou.

— A atacat-o pe Agatha, lady Lesso. Exact acolo, în sala de clasă, într-o școală pe care ar fi trebuit să o protejăm. Iar acum uzurpatoarea noastră ne pune în pericol singura speranță de pace, iar tu sugerezi ca Agatha să se apere *singură*? Asta nu-i răutate, lady Lesso. E *laşitate*, spuse profesoara Dovey, pe un ton scăzut, șuierător. De data asta nu mai există Directorul Școlii să ne salveze de Evelyn Sader. Ai rămas doar tu. Și, oricare ar fi finalul lui Evelyn, merită plătit *orice* preț să îl împiedicăm.

Lady Lesso întâlni privirea vehementă a colegei sale. Apoi își drese repede glasul și se uită în altă parte.

— Exagerezi, ca de obicei, Clarissa. Agatha le are alături pe cele mai bune vrăjitoare ale mele, protejând-o. Hester și Anadil sunt niște aliate mai mult decât capabile.

Pe lângă capetele lor trecură scântei din Pădure, iar balconul lor întunecat fu scăldat în jerbele albe de lumină ale artificiilor.

Profesoarele se întoarseră și văzură numele lui HESTER dispărând de pe tabela de marcaj, iar vrăjitoarea tatuată se materializă în Poieniță, cu fața și mantia albastră murdare de sânge. Încercă să se ridice, dar căzu în genunchi.

— Ce s-a întâmplat? strigă profesoara Sheeks, dând buzna pe lângă ursul mătăhălos al lui Pollux în castel, urmată de profesoara Anemone și de câțiva dintre conducătorii grupei de pădure.

Profesoara Dovey privi țintă spre dâra de sânge pe care o lăsa Hester pe iarba moartă, în timp ce nimfele o ajutau să intre în tunel.

Cu mâinile tremurând, se răsuci spre lady Lesso...

Dar aceasta dispăruse deja.

Agatha văzu numele lui HESTER dispărând de pe tabela de marcaj, artificiile albe care semnalau că cineva se predase și simți o ușurare palpabilă. Hester era încă în viață.

Sprintă printre lalelele albastre fosforescente, numărând câte fete mai rămăseseră în Pădure...

Anadil, Dot, Yara, Sophie...

Și totuși Sophie nu se aflase în grupul de băieți care atacase vrăjitoarele... nici Tedros.

Inima Agathei bătu mai tare. Era Sophie *cu* Tedros acum? De ce ar sta în preajma lui dacă se putea transforma în fată în orice clipă?

O groază înfiorătoare i se insinuă în stomac. O ignoră.

„Bineînțeles că este cu Tedros. Se asigură că nu mă găsește", încercă ea să se convingă. „Mă protejează."

Dar acum groaza prindea rădăcini, insinuându-se tot mai adânc...

O mantie din piele de șarpe și o uniformă de băiat, făcute ghem sub pat...

Încheietura plină de urme de spiricși cu două săptămâni în urmă...

O prietenă atât de disperată să o ducă acasă...

Agatha se opri ca trăznită în tufărișul cu pini.

„O vrajă roz."

Inima îi dudui în piept, amintindu-și cum se desprinsese Tedros de ea în turn, căutând înnebunit pe cineva care nu era acolo.

„Nu... imposibil..."

Nu se putea ca Sophie să fi fost acolo! Nu noua Sophie, cea mai bună prietenă, la fel de fidelă pe cât îi

fusese cândva Agatha ei! Nu Sophie cea Bună, care își risca viața pentru ea în clipa de față!

Această Sophie *nu ar fi putut* să îi despartă pe ea și pe Tedros, pretinzând apoi că era de partea ei. Nici măcar Vrăjitoarea din Pădurea Îndepărtată nu putea fi atât de prefăcută, atât de trădătoare, atât de... Rea.

Pe Agatha o trecură transpirațiile.

„Putea?"

În apropiere se auziră țipete de băieți, urmate de mormăitul unui căpcăun, iar deasupra Tufărișului Turcoaz explodară artificii roșii. Licuricii din CHADDICK și NICHOLAS pâlpâiră și se stinseră pe tabela de marcaj a băieților.

Agatha o apucă spre poarta de sud, mai disperată să o găsească pe Sophie decât fusese vreodată.

— Poarta de sud?

Sophie îl urmă pe Tedros printre sălciile alb-albăstrui scânteietoare, cizmele ei de băiat părând minuscule pe lângă pașii gigantici lăsați de un trol sau vreo altă creatură infernală. Cărarea era denivelată, avea gambele înțepenite, iar pantalonii strâmți îi intrau în fund, astfel că înainta poticnit ca un copilaș neputincios.

— Ce este lângă poarta de sud?

— Răzorul cu Dovleci, spuse Tedros, care era cu mult înainte, tăind câteva crengi ce le stăteau în cale. Cea mai curată parte a Pădurii. Le putem vedea pe Sophie și Agatha dacă se furișează. Asta dacă mă prinzi din urmă.

Sophie făcu o grimasă, gândindu-se cum ar putea să o protejeze pe prietena ei cea mai bună de Tedros când avea să o găsească. Va trebui să îi facă o vrajă de

nemişcare înainte să apuce să o rănească pe Agatha. Va trebui să îi fure steguleţul roşu şi să îl arunce la pământ...

Deodată, inima porni să îi bată mai repede, văzând licărul mătăsii roşii în buzunarul mantiei lui Tedros... Stătea cu spatele spre ea...

Era şansa ei.

Sophie simţi că degetul i se încinge, roz, devenind aprins sub imboldul fricii. Cu inima duduindu-i în piept, ridică degetul încet, îndreptându-l spre spatele lat al lui Tedros...

— Chiar dacă eşti vai de capul tău în luptă, mă bucur că eşti cu mine, Fil, spuse Tedros în faţa ei. Întotdeauna mi-am dorit un prieten la cataramă cu care să fac echipă. Ştii tu. Ca fetele alea două.

Buricul degetului Sophiei păli.

Tedros se întoarse, ridicând dintr-o sprânceană.

— Dar, serios, trebuie să te car în spate?

Inima Sophiei palpită şi se grăbi să înainteze, încercând să meargă ţeapăn ca un băiat.

— Ciudat că nu am dat peste nicio capcană de-a profesorilor...

— Pff, este uşor să învingi monştri, Filip. Diavolul pe care îl *cunoşti* este cel de care trebuie să te temi.

Sophie se opri, uitându-se la Tedros mângâiat de sălciile cu ramuri lungi şi scânteietoare, ca şi când ar fi salutat un cavaler ce pornea la război.

Prinţul simţi liniştea şi se întoarse.

— Ce mai este acum?

— Ai ucis vreodată pe cineva, Tedros?

— Ce?

Sophie îl privi încruntată, de la trei metri distanță.

— Ai *ucis* vreodată pe cineva?

Tedros înțepeni, privindu-și prietenul cu chip de elf și ochi senini.

— Am ucis un gargui, pufni el.

— Atunci a fost apărare, Tedros. Acum e răzbunare, zise Sophie rece. Acum e *crimă*.

Chipul ei princiar se întunecă de durere.

— Oricât de Bun ai încerca să fii după, nu vei scăpa niciodată de asta. Îți va bântui visele și te va face să te temi de tine însuți. Te va urmări ca o umbră neagră urâtă, spunându-ți că mereu vei fi Rău, până când va deveni pur și simplu... o parte din tine.

Tedros se foi stânjenit, mutându-se de pe un picior pe altul.

— Cum să nu. De unde știi tu? Filip de pe Muntele Honora care nu poate să lupte nici măcar cu o *știmfă*.

Sophie îl săgetă cu privirea.

— Pentru că am ucis mai rău decât vei ști tu vreodată.

Tedros se holbă la prietenul său, uluit.

Lumina lunii se strecura printre copacii albaștri ca gheața, scăldându-i pe cei doi băieți într-un halou, iar aburii răsuflării lor pluteau între ei.

Tedros înclină capul, uitându-se la Filip în lumină.

— E ciudat. Fața ta arată altfel.

— Poftim?

— Pare... mai netedă, spuse Tedros curios, pășind către prietenul său. Ca și când te-ai fi bărbierit...

Sophie icni. „Vraja!" Se obișnuise atât de tare să fie băiat, că uitase de vrajă! Avea să se preschimbe în fată din clipă în clipă! Trebuia să se îndepărteze de el!

— E doar lumina, murmură ea, îndemnându-l pe Tedros să o ia înainte.

— Haide să mergem, până nu ne mănâncă un trol.

Deasupra capetelor lor se auzi un mormăit slab, iar Tedros se opri în loc.

— Ce a fost asta?

— Nu aud ni...

Dar se auzi din nou, un şuierat răguşit, ca un balon găurit.

Cei doi băieţi ridicară încet privirea spre salcia plângătoare.

— Cine este acolo? strigă Tedros.

Între crengile subţiri şi frunzele albastre scânteietoare, distinseră marginile a ceva ce se ascundea sus în copac. Tedros îşi miji privirea mai tare, iar ochii i se obişnuiră cu întunericul, până când văzu o umbră... o umbră umană... într-o mantie albastră ca safirul.

— O *fată*, spuse el dispreţuitor.

Artificiile explodară în spatele lor, băieţii se răsuciră şi văzură luminile dispersându-se pe cer, de pe tabela de marcaj erau şterse încă două nume de fete.

DOT.

ANADIL.

Sophie răsuflă uşurată. Cele două vrăjitoare supravieţuiseră îndeajuns încât să îşi arunce steguleţele la pământ.

Dar apoi văzu că ochii lui Tedros rămân ţintuiţi pe copac, scânteind întunecaţi. Căci, dacă acele două fete se predaseră, atunci era posibil ca fata prizonieră în acel copac, în clipa aceea, să fie...

— O prind eu! ţipă Sophie, sărind pe copac...

Dar Tedros fu mai rapid, sărind pe lângă prietenul său ca o panteră și repezindu-se spre fata ascunsă. Sophie urcă grăbită printre crengi în urma lui, știind că trebuia să ajungă la Agatha prima. Se avântă printre crengile ascuțite și încâlcite, trăgându-l pe Tedros de gulerul mantiei. Prințul se dezechilibră și rămase uitându-se cum prietenul i-o lua înainte.

— Ce faci? șuieră Tedros.

Sophie își adună fiecare dram de putere din corpul ei de băiat pentru a urca în copac până la fata ascunsă. Tocmai când era aproape, Tedros o prinse din spate.

— Este *a mea*, Filip, mormăi el, dându-și prietenul deoparte.

Panicată, Sophie îi dădu un șut în dos, iar Tedros aterizâ cu fața în jos pe o creangă de dedesubt.

Filip se grăbi să treacă pe lângă el, Tedros se întinse și îl apucă, Filip îl plesni cu forță, se îmbrânciră printre ramurile dese, mușcându-se și lovindu-se cu picioarele ca animalele, până când Tedros îl aruncă pe Filip înapoi, exact când ajunseră la fata încolțită. Respirând greoi, cu obrajii stacojii, prințul scrâșni din dinți, își ridică sabia deasupra prăzii și îi trase gluga mârâind...

Apoi lăsă încet sabia în jos.

— Cine *ești*?

Sophie veni lângă el și se uită la fata roșcată ascunsă printre frunzele albastre, gemând încet, cu ochii abia deschiși, un nas lung și o față pistruiată de o paloare cadaverică.

— *Yara?*

— O cunoști? întrebă Tedros făcând ochii mari.

— Am auzit pe cineva strigând-o pe nume în Poieniță înainte să intre, se grăbi Sophie să mintă, amintindu-și că niciunul dintre băieți nu o mai văzuse pe Yara înainte.

— Ei bine, găsește-i stegulețul alb și aruncă-l la pământ, mormăi Tedros. Trebuie să le căutăm pe Sophie și Agath...

Vocea i se întrerupse când observă o pată de sânge uscat pe bărbia Yarei. Încet, Tedros îi desfăcu mantaua și scoase la iveală o tăietură adâncă, cu crestături, care i se întindea pe gât și din care sângele se scursese deja.

— Aric, șopti Tedros, uitându-se la Yara care răsufla cu greu, șuierător, cu traheea tăiată. Sunt urmele cuțitului său.

Sophie se uită la el, iar pe chipurile lor se citea aceeași teamă neajutorată. Yara era pe cale să moară.

Sophie îi cuprinse capul Yarei iar Tedros scotoci frenetic prin buzunarele ei, fără să găsească nimic.

— Trebuie să te trimitem înapoi la profesorii tăi, Yara, spuse el insistent. Unde este stegulețul tău?

Sophie clătină din cap, amărâtă.

— Nu vorbește.

— Yara, trebuie să te ajutăm! zise Tedros disperat, apucând-o de umeri.

— Ți-am spus, Tedros...

— *YARA!* țipă Tedros.

Yara se mișcă în brațele lui, cu ochii încă închiși.

— Nu sunt... nu... Yara, șopti ea.

Sophie și Tedros tresăriră surprinși.

Încet, Yara reuși să-și deschidă cu greu ochii albaștri, privindu-l pe Tedros. Zâmbi, ca și când s-ar fi uitat la cel mai bun prieten al lui.

— Nu... nu... nu am fost niciodată.

Prințul îi dădu drumul, căci chipul Yarei începu să se schimbe. Obrajii i se aspriră și se acoperiră de tuleie roșcate, maxilarul îi deveni mai reliefat, cu o bărbie pătrată, nasul ei lung ca un plisc se scurtă, părul roșcat și ondulat se retrase înspre craniu până când ajunse scurt, periuță. Sophie păli, văzând destrămându-se o vrajă pe care o cunoștea atât de bine. Tedros păli și mai tare, uitându-se la băiatul pe care îl cunoștea și mai bine.

— T-T-Tristan? bolborosi Tedros, uluit. Dar este imposibil... cum se poate... cum s-a putut...

— Îmi pare rău... îngăimă Tristan, redevenind băiatul care fusese. Școala lor... era așa de... *frumoasă*. Iar băieții... băieții erau așa de meschini... în afară de tine, Tedros... Erai singurul meu prieten.

Cu ochii umezi, Tedros nu putea vorbi. Se uită la Tristan, apoi la Filip, năucit cu totul.

— Tristan, avem nevoie de steguleț tău, reuși să rostească Sophie.

— M-a lăsat să stau în școala fetelor, spuse Tristan, tremurând. A spus că pot sta atâta timp cât... atâta timp cât...

— Cine te-a lăsat să stai? întrebă Tedros, încă în ceață.

— Decana... atâta timp cât îl țineam ascuns pentru ea... de aceea l-am mutat de sub m-m-masă...

— Șșșșt, zise Sophie atingându-i gâtul. Spune-mi unde îți este steguleț.

Ochii lui Tristan îi găsiră pe ai ei și deodată licăriră, recunoscând-o. O privi mai adânc și zâmbi slab.

— Tu ești.

Inima Sophiei făcu implozie.

Tedros se uită la Tristan, confuz.

— Dar Filip a venit la şcoala noastră după ce ai plecat tu. Cum de poţi să...

— Delirează, se grăbi Sophie să intervină, apoi îl strânse pe Tristan mai tare, arătându-i F-ul de pe gulerul ei. Sunt *Filip*, Tristan. Filip de pe Muntele Honora. Şi am nevoie de steguleţul tău, *te rog*...

— Povestaşul, spuse Tristan, continuând să zâmbească spre ea. L-am... l-am ascuns în cartea voastră de poveşti... cum mi-a spus ea să fac... ştia că nu veţi căuta niciodată acolo...

— Ce tot spune? întrebă Tedros agitat.

— Habar n-am, minţi Sophie, cu inima detunându-i.

— Este în... cartea voastră... se înecă Tristan. Vine... după el... are.... nevoie de el pentru f-f-finalul vostru...

Însă Tristan îşi dădea ultima suflare. Băiatul cu păr roşcat fu scuturat de convulsii, apoi rămase nemişcat. Inima îi cedă în cele din urmă, ochii i se închiseră încet încă o dată.

Centimetru cu centimetru, începu să licărească, ca un nimb, din ce în ce mai incandescent, până când căpătă culoarea aurului topit. Ca un fulger, corpul i se topi într-un fascicul de lumină şi ţâşni spre cer, iar din faţa Yarei apăru o constelaţie de stele auriu-portocalii, înainte ca luminile să se stingă şi să se prăbuşească deasupra Pădurii ca o ploaie de foc. Apoi numele YARA se întunecă pe tabela de marcaj a fetelor, iar Tristan dispăru.

Tedros trecu pe lângă Filip şi coborî poticnindu-se din copac. Sări în iarba albastră umbrită din spatele acestuia şi se îndoi de mijloc, venindu-i să verse.

— Cum a putut Aric să o ucidă! Cum a putut Aric să ucidă o fată! strigă el. Și nu era o fată... era T-T-T-Tristan! Un băiat ca noi toți... dar nimeni nu vorbea cu el, nimeni nu se purta frumos cu el... nu-i de mirare că voia să fie în școala lor...

Tedros nu putea respira, prăbușindu-se în genunchi.

— Nu voia decât să fie fericit!

Sophie îi puse mâna pe spate.

— Trebuie să îi fi fost atât de teamă, Filip, șopti Tedros. Singur în copacul ăla... murind...

Își îngropă chipul în mâini.

— Nu mai pot vedea pe nimeni altcineva murind. Te rog. Nu așa.

Își trase nasul și se șterse la ochi.

— Ai dreptate. Nu pot... nu pot face rău nimănui...

Sophie îngenunche în fața lui.

— Nu trebuie să o faci.

— Fetele alea mă vor ucide dacă nu le omor eu mai întâi!

— Nu dacă îmi promiți, spuse Sophie alinându-l. Promite-mi că le vei lăsa în viață.

Tedros ridică privirea spre ea, cu ochii umezi. Clătină din cap, ca și când ar fi visat.

— În fiecare secundă arăți diferit, Filip. Mai dulce, mai blând...

Se întoarse într-o parte, roșind.

— De ce îmi doresc întruna să fii prințesă? De ce văd o prințesă când mă uit la tine?

— Promite-mi că le vei lăsa pe Sophie și pe Agatha să meargă acasă, imploră Sophie, cu vocea sugrumată. Promisiunea unui prinț.

— Cu o condiție, spuse Tedros, iar privirile li se înlănțuiră. Că nu te vei întoarce în regatul tău, Filip. Că vei sta aici cu mine.

Sophie se înroși ca racul.

— C-c-c-ce?

Tedros o prinse de umeri.

— Mă faci să rămân Bun, Filip. Te rog. Nu pot să sfârșesc ca Aric, furios și Rău. Ești singurul lucru care mă menține Bun.

Sophie simți că i se înmoaie întregul corp, privind țintă spre singurul băiat pe care îl iubise vreodată, care îi cerea să rămână cu el pentru totdeauna.

Ca băiat.

Încet, simți că se desprinde de el.

— Ascultă-mă, Tedros, zise ea. Sophie trebuie să meargă acasă vie, cu Agatha. Este singura cale de a pune capăt acestei povești. Este singurul fel în care putem împiedica moartea altor oameni.

— Iar eu am nevoie de cel mai bun prieten *al meu*, spuse Tedros, strângând-o mai tare. Ai spus-o chiar tu, Filip. Nu vrei să sfârșești singur ca mama ta.

Ochii lui albaștri se înmuiară.

— Iar eu nu vreau să sfârșesc singur ca tata.

— Am pe cineva care mă așteaptă, Tedros, șopti Sophie. Cineva care mă cunoaște pe mine așa cum sunt cu adevărat. Cineva la care n-aș nenunța pentru niciun băiat din lume.

— Aș vrea să fii fată, spuse Tedros, iar mâna îi coborî de-a lungul spatelui prietenului său. De-asta văd mereu o fată în chipul tău.

— Promite-mi că le vei lăsa să plece, insistă Sophie, cu inima galopându-i...

— Ești tot ce mi-a mai rămas, Filip, imploră Tedros. Nu mă lăsa singur. Te rog.

— Promite-mi, îngăimă Sophie.

— Și mai ciudat, șopti Tedros, năuc. Acum ai și voce de fată.

Sophie întinse mâna pentru a-l opri, dar Tedros i-o prinse. Sophie ridică privirea spre ochii lui mari, confuzi, când se aplecă spre ea, atingându-i buzele cu ale lui...

— O, Dumnezeule, strigă o voce în spatele lor.

Băieții se răsuciră șocați.

Era Agatha.

Capitolul 24

Demascarea ticăloşilor

Tedros se desprinse de Filip şi sări înapoi, cu chipul roşu ca racul.

— Nu, nu, nu, nu... se bâlbâi el, întorcându-se spre Agatha. A fost un accident...

Dar Agatha ridicase degetul, care strălucea auriu incandescent, îndreptându-l spre băiatul cu chip de elf şi păr înfoiat de lângă el.

— Agatha, ascultă-mă, imploră Filip, retrăgându-se lângă o salcie albastră.

— Năpârcă, şuieră Agatha, înaintând spre el. Năpârcă mincinoasă ce eşti.

Tedros îl acoperi instinctiv pe Filip, apărându-l, îndreptându-şi propriul deget incandescent spre Agatha.

— Lasă-l pe Filip în pace, Agatha. Cu mine trebuie să lupți.

Dar Agatha tot nu se uita la el. Îl săgeta cu privirea pe Filip, iar degetul îi ardea tot mai tare.

— Ai încercat să îl săruți! Ai încercat să stai aici cu el și să mă trimiți acasă!

— Nu-i adevărat! strigă Filip.

Tedros se răsuci către prietenul său cu maxilarul pătrat.

— Vă cunoașteți?

— *Tu* ai fost în turnul Directorului Școlii în noaptea aceea. *Tu* ne-ai atacat. *Tu* l-ai stârnit împotriva mea! răcni Agatha spre Filip.

— Iar tu mi-ai promis că nu te vei vedea cu el! ripostă Filip, cu glas tremurat. Nu puteam să te pierd, Agatha! Nu fără să încerc să te recâștig!

— Așa că ai încercat să faci să ajungem acasă cu ajutorul unei minciuni? o repezi Agatha.

— De ce vorbesc prințesa mea și prietenul meu cel mai bun? făcu Tedros cu ochii cât cepele, delirând...

— Trebuia să îți arăt că dorința ta era greșită, o asaltă Filip pe Agatha, luptându-se să își rețină lacrimile. Că o prietenie adevărată înseamnă mai mult decât un băiat.

Agatha scutură din cap furioasă, gândindu-se la visele pe care le blestemase, la inima pe care o dojenise, deși încercase să îi spună adevărul despre prietena ei în tot acest timp.

— Nu vezi? spuse ea, cu glas rece. Cu cât încerci mai mult să ne oprești, cu atât dorința mea pentru el se dovedește a fi mai adevărată.

Filip făcu un pas în spate, poticnindu-se, rănit de moarte.

— Chiar nu înțeleg ce se întâmplă, zise Tedros răgușit, cu ochii mari.

— L-ai alege pe el în locul meu? îngăimă Filip, iar bărbia cu gropiță îi tremură. După ce mi-am riscat viața spre a ne salva?

— Asta făceai când îl sărutai? întrebă Agatha zeflemitor. Încercai să ne *salvezi*?

— El m-a sărutat pe mine! țipă Filip.

— S-s-stați așa... a fost un moment prost, bălmăji prințul. Suntem prieteni – ca tine și S-S-Sophie.

— Ce mai prieten, răspunse Agatha, aruncându-i căutături crunte lui Filip.

— Trebuie să mă crezi, Aggie, rosti Filip apăsat. Te-am ales pe tine, chiar dacă era posibil ca Tedros să mă vrea, chiar dacă aș putea fi pentru totdeauna...

— Era foarte întuneric, iar fața lui arăta diferit... gemu Tedros, prăbușindu-se pe o stâncă. Orice băiat ar face aceeași greșeală...

— Ai spus că vrei să uiți de locul ăsta, se apără Filip. Ai spus că vrei să ne recâștigăm finalul fericit!

— *Fericit!* Din cauza ta, un băiat *a murit*! țipă Agatha. Din cauza ta, am putea muri și tu, și eu!

— Am vrut doar să fie cum era înainte. Înainte să fi venit aici vreodată. Înainte să fi întâlnit un prinț vreodată! imploră Filip. Nu am vrut decât să ne recâștigăm prietenia, una adevărată.

— În prietenia adevărată ai voie să crești, rosti Agatha mânioasă, cu gâtul înroșindu-i-se. Prietenia adevărată nu se pune în calea dragostei. În prietenia adevărată *nu există minciună*.

Tedros sări ca ars de pe piatra lui.

— Ajunge! o repezi el pe Agatha. Nu îmi pasă de unde vă cunoașteți, dacă sunteți veri de mult pierduți, prieteni prin corespondență în secret sau tovarăși de drumeție pe Muntele Honora, dar nu mai e nevoie să ai grijă de Filip, da? mârâi el. Așa că du-te și găsește-o pe prețioasa ta Sophie înainte să mă răzgândesc și să te omor.

Agatha făcu ochii mari spre el, înainte de a izbucni într-un hohot de râs.

— Ce este atât de amuzant? izbucni Tedros.

— Chiar nu vezi, nu? se minună Agatha. Crezi în continuare că este prietenul tău.

— Prietenul meu *cel mai bun*, replică prințul. Și, pentru prima oară, înțeleg, în sfârșit, de ce ai alege-o pe Sophie în locul meu. Pentru că Filip mă *cunoaște*. Îmi ține spatele și luptă pentru mine așa cum nu ar putea-o face niciodată o fată. Mereu am crezut că dragostea trebuie să fie pentru o fată... dar un prieten ca Filip este mai profund decât dragostea. Aș alege un prieten atât de Bun ca el oricând în locul tău, iar și iar.

— Dă-mi voie să îți spun cine este *Filip*, spuse Agatha cu o privire ucigătoare. Filip este un prieten la fel de Bun pe cât a fost Lancelot pentru tatăl tău.

Tedros își dezgoli dinții și scoase sabia.

— *Ce* ai spus?

Agatha îi scrută chipul, înmuindu-se.

— Nu ai putut niciodată să distingi între Bine și Rău, nu-i așa?

Tedros înțepeni cu totul, traversat de groază. Se întoarse și văzu că Filip se retrage, trecând pe lângă Agatha, ieșind din iarba umbrită și sprijinindu-se de salcia lucitoare. Acum, în lumina înghețată, scânteietoare, Tedros

văzu în cele din urmă chipul celui mai bun prieten al său, îngrozit, tremurând...

Doar că nu mai era o față pe care o cunoștea.

Secundă după secundă, fiecare por din trăsăturile lui Filip se transforma, suferind schimbări infinitezimale, ca o sculptură din nisip șlefuindu-se, fir cu fir. Nasul acvilin al lui Filip se îndulci și se făcu rotund și cârn, genele se îndesiră și se lungiră, urechile lui ca de elf se micșorară și se lipiră de cap, iar sprâncenele se arcuiră de parcă ar fi fost trasate cu o pensulă delicată. Schimbările se extinseră la tot corpul, din ce în ce mai repede, ca o vrajă care se destrăma. Mușchii lui umflați și acoperiți de vene se resorbiră sub pielea lăptoasă, părul înfoiat îi căzu într-o cascadă de bucle aurii, picioarele lui mari se subțiară și se făcură netede, șoldurile își recăpătară rotunjimile... până când, acolo, în lumina înghețată a lunii, tremura și se zguduia o frumoasă fată blondă, într-o mantie băiețească, roșie cu negru, privind tânguioasă, ca o pisică speriată.

Tedros se prăbuși lângă un copac.

— De ce mă minte toată lumea? De ce totul este mereu o minciună?

— Nu totul, spuse Agatha încet.

Sophie se trase înapoi din fața lui Tedros, încercând să zâmbească.

— Nu m-m-mă ucide, Tedros, se bâlbâi ea. Vezi? Sunt încă Filip, sunt încă prietenul tău... doar diferit...

Văzu că Tedros o privește țintă, iar ochii lui albaștri erau impenetrabili și înghețați, ca și când ar fi retrăit fiecare moment al scenei care tocmai se întâmplase, disecând fiecare cuvânt. Încetul cu încetul, fu învăluit

într-un halou auriu, ca și când înăuntrul lui s-ar fi trezit o căldură, topind întunericul și asperitățile.

Sophie se relaxă, ușurată.

Dar apoi văzu că Tedros nu se uita deloc la ea.

Se uita la prințesa lui spectrală, cu părul întunecat, care stătea sub o salcie scânteietoare.

— M-m-m-ai... iubit în tot acest timp? spuse el încet.

Agatha încuviință din cap, iar lacrimile i se revărsară pe obraji.

— Și tot ce ai spus în turn era adevărat? întrebă el, cu ochii umezi.

Agatha încuviință din cap, plângând și mai abitir.

— De ce nu te-am sărutat? spuse Tedros, cu glasul sugrumat. De ce nu am avut încredere în tine?

— Ești... atât de prost, răspunse Agatha plângând și scuturând din cap. De ce sunt atât de proști băieții?

Tedros zâmbi printre lacrimi.

— Poate că o lume fără prinți este o idee bună, la urma urmelor.

Agatha își înăbuși un râset, lăsându-și într-un final inima să palpite, fără a se ruși na.

Stând între ei, Sophie rămase neajutorată, uitându-se la cei doi îndrăgostiți care se regăsiseră... mai invizibilă decât fusese vreodată.

O explozie de lumină mov zbură pe lângă Tedros ca un semnal de avertizare...

Lady Lesso dădu buzna dintre copaci, cu degetul fumegând amenințător spre Tedros.

— Agatha, Sophie, îndepărtați-vă de el acum! șuieră ea, retrăgându-se spre poarta de sud.

— Vă voi ascunde în Pădure până când veți fi în siguranță!

Nici fetele, nici băiatul nu se clintiră.

— Ce faceţi?! strigă ea spre Sophie şi Agatha. Ceilalţi băieţi vor apărea aici dintr-o clipă în alta...

Dar acum lady Lesso făcea ochii mari, căci Agatha se îndepărta de Sophie îndreptându-se spre prinţ, care o luă protector în braţe. Strânşi unul în altul, Tedros şi Agatha îi aruncară priviri crunte Sophiei în uniforma ei băieţească, stând la umbra copacului, singură singurică.

— Ce... ce se întâmplă... spuse lady Lesso, uitându-se când la una, când la cealaltă.

— Am crezut că este Bine să pun capăt dorinţei tale, Aggie, spuse Sophie plângând, cu voce şovăielnică. Credeam că fac Bine.

Sophie văzu că până şi lady Lesso se îndepărta de ea acum, iar ochii ei violeţi îngheţară când înţelese.

— Un băiat ucis... elevi răniţi... o Probă pe viaţă şi pe moarte... din pricina... *ta*?

— Haide, spuse Tedros, luându-şi prinţesa de mână. Las-o să se descurce singură.

— Nu am vrut să fiu ca mama. Nu am vrut să sfârşesc singură pe lume, o imploră Sophie pe Agatha, cu obrajii uzi. Nu am vrut să rănesc pe nimeni, niciodată...

— Haide să mergem, Agatha, spuse Tedros mai apăsat.

Agatha ridică privirea spre prinţul ei, la fel de pur şi devotat precum era în visul ei... apoi la Sophie, plângând în hohote, copleşită de remuşcări, de partea cealaltă a vâlcelei cu sălcii.

Fără înşelăciuni. Fără secrete. De data aceasta alegerea era serioasă.

O jerbă de flăcări roşii izbucni în mijlocul vâlcelei, făcându-i pe Agatha şi pe Tedros să se tragă înapoi într-un

nor de fum roșu. Năuciți, se răsuciră și văzură artificii roșii și albe explodând pe cer din toate direcțiile, ricoșând haotic, ca o ploaie de meteori. Instantaneu, licuricii de pe tabela de marcaj a băieților luară foc, pârjolind toate numele rămase, inclusiv pe cele ale lui TEDROS și FILIP... Cu un pârâit asurzitor, tabela de marcaj se transformă într-un bulgăre orbitor de foc. De partea cealaltă a pădurii, tabela de marcaj a fetelor fu detonată de o nouă explozie asurzitoare, ridicând fuioare negre de fum deasupra porții de vest.

— Ce se întâmplă? șopti Agatha, cu urechile țiuindu-i.

Ea și Tedros auziră o zarvă camuflată în spatele lor începând să crească... mai tare... și mai tare...

Pălind, ridicară încet privirile. Pâcla fermecată de deasupra castelelor se destrămă ca pulberea, scoțând la iveală școala băieților și pe cea a fetelor, asaltate de corpuri care urlau și coborau ca niște roiuri de furnici. Fetele dăduseră năvală sărind din balcoane pe Podul de Mijloc, care era rupt, fluturând arme deasupra capului și țintind cu degete incandescente, strigând la marginea prăpastiei. De partea cealaltă a golfului, sute de băieți turbați și prinți mercenari tăbărâră pe Pod din cealaltă direcție, înarmați și gata să ucidă, urlând însetați de sânge.

— Știu că sunt aici, spuse o voce în spatele Agathei și al prințului ei.

Agatha se uită spre lady Lesso, care țintuia castelele cu privirea ei violetă.

— Am încălcat termenii, șopti răgușit profesoara ei. Proba s-a încheiat.

Agatha înghiți în sec.

— Ce înseamnă asta?

Se uitară în sus la cele patru sute de băieţi şi fete care dădeau năvală să se ucidă unii pe alţii, despărţiţi doar de o gaură într-un pod.

— Război, spuse Tedros. Înseamnă război.

Deasupra capetelor lor, crengile salciei porniră să licărească mai intens, ca o beteală albastră, până când licărirea explodă ca un nor de furtună, măturând cerul de deasupra copacilor. În văpaia lunii, văzură că scânteile erau fluturi, mii de fluturi albaştri, care făcuseră ca sălciile să capete incandescenţa aceea de neon. Ca nişte lăcuste, roiră prin vâlcea, într-o vijelie violetă. Agatha îşi acoperi faţa, pe când Tedros îşi flutura în van sabia spre ei, poticnindu-se şi căzând la pământ...

Se auzi un icnet sonor în spatele lor, iar Agatha se răsuci şi o văzu pe lady Lesso ridicată de la pământ de un nor de fluturi.

— Evelyn... spuse lady Lesso îngrozită. A auzit totul...

— Aşteaptă! strigă Agatha încercând să o ţină.

Panicată, lady Lesso îşi lipi buzele de urechea Agathei în timp ce fluturii o târau după ei.

— Sărută-l, Agatha! şopti ea. Sărută-l când va veni timpul!

Apoi fu smulsă, iar fluturii o duseră cu forţa spre şcoală, ultimele ei strigăte către Agatha fiind înecate de răcnetele războiului.

Agatha îngheţă în vâlceaua luminată de lună, căznindu-se să tragă aer în piept.

— Ce a spus? se auzi o voce.

Agatha privi în jos spre Tedros care se ridica clătinându-se, cu părul auriu răvăşit.

— Agatha? zise o altă voce.

Agatha se întoarse și văzu ultimele fuioare de fum roșu infernal dispersându-se printre copaci, iar în spatele lor se ivi Sophie.

— Ce a spus lady Lesso? întrebă prietena ei, cu chipul încordat.

Agatha se uită țintă la Sophie, de partea cealaltă a vâlcelei cu sălcii, ca o scenă luminată de lună, urletele de război ale băieților și fetelor răsunând în depărtare ca un refren.

Deasupra capetelor lor, coroanele copacilor începură brusc să foșnească și să se legene, un trosnet năprasnic gonind către ei...

Agatha se zgudui șocată văzând turnul argintiu al Directorului Școlii prăbușindu-se printre sălcii. Turnul mobil alunecă în lumina lunii și se opri brusc, crăpând pământul cu forța sa – îl trânti pe Tedros într-o parte, pe Sophie în cealaltă, de-a lungul unei fisuri lungi, care despica pământul în zigzag, prinzând-o pe Agatha între ei, cu un picior de o parte și de cealaltă a faliei.

De la fereastra turnului, un roi imens de fluturi zburătăcea în urma celor trei studenți, întrupându-se când atinseră pământul. Ca o actriță la un semnal, Evelyn Sader apăru în lumina de reflector din Poienița, strângând cu unghiile ei lungi o carte roșie din lemn de cireș, pe care Agatha o cunoștea.

Era povestea ei și a Sophiei.

— Proba, gânguri Decana. Ce cuvânt delicios. Câte sensuri relevante. Un experiment în slujba unei concluzii, de pildă. Sau o testare a încrederii și a forței. Sau un moment dificil din viața cuiva. Și totuși... prefer definiția mai formală.

Făcu o pauză teatrală, uitându-se la Sophie şi la Tedros aflaţi în părţi opuse, cu sprâncenele întunecate împreunate deasupra ochilor verzi ca frunzele pădurii.

— O judecată întrunită în faţa martorilor, pentru stabilirea *vinovăţiei*.

Ochii i se mutară înspre Agatha care se afla în mijloc. Decana zâmbi misterios.

. — Acum începe *adevărata* Probă.

Cu unghia ei ascuţită, Evelyn desfăcu cusătura de pe cotorul cărţii. Povestaşul ţâşni strălucitor, aruncând văpăi aprinse, iar *Povestea Sophiei şi a Agathei* pluti magic de sub mâinile Decanei, desfăşurându-se sub lumina lunii. Condeiul deschise cartea plutitoare cu peniţa de oţel ascuţită ca o lamă, revărsând cerneală pe pagini şi aşternând scene colorate în spaţiile goale din poveste. În cele din urmă, se opri la ultima pagină, pictând-o meticulos pe Agatha între Tedros şi Sophie...

Doar că această Sophie nu arăta precum Sophie pe care o avea Agatha dinaintea ochilor în clipa aceea.

Sophie de pe pagină era o cotoroanţă de vrăjitoare, cheală şi plină de negi.

Sub vrăjitoare, condeiul scrise un singur rând:

„Ticăloasa a rămas ascunsă în tot acest timp."

Agatha şi Tedros ridicară încet privirile spre Sophie, chipul ei bălan şi frumos era scăldat de lumina lunii ce se revărsa asupra vâlcelei.

— Vezi tu, Agatha, ai crezut că eu am invocat simptomele Sophiei. Că *eu* sunt ticăloasa.

Evelyn se aşeză pe o buturugă, în capătul întunecat al vâlcelei.

— Când nu eram eu nici pe departe, nu-i aşa?

— Agatha, nu sunt vrăjitoare... știi că nu sunt vrăjitoare... pufni Sophie.

Dar Agatha se îndepărtă cu un pas de prietena ei, trecând de partea vâlcelei în care se afla Tedros. Chipul Sophiei se înroși de surprindere.

— Crezi că încă pot fi Rea? șopti Sophie. Că ți-aș putea face rău?

Agathei îi tremurau mâinile.

— Vrăjitoarele distrug poveștile, Sophie. Vrăjitoarele mint pentru a dobândi finalul dorit.

Sophie apelă la Tedros.

— Ți-am fost un prieten bun, nu-i așa? Un astfel de prieten nu ar putea fi niciodată vrăjitoare! Spune-i!

— Un *prieten* bun? Un prieten construit pe minciuni nu este prieten, strigă Tedros furios peste prăpastie. Directorul Școlii a mers până la capătul pământului pentru a găsi pe cineva la fel de Rău ca el. Acum înțelegem de ce te-a ales pe tine, Sophie. Vei fi *mereu* Rea, cât trăiești.

— Nu sunt R-r-r-rea! *Încerc* să fiu Bună! Nu vezi? Încerc! strigă Sophie. Directorul Școlii s-a înșelat! S-a înșelat în privința mea!

Agatha se uită țintă la cotoroanța îngrozitoare din cartea de povești, trăgându-se mai aproape de Tedros.

— Povestașul nu minte, Sophie...

— Nu, Aggie, te rog, spuse Sophie. Știi adevărul...

Disperată, alergă spre Agatha de-a lungul vâlcelei sfârtecate... dar o durere arzătoare în gât o făcut să strige, înainte să simtă noi junghiuri în încheietură și antebraț.

Agatha și Tedros se retraseră din fața ei, cu ochii mari, iar Sophie simți că îi îngheață stomacul. Își ridică încet brațul și văzu că pe el îi apăruseră doi negi negri

înfiorători. Aceştia fură urmaţi de alţi negi, iar pielea începu să i se rideze ca laptele care se încheagă, acoperindu-se cu pete maronii.

— Nu... ea este... e Decana... se sufocă Sophie, dar nu o putea vedea pe Evelyn la marginea vâlcelei. Ea îmi face asta!

Agatha se retrase alături de Tedros şi ridicară amândoi degetele spre Sophie, cu acelaşi licăr auriu incandescent, în vreme ce părul blond al acesteia cădea în şomoioage, spatele i se încovoie, acoperit de o cocoaşă, iar picioarele i se transformară în două beţe schiloade.

Agatha scutură din cap, sfâşiată între milă şi mânie.

— Tu ai fost de vină, Sophie. Tu ai fost mereu.

— Îmi pare rău... pentru tot ce am făcut... hohotea Sophie, zvârcolindu-se de durere. Dar nu sunt *aşa*!

— Nu mai poţi rămâne aici, Sophie, spuse Agatha, cu ochii umezindu-i-se. Nu vom fi fericite decât departe una de alta.

Tedros se uită la prinţesa sa, uluit.

— Agatha, *nu*! ţipă Sophie.

Povestaşul se învăpăie deodată, înroşindu-se mai tare, simţind Sfârşitul.

Agatha ezită, în timp ce dinţii prietenei sale se înnegriră şi se dizolvară, iar părul îi cădea din ce în ce mai repede. Chipul Agathei se înmuie de durere...

— Vom fi fericiţi toată viaţa, Agatha, insistă Tedros. Dar trebuie să o facem acum.

Agatha încuviinţă, cu lacrimi în ochi.

— TREBUIE SĂ MĂ CREZI! imploră Sophie.

— Nu pot, Sophie, răspunse Agatha, ţinându-l de braţ pe Tedros. Nu te mai pot crede.

— NU! strigă Sophie, repezindu-se spre ea, dar valul de durere o făcu să se încovoaie.

Agatha îl strânse pe Tedros mai tare, pe când Sophie se micșoră cu un răcnet, cu capul acoperit de negi scânteind, și chipul contorsionându-se, preschimbându-se în cel al unei cotoroanțe bătrâne și Rele...

— Acum, Agatha, spuse Tedros, căci Sophie se târa spre ei peste falie.

— Agatha, nu vreau să fiu ca ea, imploră Sophie. Nu vreau să sfârșesc ca mama!

Întinse mâna smochinită spre singura ei prietenă...

Agatha o privi în ochi, cu o suferință adâncă și înfiorătoare. Apoi se întoarse într-o parte.

Sophie se zgudui, uitându-se la Agatha în brațele lui Tedros.

— Nu... nu asta... îngăimă Sophie...

Ochii albaștri ai lui Tedros îi săgetară pe ai Agathei, cu o promisiune.

— Pentru totdeauna.

Agatha își auzi dorința pentru el, răsunând mai tare cu fiecare bătaie a inimii, implorând-o să aibă încredere în ea.

De data aceasta o ascultă.

Se dărui prințului ei.

— Pentru totdeauna.

Tedros îi cuprinse obrajii și o sărută, iar buzele li se atinseră pentru întâia oară. Agatha simți că o cuprinde ameteala, iar vinele îi erau străbătute de un curent incandescent orbitor. În vreme ce căldura lui se revărsa prin ea, Agatha auzi țipătul animalic al Sophiei topindu-se încet în urma ei, până când se așternu tăcerea.

Strângându-l pe Tedros mai aproape, simţi că inima îi pluteşte, timpul se dilată, frica se face scrum, ca şi când şi-ar fi găsit, în cele din urmă, Fericirea până la Adânci Bătrâneţi, ca şi când ar fi găsit, în sfârşit, un final care nu îi putea fi luat...

Buzele li se dezlipiră în cele din urmă, iar prinţul şi prinţesa se desprinseră unul de celălalt, încercând să-şi recapete suflarea. Ridicară privirea spre cartea lor de poveşti, deschisă în lumina lunii: pe toată pagina se vedea imaginea sărutului lor pecetluitor, iar vrăjitoarea pierise din povestea lor... Dedesubt, era scris un cuvânt...

SFÂRŞI

Vârful degetului lui Evelyn Sader se afla sub peniţa ascuţită a condeiului, iar sângele îi curgea de parcă s-ar fi înţepat într-un fus...

T-ul rămăsese nescris.

Agatha plecă încet ochii spre pământul din faţa ei. O vrăjitoare cheală şi ofilită se uita cu ochii căscaţi la ea şi Tedros din iarbă, cu faţa devastată înecată în lacrimi. Apoi, la fel de repede pe cât se întâmplase, Sophie îşi recăpătă pielea tânără şi frumoasă, iar vrăjitoarea dispăru, în locul ei rămânând fata trădată şi cu inima frântă.

Agatha îşi simţi inima în gât, privind cu ochii cât cepele spre prietena pe care o lăsase în urmă... încă acolo. O prietenă care tocmai asistase la un sărut ce nu reuşise să o alunge acasă, singură şi lipsită de dragoste.

Dar în ochii Sophiei nu se citea nicio rugăminte, nicio iertare. Doar o distanţă goală, ca şi când nu ar mai fi cunoscut-o pe prinţesa cu păr negru din faţa ei.

Odată osânda ridicată, Agatha privi spre Decană.

— Unii ar putea considera că invocarea unor simptome de vrăjitoare, pentru ca apoi să le pui în spinarea unei biete fete nevinovate, nu este o purtare demnă de o Decană. Dar, pe de altă parte, am o slăbiciune pentru *finaluri* bune, zâmbi Evelyn cu prefăcătorie, în timp ce un roi de fluturi îi luară din dreptul degetului Povestașul care se zbătea și îl imobilizară în aer.

Își supse sângele de pe vârful degetului, uitându-se la condeiul nemișcat.

— Curioase lucruri finalurile astea, vezi tu. Povestea nu se încheie cu adevărat până când Povestașul nu scrie „Sfârșit". Și, după cum vezi, *lipsește* o literă. Ceea ce înseamnă că nu am ajuns la „Sfârșit" deloc.

Evelyn zâmbi spre Agatha.

— Iar acum că *ți*-ai primit finalul, dragă prințesă, pare că Sophie ar trebui să aibă șanse egale, nu crezi? La urma urmelor, este și povestea ei.

Sophie ridică privirea spre ea, cu ochii mari ca niște smaralde.

— Dă-ne *condeiul*, porunci Tedros, scoțându-și sabia...

Evelyn îl săgetă cu degetul, iar o salcie îl înșfăcă magic cu crengile, izbindu-l de trunchiul său.

Tedros se zbătu furios.

— Ce faci... zise el, însă o ramură îi înfundă gura.

— Vezi tu, Agatha, fluturii mei v-au condus din nou spre școală deoarece am auzit o dorință demnă de a încheia povestea voastră. Dar nu a fost dorința *ta*, spuse Decana, dându-i târcoale Agathei. A fost a Sophiei.

— C-c-c-ce? bălmăji Sophie.

— O, da, și tu ți-ai pus o dorință, draga mea, spuse Decana. Nu îți amintești?

Un fluture se desprinse din rochia ei şi se auzi o voce fără trup, în timp ce aripile sale pulsau ca un neon, la fiecare cuvânt:

— *Aş vrea să o pot vedea din nou*, răsună ecoul vocii Sophiei. *Aş face orice*. Orice.

Agatha îşi aminti cuvintele... rostite lângă un mormânt... în vreme ce se ţineau în braţe una pe cealaltă...

— M-m-mama? şopti Sophie, înseninându-se brusc.

Apoi lumina i se scurse de pe chip.

— Dar mama este moartă... nimic nu o poate aduce înapoi...

— Şi totuşi, eşti în propria ta poveste, draga mea, îi răspunse Decana. Dorinţele sunt lucruri puternice, dacă eşti dispusă să faci orice pentru ele.

Agathei îi stătu inima în loc. Se uită ţintă la Decană, iar ochii ei mari şi rotunzi se făcură şi mai mari.

— *Ticălosul a rămas ascuns în tot acest timp.*

Dar nu era Sophie. Sau Evelyn. Era...

— NU!

Agatha se aruncă spre Sophie.

— Sophie, nu! Te foloseş...

Braţele sălciilor o înhăţară, închizându-i gura cu un căluş şi ţintuind-o de trunchiul copacului, alături de prinţul ei.

Sophie ignoră strigătele chinuite ale Agathei. Ridică din nou privirea spre Decană.

— Ce trebuie să fac?

Evelyn se aplecă, mângâind faţa Sophiei cu unghiile ei ascuţite.

— Nu trebuie decât să fii fidelă dorinţei tale, Sophie. Să fii dispusă să plăteşti orice preţ pentru a o vedea din nou.

Agatha ţipă prin căluş, dar nu putu rosti cuvintele...

— Ce preţ? se încruntă Sophie.

— Agatha a sărutat un prinţ, Sophie. A încercat să te alunge pentru totdeauna şi te-a făcut să *priveşti* toate acestea, spuse Evelyn pe un ton grav. Nu mai ai pe nimeni. Nici prinţ. Nici prietenă. Nici tată. Nimeni la care să te întorci. Nimeni în care să ai încredere.

Sophie o privi în ochi, descurajată.

— Nu merită să plăteşti orice preţ pentru a o vedea pe singura persoană care te iubeşte? insistă Evelyn.

Sophie nu se mişcă, ascultând ţipetele înăbuşite ale Agathei în spatele ei.

— O pot vedea cu adevărat din nou? întrebă Sophie.

— Dorinţa ta poate pune capăt poveştii voastre la fel de bine ca dorinţa Agathei, răspunse Evelyn. Nu trebuie decât să fii convinsă cu adevărat.

Agatha se izbea de salcie, iar ramurile îi sfârtecau braţele...

— Sunt gata, încuviinţă Sophie din cap, înghiţind în sec.

Evelyn zâmbi dându-şi la iveală strungăreaţa. Ducându-şi mâna la piept, îşi scoase în mod magic din inimă un fascicul albastru incandescent, care lumină cerul nopţii. Atunci, fluturii de pe rochia ei se făcură stacojii...

Agatha răcni îngrozită, dar Sophie rămase cu ochii pe lumina albastră, care se răsuci coagulându-se într-o sferă hipnotică, plutitoare.

— Acum, închide ochii şi rosteşte-ţi dorinţa cu voce tare, o îndemnă Decana.

Sophie închise ochii.

— Aş face orice să îmi revăd mama, şopti ea, încercând să ignore ţipetele Agathei.

— *Spune-o din tot sufletul*, zise Decana cruntă. Dorinţa nu funcţionează decât dacă o rosteşti din tot sufletul.

Sophie scrâşni din dinţi.

— *Voi face orice să-mi văd mama din nou.*

Apoi se aşternu liniştea, căci până şi Agatha tăcu.

Sophie întredeschise ochii şi văzu sfera rotindu-se în aer, emanând o peliculă de lumină albastră stranie. Centimetru cu centimetru, lumina contură şi sculptă, creând dimensiuni, până când Sophie se trase înapoi clătinându-se, văzând o fantomă umană prinzând formă. Două picioare spectrale goale, delicate, plutiră deasupra ierbii bleumarin. Ochii Sophiei urcară încet în susul veşmintelor albastre, peste braţele subţiri ca nişte beţe şi palide, ieşind îndoite de sub mâneci, spre gâtul lung şi alb ca de lebădă... până ajunse la chipul care ar fi putut fi o oglindă, cu o piele fără vârstă, precum vanilia, un nas mic şi rotund şi ochi verzi reci. Fantoma îi zâmbi afectuos, iar Sophie căzu în genunchi.

— Mamă? şopti ea. Chiar tu eşti?

— Sărută-mă, Sophie, spuse mama ei cu voce distantă şi înceţoşată. Sărută-mă şi adu înapoi o viaţă. Acesta este singurul preţ pe care îl cer.

— Să aduc înapoi o v-v-viaţă? se bâlbâi Sophie.

În spatele ei, Agatha ţipă până când vocea i se frânse...

— Aşa cum ai fost readusă la viaţă cândva de sărutul prietenei tale. Un sărut al iubirii, spuse mama Sophiei. Dar finalul acela nu a durat, nu-i aşa? Acum este rândul tău să îţi găseşti, *în realitate*, adevărata dragoste.

— Dar nimeni nu mă iubește, șopti Sophie. Nici măcar Agatha.

— Eu te iubesc, Sophie. Dar nu trebuie să sfârșești ca mine, o alină mama ei. Există cineva care te iubește mai mult decât te-a iubit vreodată Agatha. Cineva care te iubește pentru ceea ce ești cu adevărat.

Agatha rodea disperată căluşul din scoarță de salcie...

— Tu ești? Tu ești adevărata mea dragoste? o întrebă Sophie pe mama ei cu ochi mari.

Mama ei zâmbi.

— Va trebui să ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, răspunse Sophie, cu lacrimile șiroind. Ești singura care știe cine sunt.

— Atunci sărută-mă, Sophie, și nu te opri, o avertiză mama. Dacă întrerupi sărutul, vei pierde ultima șansă de a avea parte de dragoste.

Agatha mușcă mai tare din creanga care îi înfunda gura, încercând să o rupă...

Sophie păși spre fantoma mamei sale, cu inima duduindu-i.

Agatha simți că salcia cedează...

— Sărută-mă *acum*, Sophie, spuse mama ei. Înainte de a fi prea târziu.

Agatha scuipă căluşul.

— SOPHIE, NU O FACE! țipă ea.

Dar în lumina lunii care scăpăta, Sophie își lipi buzele de ale mamei sale, iar chipul i se înmuie, radiind încrederea că avea să vină fericirea... că acest prim sărut al ei îi va aduce în cele din urmă finalul pe care îl merita...

Însă apoi sărutul deveni mai rece, mai aspru, iar Sophie văzu fantoma mamei zbârcindu-se și putrezind,

de parcă ar fi avut o mie de ani, cu pielea atârnând pe un craniu acoperit de viermi şi mâncat de vărsat. Alarmată, Sophie vru să se desprindă, dar, amintindu-şi avertismentul mamei sale, rămase cu buzele lipite de răceala de gheaţă, rugându-se să aibă parte de o dragoste care să nu o părăsească niciodată, o dragoste mai adâncă decât a unui prinţ sau a unei prietene. Încet, pielea începu să se întindă şi să se întărească, de parcă ar fi fost marmură albă, iar faţa îşi pierdu licărul fantomatic, devenind netedă şi tânără... până când Sophie tresări recunoscând-o şi se trase înapoi poticnindu-se, desprinzându-se de buzele adevărate ale unui băiat.

Picioarele goale, ca fildeşul, păşiră pe pământ, iar iarba de un albastru-închis i se prinse între degete. Directorul Şcolii ridică creştetul, fără mască, în toga sa albastră, cu chipul tânăr sculptat şi fără pată, palid şi spectral, cu părul des şi alb.

Agatha şi Tedros se cutremurară, lipiţi de copaci, găsindu-şi mâinile pe sub legături.

Sophie se uită la Directorul Şcolii, readus la viaţă, mai frumos decât orice băiat pe care îl cunoscuse vreodată.

— Tu... tu ai făcut toate astea...

— Pentru tine, şopti Directorul Şcolii.

Îi atinse obrazul cu degete lungi şi glaciale.

— Ţi-am spus, Sophie. Mereu vei fi a mea.

— Nu îl vrei pe el! ţipă Agatha de lângă copac. Este Rău, Sophie! Răul absolut! Poţi să te retragi încă! Nu acesta este Sfârşitul!

Sophie se uită în cele din urmă la ea, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Când întâlni ochii speriaţi ai Agathei, în care se reflecta o ticăloasă veninoasă, momentul deveni

brusc real. Clătină din cap, cu inima frângându-i-se. Agatha avea dreptate... trebuia să oprească toate acestea, trebuia să se lepede de acest Rău, trebuia să ia totul înapoi...

Dar apoi văzu mâna mică a prietenei sale în palma puternică și caldă a unui prinț.

Și știu că Agatha nu mai exista.

Când Directorul Școlii o trase aproape, strângând-o cu asprime și glacial, Sophie nu se clinti.

Agatha se albi la față surprinsă.

— Dar cu mine cum rămâne? spuse o voce.

Directorul Școlii se întoarse spre Evelyn, care roși nerăbdătoare.

— Ți-am adus adevărata dragoste înapoi, se lăudă ea. Exact așa cum mi-ai cerut, stăpâne.

— Într-adevăr. Neîndoielnic, fratele tău a prevăzut că vei fi utilă pentru acest scop.

Directorul Școlii rânji, iar ochii lui albaștri și înghețați îi întâlniră pe ai ei.

— Că te vei asigura că adevărata mea dragoste îmi va fi readusă teafără și nevătămată.

Evelyn îi întoarse zâmbetul, plină de mândrie. Dar apoi fața i se schimbă... iar ochii Directorului Școlii deveniră roșii, incandescenți, sfredelindu-i orbitele. Evelyn își duse mâna la inimă, ca și când ar fi încetat să bată, înecându-se cu o ultimă suflare vană.

— Iar acum scopul acela a fost îndeplinit, spuse Directorul Școlii, strângând-o pe Sophie mai tare.

Evelyn căzu la pământ, spărgându-se într-o mie de fluturi roșii morți. Roiul care ținea Povestașul prizonier se zbârci și se prăbuși în același fel, iar condeiul

căzu în mâinile Directorului Școlii care îl așteptau gata pregătite.

Ridică privirea spre Agatha și Tedros legați împreună de copac.

— Ei bine, unde rămăsesem?

Dădu drumul Povestașului din strânsoare, uitându-se cum acesta sări spre cartea suspendată, ștergând ultimul cuvânt neterminat de sub sărutul Agathei și al lui Tedros. Instantaneu dădu la iveală o nouă pagină, pe care se întindea o imagine strălucitoare, în care Sophie și Directorul Școlii se sărutau, rescriind dedesubt cuvântul așternut în tușe groase...

SFÂRȘI...

— Sophie, *nu*! urlă Agatha.

Povestașul caligrafie ultima literă, inconfundabilă, iar cartea de povești se închise, căzând încet în iarbă, fără să scoată vreun sunet.

Agatha ridică ușor ochii și îl văzu pe Directorul Școlii uitându-se dispreţuitor la ea, cu brațul pe după mijlocul Sophiei.

— Unu...

Cele două școli de deasupra pădurii putreziră deodată, înnegrindu-se, fără ca vreuna să se mai deosebească de cealaltă, amândouă mai întunecate și mai înspăimântătoare decât Răul de pe vremuri...

— Doi...

Spărtura din Podul de Mijloc dispăru instantaneu, iar băieții și fetele se repeziră unii la alții, cu armele ridicate, precipitând războiul...

Directorul Școlii rânji spre Agatha.

— Trei.

Agatha începu imediat să scânteieze, gata să dispară.

— *Așteaptă!* țipă Tedros în căluș.

— Mă trimite acasă! strigă Agatha către prințul ei, corpul estompându-i-se tot mai iute. Sărutul Sophiei! Mă trimite înapoi acasă...

Se răsuci spre Sophie, auzind bătaia unui orologiu din oraș, apropiindu-se din ce în ce mai mult...

— Sophie, ajută-mă să rămân! Ia-mă de mână și ajută-mă să rămân.

Dar Sophie rămase alături de Directorul Școlii, cu ochii umplându-i-se de durere.

— El m-a ales pe mine, Agatha, zise ea încet. Iar tu nu.

Agatha urlă îngrozită, cu corpul aproape transparent acum...

— Cred, într-adevăr, că îi datorez dragii tale prietene o favoare, zâmbi Directorul Școlii, desprinzându-se de Sophie. La urma urmelor, Agatha mi-a luat adevărata dragoste cândva.

Directorul Școlii scoase sabia lui Tedros din pământ. Terifiat, prințul se zbătu să scape din legături.

Agatha icni șocată...

— Exact ce trebuie, găsi de cuviință Directorul Școlii să spună, cercetând-o pe Excalibur. Să mori ucis de sabia tatălui tău.

O ridică sus deasupra capului și o înfipse, cu ochii aruncând flăcări roșii.

— NU! țipă Agatha, făcându-se țăndări de lumină.

Lama sabiei tăie cămașa lui Tedros, Agatha își prinse prințul de mână, sabia tăie în gol, iar Tedros scânteie teafăr în brațele Agathei.

Volatilizându-se către casă cu prinţul ei uluit, Agatha se uită la Directorul Şcolii care îi aruncă un rânjet batjocoritor şi o strânse pe Sophie cu mâna lui rece, de piatră. Se desprinseră de la pământ, îndepărtându-se spre turnul lui din cer. Privirile Sophiei şi ale Agathei se întâlniră pentru ultima oară, dar niciuna nu ţipă după cealaltă.

Cândva iubindu-se cu adevărat, cele două fete se despărţiră acum ca nişte străine, fiecare în braţele unui băiat, Binele cu Binele, Răul cu Răul...

Împlinindu-li-se dorinţele amândurora.

Cuprins

Capitolul 1 *Sophie îşi pune o dorinţă* 13

Capitolul 2 *Agatha îşi pune şi ea o dorinţă* 31

Capitolul 3 *Firimituri* 46

Capitolul 4 *Glugile roşii* 61

Capitolul 5 *Cealaltă şcoală* 83

Capitolul 6 *Numele ei este Yara* 104

Capitolul 7 *Vrăjitoarele ticluiesc un plan* 121

Capitolul 8 *Neiertată* 141

Capitolul 9 *Simptomele revin* 162

Capitolul 10 *Îndoiala* 180

Capitolul 11 *Drumuri întretăiate* 197

Capitolul 12 *Oaspetele nepoftit* 213

Capitolul 13 *Clubul de lectură din Sala pentru Cină* 241

Capitolul 14 *Vraja pierdută a lui Merlin* 261

Capitolul 15 *Cele cinci reguli* 280

Capitolul 16 *Un băiat pe orice alt nume* 296

Capitolul 17 *Două şcoli, două misiuni* 311

Capitolul 18 *Istoria secretă a lui Sader* 333

Capitolul 19 *Încă două zile* 349

Capitolul 20 *Un pas înainte* 366

Capitolul 21 *Lumina roşie* 384

Capitolul 22 *Ultima venită* 412

Capitolul 23 *Moarte în pădure* 423

Capitolul 24 *Demascarea ticăloşilor* 452

Cândva cele mai bune prietene,
Sophie și Agatha au crezut că finalul lor
a fost pecetluit odată ce au pornit
pe drumuri diferite, dar povestea lor
e pe cale să fie rescrisă.

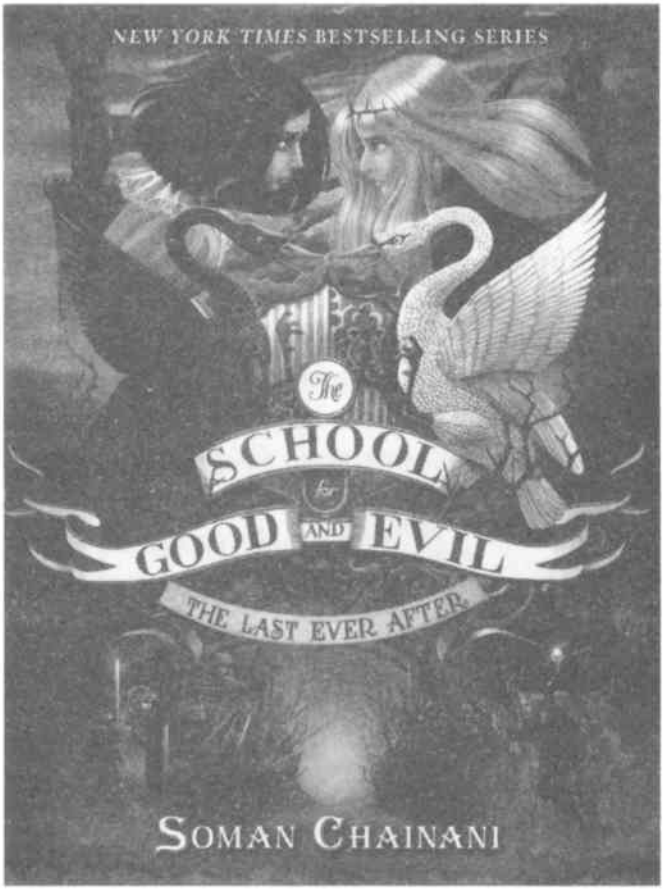

Citește un fragment din *Școala pentru Bine și Rău: Ultimul până la Adânci Bătrâneți*

Capitolul 1

Directorul Şcolii şi regina

Firesc să te îndoieşti de adevărata ta dragoste, când nu ştii de-i tânăr sau bătrân.

„Arată fără îndoială tânăr", se gândi Sophie, uitându-se pe furiş la băiatul zvelt, cu pieptul gol, care privea pe fereastra turnului scăldat în lumina palidă a soarelui. Sophie îi cercetă pielea albă şi spână, pantalonii negri strâmţi, părul des şi aspru, alb ca neaua, braţele cu vene pronunţate, ochii albaştri glaciali... Nu părea să aibă nicio zi în plus peste şaisprezece ani. Şi totuşi, undeva în adâncul acestui străin frumos se afla un suflet mai vârstnic de şaisprezece ani – mult, *mult* mai vârstnic de-atât. Astfel că, în ultimele trei săptămâni, Sophie îi refuzase inelul. Cum se putea lega de un băiat în care sălăşluia Directorul Şcolii?

Însă, cu cât îl privea mai mult, cu atât mai puţin reuşea să îl întrezărească pe Directorul Şcolii. Tot ce putea vedea Sophie era un tânăr eteric cerându-i mâna, cu pometi proeminenţi şi buze pline – mai chipeş decât un prinţ, mai puternic decât un prinţ şi, spre deosebire de Prinţul-Ştiţi-Voi-Care, acest băiat era *al ei*.

Sophie se îmbujoră, amintindu-şi că era complet singură pe lume. O părăsiseră cu toţii. Toate eforturile ei disperate de a fi Bună fuseseră pedepsite prin trădări. Nu avea familie, nu avea prieteni, nu avea viitor. Iar acum, acest băiat încântător din faţa ei era ultima speranţă pe care o putea nutri de a se bucura de dragoste. Panica îi ardea muşchii şi îi usca gâtul. Nu mai avea de ales. Înghiţi şi păşi încet spre el.

„Uită-te la el. E de o vârstă cu tine", se alină ea. „Băiatul visurilor tale." Întinse degetele tremurătoare spre umărul lui gol... până când îngheţă cu mâna în aer. „Băiatul ăsta a prins viaţă doar prin magie", se gândi ea, trăgându-şi mâna la loc în mânecă. „Dar cât durează magia?"

— Îţi pui întrebarea greşită, se auzi o voce caldă. Magia nu cunoaşte timpul.

Sophie ridică privirea. Băiatul nu se uită la ea, stătea cu ochii ţintă la soarele palid, care se căznea să străpungă ceaţa dimineţii.

— De când îmi poţi citi gândurile? spuse Sophie netulburată.

— N-am nevoie să citesc gânduri ca să cunosc mintea unei Cititoare, răspunse el.

Sophie se aşeză alături de el, învelită în mantia ei neagră, simţind fiorul de gheaţă al pielii lui albe ca

marmura. Se gândi la pielea lui Tedros, mereu asudată şi bronzată, caldă ca blana unui urs. Un fulger arzător îi traversă corpul – furie, regret sau ceva între. Se forţă să se apropie de băiat, atingându-i pieptul palid cu braţul.

El nu se uită la ea nici de data aceasta.

— Ce este? întrebă Sophie.

— Soarele, răspunse el, privindu-l pâlpâind prin pâclă. În fiecare zi răsare mai vlăguit decât în ziua precedentă.

— Dacă ai avea puterea să faci şi soarele să strălucească... murmură ea. Ar fi sărbătoare în fiecare zi.

Băiatul îi aruncă o privire cruntă şi posomorâtă. Sophie înlemni, amintindu-şi că, spre deosebire de cea mai bună prietenă a ei, aflată de partea Binelui, noul ei pretendent nu era nici Bun, nici prietenos. Îşi întoarse cu iuţeală din nou privirea spre fereastră, înfiorată de adierea îngheţată a vântului.

— O, pentru Dumnezeu, sorii îşi pierd puterea iarna! Nu trebuie să fii vrăjitor pentru a şti asta.

— Poate că-i nevoie de o Cititoare pentru a explica şi acest lucru, răspunse el.

Păşi spre masa de piatră albă din colţ, unde o peniţă lungă, ascuţită ca un pumnal, semănând cu o croşetă, plutea deasupra unei cărţi de poveşti deschise. Sophie se întoarse spre carte, zărind culorile de pe ultima pagină: imaginea ei, sărutându-l pe Directorul Şcolii şi redându-i astfel tinereţea, în vreme ce buna ei prietenă dispărea acasă cu un prinţ.

Sfârşit

— Trei *săptămâni* de când Povestaşul ne-a scris Nefericirea până la Adânci Bătrâneţi, spuse băiatul. În câteva zile ar fi trebuit să înceapă o nouă poveste, cu dragostea de partea Răului acum. Dragoste care va nimici Binele, poveste după poveste. Dragoste care preschimbă peniţa în arma Răului, nu în blestemul său – îşi miji ochii până deveniră ca nişte fante. În schimb, redeschide cartea pe care tocmai a închis-o şi *stă* pe loc, plutind deasupra Sfârşitului ca o piesă de teatru peste care nu mai *cade cortina*.

Sophie nu-şi putu desprinde privirea de la pagina cu Agatha şi Tedros, îmbrăţişându-se drăgăstos în timp ce dispăreau. Simţi un ghem în stomac, iar faţa i se încinse...

— Poftim, mârâi ea, trântind coperta peste ei şi aruncând cartea de poveşti de culoarea cireşii lângă *Prinţul Broscoi*, *Cenuşăreasa*, *Rapunzel* şi restul poveştilor încheiate de Povestaş.

Pulsul i se linişti.

— Cortina a căzut.

Numaidecât, cartea ricoşă de pe raft şi o lovi peste faţă, izbind-o de perete, înainte de a zbura pe masa de piatră, deschizându-se din nou la ultima pagină. Povestaşul scânteia sfidător deasupra ei.

— Nu-i câtuşi de puţin un accident, rosti băiatul îndreptându-se spre Sophie care îşi freca obrazul lovit. Povestaşul ne menţine lumea în viaţă scriind poveşti noi şi, momentan, nu are nicio intenţie să treacă mai departe de povestea *ta*. Şi, atâta timp cât peniţa nu trece la o poveste *nouă*, soarele se stinge de la o zi la alta, până când peste Pădure se va aşterne întunericul şi va fi Sfârşitul pentru noi *toţi*.

Sophie ridică ochii spre el, o umbră în lumina slabă.

— Dar... dar ce așteaptă?

El se aplecă și îi atinse gâtul, cu degetele înghețate pe pielea ei de culoarea piersicii. Fata tresări, lovindu-se de raftul cu cărți. Băiatul zâmbi și se apropie mai mult, blocând soarele.

— Mă tem că se îndoiește că sunt adevărata ta dragoste, îngăimă el. Se îndoiește că ești devotată Răului. Se îndoiește că prietena ta și prințul ei au dispărut pentru totdeauna.

Sophie ridică încet privirea spre umbra neagră.

— Adică *tu* te îndoiești, spuse Directorul Școlii, întinzând mâna.

Sophie privi în jos și văzu inelul de aur în mâna lui rece și tânără, în care se reflecta fața ei îngrozită.

Cu trei săptămâni în urmă, Sophie îl sărutase pe Directorul Școlii, transformându-l în băiat și alungându-și prietena acasă. Pentru moment, simțise ușurarea victoriei când Agatha dispăruse în tăcere cu Tedros. Chiar dacă prietena sa alesese un prinț în locul ei, nu existau prinți în Gavaldon. Agatha va rămâne o fată obișnuită până la moarte, alături de un băiat obișnuit, în vreme ce ea se va bucura până la Adânci Bătrâneți, departe, foarte departe.

În brațele adevăratei ei iubiri, urcând spre turnul lui argintiu din cer, Sophie așteptase să se simtă fericită. Își câștigase povestea, și victoria ar fi trebuit să îi aducă fericire.

Dar când aterizaseră în încăperea lui întunecoasă, de piatră, Sophie începuse să tremure. Agatha se evaporase. Prietena ei cea mai bună. Sufletul ei pereche.

Şi odată cu ea, luase un băiat de care Sophie se apropiase în atâtea feluri: când fusese fată, când băiat, când Tedros fusese adevărata ei dragoste, când doar prietenul ei. Agatha îl câştigase pe Tedros, singurul băiat pe care Sophie îl cunoscuse vreodată cu adevărat; Tedros o câştigase pe Agatha, singura persoană fără de care Sophie nu crezuse niciodată că va trăi. Iar Sophie câştigase un băiat frumos despre care nu ştia nimic, în afară de adâncurile întunecate ale răului său. În vreme ce Directorul Şcolii se apropia de ea, tânăr ca un prinţ, cu un zâmbet trufaş, Sophie ştiu că făcuse o greşeală.

Doar că fusese prea târziu ca să mai dea înapoi. Pe fereastră, Sophie zărise tăciunii Agathei dispărând, castelele întunecate putrezind cu repeziciune, băieţii şi fetele năvălind într-un război necruţător, profesorii aruncând vrăji asupra elevilor sau unii asupra celorlalţi... Uluită, se răsucise spre Directorul Şcolii şi îl văzuse pe băiatul cu părul de chiciură într-un genunchi, în faţa ei, cu inelul în mână. „Ia-l", spusese, „şi un război de doi ani va înceta. Nu va mai fi Bine împotriva Răului. Nu vor mai fi Băieţi împotriva Fetelor. În schimb, va rămâne doar Răul de netăgăduit: Directorul Şcolii şi regina sa. Ia inelul", spusese băiatul cel chipeş, iar ea avea să îşi primească în cele din urmă finalul fericit.

Sophie nu-l luase.

Directorul Şcolii o lăsase singură în turn, zăvorând fereastra ca să nu poată evada. În fiecare dimineaţă, când bătea ora zece, venea şi o ruga din nou, cu trupul viguros inexplicabil înveşmântat în haine diferite – într-o zi o cămaşă cu şireturi, a doua zi o tunică cu falduri, o vestă strâmtă sau un guler cu volane – şi părul

alb ca norii la fel de capricios, fie lins, fie răvăşit, fie creţ. Îi aducea şi daruri: rochii elegante împodobite cu pietre scumpe, buchete bogate, parfumuri de lavandă, flacoane de creme, săpunuri şi ierburi, anticipându-i mereu următoarea dorinţă. Însă Sophie clătina din cap de fiecare dată, iar el dispărea fără o vorbă, încruntat şi bosumflat ca un adolescent. Ea rămânea acolo, prizonieră în camera ei, în compania bibliotecii sale de cărţi de poveşti, a vechilor lui robe albastre şi a măştii argintii, abandonate ca nişte relicve, atârnând în cârligele de pe un perete. Mâncarea apărea magic de trei ori pe zi, în momentul în care îi era foame, exact ce poftea, în porţii perfecte, pe farfurii din os – legume înăbuşite, fructe înăbuşite, peşte înăbuşit şi, din când în când, câte un bol de costiţă şi fasole (nu scăpase de poftele de pe vremea când fusese băiat). La căderea nopţii, în încăpere se materializa un pat gigantic, cu aşternuturi de catifea de culoarea sângelui şi un baldachin de dantelă albă. La început, Sophie nu putea să doarmă, împietrind la gândul că va veni pe întuneric. Dar nu se întorcea niciodată, până a doua zi, când reluau ritualul tăcut al inelului şi refuzului.

Fragment din *Şcoala pentru Bine şi Rău: Ultimul până la Adânci Bătrâneţi* de Soman Chainani, traducere din engleză de Mihaela Sofonea, Editura Arthur